

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ŞEYTANIN ŞARKISI

VICTORIA
HOLT

H
Hürriyet
Yayınları
AŞK DİZİSİ

ŞEYTANIN ŞARKISI

Küçük yaşta babasız kalan Minella, öğretmen olan annesinin çabalarıyla öğrenimini tamamlamış, ana dili olan İngilizcenin yanı sıra Fransızca'yı da mükemmel öğrenmiştir. Artık onun için gelecek, annesinin kurmuş olduğu kız okulunu yönetmekten öğretmenlik yapmaktan ibaret gibi görünmektedir. Ne var ki, okulun içinde bulunduğu Derringham Malikânesine gelen bir aile, Minella'nın yaşamını tepeden tırnağa değiştirecektir. Fransız öğrenci Margot'un babası Fontaines Delibes Kontuyla tanışmak Minella için çok çarpıcı olmuştur. Kontun karısı hastadır, yakışıklı adamın da uçarı bir çapkın olduğu söylenmektedir. Minella, şeytana benzettiği bu adamdan hem çok ürkmekte, hem de karşı konulmaz bir itişle Konta doğru sürüklendiğini sezmektedir.

Annesinin ölümü, tek başına kaldığı için okulu kapatmaktan başka çare bulamaması Minella'nın yaşamını birden değiştirir. Yeni bir iş bulmak zorundadır ve bu işi de kendisine Fontaine Delibes Kontu sağlayacaktır. İngiltere'den Fransa'ya göçen genç Minella, kendisini nelerin beklediğinden habersizdir. Yeni işine başlarken ne yanında yaşayacağı aileyi bekleyen felâketleri kestirebilir, ne orta yerine düşeceği Fransız Devrimini önceden görebilir. Minella'nın bu aşılmaz güçlüklerin üstesinden gelebilmesi için çelik gibi sağlam olması gerekmektedir. Genç kız bu sağlamlığı gösterebilecek midir?

Victoria Holt, her zamanki gibi, son satırına dek soluk soluğa okunan bir roman sunuyor okurlarına.

Victoria Holt

ŞEYTANIN ŞARKISI

-

HÜPİRİYET YAYINLARI : 212
AŞK DİZİSİ : 33

ŞEYTANIN ŞARKISI : The Devil on Horseback
Victoria Holt

Yayın hakkı : Victoria Holt - Hür Yayın ve
Ticaret A.Ş.
Birinci baskı : Aralık 1978
Kapak düzeni : Sungu Çapan
Dizgi, baskı, kapak baskısı : Hürriyet Ofset
Cilt : Çınar Ciltevi

VICTORIA HOLT

ŞEYTANIN ŞARKISI

(THE DEVIL ON HORSEBACK)

Çeviren:
Güler Dikmen

HUR YAYIN VE TİCARET A.Ş.
Cemal Nadir Sokak No: 7 Cağaloğlu • İSTANBUL
Tel: 27 15 02

DERRINGHAM MALIKANESİ

1

Beni Silvaine Şatosuna getiren bir dizi talihsiz olaydır. Babam ben beş yaşındayken gemisiyle birlikte sulara gömülmüş bir kaptandı, rahat sayılan bir hayat sürmekte olan annem de bu durumda kızını ve kendisini geçindirmek için çalışmak zorunda kalmıştı. Annem, parasız bir kadın kendisine para kazandırabilecek bir eğitim görmemişse ya temizlikçilik ya da terzilik yapmak zorundadır derdi. Kendisi eğitim görmüş parasız kadınlardan olduğu için önünde iki yol vardı: ya öğretmenlik ya da yaşlı birine bir çeşit sekreter-arkadaşlık yapacaktı, o bunlardan birincisini seçti. Annem sağlam karakterli bir kadındı, başarmaya kararlıydı, elindeki az parayla Sir John Derringham'ın Sussex'teki malikanesinin küçük bir bölümünü kiraladı ve genç kızlar için bir okul kurdu.

Okul birkaç yıl içinde bize para yağıdırmadı ama geçimimizi onun sayesinde sağladık, yani akmasa da damlıyordu. Ben de okulun bir öğrencisiydim ve annemin yönetiminde çok iyi bir eğitim gördüm, bu eğitim daha başından beri benim de öğretmen olmamı amaçlıyordu ve son üç aydır da gerçekten öğretmenlik yapmaktaydım.

Annem hep, "Senin burada iyi bir hayatın olmalı Minella," derdi.

Bana Wilhelmina adını takmıştı, kendi adı da buydu. Bu

ad anneme yakışıyordu ama bana pek gitmediğini hissediyordum. Bebekliğimde herkes bana Minella derdi, giderek de öyle kaldı.

Sanırım annemin en büyük zevki, okulun benim için kurulmuş olmasıydı. Derringham'ın kızları Sybil ve Maria bizde öğrenciydiler, bu öbür ailelerin de çocuklarını bize göndermeleri demekti. Bu okul insanı mürebbiye tutmaktan kurtarıyor, diyorlardı. Derringham Malikanesine çocuklu konuklar gelince bu çocuklar da bizim geçici öğrencilerimiz oluyorlardı. Annem kızlara davranış, dans ve bunlara ek olarak bir de Fransızca öğretiyordu.

Sir John Derringham çok iyi bir adamdı ve hayranlık duyduğu anneme yardım etmek için can atıyordu. Küçük ama çok güzel bir ırmağın suladığı geniş toprakları vardı. Bazıları saraydan olan birçok zengin kişi Sir John'un malikanesine balık tutmak, ata binmek, ya da avlanmak için gelirlerdi. Bu bizim için de önemliydi, çünkü annemin okulunun ünü Sir John'un çevresinde yayılmıştı ve çocuklarını da getiren ailelere Sir John bizim okulu büyük bir hararetle öğütlediğinden onlar çocuklarını bize göndermekten zevk duyarlardı. Kısa dönemler için bize gelen bu çocuklar, annemin deyimiyle ekmeğimize yağ sürerlerdi. Biz ancak ders yılı boyunca okuyan öğrencilerin sağladıkları gelirle yaşayabilirdik, ne var ki kısa süre kalan çocuklardan da yüksek ücretler alınırdı ve bu yüzden onlara her zaman kapımız açıktı. Durumu Sir John'un da bildiğinden emindim, zaten onları bize göndermekten büyük bir zevk almasının nedeni de buydu.

Sonunda hayatıma anlam katan gün geldi çattı. Fransız asıllı Fontaine Delibes ailesinin Derringham malikanesinde kalmaya geldiği gündü bu. Kont Fontaine Delibes, görür görmez hiç hoşlanmadığım bir adamdı. Çok kibirli ve kendini beğenmiş bir havası vardı, her davranışıyla başkalarına olan üstünlüğünü belirtmekteydi. Kontes değişik bir insandı ama onu da pek anlama olanağı yoktu. Gençliğinde güzeldi herhalde. İlk gördüğümde de yaşlı olmamalıydı ama ben yeni

yetmeliğimde otuzun üzerindeki herkesi yaşlı sayardım. Margot o dönemde on altı yaşındaydı. Ben on sekiz. Sonradan Margot'un kontla kontes evlendikten bir yıl sonra doğduğunu düşündüm, kontes doğum yaptığında on yedi yaşındaydı. İyi yürekli Sir John tarafından okulumuza gönderilen Margot'tan bu evlilik hakkında pek çok şey öğrendim.

Margot ve ben tanışır tanışmaz birbirimize yakınlık duymuştuk. Bunun nedeni belki benim yabancı dillere doğal bir ilgi duymam ve Margot'la annemden daha rahat (dilbilgisi yönünden onun kadar yetkin olmamakla birlikte tabii) Fransızca çene çalmamdı. Bu işi Sybil ve Maria'dan da daha iyi beceriyordum zaten annem onların Fransızcada kaplumbağa hızıyla ilerlediklerini söylüyordu.

Margot'la aramızda geçen konuşmalar bende babasını sevip sevmediğinden pek emin olmadığı izlenimini bıraktı. Margot bana, babasından korktuğunu itiraf etti. Kont Fransa'daki evini ve çevresini (onlara öz malıymış gibi davranırdı) bir derebeyi gibi yönetmekteydi. Herkes ondan korkuyordu sanki. Kontun neşeli ve iyi olduğu günler de, vardı, ama en büyük özelliği hiçbir zaman ne yapacağını tahmin edilemeyeşiydi. Margot bana, babasının bir gün uşağının kamçılanması buyurup ertesi gün aynı uşağa yüklü bir para verdiğini söylemişti. Bu iki olayın birbiriyle hiç ilgisi yoktu. Kont hiçbir acımasız davranışından ötürü pişmanlık duymazdı -ya da çok ender olurdu böyle bir şey- ve iyi davranışlarının temelinde de pişmanlık, vicdan azabı yatmazdı. "Yalnız bir keresinde" demişti Margot esrarlı bir tavırla. Ne zaman olduğunu sorunca başka şey söylememişti. Sonra da bir çeşit gururla babasına "Şeytan"dendiğini eklemişti (arkasından elbette) ;

Kont, karanlık, şeytansı yakışıklılıkta bir adamdı. Hakkında duyduklarım dış görünüşüyle bağdaşıyordu. Onu ilk kez okulun yakınında görmüştüm, siyah atının sırtında, gerçekten peri masallarından fırlamış gibi bir hali vardı. Hemen ona 'Atlı Şeytan' adını taktım ve uzun süre de bu

adla düşündüm. Kont çok iyi giyinmişti. Elbette Fransızlar son derece şık, zarif insanlardı. Sir John da hatırı sayılır şıklardan olmasına rağmen doğrusu kontla boy ölçüşemezdi; Şeytan Kont başka türlü bir şeydi. Boynuna nefis bir dantel atkı dolamıştı ve uçları beline kadar dalga dalga yayılmaktaydı. Ceketini camgöbeği olup şapkası da aynı renkteydi. Düz beyaz bir peruka takmıştı, boynundaki dantellerin arasında elmaslar parlamaktaydı.

Kont bana bakmadı, ben de durup onu inceleyebildim.

Elbette annem hiçbir zaman Derringham malikanesine konuk edilmemişti. Liberal düşünceli Sir John bile kızlara oturup kalkmayı öğreten bir kadını evine çağırmayı düşünmezdi. Her zaman nazik, düşünceli bir kişi olduğu halde, toplumsal açıdan bize eşitiymiş gibi davranmıyordu.

Yine de benim Margot'la arkadaşlığımı desteklemekteydiler, çünkü kızın İngilizcesi yönünden bunun yararlı olduğu göz önüne alınıyordu. Bu yüzden, annesiyle babası Fransa'ya döndükten sonra da İngilizcesini ilerletmek için Margot Derringham'da kaldı. Bu olay annemi de sevindirdi, böylece en iyi para ödeyen öğrencilerinden biri kalış süresini uzatmaktaydı. Margot'un annesiyle babası- çoğunlukla babası- malikaneye ara sıra gelip kısa bir süre kalmaktaydılar. Benim sözünü edeceğim olay da bu gelişlerden birine rastladı.

Margot'la sürekli birlikteydik, bir gün de ödüllendirilmek için olacak (yalnız tekrarlanmamak üzere) öğrencilerimizle çay içmek üzere bir iki saatliğine malikaneye çağırıldım.

Annem sevinmişti. O gün okulu paydos ettikten sonra, giyebileceğim tek değişik giysi olduğunu düşündüğü babaannemin kenarları mavi biyeli, güzel bir dantelden yapılmış elbisesini yitirip ütülemekle uğraştı. Annem ütü yaparken gururla mırıldanıyordu, kızının o insanlar arasında layık olduğu yeri büyük bir kolaylıkla alacağından emindi. Nasılsa kendisinden ne beklendiğini biliyordu. Yüksek tabakadan insanlar arasında dengeli davranacak biçimde yetiştirilmemiş miydi? Onların hepsinden daha iyi eğitilmemiş miydi Minella (Burası gerçektir)? Onlar kadar güzel ve iyi giyimli değil miydi

(Korkarım bu, gerçekten çok bir annenin sevecenliğini belirtiyordu)'

Annemin bana olan güveniyle silahlanmış, onun güvenini sarsmamaya kararlı bir tavırla yola çıktım. Çam ormanında yürürken olağanüstü bir heyecan duyduğumu söyleyemem. Sybil, Maria ve Margot'la aynı sınıfta sık sık bulunmuştum, yani onlarla birlikte olmaya alışıkтым. Yalnızca görüşmemiz bugün değişik bir ortamda olacaktı. Ama ormandan çıkıp geniş çimlerin ortasındaki evi gördüğümde, burada yaşamanın ne kadar güzel olacağını düşünmekten kendimi alamadım. Gri taş duvarlar; Büyük pencereler. Ev Cromvell'in adamları tarafından yaptırılmış, krallık yeniden kurulduğunda da az çok değiştirilmişti. Kralcılar safında savaşan Daniel Derringham da, bir baronluk ve bu geniş topraklarla ödüllendirilmişti.

İki yüz yıllık porsuk ağaçlarının üzerlerinde yükseldiği çimlerin arasından bir taş yol geçmekteydi. Ortadaki güneş dikkatimi çekti, yaklaşıp bakmaktan kendimi alamadım. Saatin üzerinde zamanla hemen hemen silinmiş bir işaret vardı, okunması çok zor bir de yazı kazılmıştı.

"Her saatin tadını çıkar. Bu kadarını sökebilmiştim ama yazının geri kalanı yosunla kaplıydı. Yosunu parmağım ile kazıdım, altındaki yeşilimsi yere baktım. Annem kimbilir nasıl kızacaktı. Derringham Malikanesi'ne daha kusursuz giremezdim doğrusu!

"Okumak güç, değil mi? "

Hızla geri döndüm. Joel Derringham arkamda duruyordu. Güneş saatinin üzerinde yazılı olanları incelemeye öyle dalmıştım ki, onun yumuşak çimlerin üzerinde yaklaştığının farkına varamamıştım.

"Sözdükleri yosun kaplamış," diye karşılık verdim.

Daha önce Joel Derringham'la pek az konuşmuştum. Joel ailenin tek oğluydu, yirmi bir- yirmi iki yaşlarında olmalıydı. Şimdiden John Derringham'a çok benziyordu, babasının yaşına geldiğinde herhalde tıpkı onun gibi olacaktı. Babasınıninkiler gibi açık kahverengi saçları ve açık mavi gözleri vardı, ince burnu ve ağzı da babasınıninkilerin eşiydi. Sir John

ve oğlu akla gelince kullanılacak kelime "hoş" olmalıydı. İkisi de zayıf değil ama iyi ve duygulu insanlardı. Ne zaman bu özelliklerini düşünsem, bir insanın başka bir insana söyleyeceği en iyi şey gibi gelir bu bana.

Joel gülümsedi. "Ne yazdığını size söyleyebilirim:

"Her saatin tadını çıkar
Geçmişe takılma.
Her günü dolu dolu yaşa,
Son günün olabilir."

"Oldukça sert bir uyarı," dedim.

"Ama öğüt gibi bir şey."

"Sanırım öyle."

Burada bulunuş nedenimi açıklamam gerekirmiş gibi geldi ve, "Ben Wilhelmina Maddox'um," diye konuşmamı sürdürdüm. "Çaya çağrılıyım."

"Kim olduğunuzu biliyorum elbette," dedi Joel. "Sizi kız kardeşlerime götürüyüm."

"Teşekkür ederim."

Joel çimi geçerken, "Sizi okulun yakınında gördüm," dedi. "Babam hep okulun buralar için bulunmaz bir nimet olduğunu söyler."

"İnsanın hayatını kazanırken yararlı olması güzel bir şey."

"Ben de sizin gibi düşünüyorum Bayan... Wilhelmina. Yalnız, bilmem ki nasıl söylesem.. bu ad size pek gitmiyor gibi."

"Zaten bana Minella derler."

"Bu daha iyi. Bayan Minella Evet, çok daha iyi hem."

Eve gelmiştik. Ağır kapı aralıktı. Joel kapıyı itti ve hole girdik. Yüksek pencereler, döşeme, kirişlerle kaplı tavan beni büyülemişti. Ortadaki büyük meşe masanın üzerinde tabaklar ve kadehler duruyordu. Oturacak yerlerin oyulduğu taş duvarlara zırhlar asılmıştı ve salona kral II. Charles'in büyük bir portresi egemendi. Gözlerdeki alaycılık ve dudakların bükülüştüğündeki duyarlılık olmasa kaba diye nitelenebilecek bu çekici yüzü incelemek için biraz durakladım.

"Ailenin koruyucusu," dedi Joel.

"Şahane bir portre."

"Ailemizi ziyaretinden sonra kendisi tarafından verilmiştir."

"Evinizi çok seviyorsunuz herhalde? "

"İnsan evini sever elbette. Uzun süreden beri burada yaşayan aileyle bağları var tabii bu evin. Krallık tekrar kurulduğunda yeniden yapıldı ama gene de evin bir bölümü çok Plantagenet hanedanı döneminden kalmadır."

Kusurlarım arasında kıskançlık yoktur ama doğrusu o an buna benzer bir şey duyar gibi oldum. Böyle bir eve, böyle bir aileye sahip olmak insana büyük bir gurur vermeliydi. Joel Derringham'da bu duygudan büyük bir iz olduğu söylenemezdi ama gene de seziliyordu. Joel'in bu konuyu çok düşünmüş olmasından kuşkulandım. Bu evde doğduğunu, buraların doğal varisi olacağını kabul etmiş olmalıydı. Hepsi bir yana, Joel tek erkek çocuktı ve bu yüzden de tartışmasız varis sayılırdı.

İçgüdüsel olarak, "Sanırım," dedim, "ağzında gümüş kaşıkla doğmak diye buna derler."

Joel irkilerek bana baktı, düşüncelerimi annemin onaylamayacağı bir biçimde dile getirdiğimi fark ettim.

"Bunların hepsi," dedim, sizin... doğduğunuz günden beri.. çünkü burada doğdunuz. Ne kadar talihsisiniz. Bir de şu kulübelerden birinde doğmuş olduğunuzu düşünün!"

"Ama değişik anneve babalarla ben ben olmazdım ki," dedi Joel.

"Düşünün ki iki bebek birbirine karıştı, kulübedeki Joel Derringham olarak yetişti, siz de kulübedeki çocuk olarak büyüdünüz. Büyüdüğünüz zaman aradaki farkı kim söyleyebilir? "

"Babama çok benzediğime inanıyorum."

"İşte bu yüzden burada yetişmişsiniz."

"Ben ona benziyorum."

"Evet, benziyorsunuz.. "

"İnsanı çevreleyen şeyler.. doğum, bunların ne önemi var? bu doktorları yıllardır uğraştıran bir sorun. Birkaç

dakikada çözümlenecek şey değil."

"Korkunm epey patavatsızlık ettim. Yüksek sesle düşünüyordum."

"Kesinli le öyle bir şey olmadı. Bu ilginç bir teori."

"Evin etkisinde kaldım."

"Evin sizi etkilediğine sevindim. Onun antika değerini... ölmüş atalarımın ruhlarını hissettiniz."

"Yalnızca üzgün olduğumu söyleyebilirim."

"Ben değilim. İçtenliğinizden hoşlandım. Şimdi sizi yukan çıkarabilir miyim? Kız kardeşlerim sizi bekliyorlar."

Salondan üst kata çıkan bir merdiven vardı. Merdiveni çıktık ve duvarlarında büyük portrelerin asılı olduğu bir galeriye geldik. Sonra gene bir merdiven çıktık, bu kez çevresinde kapılar bulunan bir salondaydık. Joel kapılardan birini açtı ve hemen Sybil'in sesini duydum.

"İşte burada. Gel Minella. Seni bekliyoruz."

Bu oda solariyum olarak bilinirdi, güneş banyosu yapmak içindi. Odanın bir köşesine bir duvar kilimi gerilmişti, Lady Derringham'ın üzerinde çalışmakta olduğunu fark ettim. Odanın öbür ucunda da bir iğ gördüm. Acaba bunu kullanan var mı, diye merakla düşündü . Ortadaki masanın üzerinde de nakış işleri duruyordu. Sonradan kızların bu odada çalıştıklarını öğrendim. Odada bir de klavsen vardı ve mum ışığında, güzel giysiler içindeki kadınlarla erkekler dans etseler kimbilir ne harika olurdu diye düşündüm.

Margot iyice çalan İngilizcesiyle bağırdı:

"Orada öyle gözlerini dört açıp durma Minella. "(O hep adlarımızı kendi diline uydurarak söylerdi) " Hiç ömründe solariyum görmedin mi? "

"Sanırım," dedi Maria, "Minella burayı okuldan hayli değişik buldu."

Maria nazik olmaya çalışıyordu ama ben onun iyiliğinin altında hep bir iğneleme sezerdim. Derringham'daki kızların en zıppesi oydu.

Joel, "Hadi ben sizi baş başa bırakıyım kızlar," dedi.

"Hoşça kalın Bayan Maddox."

Joel kapıyı kapatır kapatmaz Maria söze başlağı:

"Joel'e nerede rastladın? "

"Yolda. Beni o getirdi."

"Joel herkese yardım etmesi gerektiğini sanır hep" dedi Maria. Ağır olduğunu görürse aşçı yamağı kızın sepetini bile taşıır. Annem bu davranışların küçültücü olduğunu söylüyor, gerçekten de öyle. Joel aklını başına toplasa iyi olur."

"Şimdi de Joel o soylu burnunu bir öğretmene çevirmek lutfunda bulunuyor," dedim sertçe, "Ayrıca bu kız ondan öyle uzak ki, doğrusu Joel ona nasıl olup da dikkat etti hayret."

Margot gülmekten katılacaktı.

"Yaşa, Minella," diye bağırdı. "Hem Joel'in aklını başına toplaması gerekiyorsa senin de aynı şeyi yapman gerekiyor Maria. Hiçbir zaman çatışmaya girme... doğru değil mi? " Başımı sailadım. "Minella'le çatışmaya girme, her zaman o seni alt eder. Minella öğretmenin kızıysa sen de köy eşrafının kızısn, ne olmuş yani.. neyse, bırakalım bunları Minella akıllıdır."

"Oh, Margot!" diye bağırdım, "gülünç bunlar. 'Ne var ki, amacıma uygun konuştuğu için ses tonumun Margot'a teşekkür etmekte olduğunun da farkındaydım.

Sybil bir ev sahibi olarak görevini anımsadığından, "Madem artık geldin, çayı isteyeyim Minella," dedi. "Çayı çalışma odamızda içeceğiz."

Konuşırken çevreme bakınıyor ve Joel Derringham'la görüşmemin ne kadar zevkli geçtiğini, onunla birlikte olmayı kız kardeşleriyle olmaktan çok daha hoş bulduğumu düşünüyordum.

Sybil'in dediği gibi çay çalışma odasına getirildi. İnce dilinmiş ekmekler, tereyağı, kirazlı kek ve yuvarlak çörekler vardı. Sybil çayı koyarken bir hizmetçi de çevresinde dolanıyordu. Önce biraz çekingendik ama az sonra okuldaki gibi çene çalmaya başladık. Her ne kadar şimdi öğretmen rolüneysem de öğrenciliği bırakalı pek fazla olmamıştı.

Margot saklambaç oynamayı önererek beni şaşırttı.

Çünkü bu çocukça bir oyundu ve Margot da canlı bir insan olmakla övünürdü.

"Hep bu aptalca oyunu oynamak istiyorsun," dedi Sybil, "sonra da ortadan kayboluyorsun, bulabilirsen bul artık."

Margot omuz silkti ve "Hoşuma gidiyor," dedi.

Derringham'ın kızları boyun eğdiler. Sanırım onlara konuklarını eğlendirmeleri gerektiği söylenmişti.

Margot döşemeyi gösterdi. "Şimdi hepsi de öğlen uykularından uyanıp oturma odasında çay içecekler. Çok eğlenceli. Gece olup da karanlıkta hayaletler ortaya çıktığı zaman daha güzel oluyor ama neyse";

"Hayalet filan yok". dedi Maria sertçe.

"Var, var, Maria," diye takıldı Margot. "Bir kere, kilerci tarafından aldatıldığı için kendini asan hizmetçi kızın hayaleti var. Yalnız hizmetçi kız sizlere görünmüyor. Ne diyordunuz? Evet, kız haddini biliyor."

Maria kızarak söylendi, "Margot, saçmalıyorsun."

"Hadi saklambaç oynayalım," dedi Margot.

"Ama Minella'ya ayıp olacak," dedi Sybil. "O evi bilmiyor ki."

"İyi ama yalnızca bu katta oynayacağız. Zaten aşağı, konukların arasına insek hemen kaşlarını çatarlar. Hadi, ben hemen gidip saklanıyorum."

Margot'un gözleri keyifli bir bekleyişle fıldır fıldır dönmekteydi, doğrusu bu beni hayrete düşürdü. Üst katla sınırlandırılmışsam da evi keşfetmek düşüncesi beni öyle heyecanlandırmıştı ki, Margot'un çocuksuluğuna şaşmayı da unuttum gitti. Ayrıca Margot hep beklenmedik şeyler yapardı, üstelik daha çocuk sayılırdı ne de olsa.

Maria homurdanıyordu, "Aptalca bir oyun bu. Niçin Margot'un bunu oynamak istediğini merak ediyorum. Oturduğumuz yerde oynayabileceğimiz oyunlar çok daha uygun olurdu. Nereye gittiğini merak ediyorum bu kızın. Hiç bulamıyoruz onu. Saklanan hep o oluyor."

"Belki bu kez Minella'nın yardımıyla onu buluruz," dedi

Sybil.

Çalışma odasından çıkarak bir salonda ilerlemeye başladık. Maria bir kapı açtı, Sybil de başka bir kapı açtı. Sybil'le birlikte kapılardan birinden içeri girdim. Burası döşeli bir odaydı, sonradan Maria'yla Sybil'in odaları olduğunu fark ettim. Odanın birbirinden mümkün olduğu kadar uzak köşelerinde iki yatak vardı.

Ben gene salona çıktım. Maria orada değildi ve bana birdenbire dayanılmaz bir kendi kendime keşfetme isteği geldi. Yeniden solariyuma girdim. Yalnız olduğum için şimdi bana burası daha değişik geliyordu. Bütün büyük evler böyle değil miydi? İçlerinde insan varken değişirdi büyük evler. Sanki onlarda yaşayan bir şey vardı.

Bu evde dolaşmayı nasıl istedim, onu keşfetmeyi nasıl özledim! Bu evde şimdi olanlarla geçmiştekileri bilmek benim için nasıl da dayanılmaz bir şeydi.

Margot bunu anlayabilirdi ama Derringham'ın kızları hiçbir zaman anlayamazlardı. Onlar olsa olsa, çevresindeki şeyler öğretmenin kızını ezdi derlerdi.

Margot'un çocuksu oyunları ile ilgilendiğim yoktu. Onun solariyumda olmadığı belli bir şeydi. Zaten saklanabileceği gibi bir yer de göremiyordum.

Salondaki Maria'nın sesini duydum ve hemen odanın ortasında durdum. Solariyumda bir kapı daha bulmuştum, bu kapıyı açtım ve içeri girdim. Karşıma bir döner merdiven çıktı ; İçgüdümle merdivene yöneldim. Bir türlü bitmeyen merdiven döne döne hayli yükseliyordu. Şimdi ben evin başka bir bölümündeydim. Burada koridor genişti. Pencereerde ağır kadife perdeler vardı. Perdelerden birinin aralığından baktım. Ortasında güneş saati olan çiml gördüm ve evin cephesinde olduğumu anladım.

Koridor boyunca birkaç kapı vardı. Çok dikkatli davranarak kapılardan birini açtım. Güneşten korunma için pancurlar kapatılmıştı, gözlerimin loşluğa alışması için bir süre geçti. Sonra divana uzanmış uyuyan birini gördüm. Bu kontesti, Margot'un annesi. Yavaşça kaşla göz arasında

kapıyı kapayıverdim. Ya uyanıp da beni görseydi? Doğrusu utanılacak bir duruma düşerdim. Annem üzülür, şaşırır, ben de bir daha malikaneye çağrılmazdım. Hem belki bu benim malikaneye ilk ve son çağrılışımdı. Bir daha çağıracağı benzemiyorlardı. Öyleyse ben de mümkün olduğu kadar çok şey görmeliydim.

Annem bana sık sık tartışma konusu bir şey yapmak istediğim zaman bunu doğrulayarak gerekçeler bulmam gerektiğini söylerdi. Evi dolaşmamı doğrulamak için ne gibi gerekçeler bulabilirdim acaba? Merak mı? Başka ne olabilirdi? Joel Derringham evden hoşlandığıma sevinmişti. Joel'in dolaşmama kızmayacağından emindim. Sir John da kızmazdı. Üstelik bu benim belki de tek şansımdı, bir daha nereden görecektim bu evi.

Koridorda ilerledim. Derken sevinçle bir kapının hafifçe aralık olduğunu fark ettim. Kapıyı ittim ve içeri baktım. Burası tıpkı kontesin yattığı odaya benzer bir odaydı, yalnız içerde dört direkli, perdeli bir yatak duvarlarda da güzel halılar vardı.

Dayanamadım. Ayaklarımın ucuna basarak içeri girdim.

İşte o zaman kalbim korkuyla çarpmaya başladı, çünkü kapının arkamdan kapandığını duymuştum. Hayatımda bu kadar korktuğumu hiç hatırlamıyordum. Biri kapıyı kapatmıştı. Durumum dayanılmaz denecek kadar sıkıntılıydı. Böyle durumlarda gerekçeler bulup kendimi temize çıkarmakta üstüme yoktu ama şimdi elimden hiçbir şey gelmiyordu, fena korkmuştum. Az önce kızlarla doğüstü yaratıklardan söz etmiştik. onlardan biri karşıma çıkmış olmasındı.

Derken, dili iyice çalan birinin İngilizce konuştuğunu duydum:

"Tünaydın. Sizinle karşılaşmak bir zevk."

Hemen döndüm. Şeytan Kont kapının önünde duruyordu. kollarını kavuşturmuş, gözlerini -o kapkara gözlerini- üzerime dikmiş, kendine çok uygun, şeytansı diyebileceğim bir gülümsemeye dudakları kıvrılmıştı.

"Çok... üzgünüm. İzinsiz girdim," diye kekeledim.

"Birini mi arıyordunuz?" diye sordu kont. "Ama bu kişinin karım olmadığını biliyorum, çünkü onun odasına girdikten sonra durmayıp çıktınız. Belki de beni arıyordunuz?"

İki odanın birbiriyle bağıntılı olduğunu fark ettim, ben uyuyan kontese bakarken kont da bitişikteydi herhalde. Kuşkunuz, hemen bu odaya gelmiş ve içeri girdiğim zaman beni yakalamak için kapıyı açıvermişti.

"Hayır, hayır," dedim. "Bu yalnızca bir oyun. Margot saklanıyor da."

Kont başını salladı. "Belki oturmak isterdiniz."

"Hayır, teşekkür ederim. Buraya gelmemeliydim. Yukarda kalmam gerekirdi."

Korkusuzca kapıya doğru yürüdüm ama adam yerinden bile kıpırdamıyordu. Büyülenmiş gibi çaresizce durup ona baktım, ne yapacağını merak ediyordum. Kontun yaptığı bana doğru bir adım atmak ve kolumu tutmak oldu.

"Bu kadar çabuk gitmemelisiniz," dedi. "Madem beni görmeye geldiniz, biraz oturmalsınız."

Kont beni çok yakından incelemekteydi, doğrusu bu bakışlardan sıkılmışım.

Elimden geldiği kadar rahat olmaya çalışarak, "Sanırım gitmem gerek," dedim. "Beni arıyorlardır."

Kont, "Ama saklanan Margot," dedi. "Onu da henüz bulamadılar. Bu koca evde Margot'un saklanacağı yer çok."

"Öyle ama bulurlar Margot'u. Sonra oyun yalnızca üst katta." Aptalca durdum. Bu sözlerimle kendi kendimi ele vermişim.

Kont, zafer kazanmış gibi güldü:

"Öyleyse burada ne arıyorsunuz küçük hanım?"

"Bu benim eve ilk gelişim. Yolumu kaybettim."

"Yolunuzu bulmak için bu odalara mı bakıyordunuz?"

Sesim çıkmıyordu. Kont beni pencerenin önüne yanına çekti. Kontun çok yakınındaydım, hafifçe santal ağacı kokmaktaydı, sağ elinin küçükparmağına taktığı büyük,

taçlı yüzüğü fark ettim.

"Bana adınızı söylemelisiniz? " dedi Kont.

"Minella Maddox."

Kont, "Minella Maddox," diye tekrarladı. "İyi biliyorum. Siz öğretmen hanımın kızısınız."

"Evet. Yalnız umarım ki buraya geldiğimi kimseye söylemezsiniz."

Kont ciddi bir havayla başını salladı. "Ama siz kurallara uymadınız."

"Kayboldum," dedim sertçe. "Bu kadar aptal olduğumun bilinmesini istemem."

"Yani benden sizin için bir ayrıcalık yapmamı istiyorsunuz? "

"Yalnızca bu önemsiz konuya değinmemenizi öneriyorum."

"Bence hiç de önemsiz değil, küçük hanım."

"Sizi anlamıyorum kont."

"Demek beni tanıyorsunuz? "

"Burada herkes sizi tanır."

"Beni ne kadar tanıdığınızı merak ediyorum."

"Yalnızca kimliğinizi, Margot'un babası olduğunuzu ve ara sıra Fransa'dan Derringham'a geldiğinizi biliyorum."

"Kızım size benden söz etti, değil mi? "

"Ara sıra."

"Size benim birçok .; neydi o sözcük? "

"Günahlar mı demek istiyorsunuz? Fransızca konuşmayı yeğlerseniz.. ;"

"Görüyorum ki hakkımda enikonu bir görüş edinmişsiniz. Ben dilinizi, sizin benim dilimi konuştuğunuz kadar iyi konuşmayan bir günahkârım." Kont, anlamayacağımı umarak hızlı hızlı Fransızca konuşuyordu. Ne var ki benim Fransızca konusunda iyi bir temelim vardı ve yavaş yavaş korkum da dağılmaktaydı. Dahası, güç durumda bulunduğumu ve bu adamın bana yardım edecek kadar mert olmadığını bildiğim halde garip, bastıramadığım bir sevinç duymaktaydım. Aradığı sözcüğün benim

söylediğim olduğunu düşündüğümü, ama başka bir şey demek istediye bunu Fransızca söylemesini, anlayacağımdan emin olduğumu söyledim.

Kont, "Anlıyorum," dedi. "Hâlâ çok hızlı konuşuyordu. "Siz yürekli bir genç kızsınız. Şimdi anlamaya bakalım. Siz Margot dediğiniz kızım Marguerite'i arıyorsunuz. O evin üst katında saklanıyor. Bunu bildiğiniz halde gene de onu burada, aşağıda arıyorsunuz. Küçük hanım, siz Marguerite'i aramıyor merakınızı gidermek istiyorsunuz. Gelin şunu kabul edin."Kont, karşısındakine gözdağı vermeyi hesaplayarak yaptığından emin olduğum bir tavırla kaşlarını çattı. "İnsanların bana yalan söylemelerinden hoşlanmam."

"İyi ya," dedim onun tersliğinden yılmamakta kararlı, "bu benim böyle bir eve ilk gelişim, belli bir merak duyduğumu kabul ediyorum."

"Doğal çok doğal. Pek güzel saçlarınız var küçük hanım. Ağustos mısırının püskülü gibi diyeceğim geliyor. Ne dersiniz? "

"Çok naziksiniz, beni şımartıyorsunuz."

Kont, annemin dikkatle kıvrıp giysime uyan mavi bir kurdeleyle sıkıca arkadan bağladığı saçlarıma dokundu ve bir tutamını da tuttu.

Bir tedirginlik duydum ama sevincim de sürmekteydi. Kont saçımı tutunca ona biraz daha yaklaşmak zorunda kalmıştım. Şimdi yüzünü, kara gözlerinin altında gölgeleri, kalın kaşlarını iyice görüyordum. O şimdiye kadar rastladığım en çarpıcı görünümlü adamdı.

"Artık," dedim, "gitmeliyim."

Kont, "Kendi isteğinizle geldiniz," diye nasıl geldiğimi bana hatırlattı, "sanırım bana da bir hak tanımanız nezaket gereği olacaktır."

"Nezaket söz konusu olduğuna göre, siz de benden isteğim dışında bir şey istememelisiniz."

"Şimdi, sizin bana borçlu olduğunuz nezaketten söz ediyoruz. Benim size bu konuda borcum yok, hatırlamaya

çalışın. İzinsiz odama giren sizsiniz. Küçük hanım, yatak odamı gözlemek istediniz üstelik. Ne meraklıymışsınız meğer! Utanın!"

Kontun gözleri kıvılcımlar saçıyordu. "Aklına eseni yapar babam." Margot'un bu sözleri aklıma geldi. Şu anda kont çok kızgındı. Ama az sonra öfkesi geçebilirdi.

Saçımı kontun elinden kurtardım ve ayağa kalktım.

"Merakımdan ötürü beni bağışlayın," dedim. "Doğrusu çok kötü bir davranıştı bu. Sizce uygun olan neyse onu yapmalısınız. Sir John'a söylemek isterseniz.. ;"

"İzninize teşekkür ederim," dedi kont. Yanımdaydı ve beni dehşet içinde bırakan bir hareketle kollarına alıp kendine çekti. Sonra parmağını çenemin altına koyarak yüzümü kaldırdı. "Çizmeden yukarı çıktık mı bedelini ödemeliyiz. Benim istediğim bedel de bu." Kont yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni dudaklarımdan öptü, hem bir değil birkaç kere.

Dehşet içinde kalmıştım, bu da ne demek oluyordu? Daha önce hiç kimse beni böyle öpmemişti. Kendimi kontun kollarından kurtardım ve kapıya doğru koştum.

En çok bozulduğum da kontun bana bir hizmetçi kıza davranır gibi davranmasıydı. Aklım başımdan gitmişti. Dahası, bu benim de suçum sayılırdı.

Sendeleyerek odadan çıktım. Döner merdiveni buldum, tam çıkacaktım ki arkamda bir kıpırtı duydum. Kont mu acaba, diye düşündüm, bir an müthiş kızmıştım.

Margot konuştu:

"Ne yapıyorsun burada Minella? "

Döndüm. Margot kızarmıştı, gözleri gene fıldır fıldırdı.

"Sen neredeydin? " diye sordum.

"Sen neredeydin dedim? " Margot parmağını dudaklarına götürdü "Gel Yukarı çıkalım."

Merdivenleri çıktık. Yukarda Margot bana döndü ve güldü. Birlikte solariyuma girdik.

Maria ve Sybil de oradaydılar.

"Minella beni buldu," dedi Margot.

"Nerede? " diye Sybil sordu.

"Söyler miyim sandın?" diye diklendi Margot. "Belki oraya gene saklanmayı düşünüyorum."

Bu başlangıçtı. Kont beni fark etmişti, ben de onu çabucak unutacağına benzemiyordum. Öğleden sonra kontu bir türlü aklımdan çıkaramadım. Solariyumda oturmuş oyun oynarken her an kontun gelip yaptıklarımı söyleyeceğini sanıyordum. Daha çok da bunları Sir John'a söylediğini düşünüyordum. Hele kontun beni nasıl öptüğü aklıma gelince zıvanadan çıkıyordum. Acaba bunu nasıl yorumlamıştı?

Annemin sürekli isteğinin, erdemli kalmam ve iyi bir evlilik yapmam olduğunu biliyordum. Annem benim için her şeyin en iyisini isterdi. Bir keresinde, bir doktorla evlenmemin uygun olabileceğini söylemişti ama tanıdığımız tek doktor elli beş yıldır bekardı ve pek evleneceğe de benzemiyordu. Adamcağız evlenmeye kararlı olsa da bu şerefi bana vermeye niyetlense bile olanak yoktu buna.

"Biz iki dünyanın ortasındayız," derdi annem. Bunu söylerken de bizden çok uzak olan köylülerle, bizim çok üstümüzdeki Büyük Ev'de oturanları kastederdi. Bu nedenle bana iyi durumda bir okul bırakmaya çalışıyordu. Her ne kadar ben sonraki yıllarımı, Derringham'a gelen soyluların çocuklarına ders vermekle geçirme heveslisi değilsem de annemin düşüncesi böyleydi.

Düşüncelerimi bu yöne çeviren de konttu. Öfkeyle, onun iyi bir ailenin kızını böyle öpmeye cesaret edemeyeceğini düşündüm. Daha doğrusu düşündükçe bu gerçeğe vardım. Aynı şeyi gene yapar mıydı acaba? Elbette yapardı. Kont, içgüdülerinin esiri bir adamdı. Bu arada çok öfkelenebilir ve yatak odasına girdiğimi Sir John'a söyleyebilirdi. Bunun yerine bana bir... evet bir ne gibi davranmıştı acaba? Nereden bilebilirdim bunu? Bütün bildiğim, olanları bir duysa annemin küplere bineceğiydi.

Döndüğümde annemi beni heyecanla bekler buldum.

Hem sevecen, hem de eleştirir bir havayla, "Kızarmışsın," dedi. Derringham'da çaya gitmemi gündelik

bir olaymış gibi sakın karşılamamı yeğlerdi aslında.
"Eğlendin mi? Ne oldu? "

Anneme çayda neler olduğunu ve kızların neler giydiklerini söyledim.

"Sybil ev sahibeliği yaptı," dedim, "sonra oyunlar oynadık."

"Ne gibi oyunlar? "

"Saklambaç gibi çocuksu bir oyun, sonra da nehir, şehir bilme oyunu."

Annem başını salladı. Sonra kaşlarını çattı. Giysimin pek parlak bir görünüşü yoktu. "Sana yeni bir giysi almalıyım," dedi annem. "Güzel bir şey. Belki de kadifeden."

"Ama anneciğim, ne zaman giyerim onu? "

"Kim bilir? Gene çağırabilirler seni."

"Pek sanmam. Hayatta bir kere böyle bir şeref yeter insana."

Sesim biraz sert çıkmış olmalıydı ki annem biraz hüznüldü, ben de üzüldüm. Yanına giderek kolumu boynuna doladım. "Üzülme anneciğim," dedim. "Biz burada mutluyuz, değil mi? Okulun işleri de iyi gidiyor." O sıra söylemeyi unuttuğum şeyi hatırladım. "Ah anneciğim, yolda Joel Derringham'a rastladım."

Annemin gözleri parladı. "Bana söylemedin," dedi.

"Unuttum."

"Ne unutması... böyle şey unutulur mu, Joel Derringham'a rastladığını nasıl unuttur insan? O bir gün Sir Joel olacak. Her şey onun olacak. Nasıl karşılaştın onunla? "

Ayrıntılarıyla her şeyi anneme anlattım. Annem, "Ah ne büyüleyici," deyip duruyordu.

"Tıpkı... tıpkı Sir John. Harika, gerçekten. Otuz yıl önceki Sir John sanki."

"Sana karşı çok nazik davranmış."

"Böyle davranmayabilirdi."

Annemin kafasındaki tasarıları görür gibi oldum.

İki gün sonra Sir John okula geldi, o gün pazardı ve okul kapalıydı. Annemle yemek yemiş, sonra da masanın başına geçerek hafta içindeki dersler üzerinde konuşmaya başlamıştık. Pazarları çoğu kez böyle yapardık.

Annem katı bir kadın sayılırdı, ne var ki o da bazan romantik bir genç kız gibi düşler kurabiliyordu. Biliyordum ki şimdi kafasına benim malikâneye birçok kez çağırılacağımı ve orada birine rastlayacağımı takmıştı. Belki bu pek üstün biri olmayacaktı, ama gene de bana okulda kalmakla elde edebileceklerimden daha çoğunu verebilecekti. Annem hayatını öğretmen olarak kazanabilmem için önceden çok iyi bir eğitim görmemi sağlamıştı. Artık düşünceleri dur durak tanı mıyordu, çünkü başarıya almış bir kadındı ve bu yüzden de sınır diye bir şey kabul etmemekteydi.

Annem küçük yemek odamızın penceresinden Sir John'un atını bir demire bağladığını gördü. Ben buz kesmiştim. İlk aklıma gelen kontun beni ele verdiği oldu. Ondan kaçmış ve yaklaşmasını kabul etmediğimi açıkça göstermiştim. Şimdi de kont benden öc alıyordı.

"Sir John gelmiş," dedi annem. "Niçin geldi acaba? "

"Belki de yeni bir öğrenci içindir," diye söylendim.

Sir John oturma odamıza girdiğinde, gene o eski tatlı gülümsemesinin yüzünden eksik olmadığını görerek ferahladım. Demek bir şey yoktu.

"İyi günler Bayan Maddox. . ve Minella. Lady Derringham'ın bir isteği var. Bu akşamki yemek için bize bir konuk gerekli. Kontes Fontaine Delibes odasına kapandı, bu durumda on üç kişi kalıyoruz. Bildiğiniz gibi on üçün uğursuz olduğuna ilişkin bir batıl inanç vardır, konuklarımızın bazıları tedirgin olabilirler. Acaba kızınızı bu akşam bize yemeğe gönderebilir miydiniz? "

Bu sözler sanki annemin iki gündür kurduğu düşlerin bir yansımasıydı. Sir John'un isteği dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, sakın bir tavırla çağırıyor kabul etti.

"Elbette kızım size katılacaktır," dedi.

"Ama anneciğim," diye karşı çıktım. "Giyecek uygun bir

şeyim yok."

Sir John güldü.

"Bu iş söz konusu olduğunda, Lady Derringham da aynı şeyi düşündü. Kızların biri size ödünç giysi verebilir. Bu kolay bir şey." Sir John bana döndü "Öğleden sonra malikaneye gelin. Giysiyi seçersiniz, terzi de gereken değişiklikleri yapar. Bayan Maddox, kızıma izin verdiğiniz için çok nazıksınız. Sir John bana gülümsedi. "Sizinle görüşeceğiz."

Sir John gidince annem beni kucakladı.

"Bu işin olmasını çok istedim," dedi. "Baban hep, bir şeyi kafama koydum mu mutlaka elde ettiğimi söylerdi. İstedğim şeye o kadar inanırım ki, sanki yoktan var ederim."

"Böyle ödünç giysilerle ortaya çıkmak da hiç hoşuma gitmiyor."

"Saçma. Kimse bilmeyecek ki."

"Sybil ve Marie bilecekler ya, yetmez mi? Üstelik Marie de ilk fırsatta boşluk doldurmak için orada bulunduğumu hatırlatacak."

"Başka birine hatırlatmadığı sürece bunun önemi yok."

"Anneciğim, niçin böyle heyecanlısın peki? "

"Bu benim düşlediğim şeydi de ondan."

"Yoksa kontesin hastalanmasını da mı istedin? "

"Belki."

"Böylece kızın baloya gidecekti, öyle mi? "

"Bu balo değil ki!" diye bağırды annem. "Güzel bir balo giysin olması gerekir o zaman."

"Canım, lafın gelişi balo dedim ben de."

"Şükürler olsun ki seni iyi eğitmişim. Her konuda onlar kadar bilgilisin. Sanırım saçlarını başının üzerinde toplamalıyız. Böylece rengini daha iyi gösterir."

O sıra çok bilmiş bir sesin mırıldanır gibi olduğunu işittim:

"Ağustos mısırının püskülü gibi."

Annem devam ediyordu:

"Şekerim, en güzel yanın saçların. Bunu iyi kullanmalıyız. Giysi de mavi olmalı, böylece gözlerine uyar.

Hem senin gözlerininki gibi mavi az bulunur.. Yani bu kadar derini demek istiyorum."

"Anneciğim, sen öğretmen kızını prenses yapıp çıktın."

"Neden olmasın? Küçük bir öğretmen de, bir hanımefendi kadar güzel ve büyüleyici olamaz mı sanki? "

"Senin kızınsa olur tabii."

"Bu gece dilini tutmalısın Minella. Hep aklına ilk gelen şeyi söylüyorsun."

"Beğenmeyen oğluna almasın, ben olduğum gibi görünmeyi yeğlerim."

"Ama seni bir daha çağırmaabilirler? "

"Niçin bir daha çağırırsınlar ki? Sen bu işe biraz fazla önem vermiyor musun anne? Beni çağırıyorlar, çünkü bir konuğa daha gerek var. Birinin on dördüncü konuk olarak çağırılması ilk kez görülen şey değil ki. On dördüncü konuk gelirse, bana kibarca artık varlığıma gerek duyulmadığını belirtirler."

Aslında benim kafam da anneminki kadar meşguldü. Niçin bu çağrılar Malikaneye gidişimden hemen sonraya rastlıyordu? Kim çıkartmıştı bunu? Sonra kontun karısının rahatsızlanmasının ayrıca bir anlamı olabilir miydi? Amma da düşünce! Yani kont benimle tekrar mı karşılaşmak istiyordu? Ayrıca davranışlarımdan herhangi birine söz etmemişti! Bütün hatırladığı sevecenlikle saçımı tutarken söyledikleri ve o... öpücüklerdi. Küçültücü bir şeydi bu. Kont, "O kızı malikaneye çağırın!" mı demişti yoksa? Onun gibi adamlar kendi dünyalarında böyle davranırlardı. Ortaçağda derebeylik hakkı diye bir şey vardı. Bir kız evleneceği zaman derebeyi, isterse onu damattan önce koynuna alır ve gelin bundan sonra kocasının yanına giderdi. Derebeyi inşafılsa bir de armağan verirdi kıza. Kont da böyle düşünmesindi sakın?

Aklıma neler de geliyordu? Ne ben gelindim, ne de Sir John evinde böyle bir rezalete izin verirdi. Böyle şeyler düşündüğüm için kendi kendimden utanıyordum. Kontla aramızda geçen konuşmayla sandığımdan çok etkilenmiştim demek.

Annem durmadan Joel Derringham'dan söz ediyordu. Joel'in bana bütün söylediklerini tekrarlamak zorundaydım. Annem gene romantik düşüncelere kaptırmıştı kendini. Gerçekten aptalca şeylerdi bunlar. Rahatsızlığın uydurma olduğunu Joel'in gene birlikte olmak amacıyla annesiyle babasını beni akşam yemeğine çağırmaları için kandırdığını söylemekteydi. Ah anneciğim, sevgili anneciğim, diye düşündüm. Kızın söz konusu oldu mu nedense aptallaşıyorsun. Annem beni istediği gibi bir hayata kavuşmuş görse mutlu ölecekti. Ama en olmayacak düşlere dalıp gidiyordu.

Margot, okula, beni görmeye geldi. Heyecanlıydı.

"Aman ne eğlenceli!" diye bağırdı. "Demek bu akşam geliyorsun ? Sevgili Minella! Marie sana bir giysi buldu ama ben beğenmedim. Benim giysim olacak sırtında... Bir kere Paris'ten alınma. Gözlerin gibi mavi. Marie'nin giysisi kahverengi, üstelik çok çirkin. Hayır, hayır, dedim. Bu Minella'e gitmez. Sen benim kadar güzel değilsin, ama başka türlü bir havan var. Evet, havalısın şekerim. Diretiyorum da, benim giysim olacak sırtında."

"Ah, Margotcuğum!" dedim. "Gerçekten benim gelmemi istiyorsun demek? "

"Elbette istiyorum. Çok eğleneceğiz. Annem akşamı odasında geçirecek. Öğleden sonra hep ağladı. Gene babamın yüzünden. Babam çok kötü ama annemin onu hâlâ çok sevdiğini sanıyorum. Kadınlar babamı severler. Nedenini merak ediyorum doğrusu."

"Annen gerçekten hasta değil, öyleyse? "

Margot omuz silkti.

"Kuruntu işte. Bizim Şeytan öyle diyor. Aralarında bir tartışma geçti sanırım. Annem onunla tartışmaya cesaret edemez ya . Babam tartışır onunla. Annem ağladı mı daha çok kızar. Babam ağlayan kadınla daha da beter kavga eder. Bunun için annem ağladı mı öfkesi iki kat artar. Ağlayan kadınlardan nefret eder o."

"Annen çok ağlar mı? "

"Bilmiyorum. Sanırım ağlar. Her şey bir yana, böyle bir adamla evli olduğu için elbette ağlayacak."

"Margot, baban için ne kötü şeyler söylüyorsun."

"Gerçeği duymak istemiyorsan..."

"İstiyorum. Ama gerçeği nasıl bilebilirsin, anlamıyorum. Annen hep böyle odaya kapanır mı? Evinizde de böyle mi olur? "

"Aşağı yukarı."

"Ama kesinlikle bilmen gerekiyor."

"Annemi çok görmem, eğer demek istediğin buysa. Nou-Nou ona bakar ve ben de annemin rahatsız edilmek istemediğini anlarım. Ama niçin onlar hakkında konuşuyoruz böyle? Senin geldiğine sevindim, Minella. Eğleneceğini sanıyorum. Çayda da iyi vakit geçirdin, değil mi? "

"Evet, iyiydi."

"Merdivende ne yapıyordun? Keşfe çıkmıştın. İtiraf etsene."

"Sen ne yapıyordun Margot? "

Margot gözlerini kıstı ve güldü.

"Gel, söyle bana," diye directtim.

"Peki, ben sana söylersem sen de bana ne yaptığını söyleyecek misin? Ama bu hiç de dürüstçe bir alışveriş değil. Sen yalnızca evi geziyordun "

"Margot, ne diyorsun sen? "

"Boş ver."

Konunun kapandığına sevinmiştim ama kontu ve kontesi merak etmekten kendimi alamıyordum. Kontes kocasından korkuyordu. Bunu anlamıştım. Kadın bir kenara çekilip hastalığına sığınuyordu. Kocasından kaçmak için böyle yaptığından emindim.

Margot beni malikanedeki odasına aldı. Burası çok güzel döşenmişti ve bana kontun yatak odasını anımsatmaktaydı. Yatak daha az oymalıydı ama gene de dört direkliydi. Perdeler mavi kadifedendi ve duvarlardan birinde odaya egemen olan mavinin tonlarında güzel bir halı asılıydı.

Giyeceğim elbise yatağın üzerinde duruyordu.

"Ben senden biraz daha topluyum," dedi Margot, "ama bu daha iyi, çünkü giysiyi düzeltmek kolay olur. Sen de benden biraz boylusun ama bak etekte pay var. Terziye söyledim. Şimdi sen giy, terzi gelip gereken değişiklikleri yapacak. Hemen gönderirim."

Margot," dedim, "sen iyi bir arkadaşsın."

"Evet," dedi Margot. "Seninle insan sıkılmıyor. Sybil.. ; Maria... öf! "Margot bir öf çekti. "Çok sıkıcı şeyler. O kızların ne söyleyeceklerini daha ağızlarını açmadan biliyorum. Sen başkasın. Öte yandan, sen yalnızca öğretmenin kızısn."

"Bunun ne ilgisi var şimdi? "

Margot gene güldü ve bir şey söylemedi. Elbiseyi giydim. Olmuştu. Margot zili çaldı ve terzi içeri girdi. Bir saat olmadan elbisem düzeltilmişti.

Maria ve Sybil beni görmeye geldiler. Maria hafifçe burun kıvrırdı.

"Ne var? " diye sordu Margot. "Bir kusur mu gördün? "

"Pek olmamış," diye Maria yorum yaptı.

"Neresi olmamış peki? " dedi Margot.

"Kahverengi ona daha iyi giderdi."

"Sence daha iyi, yani? Senden güzel görüneceğinden mi korkuyorsun? Evet, iş burada."

"Ne saçma!" diye homurlandı Maria.

Margot bana bakarak güldü. "İşte böyle," dedi.

Maria da artık elbise konusunda bir şey söylemedi.

Margot saçımı düzeltmekte diretti. Saçımı yaparken bir yandan da çene çalıyordu. "Bak, şekerim, güzel olmadı mı? Ah, evet, gerçekten havalısın Hayatını aptal çocuklara ders vermekle geçiremezsin. "Margot bana baktı. Mısır rengi saçlar," diye yorumunu yaptı sonra. "Masmavi gözler ve gelincik gibi dudaklar."

Margot'a güldüm. "Bir tarladan söz edermiş gibi konuşuyorsun."

"Dişler düzgün ve beyaz," diye Margot konuşmasını sürdürdü. "Burun biraz. . ne söylemeli? .. Saldırgan mı desek?

Dudaklar sert... gülümseyebilir de. sertleşebilir de. Ne olduğunu biliyorum arkadaşım Minella, bu sana çekicilik veriyor. Zıtlık işte. Gözler yumuşak ve boyun eğici. Ama dur. . şu buruna bak. Şu ağza bak. Ah benim de güzel olduğumu söylerler. . tutkuluyum. . ama bir dakika dur. Artık saçmalık yok, lütfen."

"Evet lütfen," diye homurdandım, "artık bu saçmaları istemiyorum. Görünüşümün ve karakterimin analizini istersem sana baş vururum."

"Hiçbir zaman böyle bir şey istemeyeceksin Minella, çünkü sende bir yan daha var. Sen çok şeyi herkesten iyi bildiğini ve bütün sorulara doğru cevap verebileceğini düşünüyorsun. Oh, beni okulda alt ettiğini biliyorum... hepimize yaptığın gibi... bu doğrudur ve öğretmenin kızına da böylesi yakışır. Bize öğretiyor ve ne zaman doğru ne zaman yanlış yaptığımızı söylüyorsun. Ama bırak da sana şu kadarını söyleyeyim akıllı Minella, daha öğreneceğin çok şey var."

Margot'un gülün, esmer yüzüne, babasınıninkilere çok benzeyen ateşli kara gözlerine, kalın kaşlarına, gür siyah saçlarına baktım. Margot çok çekiciydi ve bu kızda gizemli bir şeyler vardı.

"Senin zaten bildiğin şeyler mi? " diye sordum.

Margot, "Bazılarımız bu tür bilgilerle doğmuşlardır," dedi.

"Sen de onlardan biri misin? "

"Evet, öyleyim."

Galeride küçük bir orkestra güzel parçalar çalmaktaydı.

Leylak rengi ipek giysilere bürünmüş Lady Derringham beni görünce elimi sıktı ve mırıldandı, "Bize yardım ettiğin için çok iyisin Minella. "Bu sözler her ne kadar kibarca söylenmişse de, bana niçin burada olduğumu hemen anımsatmaktaydı.

Kont görünür görünmez burada bulunuşumdan onun sorumlu olup olmadığını düşünerek kuşkuyla kapıldım. Kont bir süre orkestraya baktı. Sonra beni gördü ve eğildi, küçültücü olduğunu düşündüğüm bir biçimde tepeden tırnağa

süzdü. Onun bakışlarına sertçe karşılık verdim, ama bunun da kontu neşelendirdiğini fark ettim.

Lady Derringham beni kızları ve Margot'la birlikte oturtmuştu, burada bulunsak da henüz topluluğa girmedığımızı belli etmek istercesine. Artık çocuk değildik bu yüzden akşam yemeklerine gelebilirdik ama yemekten sonra hemen ayrılmamız gerekirdi.

Bu akşamı büyük bir fırsat olarak kabul ediyordum, çok da heyecanlıydım. Müziği sevdim, özellikle Mozart'ın yapıtlarını büyük bir zevkle dinledim. Dinlerken kendimden geçtim ve öğrencilerimin çoğu gibi yaşamaktan ne büyük bir zevk duyacağımı düşündüm. Hem bu hayatın dışında olmak, hem de güzelliklerini görerek böylece neler kaçırdığının farkına varmak bana kaderin kötü bir oyunu gibi geliyordu.

Konser sırasında herkes dolaşıyor, eski dostlarıyla konuşuyordu. Joel de benim yanıma geldi.

"Geldiğinize sevindim, Bayan Ma 'ox," dedi.

"Gelmeseydim farkına varılır mıydı sanıyorsunuz? Gerçekten insanlar on üçün uğursuzluğuna inanırlar mı? "

"Bilemeyiz, çünkü on üçten hep kaçılmıştır... Ama uğursuz kabul edilir işte. Sanırım bu daha sonraki gelişlerinizin ilki olacaktır."

"Buraya gelmem için on dördüncü konuğun hep son dakikada vazgeçmesini beklemezsiniz herhalde? "

"Sanırım siz buna çok fazla önem veriyorsunuz."

"Önem vermek zorundayım, böyle bir şey olmasaydı ben burada bulunmazdım."

"Bunu unutalım ve gelişinizden mutluluk duyduğumuzu belirtelim . Konseri nasıl buldunuz? "

"Nefis."

"Müziğe meraklısınız."

"Hem de çok."

"Sık sık böyle konserlerimiz olur. Gene gelmelisiniz."

"Çok naziksınız."

"Bu konser kont onurunaydı. Mozart'a özellikle hayrandır."

"Benden mi söz ediliyor? " diye sordu kont.

Yanımdaki koltuğa oturdu, gene beni dikkatle incelediğini fark ettim.

"Kont, Bayan Maddox'a Mozart'ı sevdiğinizi ve konserin onuruza verildiğini söylüyordum. Bayan Maddox'u size tanıtırabilir miyim? "

Kont ayağa kalktı ve eğildi. "Sizinle tanışmak bir zevk küçükhanım. "Sonra Joel'a döndü. "Bayan Maddox'la daha önce de karşılaşmıştık."

Kanın yüzüme çıktığını hissettim. Kont beni eli verecekti. Herkes benim yukarda olduğumu sanırken nasıl aşağı inip de kendi yatak odasını gözetlediğimi Joel'e söyleyecek benim durumumdaki insanları yüceltmenin akılsızca bir davranış olduğunu ima edecekti. Tam da zamanını seçmişti! konta uygun düşen bir davranıştı bu, emindim.

Alaycı bir havayla bana bakarak düşüncelerimi okuyordu sanki.

"Öyle mi? " dedi Joel şaşırarak.

"Okuldan," dedi kont. "Oradan geçerken Bayan Maddox'u gördüm. Şöyle düşündüm: kızıma birçok iyi şey öğreten harika küçük hanım bu.Teşekkür etmek için böyle bir fırsat bulduğuma seviniyorum."

Kont bana gülümsüyor, yüzüme baktıkça da mutlaka beni öpüşünü ve onursuzca çıkışımı düşündüğümü biliyordu.

İyi yürekli Joel, "Babam hep Bayan Maddox'un okulunu över, " dedi. "Okul bizi mürebbiye tutmaktan kurtardı."

Kont yanıma oturarak, "Mürebbiyeler yorucu olabilirler," diye karşılık verdi. "Mürebbiyeler bizden değildir, hizmetçilerden farklıdır. İnsanları zindanda tutmak kötü. Bizim için değil. Onlar için. Mürebbiyeler yerlerinin çok iyi farkındadırlar. Sınıf bilmezlikten gelinmesi gereken bir şeydir. Sen de aynı düşüncede misin Joel? Siz ne dersiniz Bayan Maddox? Kral XV. Louis'ye arkadaşlarından bir düğ, metresinin bir aşçının kızı olduğunu anımsatmıştı. Kral şöyle karşılık vermişti: "Öyle mi? Hiç dikkat etmedim. Aslında hepimiz benden o kadar uzaksınız ki bir düğle bir aşçı

arasındaki farkı kestiremiyorum."

Joel güldü ama ben homurdanmaktan kendimi alamadım: "Sizin için de mi böyle, sayın kont? Siz de bir dükle bir aşçı arasındaki farkı kestiremez misiniz? "

"Ben Kral kadar yükseklerde değilim küçük hanım, ama gene de, yüksekteyim ve Sir John'un kızlarıyla öğretmenin kızları arasındaki farkı kestiremem."

"Demek ben de bütünüyle kabul edilmez değilim."

Kontun gözleri alev alevdi. "Küçük hanım, bütünüyle kabul edilebilirsiniz, bana inanın."

Joel rahatsız görünüyordu. Eminim ki konuşmamı zevksiz buluyordu, ama kontun da benim gibi bu konuya dalmaktan kendini alamadığını fark ettim.

"Sanırım," dedi Joel, "verilen ara bitti, gene yerlerimize dönebiliriz."

Kızlar da dönüyorlardı. Margot şaşkın gibiydi, Maria'nın yüzü biraz ekşiydi, Sybil de ayrı bir havadaydı.

"Dikkati çekiyorsun Minella," diye fısıldadı Margot. "En yakışıklı erkeklerden ikisi seninle ilgileniyorlar. Sen bir perisin."

"Ben onlardan böyle bir şey istemedim ki."

"Periler hiçbir zaman istemez.ır zaten. Onlar yalnızca dayanılmaz büyülerini yaparlar."

Konserin geri kalan bölümünde hep kontu düşündüm. Ona bir bu yönümle çekici gelmiştim. Bunun ne olduğunu biliyordum. Kont kadınlardan hoşlanıyordu, ben daha olgunlaşmamıştım ama ne de olsa olgunlaşma yolundaydım. Tasarılmasının çok onursuz bir şey olacağı da yeterince açıktı. Ama işin korkunç yanı, benim duruma öfkelenecek yerde büyülenmiş gibi beklememdi.

Soğuk yemeklerin hazırlandığı yemek salonuna geçmek üzereydik ki uşaklardan biri odaya girdi, gözleriyle Sir John'u aradı ve sessizce yanına giderek kulağına bir şeyler fısıldadı.

Sir John başını salladı, orta yaşlı bir adamın hafifmeşrep karısıyla canlı canlı konuştuğuna biraz da üzülerek dikkat ettiğim kontun yanına gitti. Kadın aptalca bir havayla

gölümsemekteydi, bu yüzden de konuşmanın konusunu tahminde gecikmedim.

Sir John, kontla konuştu ve az sonra birlikte dışarı çıktılar.

Joel yanımdaydı.

"Büfeye gelin," dedi. "Orada istediğinizi seçebilirsiniz. Sonra da küçük bir masa buluruz."

Joel'e teşekkür borçluydum. İçinde yalnızca iyilik vardı. burada kimseyi tanımadığım için bir koruyucu gereksindiğime inanıyordu.

Masada balık ve çeşitli soğuk etler vardı. Biraz aldım. Aslında aç değildim.

Nasıl da bitkilerle gizlenmiş bir masa görüp yerleştik Joel "kontu biraz alışılmadık buluyorsunuz galiba," dedi.

"Evet... İngiliz değil."

"Biraz sizi sıktı sanırım."

"Sanırım istediğini yapmaya alışkın bir adam."

"Kuşkusuz. Babamla birlikte çıktıklarını gördünüz. uşaklarından biri Fransa'dan kendisine haber getirmiş. Anlaşılan önemli bir haber."

"Uşak bu kadar uzak bir yerden geldiğine göre öyle olmalı "

"Ama pek de beklenmedik bir haber değil. Bir süredir Fransa'da karışıklıklar olduğunu biliyorsunuz. Umarım kötü bir durum yoktur."

"O ülkenin durumu kesinlikle nazik " dedim. "İnsan nasıl sonuçlanacağını merak ediyor."

"Kontu iki yıl önce babamla birlikte ziyaret etmiştim, o zamanlar bile ülkede bir tedirginlik olduğu belliydi. Onlar bu durumun benim kadar farkında değillerdi sanırım. Belki de bir şeye çok yakın olmak onu iyice görmeyi engelliyor."

"Kraliçenin çok savurgan olduğunu duydum."

"Kraliçe halk tarafından hiç tutulmuyor. Fransızlar yabancıları sevmezler, kraliçe de yabancı."

"Ama çok çekici ve güzel bir kadın olduğuna inanıyorum."

"Evet. Biz kont tarafından kendisiyle tanıştırıldık. Çok iyi dans ettiğini anımsıyorum, en güzel de o giyinmişti. Sanırım kont görüldüğünden biraz daha tedirgin."

"Kont hiç de tedirgin görünmüyor ki... ama belki konuşmakta acele ettim. Onu çok az tanıyorum."

"Kont duygularını belli edecek bir adam değildir. Ülkesinde bir şeyler oluyorsa çok şey kaybeder. Sayısız mülkünün arasında Paris'in altmış kilometre güneyindeki Silvine Şatosu da vardır, sonra başkentteki Delibes Malikanesi... Kontun ailesi çok eskidir, Capet Hanedanıyla bağlantıları var. Kont saraylıdır.

"Anlıyorum. Çok önemli biri."

"Gerçekten öyle. Zaten halinden, tavrından da belli değil mi? "

"Kont herkesin bunun farkında olmasına karar vermiş gibidir. Eminim ki farkında olmasalar çok kızar."

"Onu ba kadar sert yargılamamalısınız, Bayan Maddox. Kont bir Fransız soylusudur ve soyluluk Fransa'da buradakinden daha çok üzerine gidilen bir durumdur."

"Gerçekten yargılamaya kalkmamalıyım. Hem sonra, söylediğim gibi onu çok az tanıyorum."

"Kontun tedirgin olduğundan eminim. Geçen akşam babamla konuşurken birkaç yıl önceki ayaklanmalara değindi, pazarlara akın edilmiş ve Paris'e tahıl getiren tekneler durdurulmuş ve tahıllar nehre dökülmüş. Kont babamı derinden etkileyen bazı şeyler söyledi. Bu olayların bir "ihtilal denemesi" olduğunu belirtti. Ama kuru konuşmalarla sizi sıkıyorum sanırım."

"Gerçekten hiç sıkılmıyorum. Annem hep geçmişle olduğu kadar günümüzde olup biten olaylarla, yaşayan tarihle de ilgilenmemizi söyler. Sınıfta Fransız gazetelerini okuruz. Aslında gazeteleri saklar ve tekrar gözden geçiririz. Bu yüzden tehlikeli bir dönem yaşadıklarını biliyorum. Ama tehlike önlendi."

"Evet ama ben gene de kontun sözlerini unutamıyorum! Bir dene. Ve ne zaman böyle bir şey olsa.. özel haberci

gelir.. tedirginlik duyuyorum."

"Ah, işte Minella!" Maria ve Sybil, yanlarında genç bir adamla geldiler. Ellerinde tabaklar vardı. "Biz de size katılacağız," dedi Maria.

Joel genç adamı bana tanıştırdı. "Tom Fielding. Bayan Maddox, Tom."

Tom Fielding eğildi ve bana müziği sevip sevmediğimi sordu. Çok sevdiğimi söyledim.

"Alabalık güzel," dedi Tom. "Tattınız mı? "

"Joel," diye Maria söze karıştı, "konuklarımızla ilgilenmek istersen Minella'nın seni bağışlayacağından eminim."

Joel bana gülümseyerek, "Böyle bir isteğim olsa Minella'nın beni bağışlayacağını biliyorum," dedi. "Ama hiç de böyle bir isteğim yok."

"Joel, belki de sanıyorsun ki. "

"Çok zevkli bir gece geçiriyorum."

Joel'e biraz daha ısındım. Maria'nın Joel'e öğretmenin kızına bir konuk gibi davranmamasını hatırlattığını anlamıştım. Maria'ya da bu yakışırdı zaten. Joel onun ne demek istediğini anlamamışsa da önemi yoktu, ben onun bu davranışını çok beğenmiştim.

Konuşma sudan konulara yönelmekteydi, ciddi bir genç adam olan Joel'in aramızdaki konuşmayı yeğlediğini anladım.

Sybil, "Minella, annem seni okula kadar birinin götüreceğini söyledi," dedi. "Yalnız dönmemelisin."

"Annen çok nazik," dedim,

Joel çabucak, "Minella'yı evine ben götüreceğim," dedi.

Maria, "Sanırım senin burada kalman gerekecek," karşılığını verdi.

"Sen benim varlığımı çok büyütüyorsun kardeşim. Ben burada olsam da olmasam da her şey yolunda gidecektir."

"Sanırım annem..."

Joel, "Acıbadem kurabiyesini bir dene, Tom," dedi.

"Aşçımız bununla çok gururlanır."

Maria kafama soktuğu için gitme zamanının gelip

gelmediğini düşünmeye başladım. Saat on buçuktu ve herhalde en son giden de ben olmayacaktım.

Joel'e döndüm. "Beni eve götürmeyi önermeniz çok nazik bir davranıştı. Teşekkür ederim."

"Sizinle gelmeme izin verdiğiniz için asıl benim teşekkür etmem gerekir," dedi Joel.

"Artık Lady Derringham'ı bularak kendisiyle vedalaşsam iyi olur," dedim.

"Ben sizi onun yanına götüreyim," dedi Joel.

Lady Derringham, teşekkürlerimi cana yakın bir havayla kabul etti. Sir John da çağırımı hemen kabul ettiğim için gerçekten mutlu olduğunu söyledi.

Kontu hiçbir yerde görememiştim, Sir John'la çıkıp bir daha dönmemiş miydi acaba? Margot'u da göremedim. Herhalde birlikte olmaktan zevk duyduğunu belli ettiği genç adamla hoşça vakit geçirmekteydi.

Joel'le malikânenen okula doğru epey yol almıştık . ,

Çalılıklara solgun, donuk bir ışık yansıtan yarım aya bakınca düşteymişim gibime geldi. Benden hoşlandığını belli eden Joel Derringham'la ay ışığında yürümekteydim. Joel'in benden hoşlandığı herhalde çok belli oluyordu, yoksa kızkardeşi bu kadar terslenmezdi. Maria beni malikânenin hizmetçilerinden birinin eve götüreceğini ummaktaydı, ama yol arkadaşımın evin oğlu ve varisi olduğunu görünce kimbilir nasıl kızmıştı.

Aslında bu önemli değildi... Hiçbir şey değildi hatta. Kontun öpüşleri kadar önemsizdi. Bunu anımsamalı ve bilincinde olmalıydım.

Joel çok güzel bir akşam geçirdiğini söyledi. Annesi ve babası böyle müzikli akşam yemekleri verirlerdi hep, ama bu akşamı hep anımsayacaktı.

Rahat bir havayla, "Ben de anımsayacağım," dedim. " Bu benim için ilk ve son."

"Belki ilktir," dedi Joel. "Müzikten hoşlandığınızı biliyorum. Şu gökyüzüne bakın! Hiç böylesine duru görmemiştim. Ay yıldızları aydınlatıyor mu ne? Kuzey

doğudaki yıldızları aydınlatıyor mu ne? Kuzey doğudaki yıldızları görüyor musunuz? Bunlar göründü mü yazın sonu geldi demekmiş Bu nedenle ortaya çıkmaları pek hoş karşılanmaz. Bir an duralım. Yukarı bakın. Biz şimdi burada sonsuzluğa bakan iki küçük insanız. Ezici bir şey, değil mi? Size de öyle gelmiyor mu? "

Onunla du:muş yıldızlara bakarken duygusallığa kapılır gibi oldum. Bu garip bir akşamdı, şimdiye kadar yaşadıklarımın çok farklıydı ve önemli olaylara çok yakınmışım gibi geliyordu. Sanki bir yolun sonuna gelmişim, bir dönem geçmişti, Joel Derringham ve Kont Fontaine Delibes geçici kişiler olmayıp benim geleceğimle garip bir biçimde kaynaşıyorlardı ve bu yalnızca bir başlangıçtı.

Joel konuşmasını sürdürdü

"Bu yıldızların Atlas'la Ülker'in yedi kızları olduğu kabul edilir. Artemis'in bakire arkadaşlarıyla birlikte avcı Orion bunları yakalamak ister. Kızlar da Tanrılara kendilerini Orion'dan korumaları için başvurunca gökyüzünde oturacak güvercinler haline gelirler."

"Ölümden beter dedikleri yazgı bu olsa gerek," diye bir yorum yaptım.

Joel güldü. "Tanıştığımız iyi oldu," dedi. "Her zaman karşılaştığım kızlardan çok değışiksınız. "Joel gökyüzüne bakmayı sürdürüyordu. "Bütün Ülker yıldızları tanrılarla evlidirler, bir tanesinin Merope'nin dışında. O bir ölümlüyle evlidir, bu yüzden de ışığı donuktur."

"Demek öbür tarafta da toplumsal ayırım var!"

"Canım, bu efsane."

" Benim görüşüme uymuyor. Ben Merope'nin ışığının öbürlerinden daha parlak olmasını yeğlerdim, çünkü o kızkardeşlerinden daha serüvenci ve bağımsız. Ama elbette herkes benim gibi düşünmez."

"Ben düşünürüm," dedi Joel.

Neşelendiğimi ve heyecanlandığımı hissettim, kendimi büyüyen bir serüvenin eşiğinde duyuyordum.

"Dönmekte gecikmemelisiniz," diye Joel'i uyardım."

yoksa sizi merak ederler, başınıza bir şey geldiğini sanırlar.

Okula doğru yol alırken ikimiz de konuşmadık

Tahmin ettiğim gibi annem beni bekliyordu. Yol arkadaşımı gördüğü zaman gözleri sevinçle büyüdü.

Joel içeri girmedi, ama çok değerli bir nesneymişim gibi beni annemete teslim etti. Sonra iyi geceler diledi ve uzaklaştı.

Uzun süre oturdum ve anneme geceyi ayrıntılarıyla anlattım. Ama konta değinmekten kaçındım.

2

Okuldaki heyecan sürdü gitti. Annemin gözlerinde uzak bir bakış, dudaklarında da hoşnut bir gülümseme vardı. Onun kafasında ne olduğunu çok iyi biliyor, gözüpekliliğine uysalca boyun eğiyordum.

Aslında Joel Derringham dostça davranmakta kararlıydı. Ben on sekiz yaşındaydım ve hayat deneyim olmamasına rağmen olgun görünmekteydim. Bunun nedeni belki Derringham kızlarından daha ciddi yaradılışlı olmamdı, özellikle Margot'tan. Ben evde en iyi eğitimi görmem gerektiği düşüncesiyle yetiştirilmiştim, hayatımı bu yoldan kazanabilecektim. Babamın ölümünden beri bu düşünce beni öyle derinden etkilemişti ki sonunda hayat yolum olarak kabul etmiştim. Elime ne geçerse okumuş, değinilebilir her konuyu öğrenmeyi ödev bilmişim, kuşkusuz Joel'in beni öteki kızlardan değişik bulmasını buna borçluydum. Tanıştığımız günden beri dostluğumu arıyordu. Ne zaman kırlardaki alışılmış yürüyüşlerime çıksam Joel'i geçmem gereken bir yolda, bir çite ilişmiş buluyordum ve doğallıkla yürüyüşüme o da katılıyordu. Joel sık sık da atla okulun önünden geçiyor ve bize uğruyordu. Annem onu sevinçle, dırıltısız karşılıyor ve ben içten sevindiğimi yanaklarının hafifçe kızarmasından anlıyordum! Annem çok sevinçliydi. Bu ters kadın kızı söz konusu oldu mu heyecanlanıveriyordu, Joel Derringham'la beni evlendirmeye karar verdiği de her halinden belliydi. Artık geleceğim okul değil, Derriham Malikanesiydi.

Çılgınca bir düştü bu, çünkü Joel istese bile ailesi dünyada bu evliliğe izin vermezdi.

Gene de bir hafta içinde Joel'le çok iyi arkadaş olmuştuk. Hiçbir zaman kararlaştırılmayan, ama onun düzenlediğinden kuşkulandığım rastlaşmalarımız benim de hoşuma gidiyordu. Ne zaman dışarı çıksam onu görüyordum ve bu pek keyifli oluyordu. Ben Jenny'ye binerdim, bizim iki tekerlekli arabamızı, yani tek ulaşım aracımızı çeken yaşlı attı bu. Jenny genç değildi ama uysaldı, annem de benim iyi ata binmemi her şeyden çok isterdi. Birkaç kez Jenny'ye binmiş gezerken Derringham ahırlarının en iyi atlarından birine binmiş olan Joel'e de rastladım. Ben giderken o da atıyla yanımdan ayrılmıyordu. Joel o kadar içten, canlı, çekici bir insandı ki ben de onun dostluğunu ilginç buluyordum. Ayrıca Joel'in beni araması gururumu da okşuyordu.

Margot bana, anne ve babasının Fransa'da olup bitenlerden ötürü İngiltere'den ayrıldıklarını söyledi. Kızın pek üzgün görüldüğü yoktu, dahası İngiltere'de yalnız kaldığına bayağı sevinmişti. Doğrusu Margot'u merak ediyordum, kız bir gün çok neşeli görünüyordu ama ertesi gün durgun, ciddi bir havaya giriyordu. Günü gününe uymuyordu, ancak ben kendi işlerime daldığım için onun bu değişken davranışlarını Fransız oluşuna verdim ve onu unuttum.

Kontun ani ayrılışının nedenini Joel'den öğrendim. Ancak akşam üzeri derslerin bitiminde ata binme özgürlüğüne kavuşuyordum. Ve ne zaman Jenny'ye binip yola çıksam ağaçların arasından Joel'un ince bedeninin belirdiğini görmeye öyle alışmışım ki neredeyse artık hep onu görmeye bekliyordum.

Joel, kontun ayrılışını üzgün bir tavırla anlattı:

"Fransa sarayında büyük bir rezalet olmuş," dedi Joel bana. "Soyluların bir bölümü de rezalete bulaşmış gibi, bu yüzden kont zamanında Fransa'ya dönmenin akıllıca olduğunu düşündü. Kardinalin yardımıyla kraliçenin bir elmas gerdanlık aldığı ve bu yüzden Kardinalin Kraliçe'nin âşığı olmayı umduğu söyleniyor... belki de âşığıdır. Tabii bu kraliçe tarafından yadsınıyor, ama Kardinal de Rohan ve işin

içindekiler yakalanmış. Olayın yankıları büyük olacak."

"Peki durum Kont Fontaine Delibes'i ilgilendiriyor mu? "

"Bütün Fransa'yı ilgilendirdiği kuşkusuz. Böyle bir zamanda kral ailesi bu tür rezaletlere dayanamaz. Belki de yanılıyorum... umarım öyledir. Babam fazla büyüttüğümü düşünüyor, oysa Fransa'ya gittiğim zaman da bir huzursuzluk sezdiğimi size söylemiştim. Büyük bir savurganlık var. Zenginler çok zengin, yoksullar da çok yoksul."

"Her yerde olan bu değil mi? "

"Evet, öyle ama Fransa'da büyüyen bir öfke var gibi. Kontun bunun farkında olduğuna inanıyorum. Bu nedenle gecikmeden ülkesine dönmeye karar verdi. Yemek verdiğimiz gece gidiş hazırlıklarını yaptı."

Hemen kontun o geceki gidişini düşündüm. Demek bu seçkin adamı son görüşüm olmuştu ve kötü bir şey de sayılmazdı. İçimden bir ses onunla ilişki kurmanın bana iyilik getirmeyeceğini söylüyordu. Onu kafamdan, düşüncelerimden kovmalıydım. Bu da zor olmayacaktı, çünkü yakın çevrenin en yakışıklı genciyle arkadaşlık etmekteydim.

Kont hakkında pek başka şey konuşmadık Joel ülkenin sorunlarıyla ilgileniyor, bir gün parlamento üyesi olmayı umuyordu. Ailesi bu işe pek istekli değildi.

"Ailenin tek oğlu olarak kendimi malikanenin işlerine vermemi istiyorlar," dedi.

"Oysa sizin başka düşünceleriniz var."

"Tabii ben de malikaneyle ilgileniyorum ama bu bir adamın bütün hayatını doldurmaz. İnsan yöneticilere de bırakabilir bu işi. Niçin bir erkek hayata açılıp, ülkeyi yönetim içinde görev almasın? "

"Sanırım Bay Pitt bütün hayatını parlamento çalışmalarına veriyor."

"Ama o başbakan."

"Eminim ki siz de en yüksek yerde olmak istersiniz."

"Ara sıra düşünmüyor değilim."

"Bu durumda malikanenin işlerini hep başkalarına bırakacaksınız."

"Olabilir. Ülkemi seviyorum. Ülkemin işleriyle ilgilenmek istiyorum, ama zor günlerdeyiz. Bayan Maddox. Herkes tehlikeden korkuyor. Denizin öbür yakasında bir sorun varsa."

"Ne gibi bir sorun? " diye sordum.

"Daha önce değimdiğim 'deneme'yi hatırlayacaksınız. Ya deneme gerçeğe dönerse? "

"Bir iç savaş mı demek istiyorsunuz? "

"Yoksullar zenginlere karşı ayaklanabilirler demek istiyorum... açlar savurgan mirasyedilere karşı. Böyle bir şeyin olabileceğini düşünüyorum."

Titredim, kontu şatosunda düşündüm... kana susamış bir kalabalık...

Annem hayal gücümü kapıp koyverdiğimi söylerdi. Bir de, "Hayal gücü ateştir," derdi, "iyi bir dosttur ama kötü bir düşmandır. Hayal gücünü sana en iyi hizmet edecek biçimde yönlendirmelisin."

Kendi kendime, neden bu adamın geleceğiyle ilgilendiğimi sordum. Kontun başına kötü bir şey gelse bile kurtulacağından emindim, hiçbir kötü şeyin onu etkilemeyeceğine de inanmaktaydım. Kont hep kazanan olacaktı.

Joel konuşmasını sürdürdü, "Babam böyle şeylerden konuştum mu beni kınar. O gelecekle ilgili tahminlerin hiçbir şey ifade etmediğine inanır. Umarım babam haklı çıkar. Ama ne olursa olsun, kont ülkesine dönmesi gerektiğini düşündü."

"Kontun kızını burada bırakması anlamlı mı? "

"Hayır. Margot'un İngilizce çalışmalarını onaylıyor. Kont, kızının sizin okula geldikten sonra kendisinden daha iyi İngilizce konuştuğunu söylüyor. Margot'un İngilizcesini geliştirmesini istiyor. O bir yıl daha sizinle."

"Annem buna sevinecek."

"Ya siz? " diye sordu Joel.

"Margot'u çok severim. Çok hoş bir insandır."

"Çok da ...genç..."

"Çabuk gelişiyor."

"...ve açık yürekli," dedi Joel.

Joel'un zor bulunur bir insan olduğunun farkındaydım. Hayatı ciddiye alıyordu. Ülkede olup bitenlerin farkındaymışım gibi benimle politikadan söz etmekten hoşlanıyordu. Annem ve ben elimize geçen bütün gazeteleri okurduk. Joel, Başbakanların en genci olan Bay Pitt'e hayrandı, ondan söz eder, ne kadar akıllı olduğunu, ülkenin ondan önce bu kadar iyi yönetilmediğini söylerdi. Ayrıca Başbakanın Amortisman Sandığının da Devlet Borcunu yavaş yavaş temizleyeceğine inanıyordu.

Kralı öldürmeye kalktıklarında, Joel bunu anlatmak için okula uğradı. Annem onu görünce öyle sevindi ki hemen özel durumlarda içilen evde yapıma şarabından sunup, ayrıca da küçük kekler verdi.

Salondaki masaya oturduk, Joel olayı anlattı. Çılgın bir kadın Kral'ı St. James'in bahçe kapısında arabasından inerken beklemiş, dilekçe vermek bahanesiyle yanına gelmiş ve gizlediği bir bıçakla göğsünden vurmak istemişti. Bunları dinlerken annem de heyecandan kendi kendine söyleniyordu.

"Tanrı'ya şükür," dedi Joel, "neyse ki majeste'nin koruyucuları kadını zamanında kolundan yakalamışlar. Kral kendinden beklenildiği gibis davranmış. 'Bana bir şey olmadı,' demiş, 'kadına bakın.' Sonra da kadının deli olduğunu ve bu yüzden de davranışlarından sorumlu tutulamayacağını söylemiş."

Annem, "Ben de bunu duydum," dedi, "doğallıkla majesteleri böyle zavallı birine acıyacaktır."

Joel, "Yemin ederim ki siz de onun hakkında bazı söylentiler duymuşsunuzdur," dedi.

Annem, bunların içinde gerçek payı olup olmadığını siz bilirsiniz," karşılığını verdi.

"Söylentileri biliyorum, ama gerçek başkadır."

"Sizce kadın kendi başına mı hareket ediyordu, yoksa krala kötülük yapmak isteyen bir gruptan mıydı?" diye sordum.

"Kendi başına hareket ediyordu mutlaka."

Joel şarabını yudumladı, anneme şarapla kekleri hakkında güzel sözler söyledi ve saray hakkında çok uzaktaki bizleri heyecanlandıran fıkralar anlattı.

Bu güzel bir ziyaretti, Joel gittikten sonra annemi sevinç ve gururla şarkı söylerken gördüm. Bunu ancak çok sevinçli, hayatlabarışık olduğu zamanlarda yapardı ve ben onun şimdi aklından geçenleri biliyordum.

Doğum günüm eylüldeydi, on dokuz yaşına basıyordum. O gün Jenny'nin ahır olarak kullandığımız kulübeye gittiğimde, kestane rengi güzel bir kısağın beni beklediğini gördüm.

Şaşırmış kalmıştım. Sonra arkamda bir ses duydum, dönünce annemle karşılaştım. Babamın ölümünden beri onu bu kadar neşeli görmemiştim.

"Madem," dedi annem, "Joel Derringham'la birlikte ata biniyorsun, her şeyin tamam olmalı."

Kendimi annemin kollarına attım, birbirimize sarıldık. Annem beni bıraktığı zaman gözlerinde yaşlar vardı.

"Nasıl bunu alabildin?" diye sordum.

"Ah!" dedi annem, "bir armağan alan bunun nasıl edinildiğini sormaz!"

Sonunda gerçeği anladım. "Çeyiz Sandığı!" diye bağırdım. Annem kara gün için biriktirdiği paraları yıllardır ailenin olan bir çeyiz sandığında saklardı. Biriktirdiğimiz paralarla çeyiz sandığını özdeşleştirmiştik.

"Orada birkaç kuruş duracağına ahırda bir at dursun daha iyi diye düşündüm. Dur, bitmedi. Yukarı çıkalım."

Annem gururla beni yatak odasına götürdü, yatağın üzerinde bir binici kıyafeti durmaktaydı, koyu mavi etek ceket, aynı tonda bir de şapka.

Hemen giymekten kendimi alamadım, hepsi de tıpatıp bana göreydi. "Yakışıyor," diye mırıldandı annem. "Baban

olsaydı kimbilir nasıl gururlanırdı. Sahiden onlardanmışın gibi..."

"Kimlerden mişim gibi? Ne diyorsun sen Tanrı aşkına? "

İçimde bir kaygı dalgasının kabardığını hissettim. Annemin düşüncelerinin nasıl bir yol izlediğini anlamıştım. Annem, Joel Derringham'la arkadaşlığımı aşırı iyi niyetle yorumluyordu. Joel'in benimle evleneceğine kendini inandırmıştı, bu yüzden ki onun için kutsal olan çeyiz sandığından para bile alabilmişti. Atı ve giysileri almanın savurganlık olmadığına kendini nasıl inandırdığını düşünabiliyordum. Bunlar kızının, gireceği soylular dünyasına ne kadar uygun olduğunu ortaya koyuyordu.

Anneme hiçbir şey söylemedim, ama at ve giysilerden ötürü duyduğum sevinç hissedilir biçimde azalmıştı.

Ata bindiğim zaman annem de tepedeki odanın penceresinden bana bakıyordu, o an büyük bir sevgi dalgası doldu içime, ama düş kırıklığına uğrayacağından da kesinlikle emindim.

Birkaç hafta geçti, hayat eskisi gibi sürüp gidiyordu. Ekim geldi. Okul geçen yıl bu zamankinden daha tenhaydı. Öğrenciler azaldıkça annem kaygılanıyordu. Sybil ve Maria, Margot'la birlikte okula gelmekteydiler ama şurası belliydi ki bir gün Margot annesiyle babasının yanına, kendi ülkesine dönecek, o zaman Sybil'le Maria'da gideceklerdi. Çünkü onlar da Paris yakınlarındaki aynı türden okula devam etmek istiyorlardı.

Doğrusu yeni kısıragımı çok beğeniyordum. Zavallı Jenny benden de yeni kısıraftan da kurtulmuştu, çünkü çeyiz adını taktığım yeni kısırağıma her gün biniyordum. Joel de nedense hep karşıma çıkıyordu. Okul olmadığı zamanlar, cumartesi, pazar günleri Joel'la uzun uzun ata biniyorduk.

Joel'le politikadan, yıldızlardan, ülkeden, hemen hemen akla gelebilecek her konudan söz ediyorduk, Joel'in hemen her konuda sağlam bilgisi vardı. Onu hoş ve sevimli buluyordum, ne var ki dostluğunda ruhumu kanatlandıran

bir şey yoktu. Kontla o kısa beraberliğim olmasaydı bunun farkına bile varmazdım belki. Aradan onca zaman geçmesine rağmen beni öpüşünü düşündükçe ürperiyordum. Üstelik kontu düşlerimde de görmeye başlamıştım, hem de bazan bu düşler korkutucu oluyordu. Gene de uyanınca keşke uyanmasaydım diye düşünüyordum. Düşlerimde hep sıkıntılı durumlardaydım, kont da orada bulunuyordu, büyüleyici bakışlarıyla beni süzüyor ve ben ne yapmak istediğini bir türlü anlayamıyordum.

Benim yaşımda ciddi bir genç kızın bu kadar çocuksu olması çok aptalca ve gülünç bir şeydi. Kendi kendime bahaneler buluyordum. Benimkisi kapalı bir hayattı. Hiç dünyaya açılmamıştım. Bazan bu çocuksuluğumu annemin de paylaştığını hissediyordum. Öyle ya, Joel Derringham'ın benimle evleneceğini düşünebildiğine göre annem de çocuk kalmıştı.

Kendi işlerime, sorunlarıma öyle dalmıştım ki Margot'taki değişiklikleri şöyle böyle fark edebiliyordum. Margot'un eski neşesi, canlılığı yoktu pek. Neşeli olmak şöyle dursun, kızın çoğu zaman yüzü asıktı. Neşesizliği de bilmediğim bir yönü değildi, ama hiç bu kadar su yüzüne çıkmamıştı. Kız zaman zaman isterik bir neşeye kapılıyor, zaman zaman da bir ölü sessizliğine bürünüyordu.

Derslere devamı da düzensizleşmişti, bu yüzden kendisiyle baş başa konuşabilmek için beklemek zorunda kaldım.

Margot ellerini sallayarak, "İngilizce filller," diye bağırdı. "Çok sıkıcı buluyorum bu fiilleri. Kime ne benim senin gibi İngilizce konuşup konuşmadığımdan... ne dediğim anlaşıldıktan sonra ne önemi var sanki? "

"Beni ilgilendirir bu," diye hatırlattım Margot'a. "Annem ve ailen senin iyi, kusursuz İngilizce konuşmana önem verirler."

"Hiç de önem vermez ailem buna," dedi Margot. "Bir kez onlar aradaki farkı bilmezler."

"Baban, ilerlemenden memnun kaldığı için seni burada

bıraktı."

"Babamın beni burada bırakmasının nedeni devreden çıkarmak."

"Böyle bir saçmalığa inanmam."

"Minella, sen bir... ne derler... ikiyüzlüsün. Çok iyi görünüyorsun. Bütün fiilleri öğrenmişindir kuşkusuz... ve çabucak. Şimdi de yeni atına binmekteisin... o şık giysilerinde... peki, ormanda seni kim bekliyor bakalım öyle? Söylesene."

"Burada ciddi konuşmamız gerektiğini söylemiştim, Margot."

"Bundan ciddi ne var şekerim? Joel senden hoşlanıyor, Minella. Hem çok hoşlanıyor senden. Buna seviniyorum çünkü... sana bir şey söyleyeyim mi? Joel'i bana düşünüyorlar. Ne o, şaşırdın mı? Babamla Sir John bunu konuştular. Biliyorum, çünkü dinledim... kapılardan dinledim, anahtar deliklerinden gözetledim. Şu işe bak! Babam benim İngiltere'de yerleşmemi istiyor. Fransa'nın bir süre için emin bir yer olmadığını düşünüyor. Joel'le evlenirsem bu iş çözülür... o bana zenginlik de sağlar... sonra ünvanı var... bunlar da yabana atılacak şeyler sayılmaz. Tabii bizim kadar eski bir aileden değil ama.. olsun, biz bunu unutmaya razıyız, kendimizi hazırladık. Bu durumda sen yeni atın ve şık binicilik giysileriyle sahneye çıkıyorsun, Joel de sana kapılıyor, bana hiç baktığı yok. Gözü senden başkasını görmüyor."

"Sinirlendiği zaman senin gibi konuşan bir başkasını görmedim, saçmalıyorsun."

"Her şey sen çaya geldiğin gün başladı, değil mi? Güneş saatinin bulunduğu çimde onunla karşılaştın. Orada bayağı da güzel görünüyordun. Güneş saçlarını bir kat daha güzelleştiriyor değil mi, bana öyle geliyor. Tabii, Joel'e da öyle geliyor. Onu seviyor musun Minella? "

"Margot, senden derslerine daha çok dikkat etmeni istiyorum."

"Ben de senden bana dikkat etmeni istiyorum. Ama

dikkat ediyorsun galiba. Joel Derringham'ı düşününce kızardın bakıyorum. Bana içini dökebilirsin, çünkü biliyorsun ki..."

"Anlatacağım bir şey yok. Şimdi Margot, İngilizcene daha çok çalışmalısın, aksi halde burada kalman için hiçbir neden yok. Babanın şatosuna gidebilirsin."

"Ben senin gibi değilim, Minella. İkiyüzlülük etmem."

"Saygın karakterlerimiz üzerinde tartışmıyor, çalışman gerektiğinden söz ediyoruz."

"Minella, sen adamı deli edersin. Joel'in neyinden hoşlandığını merak ediyorum, gerçekten merak ediyorum bunu."

"Hoşlandığımı kim söyledi? "

"Ben söylüyorum. Marie ve Sybil de söylüyorlar. Ayrıca herkesin söylediğinden eminim. Kimsenin dikkatini çekmeden bir genç adamla uzun at gezintilerine çıkamazsın. Tabii görenler yorumlarını da yaparlar."

"Terbiyesizler."

"Onu seninle evlendirmezler, Minella."

Korkuyla ürperdim. Düşündüğüm kendim ya da Joel değildi, anneme üzülüyordum."

"Gülünç doğrusu, gerçekten..."

Margot gülmeye başladı. Beni uyardığı zamanlar böyle oluyordu. Margot'un gülmesi denetimden çıktı, omzundan tuttuğum zaman da birdenbire ağlamaya başladı. Bana yaslandı, sarıldı, zayıf bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu.

"Margot, Margot!" diye bağırdım. "Ne oluyor? "

Ama ne olup bittiğini anlayamadım.

Kasımda kar yağdı. Havalar çok soğuktu, sert bir kış geçiriyorduk. Maria ve Sybil malikâneneden okula gelemiyorlardı, sınıflarımızda öğrenci sayısı çok azdı. Evi sıcak tutmakta güçlük çekiyorduk, her odada ateş yakmamıza rağmen soğuk sanki evin çatlaklarından içeri giriyordu. Annem sık sık yakalandığı soğuk algınlıklarından birini geçiriyordu gene. Her kış böyle hastalanırdı, o yüzden

önce hastalık pek dikkatimizi çekmedi. Ama bu seferki bitmek bilmedi, ben de annemi yataktan çıkarmayarak dersleri ve yönetimi tek başıma üstlendim. Bu durumda gene birçok öğrenci okuldan uzaklaştı.

Annem gece öksürmeye başladı, o kadar fenalaştı ki bir doktor çağırmak gerektiğini düşündüm. Ama annem beni dinlemiyor, doktor çağırmak bize çok pahalıya oturur diyordu.

"Gerekli bu," dedim, "çeyiz sandığındaki para var ya hem."

Annem başını salladı. Böylece doktorun gelişini birkaç gün daha geciktirdim ama ateşi yükselip durumu ağırlaşınca doktor çağırdım. "Ciğerleri su toplamış," dedi gelen doktor.

Bu ciddi bir hastalıktı, yani annemin sık sık geçirdiği soğuk algınlıklarından biri değildi. Okulu kapattım ve kendimi ona bakmaya verdim.

O günler yaşadığım en mutsuz günler arasındadır. Annemi öyle arkasına yastıklar doldurulmuş, derisi ateş gibi ve kupkuru çakmak çakmak gözleriyle bana bakar gördükçe çok fena oluyordum. İyileşme şansının büyük olmadığı acı gerçeğine de varmış gibiydim.

"Canım anneciğim," dedim. "Söyle... sana ne yapayım... her şeyi yaparım. tek sen iyi ol da..."

"Sen misin Minella," diye fısıldadı.

Yatağın önüne diz çöküp elini tuttum. "Buradayım anneciğim. Hasta olduğundan beri yanından ayrılmadım. Hep yanında olacağım."

"Minella, ben babana gidiyorum. Dün gece düşümde onu gördüm. Gemisinin güvertesinde duruyordu, ellerini bana uzatmıştı. 'Sana geliyorum,' dedim. O zaman baban gülümsedi ve beni çağırdı. 'Küçük kızımızı arkada bırakmak zorunda kalacağım,' dedim. 'Onunla ilgilenilecek,' dedi baban 'bil ki yalnız kalmayacak.' Sonra içime büyük bir dinginlik geldi, her şeyin düzeleceğini biliyorum."

"Sen burada olmazsan hiçbir şey iyiye gitmez."

"Gider yavrucuğum. Senin önünde koskoca bir hayat

var. O iyi bir adam. Onu düşümde çok gördüm..." Annemin sesi çok zor duyuluyordu. "O iyi...babası gibi... Sana iyi davranacak. Sen de ona uyacaksın, ona uygunsun zaten. Bundan hiç kuşkun olmasın. Onlardan herhangi biri kadar iyisin. Hayır daha da iyisin... Bunu unutma çocuğum..."

"Ah, anneciğim. Ben yalnızca senin iyileşmeni istiyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Annem başını salladı. "Hepimizin vakti gelir Minella. Benimki geldi. Ama mutlu... gidebilir... çünkü o var."

"Dinle," diye direttim. "İyileşiyorsun. Okulu bir ay kapatacağız. Birlikte bir yere gideceğiz... yalnız ikimiz. Çeyiz sandığındaki parayı harcayacağız."

Annemin dudakları kıvrıldı. Başını salladı. "Harcandı," diye mırıldandı, "o para harcandı."

"Konuşma anneciğim. Soluğuna yazık."

Gene başını salladı ve beni öyle sevgi dolu bir bakışla süzdü ki gözyaşlarımı tutamadım."

Annem gözlerini kapadı, bir süre sonra bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Onu dinlemek için öne eğildim. "Lâyük" diyordu, "kızım lâyük ona... niçin olmasın? ... Kızım da onlar kadar iyi... onların arasındaki yerini almalıdır. Hep istediğim şey buydu. Sanki bir duaya verilen cevap gibi... Teşekkür ederim Tanrım. Şimdi mutlu gidebilirim..."

Annemin bütün düşüncelerini anlayarak yatağın kıyısında oturuyordum, bu düşünceler babamın ölümünden beri aynıydı, hep bana yönelikti. Annem ölüyordu. Bunu biliyor ve kendimi aldatmaktan bir rahatlama beklemiyordum. Ama annem mutluydu, çünkü Joel Derringham'ın beni sevdiğine ve bana evlenmemizi önereceğine inanıyordu.

Ah sevgili, aptal anneciğim! Nasıl da dünyadan uzak bir insandı! Kapalı bir hayatı olan ben bile dünyada olup bitenler... konusunda ondan daha uyanıktım. Belki de annemin gözlerini sevgi kör etmişti. Kızını kazların arasındaki bir kuğu gibi görmekteydi...onun dikkati çekmesini istiyordu.

Şükredeceğim bir tek şey vardı: annem mutlu öldü... geleceğimin güvenlik altında olduğuna inanarak... Soğuk bir aralık günü Derringham mezarlığına gömüldü, Noel'den iki gün önce. Soğuk rüzgarda durmuş, tabutun üzerine dökülen toprakların sesini dinlerken acımın ağırlığı altında ezilmiştim. Sir John yerine kilercisini göndermişti. Bu Derringham'da çalışan ve herkesi başarıyla yöneten bir adamdı. Kahya Callan da gelmişti. Birkaç kişi daha vardı ama ben üzüntüden pek azının farkındaydım.

Mezarlıktan ayrılırken Joel'i gördüm. Kapıda duruyordu, şapkası elindeydi. Konuşmadı. Yalnızca elimi aldı ve biraz tuttu. Elimi çekti. Kimseyle konuşmaya dayanacak halde değildim. Bütün istediğim yalnız kalmaktı.

Okul bir ölüm sessizliği içindeydi. O sabaha kadar oturma odamızda duran meşe tabutun kokusu hâlâ burnumdan gitmiyordu. Oda şimdi bomboş gibiydi. Boşluktan başka şey yoktu... evde ve kalbimde...

Yatak odama gittim, yatağıma uzandım ve annemle nasıl güldüğümüzü, planlar yaptığımızı düşündüm. O gittikten sonra benim okulu nasıl yöneteceğim konusundaki kaygıları aklıma geldi. Anneciğim, sonra da nasılsa Joel Derringham'ın benimle evleneceğini aklına koymuş ve geleceğimin parlak, güvenli olacağına kendini inandırmıştı.

Günün geri kalanını orada, üzüntülerimle baş başa geçirdim.

Çok bitkin olduğumdan uzun zaman uyumuşum, ertesi gün yataktan biraz dinlenmiş olarak kalktım. Gelecek önümde bir boşluk halinde uzanıyordu, çünkü hiçbir şeyi annemsiz düşünemiyordum. Annemin düşündüğü gibi okulu sürdürmeyi planlamaktaydım...

Joel Derringham'ı aklımdan çıkarmıştım. Ondan hoşlanıyordum elbette, ama benimle evlenmek istese bile kabul edeceğimden emin değildim. Joel'le olan dostluğumda beni üzen nokta, annemin onunla evlenmeyeceğimi duyarsa bundan büyük bir düş kırıklığına uğrayacağı düşüncesiydi. Derringhamlar bu evliliğe hiçbir zaman izin vermezlerdi, Joel

ve ben istesek bile. Margot, Joel'i kendisi için düşündüklerini söylemişti ve bu iki tarafa da uygun bir evlilikti. Hiç değilse anneciğim d     kırıklığına uğramayacaktı.

Ne yapmalıyım? Hayatımı kazanmak zorundaydım. Bu yüzden okulu sürdürmem gerekiyordu. Annemin yatak odasında duran çeyiz sandığındaki paralar vardı yalnızca. Bu sandık annemin b  y  kannesinindi, ailenin en büyük kızlarından sonunda anneme kalmıştı. Kız doğduğu günden beri i  ine para konurdu, böylece evleneceği zaman kızın eline iyi bir para geçmiş olurdu. Anahtarı hep annem belinde taşırdı, bu da kuşaktan kuşağa geçen bir şeydi.

Anahtarı buldum ve sandığı açtım. Çok az bir para vardı içinde.

Şaşırmıştım, çünkü en azından yüz sterlin kadar bir para bulacağımı sanıyordum. Sonunda farkında olmam gereken gerçek kafama dank etti. Elbette, at! Binicilik giysileri!

Sonra annemin dolabında daha başka şeyler buldum. Jilly Borton da bir gün annemin benim için yaptırdığı bir kadife giysiyle gelince iyice durumu anladım, kadıncağız bütün parayı benim için harcamıştı.

Joel Derringham'a uygun bir eş oldu  umunu kanıtlayabilmem i  in çeyiz sandığındaki para bana giysi almaya harcanmıştı.

Noel sabahı büyük bir üzüntüyle uyandım. Yatakta yatarken eski Noelleri anımsadım. Anneciğim elinde gizemli paketlerle "İyi Noeller canım yavrucuğum!" diye bağırarak girerdi, ben de kendi arma  anlarımı çıkarırdım, yatağın üzeri armağanlarla dolardı. Paketlerimizi a  arken 'Aa, bu benim istedi  imdi!' derdik sık sık, çünkü biz arma  anlarımızı birbirimizin ihtiyaçlarına göre se  erdik. Ama   imdi yalnızdım Bu çok çabuk olmuştu. Annem uzun süredir hasta olsaydı kendimi onu kaybedece  ime inandırabilirdim belki, o zaman da acım bu kadar şiddetli olmazdı. Annem ya  lı da değildi. Beni sevdiğim insandan ayıran acımasız kaderi lanetledim.

Sonra annemin beni yüreklendiren sesini duyar gibi oldum. Yaşamaya devam etmek zorundaydım. Hayatta başarı kazanmak zorundaydım ve kendimi üzüntüye kaptırırsam bunu yapmama olanak kalmazdı.

Bayram günlerinde acıların şiddeti daha da artar, bu daha çok insanın kendine acımasından gelir. Birden annemin konuştuğunu duyar gibi oldum. Başkalarının hayatın tadını çıkarmaları insanı daha da mutsuz etmemeli, diyordu.

Yataktan kalktım ve giyindim. Derringham'ın mülklerinden birinde çiftçilik yapmakta olan Manserslere çağnıydim. Annemle birlikte birkaç Noel'i onlarda geçirmiştik, bizim iyi dostlarımızdı. Manserslerin altı kızları vardı, hepsi de okula gelmişlerdi. İkiisi hâlâ okuldaydılar, dördü çiftçi karısı olmak için ayrılmışlardı. Bir de oğulları vardı, benden birkaç yaş büyük olan Jim babasının sağ koluydu. Manserslerin evi bize bir bolluk beldesi gibi gelirdi. Eve sık sık kuzu butları gönderirlerdi, annem de bizi yağ ve balla beslediklerini söylerdi.

Bayan Mansers çocuklarının gördüğü eğitime sevinip defalarca teşekkür edebilecek bir kadın değildi. Çocuklarını okula göndermek ailenin amaçlarının ötesinde bir şeydi, bir mürebbiye tutacak gibi de değillerdi. Annem okulu açınca çocuklarını okutmak kolay geldi, üstelik zahmetsizce onları okula gönderebileceklerdi. Öteki aileler de buna benzer şeyler hissetmiş olmalıydılar ki çocuklarını bize gönderdiler, zaten onların desteği olmadan okul ayakta kalamazdı.

Atıma binerek Manserslere gittim, beni öyle sıcak karşıladılar ki duygulanmaktan kendimi alamadım. Üzüntümü unutup o koşullarda olabildiğince neşeli davranmaya çalıştım. Bayan Mansers'in özene bezene hazırladığı kaz kızartmasını zar zor yiyebildim ama gün boyu havayı bozmamak için elimden geleni yaptım. Oynadıkları oyunlara katıldım, bu oyunlarda Bayan Mansers ne yapıp edip Jim'le beni eşleştiriyordu; tabii kadıncağızın kafasından geçenleri anlamakta gecikmedim. Böylesine üzgün olmasaydım insanların benim için nasıl sevecenlikle çabaladıklarını

görmek hoş a gidici bir şey olabilir.

İyi bir çiftçi karısı olabileceğime hiç inanmıyordum ama gene de Bayan Mansers'in çözümü annemin çılgınca düşlerinden daha akla yakın, daha olabilecek bir şeydi.

Ertesi gün öğleden sonra eve döndüm. Önümüzdeki haftanın başında okul açılacaktı, program hazırlamam gerekiyordu. Evin ıssızlığına, boş koltuğa, boş odalara güçlkle katlanıyordum. İşlerin yoluna girmesi en büyük dileğimdi.

Eve geleli daha bir saat olmamıştı ki Joel uğradı. Ellerimi tuttu ve yüzüme öyle bir sevgiyle baktı ki üzüntüm hafifler gibi oldu.

Joel, "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum, Minella," dedi.

"Lütfen bir şey söyleme," dedim. "En iyisi bu. Konuş... ne hakkında istersen... ama o konuda bir şey söyleme..."

Joel ellerimi bırakarak başını salladı. Noel'de beni merak ettiğini, bize geldiğini ama beni bulamadığını söyledi. Joel'e nereye gittiğimi söyledim ve Manserslerin iyiliğini anlattım.

Cebinden bir kutu çıkardı ve bana bir armağan aldığını söyledi. Kutuyu açtım, siyah kadifenin üzerinde bir broş duruyordu. Gül elmaslarla çevrili bir safirdi bu.

Joel, "Safir beni dayanılmaz biçimde çekti," dedi. "senin gözlerinin renginde olduğunu düşündüm."

Çok duygulanmıştım. Annemin ölümünden bu yana iyi davranışlar beni hemen duygulandırıyor, ağlayacak gibi oluyordum. Bu güzel bir broştı, hiç böylesine değerli bir şeyim olmamıştı.

"Beni düşündüğün için çok iyisin," dedim.

"Seni çok düşündüm...her zaman... o günden beri..."

Başımı salladım ve döndüm. Sonra broşu çıkardım, onu gene kadifenin üzerine iğnelerken Joel bana bakıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bunu hep saklayacağım."

"Minella," dedi Joel, "seninle konuşmak istiyorum."

Joel'in sesi çok duyguluydu. Annemin gülümseyen gözlerini, sevinçle bükülen dudaklarını görebiliyordum şimdi.

Gerçek olabilir miydi bu?

Paniğe kapılmışım. Düşünmek için zamana gerek duyuyordum... yalnızlığımı, mutsuzluğuma alışmam için...

"Bazan..." diye söze başladım.

Joel, "Yarın seni göreceğim," dedi. "Belki gene ata bineriz."

"Evet," diye karşılık verdim. "Belki."

Joel gitti, ben bir süre uzaklara bakarak olduğum yerde kaldım.

Evdeki sakinliğin farkındaydım. Sanki annem yanıbaşımıydı. 'Meşenin Yüreği' şarkısını duyar gibi oldum.

Joel benimle evlenmek istediğini söylerse ne diyeceğimi düşünerek huzursuz bir gece geçirdim. Broş belki de Joel'in dürüstçe olduğuna inandığım tasarılarının bir simgesiydi, onun gibi bir adamdan dürüstlükten başka şey de beklenemezdi. Annemin kararsızlığa kapılmamam konusunda beni uyaran sesini duyar gibiydim. Bu aptalca bir şeydi. Annemin yanımda olduğunu ve sorunu onunla tartıştığımızı düşündüm. 'Joel'i insanın evleneceği birini sevebileceği gibi sevmiyorum. 'Annemin dudaklarının sık sık gördüğüm gibi büzüldüğünü görüyordum, sonra görüşünü açıklıyordu: 'Sevgi hakkında bir şey bilmiyorsun çocuğum. Sevgi sonradan da gelir. Joel iyi bir adam. O, senin için istediğim her şeyi sana verebilir. Rahat, güvenlik ve ikinize de yetecek kadar sevgi... başlangıç için tabii. Onun gibi bir adamı zamanla sevmekten kendini alamayacaksın. Birbirinizi ilk gördüğünüz güneş saatli çimlerin üzerinde yavrularının oynadıklarını görür gibi oluyorum. Küçüklerin neşesi gözlerimin önünde... Benim bir tanecik çocuğum vardı, ama baban öldükten sonra o benim için dünyalara değerdi. 'Annelerin en iyisi, en sevileni, haklı mısın acaba? Çoğu kez haklısındır ama bu kez benim için en iyisinin ne olduğunu biliyor musun? '

Anneme hiçbir zaman, kont beni öptüğünde içime dolan duygulardan söz etmemiştim. İçimde bir şeyler olmuştu o beni öptüğünde, müthiş, dayanılmaz şeyler... Bu duygu da

beni anlamadığım, ama evlenmeden önce anlamam gereken bir şeyler olduğu gerçeğine götürmüştü. Kont, Joel'in beni etkileyemeyeceği gerçeğini bana göstermişti. Hepsi buydu.

Annemin tatlı gülüşünü duyar gibi oldum. 'Kont ha! O dile düşmüş, kadın peşinde koşan adam. Rahatsız edici, tatsız bir tiptir. Ne mal olduğu davranışlarından belli. Karısı da bitişik odada uyuyor. İyi yürekli Joel sana hiçbir zaman böyle onursuz şeyler yapmaz, o senin için bütün istediklerimi sana verebilir!

Senin için bütün istediklerim. Bu sözler kafamda durmadan yankılanıyordu.

3

Ertesi gün dram başladı. Sir John'un atına binip okula gelmesi olayların başlangıcıydı.

Sirs John, "Bayan Maddox!" diye bağırdı. Panige kapılmış hali beni şaşırtmıştı. "Burada mı, Margot burada mı? "

"Margot mu? " diye karşılık verdim, "hayır, onu birkaç gündür görmedim."

"Ulu Tanrım, ne oldu acaba bu kıza? "

Sir John'a boş boş baktım, o konuşmasını sürdürdü, "Margot dün gecedен beri ortada yok. Yatağı bozulmamış bile. Kızlara başı ağrıdığından erken yatacağını söylemiş. En son o zaman görmüşler onu. Nereye gitmiş olduğu konusunda bir fikriniz var mı? "

Başımı salladım ve Margot'la son konuşmamızı hatırlamaya çalıştım. Bu konuşmada onun kaçmayı tasarladığını gösteren hiçbir şey yoktu.

Sir John uzaklaştığında iyice tedirginleşmiştim. Kendi kendime bunun Margot'un şakalarından biri olduğunu tekrarlıyordum. Margot geri dönecek ve bize gülecekti. Ama bir süredir Margot'ta gizli kapaklı şeyler yapar bir insan hali vardı. Benim bu duruma daha çok dikkat etmem gerekirdi ama kendi derdime düşmüştüm.

Dikkatimi hiçbir şeye veremedim ve öğleden sonra yerinde duramayarak yeni bir haber var mı diye malikâneye gittim. Salonda Maria'yla Sybil'i bekledim, kızlar gelince ikisinin de yüzlerinin heyecanla gerilmiş olduğunu fark ettim. Ayrıca büyük bir sıkıntı içinde oldukları da belliydi.

Maria, "Bana kalırsa o birisiyle gitti," dedi.

"Birisiyle mi gitti? Kiminle gidebilir? "

"Öğrenmemiz gereken de bu zaten. En çok üzülen de Joel. "Maria bana bakıyordu. "Tabii aralarında bir ilişki vardı..."

"Gitmiş olamaz," dedi Sybil. "Birlikte gideceği, daha doğrusu kaçacağı kimse yok. Ayrıca Margot on sekizine basar basmaz Joel'le evleneceğini de biliyordu. Margot'un İngilizce öğrenmesini istemelerinin nedeni de buydu."

"Hizmetçilere sordunuz mu? " dedim.

"Herkes sorguya çekildi," diye karşılık verdi Maria, "ama onlar da bir şey bilmiyorlar. Babam çok heyecanlı. Annem de öyle. Babam, Margot yarına kadar bulunmazsa konta ve kontese haber göndereceğini söyledi.

"Margot babamın koruyuculuğu altındaydı," dedi Sybil. "Bu durum babam için korkunç. Umarım kötü bir şey olmamıştır. Biz Margot'un sana içini dökebileceğini düşünmüştük. Seninle bizden daha iyi anlaşırdı."

"Margot bana hiçbir şey söylemedi," dedim ve zaman zaman onun gözlerinde okuduğum gizli anlamları düşündüm. Ona ne olduğunu sormalıydim. Margot'un bana gerçeği anlatmak isteyeceğinden emindim. O sır saklayacak türden bir kız değildi.

"Yapabileceğimiz bir şey var mı..." diye başladım."

"Yalnızca beklemek gelir elimizden," dedi Sybil.

Tam çıkmak üzereydim ki salona uşaklardan biri girdi, yanında ahırda çalışan küçük bir çocuğu sürüklüyordu. Çocuğun korkmuş bir hali vardı.

"Bayan Maria," dedi uşak, "Sir John'la gecikmeden konuşmam gerekiyor."

"Bayan Fontaine Delibes hakkında mı? " diye sordu

Maria.

"Genç Fransız hanım hakkında, evet Bayan Maria"

Sybil hemen babasını bulmak amacıyla salondan çıktı, Maria da bir uşak çağırmak için zilin kordonunu çekti. Neyse ki Sir John hemen bulundu ve çabucak salona geldi. Oturmaya hakkım olmadığını biliyordum, ama Margot'la o kadar ilgiliydim ki inatla bulunduğum yerde kaldım.

Uşak patladı, "Sir John, Tim size bir şey söyleyecek. Gel Tim. Bildiğini anlat."

"Bizim James efendim," dedi Tim. "James ortada yok. James, Fransız hanımla kaçtı efendim. James bize kaçacaklarını söyledi ama ona inanmadık efendim."

"Ulu Tanrım," diye mırıldandı Sir John. Bu işin gerçek olmadığına kendini inandırmak istercesine gözlerini kapattı. James'i düşündüm. O herkesin hatırlayacağı türden bir genç adamdı, uzun boylu, çok yakışıklı, insanın aklını başından alan bir delikanlı... Üstelik onurluydu, karşısındakinde saygı uyandırırdı.

Sir John telaşa kapılmıştı. Seyis yamağı çocuğa baktı ve, "Bana bildiğin her şeyi anlat," dedi.

"Ben bir şey bilmiyorum, yalnızca onun gittiğini biliyorum, efendim. James evlenip bir yuva kuracağını söyledi.."

"Ne!" diye bağırdı Sir John.

"Evet efendim, İskoçya'da bir yere kaçacağını, orada evlenip sonra da bey olacağını söyledi."

Sir John, "Kaybedecek zamanımız yok," dedi. "Onların peşinden gitmeli. Çok geç olmadan kızı buraya getirmeliyim."

Orada kalmam için başka bir neden bulunmadığından okula döndüm. Maria ve Sybil'in, Margot'un yaptığı işte rolüm olabileceğini ima etmelerine şaşmıştım, Margot'un beni dert ortağı edindiğine iyice inanmışlardı demek. Böyle bir şey olmadığını kesinlikle bilmeleri gerekiyordu, ama döndüğü zaman bizzat Margot durumu onlara anlatmalıydı.

Oturma odasında bu aptalca serüvene katılan Margot'u

düşündüm. Ya gerçekten uşakla evlendiyse? Kontun bu durum karşısındaki tepkisi ne olabilirdi? Kızı başıboş bıraktığımız için bizi hiç bağışlamazdı. Kuşkusuz Margot'u da defterden silerdi! Öyle ya, o gururlu kont nasıl olur da bir uşağı damatlığa kabul ederdi? Acaba Margot bu işi nasıl yapabilmmişti? Daha on altısındaydı ve tutup bir uşağı kapılmıştı. Ne biçim kızdı? Kuşkusuz, Margot bu ilişkiyi başta heyecanlı bulmuştu. Zaten çocuksu bir insandı. Ama olayların sonu nasıl gelecekti acaba?

Bayan Mansers beni görmeye geldi. Kadıncağız gelirken yumurta da getirmişti ama asıl amacının dedikodu olduğu gün gibi belliydi. Masaya oturdu, heyecandan gözleri iri iri açılmıştı.

"Nedir bu olanlar... Küçük hanım... James Wedder'le kaçmış. Olur şey değil! malikânede bu işi dünyada bağışlamazlar."

"Sir John, Margot'u geri getirecek."

"Elini çabuk tutarsa belki. James Wedder'e bütün kızlar bayılır. Doğrusu yakışıklı çocuktur. Siz de bayılırsınız görseniz. Hem bir şey söyleyeyim mi, Derringham'larla bağı varmış, öyle diyorlar. Sir John'un büyükbabası biraz çapkıncaydı.s Hanımefendiler, hizmetçi kızlar, ohoo... ona göre sorun yoktu ama buralara epey Derringham kanı yayıldı... başka soyadları altında tabii. Wedder ailesinden bir kızın da ondan iki çocuğı olmuştu, işte böyle hikâye, anladınız mı şimdi James'in nereden geldiğini... Bu James de hep kendine havalardı verirdi. Şimdi de oldu olanlar."

"Pek uzağı gidemezler," dedim.

"Bir kere bu iş başladı ya, sen ona bak. Diyelim ki geri getirdiler... sonra ne olacak?" Bayan Mansers bana dikkatle baktı. "Kızla Bay Joel arasında da bir ilişki olduğunu söylüyorlar. Kızı onun için buraya göndermişler zaten... hiç değilse lafı çıkmış ben bile duydum. Ne olacak şimdi... kimbilir?"

"Margot çok genç," dedim. "Onu iyi tanırım... okuldan. Sanırım böyle kafasızca hareket ettiğine üzülecek ve pişman

olacaktır sonradan. Dilerim Sir John zamanında yetişir."

"Bay Joel'ın evlilikten vazgeçtiğini söylüyorlar. Babasıyla birlikteymiş o da. İkisi bu işin sonunu getirirler, emin olabilirsiniz. Ama malikâne için ne büyük rezalet."

Elimden geldiği kadar ondan bilgi almaya çalıştım, gittiğinde memnundum. Sanırım beni uyarmaya çalışıyordu, çünkü ara sıra Joel Derringham'la at gezintisine çıktığıma dikkat etmiş olmalıydı. Her ne kadar aramızda öyle Margot'la uşağı arasındaki gibi zorlu bir akım geçmediyse de bir yakınlık vardı.

Bayan Mansers, oğlu Jim'le arkadaşlığı geliştirerek bir çiftçi karısı olabilecek kadar akıllıca davranmam gerektiğini düşünüyordu herhalde.

Kaygı ve düşüncelerle dolu bir gün, bir gece geçti ve sonunda Sir John'la Joel Margot'la birlikte döndüler. Ben Margot'u görmedim. Kız az çok yorgun ve bitkindi, doğru yatak odasına çıkıp yattı. Malikânenen hiç kimse bana haber getirmedi, haberleri gene Bayan Mansers'den aldım.

"Vaktinde bulmuşlar onları. Tuzağa düşürmüşler. Yetmiş milden uzağa gitmişler kızla James. Bunları Tom Harris'ten duydum, Sir John'la birlikte giden uşaktan. Bizim evde yaptığımız birayı pek sever. Tom, çok korktuklarını söylüyor, James de Sir John'la yüzyüze gelince ne yapacağını şaşırmış. Onu hemen uzaklaştırmışlar. Bana öyle geliyor ki bu James Wedder hakkında aldığımız son haber olacaktır. Sir John, gidecek yeri olmayan bir adamı kovmaz ama durum başka. Bu da ona bir ders olsun."

"Küçükhanım hakkında bir şey duydunuz mu? "

"Tom Harris içi yana yana ağladığını söylüyor, ama geri getirmişler onu... James Wedder'le kızın sonu böyle geldi işte."

"Nasıl bu kadar aptal olabildi Margot? " diye bağırdım. "Bilmeliydi"

"Şekerim, James çok yakışıklıdır, kızlar da birine âşık oldular mı önünü sonunu düşünmezler pek bilirsin."

Gene Bayan Mansers'in beni uyardığını hissettim.

Hayat çok çabuk geçiyordu. Artık annem gitmişti ve yeni sorumluluklar başıma üşüşmekteydi. Okul eskisi gibi değildi, annemin ona sağladığı ağırbaşlılığı yitirmişti. Ben iyi eğitilmiştim ve öğretmenlik yapabilirdim, ama çok gençtim ve annemin karşısındakilere verdiği güven duygusunu veremeyeceğimi biliyordum. Daha on dokuz yaşındaydım. Herkes bunu biliyordu. Ders yapmayı, sınıf oluşturmayı eskisinden daha gc buluyordum. Bir terslik olmuştu. Maria ve Sybil geliyorlardı ama Margot artık okula devam etmiyordu. Maria bana yaz başında kızkardeşiyle İsviçre'de bir okula gideceklerini söyledi.

Yüreğim duracak gibi oldu. Derringham kızları olmayınca okul malikneden gelecek öğrencileri kaybedecekti, annemin dediği gibi ekmeğimizin katığını yitirecektik. Ama artık ben katığa değil ekmeğe önem verir olmuştum.

Maria bilmiş bir tavırla ekledi. "Ağabeyimin de büyük bir geziye çıkması söz konusu. Babam bunun Joel için iyi bir eğitim olacağını söylüyor, zaten onun durumundaki bütün gençler böyle yapıyorlar. Yakında gidecek Joel."

Margot'un uşakla olan serüveni bir şeyleri harekete geçirmiş gibiydi.

Birden içimde Joel'un dostluğuna bir zlem belirdi. Hep o çok sakin, yatıştırıcı insandı o. Ve şimdi uzun bir geziye, bir dünya turuna çıkıyorsa bu onun iki yıl gelmemesi demekti. Neler olmazdı iki yılda! nce bizim kkk okul kapanabilirdi. Derringhamlar olmadan... ben ne yapabilirdim ki? Margot'un saçmalığı yüzünden gürültüye gittiğimi hissettim. Onunla iyi arkadaş olduğumuz öteden beri söylenirdi. Belki. Joel Derringham'la da iyi dost olduğum söylenmekteydi. Bu onurlu sonuca ulaşma olanağı bulunmayan gizli bir ilişkiydi ve Margot'un üzerinde kötü etki yapmıştı.

Yakındaki büyük evlerden birinin iki kızı da bizden ayrılıp bir zarafet okuluna gideceklerini söylediklerinde

kapkara bir tünelde kırmızı ışık yanmış gibi oldu.

Atıma bindim ve uzun bir gezintiye çıktım, Joel'i görüp gezisiyle ilgili sorular sormayı da umuyordum, bir kez de onun ağzından duymalıyım. Ama Joel'i göremedim, bu bile başlı başına bir anlam taşımaktaydı.

Bir pazar sabahı o beni görmeye geldi. Atını bağlarken yüreğim ağzıma gelecek gibi oldu. Joel odaya girerken çok üzüntülü görünüyordu.

"Kısa bir süre içinde gidiyorum," dedi bana.

Sessizliği yalnızca büyükbabamın saatinin tıkırtısı bozuyordu.

"Maria söyledi," diye mırıldandım.

"Evet, tabii bu da insanın eğitiminin bir bölümü kabul ediliyor."

"Nereye gideceksin? "

"Avrûpa'ya... İtalya, Fransa, İspanya... Büyük Tur işte."

"Kimbilir ne ilginç olacak."

"Bana kalsa gitmezdim."

"Öyleyse niçin bu gidiş? "

"Babam diretiyor."

"Anlıyorum, onun sözünü dinlemelisin."

"Her zaman dinlemek zorundayım."

"Şimdi de onun dediğini yapmamana olanak yok. Zaten niçin gitmek istemeyesin? "

"Çünkü... Niçin gitmek istemediğimin bir nedeni var." Joel kararsızca bana baktı. "Dostluğumuza çok değer verdim."

"Evet, iyiydi."

"İyiydi değil, iyi. Geri geleceğim Minella."

"Bu gelecekle ilgili bir şey."

"Ama geri geleceğim. O zaman seninle konuşacağım... çok ciddi bir konuşma olacak bu."

"Geri dönersen ve ben de burada olursam anlattıklarımı dinlemek çok ilginç olacak."

Joel gülümsedi, ben yavaşça ekledim, "Ne zaman gidiyorsun? "

"İki haftaya kadar."

Başımı salladım. "Sana bir bardak şarap sunabilir miyim? Annemin özel içkisi. Yaptığı şaraplarla gururlanırdı. Cin de var. Çok nefistir."

"Öyle olduğuna eminim ama hiçbir şey istemiyorum şimdi. Yalnızca seninle konuşmaya geldim."

"Harika sanat yapıtları göreceksin... ve de mimari... İtalya'da gece gökyüzünü seyredebileceksin. Geçtiğin ülkelerin siyaset hayatını inceleyeceksin. Bir eğitim olacak bu senin için."

Joel bana acı acı bakıyordu. Ufacık bir çağrıda bulunsam hemen bana yaklaşıcağını, beni kollarına alıp Margot'la uşağın yaptığı aptalca ve sorumsuzca işe sürükleyeceğini düşündüm. Ama hayır, bu yol bana göre değildi. Joel beni yeterince istiyorsa gereğini yapmalıydı, evlenmeliydi yani. Onlara benimle evlenmek istediğini söylerse Deringhamların ne yapacaklarını merak ettim. İkinci bir bela ve öncekinin de eşi. Rezalet, talihsizlik derlerdi mutlaka.

"Ah sevgili anneciğim, meğer ne çok yanılmışsın!

Joel, "Gitmeden önce seni göreceğim," diyordu. "Birlikte bir at gezintisine çıkalım. Tartışmak istediğim çok şey var."

Joel gittikten sonra masaya oturup onu düşündüm. Ne demek istediğini anlamıştım. Joel'in ailesi bana olan ilgisini fark ederek onu gönderiyordu. Margot serüveni onları tehlikelere karşı duyarlı yapmıştı.

Şöminenin üzerinde annemin bir resmi asılıydı, bunu babam evliliklerinin ilk yılında yapmıştı. Tıpkı anneme benziyordu resim. Onun duru gözlerine, kararlı ağzına baktım.

"Çok düş kurdun sen," dedim. "Hiçbir şey olacağı yok."

Ayrıca bu evlenmeyi istediğimden de emin değildim. Bütün bildiğim dünyanın çökmekte olduğuydu. Öğrencilerin çekildiğini görebiliyordum ve kendimi yalnız hissediyordum, korkuyordum da.

Joel gitti ve günler büsbütün uzadı. Uzun geceler boyunca ışıkları yakıp masaya oturarak ertesi günkü derslerin hazırlıklarıyla uğraşmama karşın paydos oldu mu

seviniyordum. Mansers ailesinin dostluğu da beni sevindiriyordu, ama hep Jim konusunda uyarılıyor ve ikimizin geleceği hakkında birtakım iyi dilekler dinliyordum. Bayan Mansers'in kocasına, artık aklımın başına gelip Joel Derringham'ı düşünmekten vazgeçtiğimi söylediğini kuruyordum.

Biriktirdiklerimizin elden gitmesi beni çok üziyordu. Annemin yatak odasında birkaç pahalı eşya vardı, yeni atın masrafı da az buz değildi. Bize onca yıl hizmet etmiş olan eski atımız Jenny'yi de bir kenara atamazdım, böylece masraf iki katına çıkıyordu.

Maria ve Sybil durmadan İsviçre'deki okula gitme zamanlarının yaklaştığını söylemekteydiler, ben de bunları okulda tutamam diye korkulara kapılıyordum.

Gece evde yalnız kalınca annemin yakınımda olduğunu düşünüp onunla konuşuyordum. Sanki hayatta ölümü ayıran o büyük boşluktan onun sesi geliyor ve bu beni rahatlatıyordu.

'Tanrı bir kapıyı kaparsa bir kapıyı açar.' Annemde bu türden bir yığın söz vardı, yeri geldi mi hemen bir uygununu bulup söyler ve ben de ona bu yüzden takılırdım. Ama şimdi o sözleri anımsamakta, onlara sığınmaktaydım.

Beni irkiltten bir başka şey de, Sir John'la Lady Derringham'ın bana karşı takındıkları soğuk tavidir. Oğullarının ilgisine karşılık verdiğim için beni kınıyorlar, davranışımı çok yersiz buluyorlardı. İyice tanınmam gerekirdi ve şimdi de beni dolaplar çeviren bir serüvenci olarak gördüklerinden kötülüyorlardı. Joel'i Avrupa'ya göndermişlerdi ama bunu yetersiz bulduklarına inanıyordum, onların niyeti bana hiçbir fırsat tanımamak ve üzerimden koruyucu ellerini çekmekti. Durumun en korkutucu yanıydı bu. Annem sık sık onlardan bize ne büyük yardımlar geldiğini söylerdi, ben de şimdi okulu onların ilgisi olmadan nasıl yürüteceğimi merak ediyordum.

Rüzgârlı bir mart günü Margot benimle vedalaşmaya geldi. Yola gelmiş gibiydi ama gözlerinde hınzırca bir pırıltı fark ettim.

Pazardı, okul olmadığı bir gün ve Margot'un pazarı bu yüzden seçtiğini sanıyordum.

"Merhaba Minella," dedi Margot. "Gelecek hafta evime dönüyorum. Hoşça kal demeye geldim."

Birden yıkıldığını hissettim. Margot'u severdim ve bu sevdiğim her şeyin elimden kayıp gitmesi demekti.

"O küçük serüvende..." Margot kollarını, okulu, beni ve bütün İngiltere'yi kucaklamak ister gibi açtı "bitti işte."

"Senin için de bir deney oldu."

"Acı, evet ama mutlu da... ve heyecanlı. Sonucu kocaman bir hiç. Hep böyle olur. Zavallı James. Çoğu zaman onun nerede olduğunu merak ediyorum. Kovuldu zavallı. Ama yeni bir yer bulacaktır kendine... sevecek kızlar da..."

"Ya sen? "

"Ben de tabii."

"Yaptığın çok aptalca bir şeydi Margot."

"Evet, öyleydi değil mi? Serüvenlerin çoğunda olduğu gibi plan kurmak gerçekleştirmekten daha eğlenceli oldu. Çitin oradaki çalılıklara uzanır, planlar yapardık. Serüvenin en tatlı bölümü de buydu. Çok tehlikeliydi. Her fırsatta kaçıp onu bulurdum."

"Saklambaç oynadığın zaman bile," dedim.

Margot gülerek başını salladı. "Her zaman bizi birisi görebilirdi. Ama hiç aldırmadığımızı söylüyorduk."

"Oysa neler olabileceğini düşündükçe korkuyordunuz."

"Ah, evet. Ama ben korkuyu, heyecanı severim. Sen sevmeyi misin? Ya, hayır, olması gerektiği gibi birisin. Ama senin de Joel'in var, ne haber? Bir bakıma aynı durumda sayılırsınız... aynı türen iki kişi, değil mi? İkimiz de sevgililerimizi yitirdik."

"Joel benim sevgilim değildi."

"Ama olmayı umuyordu. Sen de bunu bekliyordun ya. Sen... öğretmen. Ben... ve uşak. Bu bir dansı... sınıfların dansı. Gülünç, farkında değil misin? "

"Hayır, değilim."

"Sen tam bir öğretmen oldun, Minella. Ama birlikte iyi

eğlenmiştik, şimdi ben Fransa'ya dönüyorum. Sir John ve Lady Derringham benden kurtulmaya can atıyorlar, ben de gidiyorum işte."

"Üzgünüm. Seni çok özleyeceğim."

Margot ayağa kalktı ve içten gelen davranışlarıyla bana sarıldı.

"Ben de seni özleyeceğim, Minella. Hep en çok senden hoşlanmışımdır. Maria ve Sybil'le konuşamam. Vebalıymışım gibi beni görünce o salak burunlarını kıvrıyorlar... bütün bunların nedeni de onların bilmedikleri bir şeyi yaşamış olamam...belki de hiç bilemeyecekler ya o benim yaşadığım şeyi... Belki gelip Fransa'da beni görürsün."

"Buna olanak bulur muyum öilmem, bulamam herhalde."

"Ben seni çağırabilirim."

"Çok iyisin Margot."

"Minella, biraz kaygılıyım."

"Kaygılı mı? Niçin? "

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Biraz açıklamam gerek."

"James'le çalılıklarda uzanırken yalnızca plan kurmamıştık."

"Ne demek istiyorsun? "

"Bir çocuğum olacak Minelle."

"Margot!"

"Korkunç bir utanç!" diye bağırdı Margot. "İnsan yakayı ele verirse bu kötü oluyor. Bak, James benim âşığım olabilir ve bu da çok kötü bir olay kabul edilirdi... Ama sonra ne olurdu, kimse bu konuda konuşmaz, olay örtülür ve unutulurdu. Ama ilişkimizin yaşayan bir kanıtı olunca iş değişiyor, şimdi ne olacak? Utanç, tatsızlık, rezalet. İşte hikâye bu Minella. Ne yapacağım ben? "

"Sir John'la Lady Derringham biliyorlar mı? "

"Senden başka bilen yok... bir de ben."

"Margot, ne yapabilirsin? "

"Ben de bu konuda bana öğüt vermeni istiyorum zaten."

"Ne öğüdü olur bu durumda? Senin bir çocuğum olacak,

bunu saklamanın da yolu yok."

"Saklanacak. Eskiden de herkesin yası dışı çocuğu olurdu, saklarlardı."

"Sen nasıl saklayacaksın peki? "

"Bulmam gereken yol da bu ya."

"Margot, ben sana bu konuda nasıl yardım edebilirim? "

"Seninle bunu konuşmaya geldim." Birden Margot'un gözlerindeki korkuyu gördüm. "Eve gitmekten korkuyorum.. ; bu durumda. Çok geçmeden hepsi anlayacak, öyle değil mi? Hele babam..."

Kontu ilk kez Derringham Malikanesinde gördüğüm gibi gördüm. Dudaklarını dudaklarımda hissediyordum.

"Belki de anlar," dedim.

Margot acı bir kahkaha attı. "Onun da yasa dışı çocukları vardır, kuşkusuz. Bu bir şey değildir.. önemsiz bir oyuncak. Ama babam gibi biri kendi kızı için böyle bir yüz karasını kabul etmez."

"Bu hiç de dürüstçe değil."

"Elbette dürüstçe değil Minella, ama ben ne yapacağım? Babamla karşılaştığımı düşününce içimden kulenin tepesine çıkıp kendimi aşağı atmak geliyor."

"Böyle konuşma."

"Konuşmamalıyım elbette. Bundan sonra ne olacağını bilmek istiyorum Minella, kaçalım... sen ve ben. Okul iyi yürümüyor, değil mi? Konuşurlarken duydum. Joel gitti. Sevgilisini izleyecek yerde ailesine boyun eğmek zorunda kalan âşık ! Hıh! Margot parmaklarını çtırdattı. "James... yürekliydi doğrusu. 'Çingene olacağız,' demişti bana. 'Para sahibi olacağım ve babaninki gibi bir şatoda yaşayacağız... 'Ama sonra Sir John göründü ve o zaman James geriledi, ortada da kala kala korkak bir oğlan kaldı. Ben onun gibi güçsüz değilim. Sen de değilsin. Biz bir şeyi öyle yapılmış diye hep aynı şekilde yapacak insanlar değiliz. Kefamızı kullanabiliriz.Savaşabiliriz."

"Saçmalıyorsun Margot."

"Ne yapabilirim öyleyse? "

"Yapabileceğin bir tek şey var. Sir John'a gidip bir çocuk beklediğini söylemelisin. İyi bir insandır. Sana yardım eder ve ne yapacağını da bilir."

"Babama söylemeyi yeğlerim."

"Belki de annen yardım eder."

Margot güldü. "Annem hiç bir şey yapmaya cesaret edemez. O yalnızca babama söyleyebilir, o kadarını ben de yapabilirim."

Babanın ne yapacağını düşünüyorsun? "

"Öfkeden çıldıracak. Evliliklerinden olan tek çocuk benim. Zaten bu da onu sinirlendiriyor. Büyük soyunu sürdürecektir erkek çocuğu yok, annem de çok hasta ve zayıf, doktorlar başka çocuk doğurmasına izin vermiyorlar. Yani evin tek umudu benim. Büyük bir evlilik yapmak zorundayım. Joel'le beni evlendirmeyi konuşuyorlardı ama babamın onu da ideal bulduğunu sanmam. Babam bunu yalnızca Fransa şu sıra tehlikeli olduğu için kabul ediyor, İngiltere'nin yakın gelecekte daha sakın olacağını düşünüyordu. Şimdi sen işe bak, evin tek umudu bir piç doğuracak, çocuğun babası da bir uşak!"

Margot birden kahkahalar atmaya başladı. Zaten tutarsız konuşmalarından da kuşkulunmuşum, evet kızcağız, gene bir isteri krizinin eşiğindeydi.

Zavallı Margot! Gerçekten umutsuz bir durumdaydı ve gördüğüm kadarıyla yalnızca bir tek kurtuluş yolu vardı. Sir John'a durumu söylemeli ve onun yardımını istemeliydi.

Margot benim söylediğime karşıydı. O çılgınca planlarında diretiyor, yani birlikte kaçmamızı öneriyordu ama sonunda onu planlarının uşakla kaçışı kadar saçma olduğu konusunda etkiledim. Margot benden ayrılırken biraz yatışmıştı ve ben de Sir John'a durumu anlatmaktan başka çıkar yol olmadığına onu ikna ettiğime inanıyordum.

Ertesi gün okuldan dönmüş, kitapları bir kenara koyuyor ve okuldan ayrılacaklarını söyleyen iki öğrencinin bende yarattığı üzüntüyle savaşımaya çalışıyordum ki Margot geldi.

Malikânenen buraya kadar koşmuştu, bu yüzden soluk

soluğaydı. Onu oturttum ve annemin sinir bunalımlarına iyi gelen ilacından bir bardak verdim, bunu içene kadar Margot'la konuşma olanağı yoktu.

Margot ilacı içtikten sonra Sir John'a gidip durumu anlattığını söyledi.

"Bir ara Sir John'u geçirdiği şok sonucu ölecek sandım. Bizim seviştığımızı, evlenmeyi planladığımızı biliyordu ama sanırım bu kadar 'sorumsuzca bir yola' girebileceğimizi dünyada tahmin etmemişti. Zaten Sir John önce bana inanmadı. Adamcağız hâlâ benim çok saf olduğumu, bebeklerin çalılıkların arasında bulunduğuna inandığını sanıyordu. Durmadan, 'Olmaz böyle şey. Bu bir yanlışlık. Margotcuğum, sen daha çocuksun...' diyordu. Ona çocuk sahibi olacak kadar büyüdüğümü ve yaptıklarımın sonucunun da çocuk sahibi olmayı gerektirdiğini söyledim. Bana nasıl baktı bilsen! Biraz korkmamış olsaydım kahkahayı basacaktım. Sonra da kendisinden beklediğim şeyleri söyledi. "Hemen annene ve babana haber vermeliyim." Görüyorsun işte Minella yaptıklarını. Senin öğüdün sayesinde korktuğumuza uğradık."

"Onların öğrenmemesi olanaksızdı zaten, Margot. Böyle bir sırrı onlardan nasıl gözleyebildin? Bu iş yalnızca bebeğin doğmasıyla bitmiyor ki. Bebek doğduktan sonra asıl sorun ortaya çıkacak. Onu nasıl büyütebilirsin... annenle babanın haberi olmadan? "

Margot başını salladı. Sonra bana uzun uzun baktı, iri gözleri solgun yüzünde projektör gibi parlıyordu. "Onunla yüz yüze gelmekten korkuyorum," dedi.

Buna inanabilirdim, Margot'u yatıştırmak için elimden geleni yaptım. Onun öyle bir yaradılışı vardı ki şimdi umutsuzluğun, acının derinliklerinde olabilir, ama az sonra da yaşama sevinciyle neşelenebilirdi. Gülmeye başladı, ama bu gülüşte isteri belirtileri yok değildi ve Margot'un babasından çok korktuğunu biliyordum.

Margot kızarıştınlan zamanda Fransa'ya gitmedi. Okula,

babasının İngiltere'ye geleceğini ve kendisinin de o gelene kadar malikânede kalacağını söylemeye geldi. Şimdi de üzerine bir umursamazlık, kabadayıcı bir hava gelmişti, bu da beni kaygılandırdı. Zavallı Margot! Baş iyice dertteydi.

Kontun malikâneye geldiğini bana Bayan Mansers açıkladı.

"Bence," dedi "küçük hanımı almaya geldi. Kızına kimbilir neler söyler. Düşünün kızının bir uşakla kaçmasına nasıl öfkelenebileceğini!"

"Gözümün önüne geliyor."

"İnan bana! Kont çok kendini beğenmiş bir adam. Atını sürerken gören anlar zaten. Şimdi bu adamın kızı James Wedder'le evlenmeyi düşünüyor! Böyle şey duymadım doğrusu! Olur mu hiç? Benim kafam böyle şey almaz. Tanrı seni yerine koymuştur, sen de yerin neresiyse orada kalmalısın."

Onun öğütlerini dinleyecek halde değildim, bu yüzden beni yemeğe çağırdığında okulla ilgili birçok işim olduğunu söyleyerek atlattım.

"Sahi okul nasıl gidiyor, Minella? " Bayan Mansers'in alnı kaygısını belirten çizgilerle kırışmıştı ama ağzının anlatımı kararlılığını ortaya koyuyordu. Ona göre bir kadın için tek çıkar yol, şu ya da bu işi yapmak değil bir erkeğin eşi olmaktı. Ben de artık okulu filan bırakıp aklımı başıma toplamalıyım. Kadın, Jim'ciğinin kendi seçtiği bir eşle başgöz olması gerektiği görüşündeydi (bu eş de bendim) çevresinde süt sağmayı, tavuk beslemeyi öğreteceği minikler istiyordu. Annemin bundan hoşlanmayacağını düşünerek gülümsedim.

Bayan Mansers gider gitmez malikâneden bir haberci geldi. Beni çağırıyorlar ve gecikmeden gelirim sevineceklerini bildiriyorlardı. Bu çağrı gibi bir şeydi.

Çağrının Maria ve Sybil'in okuldan ayrılışlarıyla ilgili olabileceğini düşündüm. Belki kızlar bu dönem gelmeyeceklerdi, hemen gidiyorlardı.

Orpererek kontun orada olduğunu hatırladım. Ama onu

görebileceğim çok kuşkuluydu.

Çimi geçtim, güneş saatının de önünden yürüyüp büyük kapıdan salona girdim. Uşaklardan biri Sir John'un mavi çalışma odasında olduğunu ve hemen beni kabul edeceğini söyledi. Uşak kapıyı açtı, geldiğimi bildirdi ve içerde Sir John'un arkasını şömineye dönmüş olarak durduğunu gördüm. Kont da pencereden bakmakta olduğu için yüreğim yerinden oynadı ve deli gibi çarpmaya başladı.

"Ah, Bayan Maddox," dedi Sir John,

Kont döndü ve eğilerek beni selamladı.

Sir John, "Niçin sizi çağırdığımızı merak etmişsinizdir," dedi. "Ben izninizle açıklayayım. Çağrımız şu tedirgin edici Marguerite sorunuyla ilgili. Kontun size bir önerisi var, bunu açıklayabilmesi için ikinizi yalnız bırakacağım."

Sir John pencereye karşı olan yüksek arkalıklı bir sandalyeyi gösterdi, oturdum.

Kapı Sir John'un ardından kapanırken, kont da kollarını kavuşturarak pencerenin önündeki koltuğa yerleşti ve bana uzun uzun baktı.

"Bayan Maddox, siz benim dilimi benim sizinkini konuştuğumdan daha iyi konuştuğunuza göre bu konuşmayı Fransızca yapalım. Önerimin ayrıntılarını bütünüyle anlamanızı istiyorum."

"Anlamadığım yerler olursa sorarım," dedim.

Kontun yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Anlayacaksınız küçük hanım, çünkü çok bilgilisiniz. Gelelim şu kızımın tatsız ilişkisine. Utanç verici şey! Yüz karası.. bizim soylu evimiz için!"

"Büyük bir talihsizlik."

Kont ellerini uzattı, taçlı yüzüğü ve kol ağızlarından görünen şahane beyaz danteller dikkatimi çekti.

"Bu talihsizliğin daha da büyümesine olanak vermeyeceğim. Size oğlum olmadığını söylemeliyim. Soylu kuşağımızı sürdürecektik tek kişi kızımdır. Bunu hiçbir şey engellememelidir. Ama önce kızım onu doğurmalıdır. . piçi... şu uşağın oğlunu. O çocuk bizim soylu adımızı almayacak."

Konta çocuğun kız olabileceğini hatırlattım.

"Dilerim öyle olsun. Kız çocuk başa daha az dert açar. Ama önce ne yapılacağını bilmeliyiz. Bu çocuk gizlice doğmalıdır. Ben bunu ayarlayabilirim. Marguerite kendisi için bulacağım bir yere gidecek. Oraya Bayan...A ya da B olarak gidecek ve yanında da bir arkadaşı bulunacak. Marguerite üzgün bir dul diye bilinecek ve genç kocasını bir kazada kaybetmiş olacak. Yanındakini de herkes kuzini sanacak. Çocuk doğacak, ona bir çift bakacak, Marguerite eve dönecek ve bu talihsiz olay hiç geçmemiş gibi unutulacak."

"Kolay bir çözüme benziyor."

"Pek de kolay değil. Planlamak gerekir. Ailelerde böyle sırlardan hoşlanmam. Sorunun sonu değil ki bu.. çocuğun hayatı da var. . görüyorsunuz, çok tedirginim."

"Bunu da anlıyorum elbette."

"Çok anlayışlı bir genç kızsınız. Bunu ilk karşılaşmamızdan beri biliyorum. "Kontun dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bir an sustu. Sonra konuşmasını sürdürdü ; "Siz de şaşkın bir durumdasınız, anlıyorum. Bu işe nasıl girdiğinizi merak ediyorsunuz. Şimdi size anlatacağım. Siz kuzin olacaksınız."

"Ne kuzini? "

"Marguerite'in kuzini doğallıkla. Sizin için bulacağım yerde ona arkadaşlık edeceksiniz. Ona bakacaksınız, onunla birlikte olacaksınız, onun gene aptalca davranmamasını sağlayacaksınız. Ben de kızımın sizin özenli ellerinizde olduğunu bileceğim."

Öyle şaşırmıştım ki kekeledim," Bu.. bu olanaksız."

"Olanaksız! Bu hoşlandığım bir sözçük değildir. İnsanlar bana olanaksız dediler mi, tersini kanıtlamaya bakarım."

"Okulum var."

"Ah okulunuz. Bu beni üzüyor. Eskisi gibi iyi gitmediğini duydum okulunuzun."

"Ne demek istiyorsunuz? "

Kont gene ellerini açtı, talihsiz olaya üzüldüğü belliydi

ama dudaklarının kıvrılışı da benim kötü durumumu hem ilginç, hem de sevindirici bulduğunu gösteriyordu. "Şimdi içten konuşma zamanıdır," dedi. "Bayan Maddox, benim kendi ihtiyaçlarım var. Sizin de kendi ihtiyaçlarınız var. Okul bir gelir kaynağından çok bir borçlanma kaynağı haline gelirse ne yapacaksınız? Söyleyin bana."

"Böyle bir sorun yok."

"Bakın, açık konuşmamızı rica etmedim mi? Eğer kabalığımı bağışlarsanız şunu söyleyeyim ki anneniz kadar olgun değilsiniz. Herkes kararsızlığa düşüyor. Kızlarımı müdürün. ya da tek öğretmenin. . bir genç kız olduğu okula göndereyim mi? Bakın şu olanlara. Öğrencilerden biri bir uşakla kaçıyor. Anneniz sağken böyle şey olmuş muydu? "

"Kızınızın serüveni okulu bağlamaz."

"Kızım okulda sizinle uzun saatlar geçirdi. Orada dedikodu yaptı, aşk serüvenlerini anlattı, hiç kuşku yok bundan. Sonra da uşakla kaçtı. Bu onun için bir yüzkarası.. ; bizim için de.. ,siz ve okul için de. Özellikle Sir John'un oğlunun sizin yüzünüzden Avrupa'ya gönderildiği dedikodusunu duyduktan sonra.. "

"Siz iğrenç bir insansınız."

"Biliyorum. İlginç olmamı biraz da gerçeği söylememe borçluyum. Hep gerçeği beslerim. Bu nezaketten çok daha çekicidir. Şunu da söyleyeyim ki küçük hanım, çok güç durumdasınız. . ben de öyleyim. Dost olalım. Birbirlimize yardım edelim. Okul size bir kazanç sağlamadığı zaman ne yapacaksınız? Yemin ederim ki mürebbiye olacaksınız, çekilmez çocuklara bakarak hayatınızı zehir etmek için. Ama evlenebilirsiniz de. Bir çiftçi karısı olabilirsiniz belki... Şunu söylemek isterim ki bu da sizin için en büyük trajedidir."

"Bakıyorum özel işlerim konusunda epey bilgi sahibisiniz."

"Beni ilgilendiren şeyleri öğrenmekte üstüme yoktur."

"Ama önerdiğiniz şeyi yapamam."

"Bazan sizin gibi akıllı bir genç kıza hiç yakışmayan

aptalca şeyler söylüyorsunuz. Ama gerçekte böyle düşünmediğinizi bildiğim için hakkınızdaki görüşüm değişmiyor. Sizinle ilgileniyorum, küçük hanım. Kızıma sahip çıkıp onunla daha yakından uğraşmayacak mısınız? Mümkün olduğu kadar çabuk buradan gitmenizi istiyorum, ama yapacak işleriniz olduğunu da biliyorum. Ben akıllı bir adamım. İki ayağınızı bir pabuca sokmak istemem, neyse ki biraz zamanımız var."

"Çok hızlısınız."

"Hep hızlıyımdır. İlerlemenin en iyi yolu da budur. Ama çok hızlı sayılmam aslında. Yalnızca gereken hızdır bu. Tamam, kararlaştırdık, şimdi ayrıntılara gelelim."

"Daha bu iş kararlaştırılmış olmaktan uzak. Diyelim ki kabul ettim ...çocuk doğana kadar Margot'la oturmayı kabul ettim, peki sonra ne olacak? "

"Evimde sizin bir yeriniz olacak."

"Bir yer mi? Ne yeri? "

"Ona daha sonra karar veririm. Sizi gönderdiğim evde kaldığınız sürece Marguerite'in kuzini olacaksınız. Belki bu durumu devam ettirebiliriz. Yalanda kararlı ve uyumlu davranmanın iyi olduğunu saptamışımdır. Aldatırken gerçeğe olduğunca yakın durmalı, yalanın da inanılır olmasına dikkat edilmelidir. Gerçek ve yalan öyle ustalıklı bir biçimde işlenmelidir ki insanda su katılmadık gerçek etkisi yapsın. Biz de sizi bir kez kuzin diye tanıttık mı artık bu rolü sürdürmelisiniz. Siz güçlülere dayanıklısınız. Aile büyüklerinden birinin kızının İngiltere'de evlendiğini, sizin de ailenin bu dalından uzak bir kuzin olduğunuzu söylemeliyiz. Marguerite'in arkadaşı olacak ve ona bakacaksınız. Kızım bakıma gerek duyuyor. Bu serüven onu yordu. Önerim yerinde değil mi? İkimizi de kendi güçlüklerimizden kurtaracak "

"Çok çirkin doğrusu."

"Hayatta en iyi şeyler böyle gerçekleşebilir. Gecikmeden hazırlıklara başlayacağım."

"Henüz aynı fikirde olduğumuzu söylemedim."

"Ama söyleyeceksiniz, çünkü sağduyu sahibi bir kıza benziyorsunuz. Çoğumuz gibi siz de yanlışlıklar yapıyorsunuz, ama bunları tekrarlamayacaksınız. Marguerite'i de sağduyunuzla yola getireceğinizi biliyor ve bunu istiyorum. Korkarım ki o dik kafalı bir çocuk." Kont yerinden kalktı ve sandalyeme yaklaştı. Ben de kalktım. Karşı karşıya duruyorduk ;Kont ellerini omuzlarıma koydu ve hemen gözlerimin önünde yatak odasındaki sahne canlandı. O da bunu hatırlamış olmalıydı, çünkü titrememi sezdi ve bundan hoşlandı.

"Hayattan korkmak her zaman yanlıştır," dedi.

"Korktuğumu kim söylüyor? "

"Düşüncelerinizi okuyabilirim."

"Öyleyse çok akıllısınız."

"Akıllı olup olmadığımı anlarsınız... zamanla belki. Şimdi akıllı olduğum kadar iyi de olacağım. Bu olaylar sizde şok etkisi yaptı. Önerimi bilmiyordunuz, şimdi düşüncelerin kafanızda cirit attığını görebiliyorum. Sevgili küçük hanımım, olayların gözünün içine bakınız. Okul gözden düştü, kızımın olayı velileri okuldan soğuttu. Bunun sizi ilgilendirmediğini söyleyebilirsiniz ama Marguerite sizin okulunuzdaydı. Ostelik Derringhamların varisini etkilemek talihsizliğine uğradınız. Çekici olmamak elinizde değil, ama ne yapalım ki insanlar da benim kadar geniş görüşlü olamıyorlar. Herkes sizin oğlanı elde etmeye kalktığınızı, ama Derringhamların işin farkına zamanında varıp oğullarını ülke dışına gönderdiklerini söyleyecek. Yalan diyeceksiniz. Bu genç adamı kafeslemeyi düşünmediniz. Ama her zaman geçerli olan gerçek değildir. Sizin okulunuza altı aylık bir süre tanıyorum... bilemediniz sekiz. ; sonra ne olacak? Gelin, iyi düşünün. Marguerite'in kuzini olun. Artık para yüzünden de kaygı duymayacaksınız. Okuldan ve acı anılardan uzaklaşın. Annenize olan sevginizi biliyorum. Burada oturup pineklemekten başka ne yapabilirsiniz? Rezaletten, dedikodudan uzaklaşın. Küçük hanım, bu talihsizlikler size yeni bir hayat getirebilir."

Kontun söylediklerinin çoğu gerçektir. Mırıldandım:
"Hemen karar veremem."

Kont rahat bir soluk aldı.

"Hayır, hayır. Bu kadarı çok şey istemek olur. Karar vermek için önünüzde bugün ve yarın var. Sizin ve kızımın durumunu düşüneceksiniz. Marguerite sizi seviyor. Kararımı ona açtığım zaman sevindi. Sizden çok hoşlanıyor. Onun tatsız durumunu düşünün. Kendi geleceğinizi de düşünün."

Kont elimi tuttu ve öptü. İçimde uyandırdığı duygulardan utandım ve böyle bir kadın avcısıyla etkilendiğim için kendimden nefret ettim.

Sonra kont eğildi ve odadan çıktı.

Düşünceli bir havayla okula döndüm.

O gece kitaplarla uğraşarak geç vakte kadar oturdum. Ne olursa olsun uyuyamayacağımı biliyordum. Bu adamın üzerimdeki etkisi beni hayrete düşürüyordu. Onunla anlaşıyorlardım, gene de beni çekiyordu. Onu aklımdan çıkaramıyordum. Onun evinde olmak... orada bir yerim olması... bir çeşit kuzin! Marguerite'in arkadaşı 'yoksul bir akraba. Öyle ya, başka ne olabilir? "

Okulun gözden düşmüş olduğu bana söylenmemeliydi. Margot'un hatası yüzünden herkesin beni suçladığı, Joel Derringham'ı kafeslemeye çalıştığımı sanmaları gerçek miydi? Terzi annemin bana yaptırdığı giysileri biliyordu, başkalarına da göstermiş olabilirdi bu giysileri. Sonra Joel'le gezebileceğim yeni bir atım vardı. Oh, herkesin ne diyeceğini tahmin etmeliydim.

Annemin verebileceği huzuru umutsuzca özledim ve birden bu okulda onsuz mutlu olamayacağımı anladım. Birçok anılar vardı. Nereye baksam annemi görüyordum.

Uzaklaşmak istedim. Evet, kont haklıydı, gerçeği görmem gerekiyordu. Fransa'ya gitmek, çocuk doğuncaya kadar Margot'un yanında oturmak, sonra da kontun evinde yaşamak düşüncesi beni heyecanlandırdı. Hiçbir şeyin sağlayamayacağı kadar hızla beni acı düşüncelerden

uzaklaştırdı.

Bir türlü uyuyamadım.

Gün boyu dalgın dalgın sınıflara girdim çıktım. Öğrencileri annemle bölüştüğümüz zamanlar her şey çok daha kolaydı. O büyükleri alırdı, ben de rahatça küçüklerle uğraşırdım. Ben öğretmenliğe başlamadan önce de annem okulu çok iyi yönetirdi, ama o bile iki kişi olmamızın bir nimet olduğunu söylerdi. Annem doğuştan öğretmendi. Ben onun gibi değildim.

Gün boyu bana yapılan öneriyi düşündüm ve bu yavaş yavaş hayata karşı ilgimi canlandıracak bir serüven gibi görünmeye başladı bana.

Okul kapanınca Margot uğradı. Kendini kollarıma attı ve bana sarıldı.

"Ah, Minella, demek benimle geliyorsun! Sen de gelirsen her şeye daha kolay katlanırım. Babam söyledi. 'Bayan Maddox seninle ilgilenecek. Düşünüyor ama geleceğinden kuşum yok,' dedi. Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım."

"Daha bütünüyle kararlaştırılmadı," dedim Margot'a. "Henüz aklım yatmadı buna."

"Ama geleceksin değil mi? Ah, Minella, hayır dersin ben ne yaparım? "

"Gerçekten gerekli değilim ben. Sessizce çocuğunun doğacağı taşra kasabasına gidecek ve onu bakacak kişilere bırakacaksın. Oradan da babanın evine geçecek ve her şeye kaldığın yerden devam edeceksin. Sizinki gibi ailelerde bunun alışılmadık bir hikâye olmadığına inanıyorum."

"Oh ne kadar sakınsın! Çok da kesin konuşuyorsun! Tam gerek duyduğum insansın. Ama Minella, sevgili Minella, ben hayatımı bu sırla sürdüreceğim. Desteğe gerek duyuyorum. Beni geri çevirme. Babam senin kuzinim olduğunu söylüyor. Kuzin Minella! Kulağa ne hoş geliyor değil mi? Bu korkunç iş bittikten sonra da birlikte olacağız. Beni tek sevindiren senin varlığın."

"James Wedder'den ne haber? "

"Oh, bir süre eğlenceliydi ama bak başıma ne işler açtı. Neyse, korktuğum kadar da kötü işler olmadı. Babam demek istiyorum.. önce müthiş köpürdü... beni suçladı... biliyorsun, böyle bir serüven yaşadığıma kızmıyordu. Onun, gebe kalacak kadar aptal olmama kafası bozuldu. Benim aklına eseni yapan biri olduğumu bilmesi gerektiğini söyledi. Ama benimle gelsen Minella, her şey düzelir. Bunu biliyorum. Geleceksin... gelmelisin."

Margot diz çökmüş, ellerini de dua eder gibi birleştirmişti. "Ne olur, Tanrım, Minella benimle gelsin."

"Kalk ayağa, aptallık etme," dedim. "Rol yapmanın sırası değil."

Margot şimdi de bir gülme nöbetine tutulmuştu, bu halleri aklıma düşkün kadınları getiriyordu.

Margot, "Sen bana gereklisin Minella!" diye bağırtıyordu "Beni güldürüyorsun. Bu ciddi hallerinle.. aslında öyle değilsin ya. Seni tanıyorum Minella. Öğretmencilik oynamaya kalkıyorsun ama hiç yorulma, beceremezsin. Buna inanıyorum. Joel aptaldı. Babam onun saman dolu olduğunu söylüyor... kanı yok diyor.

"Nereden çıktı Joel hakkındaki bu sözler? "

"Babası git deyince Joel ortadan toz oldu. Babam onun korkaklığını küçümsüyor."

"Seni de küçümsüyor mu istediği yere gidiyorsun diye? "

"Bu aynı şey değil. Joel gebe mi? " Margot gene gülmeye başladı. Kızın kahkahaları isterik miydi, yoksa zayıflığından mı ileri geliyordu bir türlü anlayamıyordum. Ama onun tutarsız konuşmasıyla sersemlediğimi hissediyordum. Bana kendisiyle gelmemi önerirken Margot'un gözlerinde gerçek bir panik belirtisi vardı.

"Eğer sen de orada olursan her şeye dayanabilirim," dedi daha ciddi bir tavırla. "Hem de eğlenceli olacak. Ben kocası birdenbire ölmüş genç bir evli kadın olacağım. Ağırbaşlı kuzinim-İngiliz, kuzenliğini de yıllarca önce yapılmış denk olmayan bir evliliğe borçlu ve bana bakmak için yanımda. Bu işi yapabilecek en uygun kişi kuzin, çünkü sakın, soğukkanlı,

biraz da sert bir kız. Ah, Minella, geleceksin. Gelmelisin."

"Margot, daha düşünmem gerekir. Bu büyük bir sorumluluk ve henüz aklım yatmış değil."

"Kabul etmezsen babam çok kızacak."

"Onun duyguları beni ilgilendirmez."

"Ama beni ilgilendirir. Çünkü bir çözüm var ve sen de bunun bir parçasısın. Geleceksin Minella. Geleceğini biliyorum. Gelmezsen üzüntüden ölürüm."

Margot çene çaldı durdu, gözleri parlıyordu. Ben de gelirim hiç korkmayacağını söylüyordu. Birlikte harika bir tatile çıkacakmışız gibi konuşmaktaydı. Aptalca bir şeydi ama onun heyecanına kapılmaya başlamıştım.

Belki başından beri bu çılgınca öneriyi kabul edeceğimi biliyordum. Annemin varlığının ışığı silinince çok kasvetli oluveren bu evden kaçmalı, yavaş yavaş belirmeye başlayan yoksulluğun kötü gölgesinden uzaklaşmalıydım. Ama bu da bilinmeze bir adım atmak gibiydi.

O gece düşümde gene okuldan uzakta bulunduğumu gördüm, ama burası şimdiye kadar gördüğüm yerlere hiç benzemiyordu. Önümde bir orman uzanıyordu... sık, ulu ağaçlarla dolu. Bunun büyülü bir orman olduğuna inanmıştım ve içine dalmak istiyordum. Sonra kontu gördüm. Bana yaklaşıyordu.

Uyandım. Gitme düşüncesine kesinlikle aklım yatmıştı.

KASABADAKİ KONUKLUĞUMUZ

1

Petit Monthlys, Paris'in yüz mil güneyinde, küçük, sevimli bir kasabaydı. Grand Monthlys diye bilinen kardeş kasabasının gölgesine sığınmış gibiydi. Oraya vardığımızda nılsanın sonuydu. Sir John'un yardımıyla eşyalarımı satmış, Jenny'yi de bakmalarını rica ederek Mansers ailesine bırakmıştım. Sir John kısırağım Dower için bana iyi bir fiyat ödedi, İngiltere'ye dönersem de onu bana annemin aldığı fiyata satacağını söyledi. Konttan hangi ölçüye vurulursa vurulsun dolgun sayılan bir aylık alıyordum; omuzundan yük kalkar kalkmaz maddi durumumun beni ne kadar üzmüş olduğunu anladım.

Bayan Mansers, verdiğim karara çok şeyler bilen bir tavırla başını salladı. Onaylamadığı ortadaydı. Elbette Margot'un gebe olduğunu bilmiyordu ama ben kontun evinde kızın yakını sıfatıyla bir görev aldığımı göre Derringham işi kapanmış demekti.

Bayan Mansers, "Geri döneceksin," diye bir kehanette bulundu. "Sana bir iki aydan çok zaman tanımıyorum. Burada bir odan olacak. Eminim ki zamanla neyin senin için en iyisi olduğunu anlayacaksın."

Bayan Mansers'i öptüm ve kendisine teşekkür ettim. "Siz hep annemin ve benim iyi bir dostumuz oldunuz," dedim.

"Akıllı bir kadının yanlış yola sapmasından hoşlanmam,"

dedi. "Olani biliyorum. Hep o tatsız Joel Derringham işi yüzünden. Yaptığın doğru, bir süre için buradan uzaklaşmak istemenin nedenini anlıyorum."

Hiç sesimi çıkarmadım, varsın düşündüğünü doğru sansındı; Bayan Mansers'in kendimi ne kadar neşeli hissettiğimi anlamasını istemedim.

Posta arabasıyla kıyıya indik ve oradan Fransa'ya giden bir gemiye bindik. Yolculuğumuz iyi geçti, öbür kıyıya vardığımızda bizi orta yaşlı bir çift karşıladı. Bunlar kontun sadık hizmetkârlarıydı ve yol boyunca bize yardımcı oldular. Paris üzerinden geçmedik, küçük hanlarda kaldık ve birkaç gün sonra Petti Monthlys'e vardık. Orada önümüzdeki aylar boyunca ev sahibeliğimizi yapacak olan Bayan Gremond'un evine yerleştik.

Bayan Gremond bizi çok sıcak karşıladı ve özel koşullar içinde yolculuk eden bir kadının sıkıntılarını çeker görünen Margot'u avutacak sözler söyledi. Margot'un takma adı Bayan Le Brun'dü. Ben kendi adımı kullandığım için seviniyordum.

Yalnız Margot'un rolünden ne kadar hoşnut kaldığımı anlatamam. Zaten rol yapmaktan hoşlanırdı, herhalde şimdilerde hayatının rolünü oynuyor olmalıydı. Hikâye şöyleydi: Margot'un kocası Pierre le Brun önemli bir soylunun büyük malikanesini yönetmekteydi. Kuzey Fransa'da bir su baskını sırasında patronunun kurtköpeğini kurtarmak isterken sulara kapılarak boğulmuştu. Bir çocuğu olacağını anlayan ve kocasının ölümüne de çok üzülen karısı kuzinini yanına almıştı. Doktorun öğütü üzerine kuzini onu trajedinin geçtiği yerden uzaklaştırmış ve çocuğunu doğurana kadar sakinleşebileceği bu sessiz yere getirmişti.

Kendini bütün kalbiyle rolüne veren Margot çoşkuyla kocasından söz ediyor, ölümüne ağlıyor, hayatına mal olan kurt köpeğinden dem vurmaya bile savaşılmıyordu. "Sevgili sadık Çon Çon. Pierre'ciğimin yanından ayrılmazdı," diyordu. "Kim derdi ki bir gün Çon-Çon sevgilimin ölümüne neden olacak."

Sonra tutup Pierre'ciğinin çocuğunu görememesinin ne kadar acı olduğunu anlatıyordu. O zaman, Margot'un James

Wedder'i düşünüp düşünmediğini merak ediyordum.

Yokculuk gerçekten zorlu geçmişti ve iyi ki tam zamanında yapmıştık. Birkaç hafta bile geciksek Margot için çok daha yorucu olacaktı.

Bayan Gremond çok akıllı bir kadın çıkmıştı, aradan birkaç ay geçince gerçeği bilip bilmediğini merak etmeye başladım. Güzel bir kadındı ve gençliğinde mutlaka olağanüstü çekicilikteydi. Şimdilerde kırk beş yaşlarında olmalıydı ve eski bir dost için -kont- yapması gerekeni yapıyor gibime geliyordu. Yanılmıyorsa Bayan Gremond'un güvenilir bir kadın olması gerekirdi, ayrıca onun kontun sayısız metreslerinden biri olduğuna da emindim.

Ev güzeldi, büyük değildi ama bahçe içindeydi. Kasabadaydı ama ne var ki çevresindeki sık ağaçlar yüzünden münzevi bir hali vardı.

Margot'la bana evin arkasında, bahçeye bakan, yan yana iki oda vermişlerdi. Bu odalar lüks olmamakla birlikte iyi döşenmişti. Evde iki hizmetçi vardı, Jeanne ve Emilie Dupont. Görevleri bizi beklemektir. Jeanne konuşkandı, Emilie suskun, konuşulmadı mı tek söz ettiği duyulmazdı. Jeanne bizimle çok ilgiliydi, küçük, kara gözleri bir maymunun gözlerini andırıyordu, canlı ve meraklı bir kızdı. Margot'un yanından ayrılmaz, fısıllı fısıllı bir şeyler söyler, rahatını sağlamak için elinden geleni yapardı. Dikkatleri üzerinde toplamaktan hoşlanan Margot da az zamanda onu sevdi. Sık sık onları birlikte çene çalarken buluyordum.

"Dikkatli ol," diye uyardım Margot'u. "Kolayca ağzından bir şey kaçırabilirsin."

"Hiçbir şey söylemem," diye karşı çıktı. "Biliyor musun, bazı geceler uyanıyor ve zavallı Pierre için ağlıyorm. Bu da rolüme ne kadar canla başla bağlandığımı gösterir. Gerçekten de bazan o bana sahiden kocamış gibi geliyor."

"Umarım biraz James Wedder'e benziyordur."

"Tıpkı o. Böyle bir oyun oynamak, mümkün olduğu kadar gerçeğe yakın olmak en iyisiydi. Hepsi bir yana, bebeğin babası James ve onu birdenbire kaybettim. Yalnız

farklı biçimde."

"Gerçekten farklı biçimde," diye kuru bir sesle yorumdu bulundum.

Ama deneyinin ilk şokundan Margot'un nasıl kurtulduğunu görmek beni sevindiriyordu. Artık neşesini bulmuştu, durumunun keyfini çıkarıyordu. Onun huyunu bilmeyen birinin bunu anlaması zordu.

Margot'un kendisine çok yardımı dokunan özel bir yanı vardı. Bütünüyle günü gününe yaşayabilirdi, geleceğin korkutucu oluşunun onca zerre kadar önemi yoktu. Onun etkisinde kaldığım ve olup bitenlerin ciddi değil de neşeli bir serüven gibi geldiği zamanlar olduğunu itiraf ediyorum.

Havalar çok iyiydi. Haziran boyunca güneşten bol bol yararlandık. Çınarın altında oturur, hem dikiş diker hem de konuşurduk. Dikiş dikmekte pek usta değildik doğrusu, ama gene de bebek giysileri dikmekten büyük bir zevk alırdık. Margot çoğu kez bir giysiyi daha bitirmeden yorulurdu. Emilie uzmanı bir terziye benziyordu, bitmemiş bir giysi olunca hemen yardıma koşar, giysiyi alır, bitirir, üstelik binbir sis yapardı. Giysiyi sonradan odalarımızın birinde katlanıp bir kenara konmuş bulurduk. Teşekkür ettiğimizde Emilie çok sıkılırdı. Onunla bağlantı kurmayı çok güç buluyordum.

Margot bana, "Jeanne çok daha güzel de ondan," dedi. "Zavallı Emilie güzellikten pek nasipsiz, değil mi? "

"İyi bir işçi."

"Olabilir ama bu ona koca bulabilir mi? Jeanne bahçıvan Gaston'la evlenmeyi düşünüyor. Bana hepsini anlattı. Bayan Gremond bahçedeki yerlerden birini kulübe haline getirebileceklerini söylemiş. Gaston'da eline pek çabuk."

Gene uyarımı tekrarladım:

"Jeanne'la çok dedikodu yaptığının farkında mısın? "

"Niçin onunla konuşmayacakmışım? Vakit geçiyor."

"Yakında Bayan Gremond'un iş yapacağına seninle çene çalmasından yakındığını duyacağız."

"Bayan Gremond'un bizim rahatımızı sağlamak için çırpındığını sanıyorum."

"Niçin bu kadına gönderildiğimiz benim için merak konusu."

"Babam ayarladı bunu."

"Sence o babanın dostu mu, ya da bir zamanlar dostu muydu? "

Margot omuz silkti. "Olabilir. Babamın dostu çoktur."

Sabah güneş odama girince kalkıp panjurları kapatmaya alışmıştım, çünkü ışınları çok yakıcıydı. Bahçeye, düzenli çimlere, çınarın altındaki sıralara, içinde kuşların yıkandığı havuza bakardım. Bu çok huzurlu bir görünümdü.

İlk haftalar kasabaya yürüyüşler yapar ve istediğimiz şeyleri satın alırdık. Bizi, çocuğunu hiç göremeyecek olan kocasını kaybettiğinde büyük bir acıya düşen genç dul Bayan Le Brun ve İngiliz kuzini diye bilirdiler. Hakkımızda dedikodu ettiklerinin farkındaydım, bazan dükkandan çıkmamızı bile zor beklerlerdi. Elbette bizim gelişimiz sessiz Petit Monthlys için bir olaydı ve bazan bizi buraya gönderdiği için onun kontun aklından kuşkuya düşüyordum. Çünkü büyük bir yerde kaybolabilirdik, kimse farkımıza bile varmazdı, oysa burada dikkatlerin odak noktasıydık.

Bazan Bayan Gremond için de küçük alışverişler yapardık, fırından çıkar çıkmaz aldığımız sıcak somunlar pek hoşuma giderdi. Fırıncı uzun küreğiyle onları çeker, en beğendiğimizi seçmemiz için bize uzatırdı. Hafif pişkin, pişkin, orta pişkin, beğen beğendiğini. Ve de ne lezzetli ekmeklerdi!

Sonra her çarşamba kurulan pazarda dolaşırdık, böyle günlerde ürettiklerini eşeklere yükleyen köylüler komşu köylerden kasabaya gelirlerdi. Petit Monthlys'in ev kadınları onlarla sıkı bir pazarlığa girerlerdi, konuşmalarını dinlemekten de çok hoşlanırdım. Pazarda öyle eğlenirdik ki, Bayan Gremond'a alışverişini yapmamız için yalvarırdık. Bazan Jeanne ya da Emilie de bizimle gelirdi, çünkü Bayan Gremond köylülerin genç dulla İngiliz kuzinini görünce

fiyatları yükselttiklerini söylüyordu.

Haziranın sonunu bulduğumuzda ikimize de sanki aylardır Petit Monthlys'de yaşıyormuşuz gibi geliyordu. Bazan bunun garipliği bana pek dokunurdu, çünkü hayatım birden değişmişti. Daha geçen yıl bu zamanlar annem sağdı, benim de aklımda onun gibi öğretmen olup hayatımı ders vermekle geçirmekten başka şey yoktu.

Her gün bir öncekinin aynıydı, zamanın farkında olmadan akıp gitmesi için bu huzurlu, bu güzel tekdüzelik gibisi yoktu herhalde.

Margot'un bedeni artık dikkati çeker bir hale gelmişti. Ona bol - giysiler diktik, aynaya baktıkça gülmekten katılıyordu.

"Kim derdi bu hale geleceğimi? "

"Kim derdi kendini bu hale getireceğini," diye düzelttim.

"Ciddi ve eşi bulunmaz İngiliz kuzine güven, ne derse doğrudur. Ah Minella, seni sevdiğimi biliyorsun. Bu davranışların da hoşuma gidiyor.. gerek duyduğumda beni yatıştırıyorsun bu sakın hallerinle. Hoş, aslında bu sıkılamaların üzerimde en küçük bir etkisi olmuyor ama gene de seviyorum işte."

"Margot," dedim, "bazan bana biraz daha ciddi olman gerekirmiş gibi geliyor."

Margot'un hemen yüzü bulutlandı. "Hayır, lütfen benden bunu isteme. Bebek oynuyor Minella, sahici gibi. Yaşıyor.. "

"Bebek gerçek. Yaşıyor. Her zaman öyleydi zaten."

"Biliyorum. Ama artık bir kişi o da. Doğunca ne olacak? "

"Baban açıkladı. Gönderilecek. Bir sütannesi olacak."

"Ve ben de onu bir daha hiç göremeyeceğim."

"Planın böyle olduğunu biliyorsun."

"Önce kolay bir çözüm gibi göründü, ama sonra. . Bak, Minella, onu istemeye başlıyorum. sevmeye de..."

"Yürekli olmalısın Margot."

"Biliyorum."

Margot daha fazla bir şey söylemedi ama ne düşündüğünü biliyordum. Margot anne olacağının farkına varmıştı. Ben de üzüliyordum ve bir yerde onun gene aklı havada, tutarsız davranışlarını sürdürmesini yeğliyordum, çünkü çocuk için üzülmeye başlarsa çok mutsuz olurdu.

Bir gün kasabada oldukça tatsız bir şey oldu ve bu günlerin huzurlu akışını bozdu. Margot artık sokakta bana eşlik etmiyordu, çünkü çok ağırlaşmıştı ve bahçede dolaşmayı yeğliyordu. Bebeğin bir giysisini süslemek için kurdele almış, dükkandan çıkmak üzereyken bir araba geldi. İki eşsiz atın çektiği şık bir araçtı bu. Arabada sırma kordonlu mavi elbise giymiş genç bir adam vardı.

Köşede duran bir grup yumurcak genç adama takıldılar ve içlerinden biri ona bir de taş attı. O dikkat etmemiş göründü ve araba yoluna devam etti.

Çocuklar heyecanla çene çalıyorlardı. Aristokratlar sözcüğünün küçümsenerek söylendiğini duydum ve aklıma Joel Derringham'la konuştuklarımız geldi.

Birkaç kişi dükkânlarının kapısına çıktılar ve birbirlerine bağırıma başladılar.

"Güzel arabayı gördün mü? "

"Evet, gördüm. İçindeki kendini beğenmiş de gördüm. Bize burun kıvırıyorlar ha? Onu da gördün mü? "

"Gördüm. Ama hep böyle olmayacak."

"Yerin dibine batsınlar. Biz aç gezerken niçin onlar lüks içinde yaşıyorlar? "

Petit Monthlys'de bir açlık olayına rastlamamıştım, ama küçük toprak sahiplerinin geçinme güçlüğü çektiklerini biliyordum

Olay bu kadarla bitmedi. Bir talihsizlik sonucu arabadakiler dükkânlardan birinde görmüş olmaları gereken peynirlerden almaya karar verdiler ve genç uşağı peynir almaya gönderdiler.

Uşağın hali, görkemli üniforması çocuklar için çok fazlaydı. Ceketinin kordonlarını çekmeye çalışarak peşinden koşmaya başladılar.

Uşak koşa koşa peynirciye girdi, çocuklar da dışarda kaldılar. Bakkal Bay Jourdain müşterilerini rahatsız ederlerse onlara kızardı, özellikle çok para almayı umduğu müşterilerini. Epey yakında olduğumdan olanları iyice gördüm.

Genç adam dükkandan çıkınca altı çocuk birden üzerine çullandılar. Uşağın elindeki peynirleri aldılar ve ceketini yırttılar. O da kızgınlıkla onlara vurdu ve çocuklardan biri sendeleyerek çakılların üzerine düştü. Çocuğun yüzü kanamıştı.

Bir öfkeli çığlık yükseldi ve umutsuz durumda olduğunu anlayan uşak bağırarak çocukların arasından geçip koşarak uzaklaştı.

Ben de hızla caddeyi geçtim ve arabanın alanda olduğunu gördüm. Genç adam arabacıya bağırdı ve arabanın arkasına atladı. Kaşla göz arasında araba alandan uzaklaştı ama daha önce de birkaç kişi evlerinden fırlamışlar, soylular hakkında atıp tutuyorlardı. Uzaklaşan arabanın arkasından taşlar fırlatılıyordu, neyse ki gözden kaybolduğuna sevindim. Fırıncı beni görmüştü. O da olup biteni izlemek için ekmeklerini bırakmıştı herhalde.

"İyi misiniz küçük hanım?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ederim."

"Korkmuş görünüyorsunuz..."

"Oldukça korkunçtu olanlar."

"Oh, evet. Olur böyle şeyler. Akıllı insanlar arabalarını şehir dışına çıkarmazlar."

"Başka türlü nasıl yolculuk edebilirler?"

"Yoksullar yürüyerek gidiyorlar, küçük hanım."

"Ama insanın arabası varsa..."

"Öbürleri yürürken bazılarının arabalı olması acı."

"Hep böyle olagelmıştır."

"Hep böyle olacağı da söylenmemiştir. İnsanlar artık ayırımlardan yorulmuşlar. Zenginler çok zengin.. yoksullar çok yoksul. Zenginler yoksullara hiç önem vermiyorlar, ama çok yakında, küçük hanım, önem vermeye zorlanacaklar."

"Ya araba. .kimindi o? "

"Bir beyefendinin, kurkusuz. Bırakın arabasının tadını çıkarsın.. çıkarabileceği sürece."

Düşünceli bir halde eve döndüm. Serin hole girdiğimde Bayan Gremond'la karşılaştım.

"Bayan Le Brun dinleniyor mu? " diye sordum.

"Evet. Artık dinlenme gereğini duymaya başladı. Bugün benimle gelmediğine sevindim. Tatsız bir şey oldu."

"Salonuma gelin de anlatın," dedi Bayan Gremond.

Oda serindi, güneş girmesin diye panjurlar çekilmişti. Buranın kalın perdeleri, vitrindeki güzel Sevr porselenleriyle biraz eski moda olduğunu düşündüm. Duvarı, çok süslü, yıldızlı bir piring saat vardı. Bayan Gremond'un birçok güzel şeyi olduğunu fark ettim. Armağandır diye düşündüm, bir ışığın, belki de kontun armağanıdır.

Ona olaydan söz ettim.

"Bugünlerde böyle şeyler sık sık oluyor," dedi. "Bir arabanın görünmesi boğaya kırmızı göstermek gibi bir şey. Güzel bir araba zenginliği simgeliyor. Ben arabamı altı aydır kullanmadım. Aptalca bir şey ama kimsenin bundan hoşlanmadığını fark ediyorum." Bayan Gremond odaya baktı ve ürperdi. "Eskiden böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmezdim. Zaman değişti ve hızla değişmekte."

"Bizim kasabaya inmemizde bir sakınca var mı? "

"Size zararları dokunmaz. Karşı oldukları soylular. Fransa mutlu bir ülke değil. Çok huzursuz."

"Bizim de İngiltere'de dertlerimiz var."

"Ah, dünya değişiyor. Şimdi malı mülkü olanlar gelecekte dımdızlak kalabilirler. Fransa'da çok fazla yoksulluk var. Bu haset doğuruyor. Zenginlerimizin çoğu iyilik yaparlar, ama ahmak olup çok zarar verenleri de o ölçüde kalabalıktır. Ülke çapında büyüyen bir öfke ve haset var. Paris'te bu öfkenin daha büyük olduğuna inanıyorum. Bugün gördüğünüz sıradan bir olay."

"Bir daha görmemeyi dilerim. Havada kan kokusu vardı. O suçsuz genç uşağı öldüreceklerdi."

"Uşağın zenginler için çalıştığını ve bunun da ona saldırmak için iyi bir neden oluşturduğunu, çünkü onun bir halk düşmanı olduğunu söylemişlerdir."

"Bu tehlikeli bir konuşma."

"Tehlike havada var küçük hanım. İngiltere'den yeni geldiğiniz için bu işleri bilmezsiniz. Burada her şey çok değişiktir. Orada yaşadınız mı? "

"Evet."

"Ve ailenizden ayrıldınız. arkadaşlarınızdan... kuzininizle birlikte olmak için."

"Evet, evet. Margot'un yanında kalacak birine gerek vardı."

Bayan Gremond sevimli bir tavırla başını salladı. Araştırma yapmaya çalıştığını hissettim ve hemen yerimden kalktım. "Bayan Le Brun'a gitmeliyim. Bana ne olduğunu merak etmiş tir."

Margot odasında yatıyor, Jeanne de onun kendisine gösterdiği giysileri katlıyordu.

Margot bir yandan da konuşmaktaydı.

"Pierre nereye gitse Çon-Çon da peşinden gelirdi. Pierre silahını alıp dışarı çıkınca köpek de yanı sıra yürürdü. Çok büyük bir malikaneydi. Ülkenin en büyük malikanelerinden biri."

"Zengin bir adamındı herhalde."

"Çok zengin. Pierre onun sağ koluydu."

"Dük müydü, Bayan? Yoksa kont muydu? "

"Merhaba, nasılsın? " dedim Margot'a.

"Ah merhaba sevgili kuzinim, seni nasıl da özledim."

Bebek giysilerini Jeanne'dan aldım ve bir çekmeceye koydum. "Teşekkür ederim, Jeanne," diyerek başımı hafifçe salladım, bizi yalnız bırakmasını istediğimi belirtiyordum. Jeanne anladı ve dışarı çıktı.

"Çok konuşuyorsun Margot," dedim.

"Ne yapayım peki? Oturup sıkıntıdan patlayayım mı? "

"Söylememen gereken bir şeyi de söyleyeceksin bu gidişle."

Kapının arkasından biri bizi dinliyormuş gibime geldi. Hızla kapıya yöneldim ve açtım. Hiç kimse yoktu ama bu kez de uzaklaşan ayak sesleri duyduğumdan kuşkulandım. Jeanne'ın dinlemeyi tasarladığından emindim. Kendimi çok tedirgin hissediyordum.

O gün kasabada gördüklerimden sonra kafamda tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Ülkedeki huzursuzluk henüz bizim özel yaşamımızı etkilememişti. Gene de tehlike her an belirebilirdi.

Margot'un vakti yaklaşıyordu. Bebek ağustos sonunda bekleniyordu, şimdi temmuzdaydık. Ebe Bayan Legere gelmişti. Rahat görünüşlü bir kadındı, karalara bürünmüştü -kadınların çoğunun sevdiği bir renk- ve bu renk yanaklarını olduğundan pembe gösteriyordu. Bayan Legere'in keskin kara gözleri vardı, dudaklarının üzeri hafifçe tüylüydü.

Margot'un bebeği taşıyış biçimine bakarak, "Erkek olacak," dedi. "Ama söz vermiyorum tabii. Yalnızca taşıyışına bakarak tahmin ediyorum."

Ebe haftada bir uğruyordu, bana kuzinimi çok önemli bir hanımefendi sandığını söyledi. Herhalde bunun nedeni kendisine alışıktı olduğundan daha çok para ödenmesiydi

O zaman çevremizde esrarlı bir hava yaratıldığını hissettim ve bunun kaçınılmaz olduğunu kabul ettim. Meraklı bakışları gittikçe daha çok fark ediyordum."

Margot'a o günkü olaydan söz etmedim. Bilmemesinin daha iyi olduğunu düşündüm. O ünlü gece babasının nasıl yıldırım gibi İngiltere'den ayrıldığını hatırladım. O günden bu yana ben de ünlü olay hakkında bir şeyler öğrenmiştim, dünyanın en güzel elmaslarından yapılan Kraliçe Marie Antoinette'in gerdanlığını biliyordum. Ayrıca Marie Antoinette'e gerdanlığı almakta yardım ederse metresi olacağını düşünen Kardinal de Rohan'ı da biliyordum. Sonra kardinal yakalanmış, bir süre geçince de aklanmıştı ve onun aklanması kraliçenin suçlu olduğunu gösteriyordu.

Fransa'nın her yerinde kraliçenin küçümsenerek tartışıldığını duymuştum. Ona tiksintiyle 'Avusturyalı Kadın'

diyorlar, ülkenin talihsizliklerini sırtına yüklüyorlardı. Gerdanlık hikayesinin de ülkenin huzuruna bir şey katmadığını bana söylemelerine gerek yoktu. Aslında bu kuru oduna çakılmış bir kibritti.

Garip bir hayattı yaşanan. Arabaya saldırıldığında sokaklarda gördüğüm gerilim sürmekteydi, ama Margot'la ben kapalı pencerelerin ardındaki garip hayatımızı bebeğin doğumunu bekleyerek sürdürüyorduk.

Bir gün bahçede otururken Margot dedi ki: "Minella, bazan buranın ötesini düşünemiyorum. . bebeğin gelişinden ötesini de. .Ondan sonra evime gideceğiz. Ya şehir dışındaki, şatoya, ya da Paris'teki konağa. Gene hafif, hayat dolu bir insan olacağım. Bebek de gidecek. Bütün bunları hiç yaşamamış gibi olacak."

"Hiç de öyle olamaz," dedim. "Her zaman hatırlayacağız. Özellikle sen."

"Bazan bebeğimi görürüm. Minella. Onu görmeye gelmeliyiz.. sen ve ben."

"Bunun yasaklanacağından eminim."

"Evet, yasaklanacak. Babam söyledi zaten 'Çocuk doğunca iyi insanların bakımına bırakılacak. Ben bu işi ayarlayacağım ve sen de onu bir daha görmeyeceksin. Böyle bir şeyin olduğunu unutacaksın. Bu konuda hiç konuşulmayacak ama aynı zamanda bu sana iyi bir ders olacak. Bir daha böyle şeyler istemem,' dedi."

"Sana yardım etmek için baban epey yorulup üzülmüştür."

"Beni değil, adımı şerefsizlikten korumak için yoruldu babam. Bazan bu iş beni güldürüyor. Ailede ilk evlilik dışı çocuğu olan ben değilim ki. Soydur çeker demişler."

"Mantıklı olmalısın Margot. Kuşkusuz babanın düşündüğü senin için en iyisidir."

"Ama çocuğumu bir daha görmeyeceğim!"

"Bunu daha önce düşünseydin, aklın neredeydi? "

"Bu işlerden ne anlarsın? Âşık olup da sevgilinin kolları arasındayken insan tutup da doğmamış bir çocuğu düşünür

mü sanıyorsun? "

"Senin halini gördükten sonra düşünmem gerekir."

"Dur Minella, âşık ol da görürüz."

Sabırsızlığımı belirten bir hareket yaptım, Margot güldü. Sonra zorlukla koltuğunda kıpırdandı ve konuşmasını sürdürdü: "Burası çok huzurlu bir yer. Sence de öyle değil mi? Şato ve Paris'teki konak böyle değildir. Babamın oturduğu yerler çok lükstür. Paha biçilmez yerlerdir ama seninle birlikteyken en önemli şeyden yoksun olduklarını anlıyorum: Huzurdan,"

"Kafa huzuru," diye aynı düşüncede olduğumu belirttim. "Akıllı insanların istediği şey hep budur. Bana babanın evlerindeki hayatını anlatsana."

"Paris'te çok az bulundum. Onlar Paris'e gidince beni şehir dışındaki şatoda bırakırlardı, bu yüzden hayatımın çoğunu orada geçirdim. Şato XIII yüzyılda yapılmıştır. Önce büyük kuleyi görürsün. Eskiden kulede bir bekçi olurmuş, görevi düşman yaklaştığı zaman haber vermekmiş. Şimdi de kulede bir adamımız vardır, konuklar gelirken çan çalarak bizi uyarır. Zaten kendisi müzisyendir, vakit geçirmek için şarkı söyler, besteleri de vardır. Geceleri bize sık sık *chansons de guette* söyler, bilirsin bekçi şarkıları... Bu eski bir gelenektir ve babam da elinden geldiğince eski gelenekleri yaşatmaya çalışır. Bazan onun çok geç dünyaya geldiğini düşünüyorum. İnsanların her yere yayılmaya başladığını gördüğümüz yeni tavırlarını babam beğenmiyor, hatta nefret ediyor. Kölelerin efendilerine karşı küstahlaşmaya yüz tuttuklarını söylüyor."

Ben kasabadaki son olayı düşünerek sessizleştim.

"Birçok şato bizimkinden daha sonra yapılmıştır," diye Margot konuşmasını sürdürdü. "Birinci François, Loire Şatosunu bizimkinden iki yüzyıl kadar sonra yaptırmıştır. Elbette bizimki de onarıldı, birçok ek yapıldı. Yapının kendisi kadar eski bir büyük merdiveni vardır. Bu şatonun bizim oturduğumuz bölümüne çıkar. Merdivenin bitiminde bir düzlük vardır. Yıllar önce şatonun sahipleri buradan adalet dağıtırlarmış. Babam hâlâ bunu kullanır, malikane halkı

arasında bir anlaşmazlık çıkarsa anlaşmazlığa düşmüş olanlar buraya getirilirler ve babam haklarında karar verir. Yani burası amacına uygun kullanılır. Merdivenin dibinde büyük bir avlu vardır, burası da at üstünde mızrak dövüşü yapmakta kullanılmış. Şimdi burada yazın oyunlar oynanır, festival türünden eğlenciler düzenlenir, şatodan söz etmek sanki beni oraya döndürdü, korkuyorum Minelle. Buradan ayrıldığımız zaman neler olacağından korkuyorum."

"Zamanı gelince göreceğiz," dedim. "Bana şatoda oturanları anlat."

"Annemle babamı biliyorsun. Zavallı annem çoğu zaman hastadır ya da öyle görünür. Babam hastalıktan nefret eder, hastalığa inanmaz. Hastalığın insanların uydurduğu bir şey olduğunu düşünür. Zavallı annem çok mutsuzdur. Oğlan yerine kız sahibi olmaktan, bir daha çocuk doğuramayacağını bilmekten ileri gelen bir mutsuzluk bu."

"Kont gibi bir adam için erkek çocuk sahibi olmamak büyük düş kırıklığı olsa gerek."

"Hep erkek çocuk istenmesi çılgınca bir şey değil mi, Minelle? ..Hep erkek. Bizim ülkemizde bir kız tahta çıkamaz. Siz İngiltere'de bu kadar ileri gitmezsiniz."

"Hayır, sana her zaman öğrettiğim gibi İngiliz tarihinin en büyük dönemleri iki kraliçenin zamanına rastlar. Elizabeth ve Anne."

"Evet, senin tarih derslerinden hatırladığım üç beş şeyden biri de budur. Bunu söylediğinde pek sert görünürdün. Cinsimizin bayrağını dalgalandırarak."

"Elbette kraliçelerin ikisi de akıllı bakanlarca desteklenmişlerdi."

"Sen tarih dersi mi vermek istiyorsun, yoksa ailemi anlatmamı mı? "

"Ailen hakkında bilgi edinmek beni çok ilgilendiriyor."

"Sana annemle babamı anlattım, birbirlerine ne kadar uygun olmadıklarını da biliyorsun. Zaten bu, annem on altı babam da on yedi yaşındayken kararlaştırılmış bir evlilik. Düğünden önce birbirlerini çok az görmüşler. Bizimki gibi

ailelerde işler böyle olur, tabii bu evlilik de çok uygun bir birleşme olarak kabul edilmişti. Bundan uyumsuz da bulunmazdı aslında. Zavallı anneciğim! Onun için çok üzülüyorum. Babam doğallıkla avunacak bir sürü şey bulacaktı."

"Ve böyle mi yaptı? "

"Doğallıkla. Evlenmeden önce de pek çok serüveni olmuş. Neden benim işime bu kadar şaşırdı, merak ediyorum doğrusu. Aslında şaşırmadı ya, bakma, öyle göründü. Dediğim gibi, öfkesi yaptığım işten değil yakalanmamdan ileri geliyordu. Hizmetçi kızlar ya da aşağı tabakadan kişiler için bir iki yasa dışı çocuk sahibi olmak doğaldır (zaten şatonun sahibi kendilerinden hoşlanmışsa bu onların görevidir de) ama büyük bir ailenin kızı için böyle bir şey düşünülemez bile. Yani görüyorsun ya, zenginler için bir yasa yoksullar için ayrı bir yasa var ve bu kez söz konusu yasa bize karşı işledi."

"Ciddileş biraz Margot. Şatoya gitmeden önce oradakiler hakkında bilgi sahibi olmak istiyorum."

"Tamam. Oraya da geliyorum. Sana Etienne'i anlatacaktım, babamın ilk gençlik çılgınlıklarının ürünü Etienne şatoda yaşar. Babamın oğludur."

"Sanırım oğlu olmadığını söylemiştin."

"Minella, kalın kafalı olmaya başladın. Etienne babamın evlilik dışı oğludur. Etienne doğduğunda babam daha on altı yaşındaymış. Şimdi beni yargılama cesaretini nasıl gösteriyor, doğrusu şaşıyorum. Yalnız zenginler ve yoksullar için bir yasa yok anlaşılan, ayrıca kadınlar ve erkekler için de ayrı yasalar var. Ben, annemle babam evlendikten bir yıl sonra doğmuşum. Annem çok acı çekmiş, neredeyse ölecekmiş. Ben doğmuşum ama bir daha doğum yaparsa annemin ölebileceği doktorlar tarafından açıklanmış. Böylece babam-ki hayatta her istediğini elde etmiş biri olarak- on sekiz yaşında, soylu bir ailenin reisiyken hiçbir zaman evliliğinden bir erkek evlat sahibi olamayacağı gerçeğiyle yüzyüze gelmiş. Elbette her erkeğin istediği- özellikle sürmesini dilediği bir adı varsa- erkek çocuktur, iyice emin olmak için de bir değil daha da

çok oğulları olsun isterler. Birine bir şey olsa öbürü ya da öbürleri soyu sürdürsün diye."

"Büyük bir olay olmuştur bu herhalde."

"Annemi sevseydi olmazdı. Hep düşünmüşümdür, annem babamın her sözüne evet demeseydi, karşı çıksaydı babam onu daha çok düşünebilirdi. Ama annem böyle bir şeyi hiç yapmadı. Hep babama boyun eğdi ve birbirlerini çok az gördüler. Annem zamanının çoğunu kendi dairesinde geçirir, onu Nou-Nou bekler. Nou-Nou annemin eski dadısıdır, ağzından alev saçan bir ejderha gibi onu savunur, hatta babama karşı çıkmaya bile cesaret eder. Ama artık sana Etienne'i anlatmalıyım."

"Evet, Etienne'i anlat bana."

"Doğallıkla o zamanlar ben daha doğmamıştım ama olanı biteni hizmetçilerden duydum. Doğrusu babamın daha o yaşta erkekliğini kanıtlaması şaşırtıcıydı. Etienne bir şenlik, bir kıyamet dünyaya gelmiş ve o zamandan beri de kibirinden yanına varılmayan biri olmuş çıkmış. Tıpkı babama çekmiş, onun oğlu olduğuna göre şaşılacak bir şey değil tabii. Annemin bir daha doğum yapamayacağı ortaya çıktığı, böylece de umutları suya düştüğü zaman da babam Etienne'i şatoya getirdi, ona yasal oğul gibi davranılmaya başlandı. Eğitildi, zamanının çoğunu da babamla birlikte geçirdi. Herkes Etienne'in bir piç olduğunu bilir ve o da bu yüzden aşağılık duygusu çeker ama gene de babamın adına olmasa da mirasına sahip olacağını ummaktadır. Etienne bazan çok ters olur, herkesi dehşete düşüren patlamaları vardır. Annem ölse ve babam tekrar evlense Etienne'in ne yapacağını merak ediyorum."

"Kimbilir ne düzenbazlıklar eder, şimdiden görür gibiyim."

"Zavallı Etienne! Gene de her şey babama bağlı... ama işin başka yönleri de var. Olmak istedikleri gibi olamayan insanları bilirsin. Etienne soyluluğunu gösteriş aracı olarak kullanır, bilmem ne demek istediğimi anladın mı? Ona piç diyen genç bir çocuğu kamçıladığını gördüm. Ama çok

çekicidir. Evde çalışan kızlar bunu doğrulayacaklardır. Etienne her haliyle bir konttur, ancak annesiyle babası evli değildir ve Etienne bunu kimsenin hatırlamayacağına inanmıştır. Ne var ki kendisi bu olayı hiç unutamaz. Şimdi... gelelim Leon'a."

"Başka bir erkek çocuk mu? "

"Leon olayı değişiktir. Leon'un küçük çocukları kamçılama gereği duyduğu yoktur. O piç değildir. Evlilik ürünü bir çocuktur. Annesiyle babası köylüdür ve istese de başka türlü görünmeye çalışmasının hiç yararı yoktur, çünkü herkes onun kökenini bilir. Leon da Etienne'le aynı eğitimi görmüştür ve söylenmese hiç kimse onun köylü olduğunu tahmin edemez. Bu yüzden Leon'da kendisine yakışan bir soylu havası vardır ve ona köylü diyen çıksa buna yalnızca güler. Leon'u kadife ceket ve geyik derisi dizlikleriyle görsen sen de bir soylu sanırsın. Tabii insanın yetiştiği yer onun üzerinde anne ve babasından daha çok etki yapıyor."

"Buna inanırım. Ama bana Leon'dan daha çok söz etsene. Niçin o da şatoda? "

Bu oldukça romantik bir hikâyedir. Leon şatoya altı yaşında geldi. Çok küçüktüm, hatırlayamıyorum . Herhalde ben doğduktan ve babamın artık annemin doğum yapamayacağını öğrenmesinden az sonra. Babam o zamanlar çok öfkeliymiş... bir çocuk doğurduktan sonra kısırlaşan bir kadınla kendisini evlendirdiği için yazgısına lanetler savuruyormuş... bir kız çocuk... üstelik de artık doğuramayacak olan karısı yaşama devam etme gözüpekliğini gösteriyor."

"Margot!"

"Sevgili Minella, gerçekten mi söz edelim hayal mi kuralım? Annem beni doğurduktan sonra ölseydi, babam uygun bir süre bekleyip tekrar evlenecek, ben de bir sürü kız ve asıl önemlisi erkek kardeş sahibi olacaktım. O zaman küçük suçum da bu kadar önemli olmayacaktı. Ama annem yaşamayı sürdürdü... bu onun en düşüncesizce davranışydı... ve babam da bu durumda bir çeşit tutsak oldu. . acımasız

bir kaderin tuzağına düşmüştü. Kendisine yararı olmayacak bir kadınla evliydi."

"İnsan annesiyle babası hakkında böyle konuşur mu? "

"Amma iş! Sana onların birbirlerine bağlı olduklarını söyleyeyim bari. Babam annemin yanından bir saniye ayrılmaz. Bütün düşündüğü annemdir. Bunlar mı istediklerin? "

"Aptal olma Margot! Elbette gerçeği istiyorum, ama ayrıca saygıyı da elden bırakmaman gerekir."

"Ne garip yaratıksın! Bunun saygıyla filan ilgisi yok ki, sana yalnızca durumu anlatıyorum. Bana bunu sormadın mı? Dinlemek istiyor musun, istemiyor musun? "

"Şatoya gitmeden önce orası hakkında olduğunca çok şey bilmek istiyorum."

"O zaman peri masalı bekleme benden. Sen babamı periler kralının oğlu sanıyorsun galiba ama değil. Böyle kısır bir kadının başına sarıldığını öğrenince atına atlamış, at yorgunluktan bitkin düşene kadar koşturup durmuş. Herhalde böyle çılgın gibi at koştururken öfkesini çıkarıyordu. Ev halkı da öfkeliyken dışarı çıkmasına sevinmiş, çünkü babam öfkelenmişti mi karşısına çıkanın vay haline! Görenler ona At Sırtındaki Şeytan adını takmışlar, uzaktan seçer seçmez de yollarını değiştirmişler."

"İrkildim, çünkü bu ad onu ilk gördüğümde kendisine taktığım ada benziyor, kontu çok uygun düşüyordu."

"Bazan," diye konuşmasını sürdürdü Margot, "babam ahırındaki en azgın atlarını koşturduğu arabasıyla çıkar, arabayı da kendisi süremiş. Bu at sırtında geziye çıkmasından daha tehlikeliymiş. Gene bir gün arabasını deli gibi sürerken, şatonun on kilometre kadar uzağındaki köyden geçerken bir çocuğa çarpmış ve çocuğu öldürmüştü."

"Ne korkunç!"

"Sanırım çok üzölmüş."

"Umarım öyledir."

"Bu olay babamın aklını başına getirmiş galiba. Ama bırak da sana Leon'u anlatayım. Leon, kazada ölen çocuğun

ikiz kardeşi. Annesi neredeyse aklını kaçıracakmış. Öyle ki kadın babamın kim olduğunu unutup şatoya onu vurmaya gelmiş. Babam kadını kolayca yatıştırmış. Öldürme girişiminde bulunduğu için kadını idam ettirebilirmiş ama bunu yapmamış."

"Ne kadar da iyiymiş!" dedim alay ederek. "Sanırım çocuğa yaptığını, kadının kendisine yalnızca yapma girişiminde bulunduğunu fark etmiştir."

"Tam dediğin gibi! Bununla birlikte kadınla konuşmuş. Davranışına saygı duyduğunu, öç alma duygusunu da anladığını söylemiş. Suçunu bağışlatmaya çalışmış. Ölen çocuğun bir ikiz kardeşi varmış. Ve kadının daha.. kaç çocuğu olduğunu unuttum. On kadar olmalı. Kaybını karşılamak için de ona, çocuğu yaşasa altmış yaşına kadar ancak kazanacağı bir para vermiş. Bu kadarla da kalmamış. Çocuğun ikiz kardeşini yanına almış ve onu şatoda ev halkından biri gibi yetiştirmiş. Böylece o korkunç kaza aile için bir çeşit talihe dönüşmüş."

"Çocuğun kaybını böyle maddi şeyler nasıl karşılar anlamıyorum."

"Sen bu köylüleri bilmezsin. Çocukları onlar için para demektir. Çok çocukları olduğundan birini üzülmekten yitirebilirler.. özellikle çocuğun kaybı büyük para getirirse."

"Benim aklım yatmadı."

Bu sözüm Margot'u güldürdü.

"İngiltere'ye gelip de Derringham'daki gibi davranışları görene, tatsız olayların hiç söz etmeyerek bunları yok saymaya yönelmek diye bir şeyi öğrenene, hayatın çok basit ve kolay görüldüğü sizin okula bir göz atana kadar ben de ne kadar alışılmamış bir evden geldiğimi anlamamıştım."

"Sen yalnız yüzeyde olanı gördün. Hepimizin sorunları vardır. Senin o kolay yaşanan yer dediğin okulda hayatımızı nasıl sürdürebileceğimiz sorunu vardı hep ve bu sorun son haftalarda iyice keskinleşmişti."

"Biliyorum, zaten senin burada buluşunu belki de o

sorunun keskinleşmesine borçluyum. Her işte bir hayır vardır derler. Okul iyi gitseydi benimle gelmeyecektin, ben de tek başıma kalacaktım. Babamın gençlik günahı olmasaydı Etienne şatoda bulunmayacaktı, babam öfkeyle arabasını sürmeseydi Leon şimdi topraktan hayatını kazanmaya çalışıp, çoğu kez de aç yatacaktı. Bu rahatlatıcı bir düşünce değil mi? "

"Senin felsefen hepimize ders olmalı, Margot," dedim. Onu böyle keyifli görmek hoşuma gitmişti ama şatodan söz etmekten de hayli yorulmuştu. Bu yüzden sütünü içip yatmasında ve artık konuşmamasında direttim.

2

Ağustos başında Bayan Legere de eve taşındı. Bayan Legere, Margot'un odasına bitişik küçük bir odada kalıyordu ve gelişi ikimize de bu ara dönemin sona ermekte olduğunu hatırlattı. Sanırım ikimiz de yaşadığımız günlerin sona ermesini istemiyorduk. Bu garip bir duyguydu ama beklemeyle geçen aylar ikimiz için de önemli olmuştu. Akla gelebileceği gibi birbirimize daha çok yaklaşmıştık öyle sanıyordum ki Margot da bu dönem bitince ayrılmayacağımıza benim kadar seviniyordu. Margot'un bebeğini bırakabileceğini düşünemiyordum, çünkü bebeğin doğumu yaklaştıkça onunla daha çok ilgileniyor ve korkarım yüreği de ana sevgisiyle çarpmaya başlıyordu. Elbette bu doğal bir şeydi ama Margot bebeğini bırakmak zorunda olduğundan durum oldukça acıydı.

Beklemeyle geçen aylarda bazan geriye dönüyor, annem sağ olsaydı da birlikte geleceği konuşsaydık diyordum. Okulda kalsaydım hayatımın nasıl geçeceğini düşününce yaptıklarımı hiç pişman olmuyordum. Kuşkusuz durumum gitgide zorlaşacak, sonunda belki de umutsuzluğa kapılarak Manserslerin oğlu Jim'le evlenecektim. Aynı zamanda kendimi karanlık bir geçitte görüyordum, sanki buraya tıkmıştım ve seçemediğim bir geleceğe doğru

gitmekteydim. Önümde uzanan serüvendi şato, kont ve onun garip ev düzeni. Bu bekleyiş döneminden hoşnuttum, ama geleceği yalnızca çarpıntılı bir heyecanla bekliyordum.

Bayan Legere, Margot'u tekeline almıştı. Her an onunla birlikteydi. Kısa bir süre yalnız kalma fırsatını bulduğumuzda bile hemen bu şişman, küçük yaratık ofluya pufloya yanımıza gelip, 'Küçük Anne'ne yapıyor bakalım? ' diye soruyordu;

'Küçük Anne' önceleri bu ada bayılmıştı ama birkaç gün sonra, Bayan Legere bunu bir daha ağzına alırsa avazı çıktığı kadar bağıracağını bildirdi. Ama Bayan Legere bildiğinden şaşacaklardan değildi. Açıkça hep Margot'un yanında olacağını ortaya koydu. aksi halde bebek dünyaya nasıl sağ salim gelebilirdi ve 'Küçük Anne'de hayırlısıyla nasıl kurtulabilirdi?

Bayan Legere'e katlanmak zorunda olduğumuz ortadaydı.

Konyağı seviyordu kadıncağız, cebinde de bir ufak konyak şişesi taşırdı. Ara sıra bir iki yudum aldığından kuşkulanıyordum ama kendisine dokunmadığından bunda kaygılanacak bir yan yoktu.

Bayan Legere, "Dünyaya getirdiğim bebeklerin sayısı kadar konyak şişem olsaydı, zengin olurum," derdi.

"Belki de şarap tüccarı ya da alkolik," diye söylenmekten kendimi alamazdım.

"Bayan Legere'nin bana pek güveni yoktu. Bir keresinde düşmanmışım gibi İngiliz Kuzin diye benden söz ettiğini duymuştum.

Bazan odamda oturup bir şeyler okumaya çalışırdım ama ne mümkün, hep Bayan Legere'in bitmek tükenmek bilmeyen sesini duyardım. Zamanla çevresindekilerin şivesine de alıştığımdan konuşmalarını kolayca izleyebiliyordum.

Jeanne da hiç sahneden eksik olmaz, Bayan Legere'le durmadan çene yarıştırırdı. Çoğu kez kazanan Bayan Legere olurdu, herhalde evdeki yerinin daha üstün olmasından ileri gelirdi bu da. Margot'a, şunları sav başından derdim ama o

eğlendiğini söyleyerek buna yanaşmazdı.

Sıcak bir öğle sonrasıydı. Ağustos sonlarına doğru bir gün. Ben hep geçen yıl bu zamanlar neler olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Sonra da gelecek yıl bu zamanlar neler olduğunu düşünmeye başladım. Kafamda birçok şeyler canlanıyordu.. büyük şato, dairelere çıkan geniş, taş merdivenler, ev halkı, Margot, Etienne Leon, Kont.

Birden düşlerimden Bayan Legere'in tiz sesiyle uyandım.

"Benim zamanımda neler olmuştu neler. Sizin de bildikleriniz vardır, o esrar perdesi ardındaki olay. Bayanlar baylar... Ha! Ha! Onların olmaları gerektiği gibi olduklarını söylemeyin bana. Onlar da aşka meraklıdılar, ara sıra... ve hep gerektiği gibi, uygun düşen kişilerle olmaz bu. dediğim doğru. Dengesizlik olmadığı sürece hiç tatsızlık çıkmaz. Ama ben dengesizliklerden yakınıyor muyum sanki? İşte bu küçük dengesizlikler değil midir bana iyi de işler çıkaran? Tanrı eksik etmesin onları. Rezalet ne kadar bolsa iş de o kadar iyidir. Bazı işlerimden de çok iyi paralar almışımdır. Bir zamanlar bir hanımım vardı.. çok önemli bir hanımdı... ama bunların hepsi sırdır. Onun kim olduğunu size söyleyemem, yine tahmin edersiniz."

"Ah, Bayan Legere," diye sızlandı Jeanne "ne olur söylesene."

"Söylersem güveni kötüye kullanmış olurum, değil mi? Ben yuvamı sır saklayarak yaptım... minik aşk ürünlerini de dünyaya getirerek ayrıca. Kolay bir doğum değildi o sözünü ettiğim. benim sevdiğim gibisi değildi. Ama tabii oradaydım ve hep ona, "İşler düzelecek Küçük Anne, İhtiyar Legere yanında," dedim. Çocuk doğunca bir araba geldi, içindeki kadın çocuğu aldı. Küçük anne neredeyse ölecekti. Ben orada olmasaydım ölürdü de, gösterdiğim özen sayesinde yaşadı. Sonra bana buyruklar verildi: "Ona bebeğin öldüğünü söyle! Ve böyle de söylendi. Çok üzüldü, yüreği paramparça oldu, ama böylesi onun için daha iyiydi."

"Bebeğe ne oldu? " diye sordu Margot.

"Onun için korkmana gerek yok. Bebeğe çok iyi bakıldı, emin olabilirsin. Para vardı, anlarsın ya. Hem çok para. Bütün istedikleri Küçük Anne'nin kendilerine geri gönderilmesi idi, bir bakire gibi. Böylece gene geçerli olabilecekti."

"Bebeğin öldüğüne inandı mı? " diye sordu Jeanne.

"İnandı. Şimdi büyük bir hanımefendidir, zengin bir bayla evlidir, birçok çocuğu, büyük bir evi vardır... yalnız pek görmez çocuklarını. Dadılar bakar çocuklarına."

"Bu doğru değil," dedi Jeanne.

"Elbette değil ama olan bu."

Margot, " Bebeğe ne olduğunu bilmek isterdim," diyerek söze karıştı.

"Bu konuda kafanı hiç yorma," diye Bayan Legere onu yatıştırdı. "Böyle doğan bebekler hep iyi evlerde yetiştirilirler. Ayrıca onlar mavi kanlıdır, soylular da bu tür kana çok önem verirler."

"Onların kanı bizimkinden farklı değil," dedi Jeanne "Gastoncuğum bir gün insanların bunu kanıtlayacaklarını söylüyor."

"Bayan Gremond bu söylediklerini duymasa senin için iyi olur," diye Bayan Legere onu uyardı.

"Aman duymasın. Kendini onlardan sanıyor çünkü. Ama Bayan Gremond'un da kimin yanında olduğunu göstereceği zaman gelecek "

"Senin neyin var Jeanne? " diye sordu Margot. "Pek ateşlisin."

"Goston'un dediklerini dinliyor, hepsi bu. Gaston'a söyle, dikkatli olursa iyi eder. Çok konuşan insanlar bir gün başlarını derde girmiş bulurlar. Nesi varmış soyluların? Çok güzel bebekleri olur. En iyi, en sağlıklı bebeklerimin bazıları soyludurlar. Bir keresinde hatırlıyorum.. "

Konuşmaya karşı ilgimi yitirmiştim. Soylu hanımın doğurduğu, ama doğumdan sonra götürülen bebeğin hikâyesini düşünmekten kendimi alamıyordum. Kadın bu olayın ne kadarını tahmin etmişti acaba? Sonra üzerinde

durulması gereken Jeanne'in yorumları vardı. Burada hayat oldukça problemlili ve tedirgin edici gibiydi.

3

Bir hafta kadar sonra bir sabah bitişik odadan gelen gürültülerle uyandım. Bayan Legere'in Jeanne'a buyruklar verdiğini duyuyordum.

Margot'un çocuğu doğmak üzereydi.

Kızın işi ne uzun, ne de yorucu oldu. Çok talihliydi, oğlunu kolayca doğurdu.

Doğumdan hemen sonra Margot'u görmeye gittim. Yatakta yorgun, uykulu yatmaktaydı ama yüzü bir zafer sevinci yansıtıyordu. Çok gençti.

Bebek yumuşak kırmızı bir kumaşa sarılmış, beşikte yatıyordu.

"Bitti Minelle," dedi Margot yorgun bir sesle. "Erkek. . güzel bir erkek çocuk."

Konuşmadan başımı salladım.

"Küçük Anne şimdi dinlenecek," dedi Bayan Legere. Uyanınca ona güzel bir et suyu vereceğim... ama önce uyun."

Margot gözlerini kapattı. Bebeğinden ayrılma zamanı gelince ne yapacağını düşünüyordum, bu yüzden çok tedirgindim. O gün de mutlaka gelecekti.

Odama gittiğimde Jeanne peşimden geldi.

"Hemen mi gideceksiniz, küçük hanım? " dedi.

Başımı salladım. Bu meraklı gözler karşısında uyanık olmam gerektiğini hep hissetmiştim.

"Siz de küçük hanım ve bebekle birlikte mi kalacaksınız yoksa? "

"Bir süre için," diye kısaca cevap verdim."

Küçük onu çok rahatlatacak. Neyse, hanım kurtuldu ya. Onun anneşi babası var mı? "

Konuşacak zamanım olmadığını söylemek istiyordum ama ters görünerek kuşku yaratmaktan da biraz korktum."

"Evet. Annesi ve babası var."

"Düşünmeliydiniz ki..."

"Neyi düşünmeliydim? "

*Anne ve babasının onun kendilerine dönmesini isteyeceklerini düşünmeliydiniz."

"Böyle olmasını biz istedik," dedim. "Şimdi Jeanne, benim yapacak işlerim var."

"Küçük hanım bir kere anne ve babasından söz etti. Şöyle bir... Babasından biraz korkuyor gibi. Babası da çok hoş, kibar bir adam."

"Eminim sana öyle gelmiştir."

Odama girdim ve kapıyı kapattım ama ona arkamı döner dönmez sinsi yüzü yılışık bir gülümsemeyi andıran dudaklarının aşağı doğru kıvrılışı gözümün önüne geldi.

O da bir şeyden kuşkuluyor ve Bayan Legere gibi gerçeği anlamak için deli oluyordu.

Margot çok kaygısızdı. Canının istediği gibi onlarla dedikodu etmekteydi. Buraya geliş nedenimiz göz önüne alındığında bu oldukça garipti. Elbette genç bir dul için doğal olan çocuğunu annesiyle babasının yanına doğurmakta, yoksa böyle ıssız bir köşeye, başka ulustan kuziniyle gelip saklanmak değil.

Evet, hemen yolumuza gitmeliydik. Ama ben gene de Margot'un bebeğinden ayrılma vakti geldiğinde ne yapacağını merak ediyordum.

İki hafta daha geçti. Bayan Legere bizimle kalıyordu. Margot bebeğinin bakımını kimseye bırakmıyor, onu kendi yıkıyor ve doyuruyordu. Çocuğa Charles adını takacağını söyledi, çocuk da kısaca Charlot olup çıktı.

Margot," Ona babamın adını verdim," diyordu. "Babamın adı Charles Fontaine Delibes'dir. Küçük Charlot da büyükbabasına çok benziyor."

"Ben pek benzerlik göremiyorum," dedim.

"Ama sen babamı iyi tanımazsın. Kolay anlaşılmayan bir adamdır. Bakalım küçük Charlot da onun gibi mi

olacak? Bunu izlemek eğlencelidir herhalde..."

Margot sustu ve yüzü hüzünlendi. Bebeğinin elinden alınacağına inanmak istemiyordum. Çok genç ve deneysizdim, bu yüzden ona nasıl davranılacağını bilmiyordum. Bazan bebeğini bırakmayacakmış, biz de burada sonsuza dek yaşayacakmışız gibi davranıyordum.

Aslında ne olacağının farkındaydım. Çok geçmeden bizi buraya getiren kadınla erkek, bu kez de götürmek üzere geleceklerdi. Bebek kendisine bakacak olan anneyle babaya verilecek, Margot'la ben de şatoya doğru yolculuğumuzu sürdürecektik

Bazan bunu Margot'a hatırlatmak zorunda hissediyordum kendimi.

"Onu bütünüyle kaybetmeyeceğim!" diye bağırdı Margot. "Gene ona döneceğim. Küçük Charlot'mu nasıl bırakabilirim? Oğluma bakan insanların onu sevdiklerinden emin olmalıyım, öyle değil mi? "

Margot'u yatıştırmaya çalışıyor, ama ayrılık gününden de korkuyordum.

Evdeki gerilimin farkındaydım. Herkes ayrılacağımız günü bekliyor, hiçbir şeyden emin olmayışımız durumu daha da güçleştiriyordu.

Kasabaya indiğim günler dükkâncılar küçük hanımı soruyorlardı, kocasını acı bir biçimde kaybeden zavalılığı. Ama artık bebeği onu rahatlatıacaktı . Üstelik de erkekti. Margot'un istediğinin erkek olduğunu sanki biliyorlardı.

Onların bizi ne kadar tanıdıklarını merak ediyordum. Bir iki kere Jeanne'i dükkânlarda dedikodu yaparken görmüştüm. Bu küçük kasabanın tek konuşma konusu bizdik. Kont'un bizi böyle küçük bir yere göndermekle hata ettiğini düşündüm, çünkü burada iki yalnız kadının geliş büyük olaydı.

Eylülün ilk haftasında koruyucularımız geldiler. Ertesi gün yola çıkmak üzere hazırlanmamız gerekiyordu.

Hazırlığımız bittiğinde araba kapının önündeydi. Bay ve Bayan Bellegarde-bir başka kuzen ve karısı-bizi eve götürmek

için gelmişlerdi.

"Ne de iyi kuzenleriniz varmış," dedi Bayan Legere. "Sizi eve götürecekler ve kimbilir küçük Charlot'yu görünce anneannesiyile büyükbabası nasıl sevinecekler."

Grup halinde kapının önünde dizilmişlerdi. Bayan Gremond, Bayan Legere, arkalarında da Jeanne'la Emilie. Oluşturdukları topluluk kafama çakıldı kaldı, aylar sonra bile onları oldukları gibi gözümün önüne getirebiliyordum.

Margot bebeği kucağına aldı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Onu bırakamam Minelle, bırakamam," diye fısıldadı.

Ama bunu yapması gerekiyor ve zaten için için durumu biliyordu.

İlk gece bir handa kaldık. Margot'la aynı odayı paylaştık, bebek de bizimleydi. Pek uyuyamadık, Margot geç saatlara kadar konuştu.

Çılgınca düşünceleri vardı. Kaçmamızı ve bebeği de götürmemizi istiyordu. Yatıştırmak için onunla aynı düşüncedeymişim gibi davrandım ama sabah ,mantığına hitap ederek konuştum ve bu romantik düşlere bir son vermesini söyledim.

"Madem bebeğinden ayrılmak istemiyordun, önce evlenip sonra doğursaydın ya."

Margot, "Benim küçük Charlot'cuğum gibisi bulunmaz," diye ağlıyordu.

Bebeği gerçekten seviyordu. Ne kadar sevdiğini merak etmekteydim aslında. Margot'un duyguları değışkendi, ama anlık duyguları gerçekten güçlüydü. Yine de şimdiye kadar hiçbir insanla çocuğıyla olduğu kadar kaynaşmamış gibime geldi.

Kontun hizmetkârları olan Bellegarde'ların sakın ve uzak tavırlarından memnundum. Bir iş için gönderilmişlerdi, bu işi de yapıyorlardı.

Margot bana, "Charlot'yu bakacak olanları göreceğim ve

Charlot'yu yoklamaya geleceğim," dedi. "Beni bebeğimden herhangi bir şeyin ayırabileceğini nasıl düşünürler? "

Ama ayrılış büyük bir dikkatle ve ustalıkla düzenlenmişti . Sonraki gece gene bir hana indik, o gün çok yorulmuştuk, hemen yattık ve uykuya daldık.

Sabah uyandığımızda Charlot ortadan kaybolmuştu.

Margot sersemlemiş gibiydi, çaresizdi. Böyle olacağını hiç beklemiyordu.

Bellegades'lara sordu, onlar da nazik bir tavırla çocuğa bakacak olan kan kocanın gece hana gelip Charlot'yu götürdüklerini söylediler. Margot'nun korkmasına gerek yoktu, çocuk için hiç üzülmemeliydi. Çok iyi bir eve gitmişti ve hayatı boyunca ona özenle bakılacaktı. Artık yola çıkmalıydık. Kont birkaç güne kadar şatoda bizi bekliyordu.

SILVAIN E ŞATOSUNDA

1

Margot sanki taş kesilmişti. Bir şey sorduğunda bile bana cevap vermiyordu. Ne sylosem sonuç alamayacağımı bildiğim için ben de sustum.

Geçtiğimiz yerlere dikkat edip aklında tutmaya çalıştığı belliydi, böylece bir gün geri dönüp oğlunu bulabileceğini sanıyordu.

Zavallı Margot ilk kez bu işin basit bir serüven olmadığının farkına varmıştı. Elbette çocuğu olacağını anladığı zaman dehşet dolu anlar geçirmişti ama yine de heyecanı ağır basmış, korkusunu ona unutturmuştu. şimdi çocuğunu kaybetmenin acısı iine kmş ve gerçek mutsuzluğun ne demek olduğunu anlamıştı.

Silvaine şatosunu ilk gördüğüm anı hiç unutmayacağım. şato yüksekçe bir yere kurulmuştu, kulesi de kilometrelerce öteden görülebiliyordu. Ortadaki büyük saat kölesi ve dört bir yanındaki öteki kulelerle çok görkemli bir görünüşü vardı. Bana yle geldi ki on nc yüzyılda burası bir evden çok kale olarak kullanılmıştı.

Yaklařtıķa şatonun gösterişi daha bir artıyordu.

şatonu gzcs kuleden bizi görmüş olmalıydı ki, uşaklar karşılamak üzere kapıya ıktılar.

Büyük bir avludaydık, karşımızda bana Margot'un anlattığı gri, taş merdivenler vardı.

Margot, "İyi günler," dedi uşaklardan birine. O da, "şatoya hoş geldiniz kk hanım. Sizi gördüğüme

sevindim," diye cevap verdi.

"Teşekkür ederim, Jack," dedi Margot. "Babam bizi bekliyor mu? "

"Evet küçük hanım, siz ve İngiliz hanım gelir gelmez kırmızı salona alınmanızı söyledi. Sonra da kendisine haber verilecek."

Margot başıyla beni gösterdi, "İngiliz kuzinim Bayar. Maddox,"

"Hanımefendi," diye mırıldandı Jack eğilerek."

Ben de başımı hafifçe salladım. Margot, "Hemen kırmızı salona gitmeliyiz," dedi. "Sonra odalarımıza çıkarız."

"Önce yıkanıp üstümüzü başımızı değiştirsek daha iyi olmaz mı? " dedim. "Yolda toz toprak içinde kaldık."

Margot, "Önce kırmızı salon dedi babam," diye cevap verince anladım ki, kontun sözü kanundu.

"Büyük merdivenden çıkmayacağız," dedi. "Şatonun bizim kullandığımız bölümüne bu merdiven gider ama bir yol daha vardır. Eskiden yalnız bu merdiven kullanılırdı ama şatonun büyük bir bölümü rahatlık sağlamak amacıyla değiştirildi, yani bu taraftan da gidebiliriz."

Jack, Bellegarde'lara, "Siz bu taraftan gireceksiniz," dedi.

Margot'la avluyu geçtik ve bir kapıdan içeri girdik. Hol Derringham Malikanesindeki benzemiyordu ama mobilyalar daha gösterişliydi ve salon insanı etkileyecek bir biçimde döşenmişti.

Güzel, oymalı bir merdivenden Margot'la birlikte çıktık. Koridorda ilerledik, Margot bir kapıyı açtı. Burası kırmızı salondur. Böylesine güzel eşya görmemiştim, her şey son derece zarifti. Perdeler sıрма işlemeli kırmızı ipektendi. İki üç kanape ve yaldızlı birkaç sandalye de vardı. İçinde billur kase ve sürahiler bulunan bir vitrin özellikle dikkatimi çekti. Salonda eksik olan tek şey rahatlıktı. Her şey kullanılamayacak kadar güzel ve narindi.

Yol yorgunluğu iyice bastırmıştı, ama bu da kontun tipik davranışlarından biriydi. Bize görüşmeye hazırlanma

fırsatı tanımamıştı. Ona karşı olduğumu hissetmeye başlamıştım, emindim ki maksatlı davranıyordu ve amacı bizi zayıf durumda yakalamaktı.

İçimden ona kızmama rağmen, salona girdiğinde kalbim çarpmaya başladı. Hafif giyinmişti, ama sırtındaki giysilerin en iyisinden olduğu bir bakışta anlaşıyordu. Yünlü ceketi çok iyi dikilmişti, düğmeleri som altın, kol ağzlarındaki ve boynundaki danteller de bembeyazdı.

Kont ayakta duruyordu, bacaklarını germiş, kollarını arkasında kavuşturmuştu. Bir Margot'a bir bana bakıyordu, dudaklarında hoşnut olduğunu belirten hafif bir gülümseme vardı.

"Demek... bizim küçük işimiz bitti..." dedi.

Babası yarı meraklı, yarı sabırsız bir havayla bakarken Margot rahatsızca kıpırdandı.

Sonra kontun gözleri bana çevrildi.

"Bayan Maddox, şeref verdiniz."

Başımı salladım.

"Size teşekkür etmem gerekir," dedi kont, "bu talihsiz durumlarımızda bize yardım ettiğiniz için. Umduğumuz gibi işlerin iyi gittiğine inanıyorum."

"Ben de buna güveniyorum," dedim.

"Dua edin de her şey düzelmiş olsun. Sen de Marguerite."

Kont bize iki sandalye gösterdi, kendi de pencerenin önündeki iskemleye oturdu. Arkası pencereye dönüktü, böylece yüzü gölgede kalıyor, bizim yüzümüze ışık olduğu gibi vuruyordu. Bir kez daha dağınık, yol yorgunu halim aklıma geldi.

"Şimdi gelecek olaylardan konuşalım. Küçük iş bitti, bir daha da ondan söz etmeyeceğiz. Böyle bir şey olmamış gibi davranacağız. Bayan Maddox bizi ziyarete geldi. Sanırım gene uzaktan bir kuzin olarak kalabilir. Akrabalık bağını ben İngiltere'deyken bulduk. Marguerite rahatsızdı, İngiliz kuzini de annesini kaybetmişti. Birbirlerini avuttular ve iyi yürekli Bayan Maddox, Marguerite'e bu yolculukta eşlik

etmeye razı oldu. Bir iki ay güneyde sessiz bir köyde dinlendiler, birbirlerine dillerini öğreterek vakit geçirdiler. Bunun ne kadar başarılı olduğu görülecektir. Küçük hanım, dilimize olan yatkınlığınızdan ötürü sizi kutlarım. Şunu da söylemeliyim ki son görüştüğümüzden bu yana Fransızca'yı epey ilerletmişsiniz. Dilbilginiz tabii hep iyiydi, ama çok kişi dilimizi yazabilirse de pek azı iyi konuşabilir. Siz bu azınlıkta olanlardansınız."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Kuzinim olduğunuza göre- uzaktan da olsa- size Bayan Maddox demenin uygun düşmeyeceği kanısındayım. Size Kuzin Minelle diyeceğim, siz de bana Kuzen Charles diyeceksiniz. Ne o, dehşete düşmüş gibi bir haliniz var!"

"Bu bana güç gelecek," dedim nedense sıkılarak.

"Böyle küçük bir şey ha! Bende yürekli, en güç engellerin üstesinden gelebilecek bir kadın etkisi yapmıştınız. Oysa şimdi tutmuş, bir addan ürküyorsunuz!"

"Ben yalnızca kendimi..." Elimi kaldırdım ve sözlerimi bitirdim... "sizin akrabalığınıza layık görmeyi güç bulmuştum."

"Bunları söylemekle beni büyülediniz. Öyleyse ailemizden biri olmak sizi mutlu edecektir."

"Ama bu da gerçek değil."

"Olsun, bu hakkı size benim verdiğimi düşünün. "Kont kalktı ve bize doğru geldi. Sonra ellerini omuzlarıma koyarak, ağırbaşlı bir tavırla beni alnımdan öptü. "Kuzin Minelle," dedi, "ailemize hoş geldiniz."

Margot'un da bana hayretle baktığını görerek kızardım, rahatsız olmuştum. Kont yerine döndü.

"Mühürlendi ve kabul edildi," dedi Kont. "Hoş geldin öpücüğü... bir şeye mührümü basmışım gibi. Size teşekkür borçluyuz kuzin, öyle değil mi Marguerite? "

Margot, "Minelle'siz ne yapardım bilmiyordum," dedi heyecanla.

"O zaman," dedi kont, "şatoda bir davet vereceğiz ve kuzinimiz de bize katılacak."

"Bunu ummamıştım." dedim. "Gerçekten böyle bir toplantıya katılamam."

"Katılmak mı dediniz sevgili kuzinim, zihnen mi bedenlen mi? "

"Kesinlikle zihnen demek istemedim," karşılığını verdim sert bir tavırla.

"Takılıyordum, zaten sizden bunu beklemezdim. Ah şu yorucu giyim kuşam sorunu! Şatoda terzilerimiz var, yemin ederim ki siz zevkli giyinirsiniz. Sizi gözümün önüne- eliyle bir hareket yaptı- çok zarif bir giysi içinde getirebilirim. Görüyorsunuz ki başka sorunumuz yok."

"Bu biraz ileri gitmek oluyor," diye karşı çıktım. Buraya bana gereksindiği sürece Margot'a arkadaşlık etmek için geldim. Bunun için tutulduğumu sanıyordum..."

"Tutulduğunuz doğru. Ama bir kuzin olarak, arkadaş olarak değil."

"Bir çeşit yoksul akraba yani? "

"Bu dokunuyor insana. Bir akraba, evet, belki de bizim gibi zenginlerle pek bir arada olmamış... ama biz size bunu hissittirmeyecek kadar iyi davranacağız."

Konuşmayı sessiz sedasız dinlemekte olan Margot birden patladı. "Ara sıra Charlot'yu görmeliyim."

"Charlot mu? " dedi kont soğuk bir tavırla. "Charlot da kim? "

"Oğlum," dedi Margot yavaşça.

Kontun yüzü sertleşti. Şimdi acımasız görünüşüne bürünmüştü. Gerçekten şeytan bu adam, diye düşündüm.

"Bu işin bittiğini ve bir daha bu konuya değinilmeyeceğini kesin olarak belirtmedim mi? "

"Küçük bebeğimi düşünmekten vazgeçebileceğimi sanıyorsunuz? "

"Bir daha bu konuya değinmeyeceksin!"

"Bu diyorsunuz... bu... bebeğim sanki bir eşyaymış gibi, önemsiz bir şeymiş gibi, anlaşmazlığa neden olduğu için kenara atılacak bir şeymiş gibi..."

"Bu-ya da senin yeğlediğin gibi o- yerini buldu."

"Bence değil. Onu istiyorum. Onu seviyorum."

Kont umutsuz, yorgun bir yüzle Margot'a ve bana bakıyordu. "Belki de bu talihsiz olaydan ötürü seni kutlamak konusunda  iğlik ettim."

Margot direterek, "Onu ara sıra görmeliyim," dedi.

"Bu iş bitti, söylediğimi duymadın mı? Kuzin Minelle, Marguerite'i odasına götürün. Sizin odanızı da Marguerite gösterir. Onunkine bitişik olduğunu sanıyorum. Bu  ılgınlık konusunda artık tek söz istemem."

"Baba!" Margot, konta koştu ve elini yakaladı. Kont sabırsızca onu itti.

"Ne dediğimi duymadın mı? Kuzinini al ve ona odasını göster, gözüme de gözükme."

O anda konttan nefret ettim. Kendi evlilik dışı oğlunu eve getirmişti, ama zavallı Margot'a karşı hiçbir yakınlık duymuyordu. Margot'un yanına gittim ve koluna girdim. "Gel Margot," dedim "gidip dinlenelim. Yol yorgunuyuz."

"Charlot..." diye mırıldandı Margot."

Yumuşak bir sesle, "Charlot emin ellerde," dedim.

"Kuzin Minelle," dedi kont, " ocuğun adının anılmamasını emrettim. Lütfen unutmayın."

Birdenbire duygularımın beni aştığını sezdim. Yol yorgunuydum, yıkanıp  st m  başımı değiştirmeme izin vermeyen kontun beni rahatsız ettiğini hissediyordum. Onunlu yüzyüze gelmek, daha de ezici davrandığını görmek, düşündüğümden şeytanca bir yapısı olduğunu anlamak gerçekten beni çok yormuş, kırılma noktasına ulaştırmıştı.

Sonunda patladım: "Sizde hiç insanlık yok mu! O bir anadır. Henüz bir  ocuk doğurmuş ve  ocuk da ondan koparılmıştır "

"Koparılmış! Çocuğun koparılmış olduğunu bilmiyordum. Buyruklarım sessizce yerine getirilmeliydi."

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsunuz."

"Oh," dedi kont, "şimdi de melodram ha! Koparılmak, sessizce alınmaktan çok daha kulak tırmalayıcı bir sözcük. Sanki bir savaş olmuş gibi konuşuyorsunuz bu... pi  için!

Size şaşıyorum. İngilizlerin tutucu olduklarını sanırdım. Anlaşılan daha öğreneceğim çok şey var."

"Karşınızdaki insanın acımasız davrananlardan nefret ettiğini de öğreneceksiniz."

"Kızımın gelecekle ilgili umutlarının bir gençlik çılgınlığı yüzünden sona ermesini ister miydiniz? Bakın, ben onu bu saçma işten kurtarmak için maddi-manevi zarara girdim. Sizi de tutmamın nedeni bana sağduyu sahibiymişsiniz gibi gelmenizdir. Hizmetimde kalacaksanız korkarım bu gerekli niteliğe sahip olduğunuzu bana biraz daha göstermeniz gerekecek."

"Beni hiç de uygun görmeyeceğinizden eminim. Sessiz sedasız durup, bütün acımasızlıklarınıza ve haksızlıklarınıza seyirci kalacağımı sanıyorsanız gecikmeden bu işten hemen ayrılırim. Benden hoşnut kalmayacağınızdan emin olun."

"Çabuk kızmak! Boyun eğmemek! Duygusallık! Bunlar hoşuma giden nitelikler değildir."

"Sizin hoşunuza gitmeyi düşünmemiştim ki. Hemen gideceğim. Ama bu gece kalmam gerek, ayrıca bu durumda beni barındırmak zorundasınız da "

"Gece burada kalmanıza hiç itirazım yok, haklısınız. Her ulusun kendine göre özellikleri vardır. İngilizlerinki soğukkanlılıktır. Bununla ünlüdürler. Ne yanlış bir inanış... neyse, siz kuşkusuz ırkınızın tipik bir örneği değilsiniz."

Margot ağlayarak boynuma sarıldı. "Minelle, beni bırakmayacaksın. Baba, Minelle benimle kalmalı. "Bana döndü, bir yandan da onun kolunu çekiyordu. "Benim bebeğimi çalamayacaksınız. Onu bırakmayacağım. "Margot'un ağlamaları şimdi de çılgınca kahkahalara dönüşmüştü, bu bir tehlike belirtisiydi.

Sonra birdenbire kont, Margot'un suratına vurdu.

Bir an gergin bir sessizlik oldu. Zaman kırmızı salonda durmuş gibiydi, duvar halısındaki tombul ve yarı çıplak kadınlar da sanki ne olacağını bekliyorlardı.

Kont sessizliği bozdu. "Acımasız diyorsunuz," dedi bana bakarak. "Kızımı dövmek! Böyle isteri nöbetlerinde

yapılacak en iyi şeyin bu olduğuna inanırım. Bakın, tokat onu yatıştırdı. Gidin şimdi. Onunla konuşun. Bunun böyle olması gerektiğini açıklayın. Size güveniyorum Kuzin Minelle. Önümüzdeki haftalarda birbirimize söyleyecek çok şeyimiz olacak."

Kulaklarım uğulduyordu. Kont konuşmamızı erteliyor, gitme isteğimi anlamazdan geliyordu.

Ama şimdi düşünmem gereken Margot'tu.

Koluna girdim ve, "Gel Margot, gidelim," dedim. "Bana odanı göster... benimkini de."

Margot yatağına uzanmış, az önceki sahnenin etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Ben de odanıydım Fransızca çalışmalarımda *ruelle* diye anıldığını öğrendiğim bir yerde bulduğum soğuk suyla yıkanıyordum... odadan ayrı bir bölümdü bu, orada insan rahatça yıkanıp giyinebiliyordu.

Odanın şatodaki öteki odalar kadar şık olduğundan emindim. Perdeler koyu maviydi, dört sütunlu yatağın örtüleriyle aynı renk.. Yerde güzel bir halı vardı. Eşyalar, şıklığı.. Fransa'nın her yerine yayan XIV. Louis üslubundaydı. Güzel bir tuvalet aynası vardı, aynanın çevresi yaldızlı aşk tanrılarıyla süslenmişti, yanlarda mumlar duruyordu, tuvalet taburesi de açık ve koyu mavi kadife çizgili brokardandı. Kendimi çok kaygılı hissetmeseydim böyle görkemli bir ortamı beğenebilirdim. Kaygım şatonun sahibinden ötürüydü. Onun beni buraya başka bir amaçla getirdiğinden, amacının da onursuz bir şey olduğundan kuşum yoktu.

Fransızlar gerçekçi insanlardı. Bizlerden çok daha da içten pazarlıklıydılar. İngiltere'de de elbette erkekler metres tutarlardı, rezaletler de olurdu ara sıra ama bunlar acınacak olaylardı ya da herkes acır görünürdü. Bir yerde ikiyüzlülüktü bu tavır ama gene de daha ahlakçı bir toplum oluşturmuştu. Fransa Kralları ise metreslerini gizlemezlerdi. ve *maîtresse en titre* başmetrese verilen bir ünvan olup onurlu kabul edilirdi. İngiltere'de bu hiçbir zaman

görülmemişti. Şimdiki Fransa kralının metresleri yoktu, metres tutmak ayıplanacağından değil, yalnızca kralın böyle bir eğilimi olmamıştı. Kralın hafifmeşrap karısı Marie Antoinette'in bile aşıkları bulunduğu söylentisi dolaşırdı ama bunların gerçek mi, yoksa uydurma mı olduğu bilinmezdi. Bunun nedeni de yalnızca kral ve kraliçenin eskilerden değişik olmalarıydı. Fransız soyluları bugün de karılarıymış gibi doğal olarak metres tutarlar, kimse de bunda bir kötülük görmezdi.

Kontun bana karşı özel bir ilgisi olduğunun çok iyi farkındaydım ve bu ilginin de yalnızca bir tek nedeni olabiliirdi.

Annemin burada olmasını ne kadar isterdim. Şatonun görkemli havası karşısında nasıl gözlerinin kamaşacağını tahmin edebiliyordum, ama anneciğim kontun tavırlarını da korkunç bulacak ve eminim elden geldiğince çabuk buradan uzaklaşmamı önerecekti. Şatodan ayrılmamı istediğini sanki duyuyordum: "Buradan ayrılmalısın, Minelle. Elinden geldiğince çabuk... paniğe kapılmadan... ayrıl."

Annem haklı, diye düşündüm. Yapmam gereken buydu.

Eğer dürüstçe konta karşı kayıtsız olduğumu söyleyebilseydim bu bir başarı olacaktı. Onunla çatışmaktan zevk duyuyor olabilirdim. Ama beni buraya getiren tehlikeli düşünceden hiç de hoşlanmıyordum. Beni alnımdan öptüğü zaman bir kuzini öper gibi aradaki heyecanın farkına varmıştım. Hiç kimse bende böyle bir heyecan yaratmamıştı. Joel Derringham'ı düşündüm, nazik, çekici Joel'i. Onunla birlikte olmaktan hoşlanmıştım, konuşması ilginçti, birçok konuyla ilgiliydi. Ama onda heyecan yoktu işte. Joel uysalca babasına boyun eğip gittiği zaman kalbim kırılmamış, yalnızca kişiliksizmiş deyip geçmiştim.

Ve şimdi de buradaydım.

Yıkandım ve annemin Joel Derringham'ın yanında küçük düşmemem için diktirdiği giysilerden birini giydim. Bu giysi okulda bayağı güzel görünmüştü. Oysa buraya neredeyse uygun değildi.

Sonra Margot'un odasına gittim.

Margot yatağına uzanmış, boş gözlerini de tayandaki aşk tanrısı motiflerine dikmişti. "Ah, Minelle," diye bağırdı, "buna nasıl dayanacağım? "

"Zamanla hepsi geçer," dedim.

"Babam çok acımasız..."

Kont savundum. "O senin geleceğini düşünüyor."

"Ne yapmaya çalışacaklarını biliyorsun değil mi? Beni başka biriyle evlendirecekler. Bu korkunç bir sır olacak. Ona Charlot'dan söz edilmeyecek."

"Kendini üzme Margot. Eminim ki başka çocukların olduğu zaman düzeleceksin."

"Sen de tam onlar gibi konuşuyorsun, Minelle."

"Çünkü gerçek bu." "Minelle gitme."

"Babanın ne dediğini duydun. Beni tutmuyor."

"Senden çok hoşlandığını sanıyorum."

"Ama ne dediğini duydun."

"Evet ama gitmemelisin. Düşünsene ben burada sensiz ne yaparım? Kalamam Minelle, gitme. Planlar kuracağız."

"Ne planları? "

"Charlot'yu bulmak için. Yolculuğumuzun izini süreceğiz. Her yeri arayacağız...onu buluncaya kadar."

Konuşmadım. Margot'un gene hayallere dalmak eğiliminde olduğunu anlamıştım. O anda hayaller Margot için bir atlama noktasıydı... onu umutsuzluktan kurtaracak bir halattı. Zavallı Margot!

Margot'un yüzünü yıkadım, bir yandan Charlot'yu kurtarma hayalleri kurarken -hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğine kesinlikle inandığım hayaller- bir yandan da giyinmesine yardım ettim.

Bir hizmetçi beni, görüşmemizi isteyen kontesin dairesine götürdü. Kontesi bir divana uzanmış buldum ve hemen Dering ham malikânesinde onu ilk gördüğüm anı düşündüm.

Burada da geçen yüzyılın şahane döşemesi göze

çarpiyordu ayrıca solgun renkler kontesin sağlık durumuyla sanki uyum içindeydi.

Kontes çok solgun ve zayıftı, sertçe tutulursa kırılacak bir porselen bebeğe benziyordu. Sirtında soluk leylak rengi, uçuşan şifon bir gecelik vardı, siyah saçları dalga dalga omuzlarına dökülmüştü, siyah gözleri de iri ve uzun kirpikliydi. Yatağının başucunda üzeri şişeler ve bardaklarla dolu bir sehpa duruyordu.

Odaya girince tepeden turnağa siyahlara bürünmüş, iri yarı bir kadın adeta koşarak bana doğru geldi. Nou-Nou'dur diye düşündüm. Nou-Nou'nun heybetli bir görünüşü vardı, amber rengi gözleri bir dişi arslanın gözlerini anımsatmaktaydı ve yavrusunu koruyan bir yabanıl hayvana benziyordu. Divanda uzanmış yatan güzel porselen bebeğe yabanıl hayvan yavrusu sıfatı yakıştırılabilirse tabii. Nou-Nou'nun derisi pörsüktü, dudaklarıysa sımsıkı büzülmüştü, sonraları bu sertliğinin ancak kontesin karşısında

yumuşadığını öğrendim.

Nou-Nou bana, "Siz Bayan Maddox olacaksınız," dedi.

"Kontes sizi görmek istedi. Onu yormayın. Çok çabuk yorulur. Sonra kontesin yanına gitti. "Küçük hanım burada," dedi.

İnce bir el bana uzandı. Bu eli tuttum ve üzerine doğru eğildim. Gelenek böyleydi.

"Kuzinime bir sandalye getir," dedi kontes.

Nou-Nou söyleneni yaptı ve bana fısıldadı. "Unutmayın hemen yorulur.

Nou-Nou çıktı, bana biraz da kızmış gibi geldi. Başka birinin sevgili hanımının dikkatini çektiğine bozulduğunu düşündüm.

"Kont oynadığınız rolü bana söyledi," dedi kontes. "Size teşekkür etmek istiyorum. Kuzinimiz olduğunuzu da belirtti."

"Evet," diye karşılık verdim.

"Marguerite'in başına gelenleri öğrenince çok üzüldüm."

"Acı bir olaydı," diye aynı düşüncede olduğumu açıkladım.

"Ama artık çözümlendi... en uygun biçimde, buna inanıyorum."

"Kızınız için en uygun biçimde çözümlendi sayılmaz. O çocuğunu kaybetti."

"Zavalı Marguerite. Onun da hınzır bir tarafı vardır. Korkarım babasına çekmiş. Bir daha böyle serüvenlere karışmaz umarım. Siz de ona bakmak için buradasınız. Size Kuzin Minelle diyeceğim, siz de beni Kuzin Ursula diye çağırırsınız."

"Kuzin Ursula," diye tekrarladım. Bu onun adını ilk duyuşumdu.

"Önce güç gelecek," dedi kontes, "ama bir iki yanlışlık önemli değil. Ben vaktimin çoğunu odamda geçiririm. Nou-Nou'nun dinlemesinden endişelenmeyin. O ailede her şeyi bilir. Hep böyle olmuştur. Bu durumu onaylamıyor." Kontesin dudakları bir an için bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Nou-Nou burada bir bebek olsun çok isterdi. O bebekleri sever. Benim bir düzine çocuğum olsa çok sevinirdi."

"Dadılar öyledirler," dedim.

"Nou-Nou da öyledir. Evlendiğim zaman benimle birlikte geldi." Tatsız bir şeyler hatırlamış gibi kontesin yüzü asıldı.

"Yıllar önceydi. Hemen hemen o zamandan beri hastayım." Hafif canlılık şimdi kaybolmuştu. Yanındaki sehpaye baktı. "Biraz kordiyal alayım. Hazırlar mısınız ilacı? Kolumu kaldırmak bile beni yoruyor."

Sehpaya yaklaştım ve onun gösterdiği şişeyi aldım.

Kontes dikkatle bana bakıyordu ve öyle sanıyorum ki kordiyali hazırlamamı, yanına yaklaşarak kendisine beni daha iyi inceleme fırsatı vermem için istemişti.

"Az lütfen," dedi. "Bunu Nou-Nou yapar. İlaç hazırlamakta üzerine yoktur. Bu ilaçların hepsi de onun özel olarak yetiştirdiği otlardan hazırlanmıştır. Bunda baş ağrısına iyi gelen bir ot vardır. Baş ağrıları bana ne işkenceler eder..."

ben onların kurbanıyım. Bildiğiniz gibi bir ilaç var mı Kuzin Minelle. Şir tedavi yolu? "

"Hiç yok. Neyse ki şimdiye kadar ilaca gerek duyduğum olmadı."

"Nou-Nou ben çok hasta olduktan sonra ilaçlarla ilgilenmeye başladı. On yedi yıl önce yani. .,"

Kontes durakladı, kendisini sağlık ve güçten yoksun kılan Margot'un doğumunu düşündüğü belliydi.

"Nou-Nou kullandığı bitkileri bana gösterir. Nane ruhunu hep hatırlarım. Eski doktorlar ona Kutsal Ruhun Kökü derlermiş, çünkü iyileştirici özellikleri varmış. Bunu ilginç buluyor musunuz Bayan.. Kuzin Minelle? "

"Evet. Bütün bu bilgileri ilginç buluyorum."

Kontes başını salladı. "Fesleğen baş ağrılarına iyi gelir. Nou-Nou onu da kullanır. Sakinleşmem gerektiğinde bana biraz ondan verir. Olağanüstüdür etkisi. Nou-Nou'nun otlarını kaydattığı sessiz bir odası vardır. O bana yemek de pişirir." Kontes omuzunun üzerinden kaçamak bir bakış yöneltti. "Nou-Nou yemeklerimi kimsenin yapmasına izin vermez, eliyle pişirir."

Bunun ne demek olduğunu merak ettim, bir an için kontun kendisinden kurtulmak istediğini ima ediyor diye düşündüm. Bu konuşma bir uyarı anlamı mı taşımaktaydı? Kendi kendime sorup duruyordum.

"Onun size sadık olduğu belli," dedim.

Kontes, "Sadık birinin yanınızda olması iyidir," dedi. Sonra dikkatini kendi işlerinden zorlukla ayırmış görünerek sordu, "Geldikten sonra kontu gördünüz mü? "

Gördüğümü söyledim.

"Size Marguerite'in evlenmesinden söz etti mi? "

"Hayır," dedim bir tehlike işareti alarak.

"Kont ona iyileşmesi için biraz zaman tanıyacak Bu iyi bir evlilik olur sanıyorum. Damat Fransa'nın en iyi ailelerinden birinin oğlu. Bir gün unvan ve mal mülk sahibi olacak."

"Marguerite'e söylendi mi? "

"Henüz söylenmedi. Siz onu bu düşünceye alıştırmaya çalışacaksınız. Kont, üzerinde etkili olduğunuzu söylüyor. Ona boyun eğdirmekte diretecek ama kendisi için en iyisinin bu olduğuna inandırılırsa daha rahat ederiz."

"Ama Marguerite henüz bir çocuk doğurdu ve onu kaybetti.

"Sırası gelmişken söyleyeyim, bana Kuzin Ursula demelisiniz. Kont size bu konunun hiç olmamış gibi unutulmasını söylemedi mi? "

"Evet, Kuzin Ursula, ama. "

"Sanırım bunu hatırlamalıyız. Kont isteklerinin yerine getirilmemesinden hoşlanmaz. Margot da buna alıştırılmalı.. yavaş yavaş belki.. ama fazla da yavaş değil. Kont çok sabırsızdır ve özellikle Marguerite'in çok geçmeden evlenmesini istiyor."

"Konuyu böyle ortaya atmanın akıllıca olduğunu sanmıyorum."

Kontes omuz silkti ve gözlerini yarı yarıya kapadı. "İçimde bir baygınlık var," dedi. "Nou-Nou'yu çağırın."

Nou-Nou hemen geldi. Pek uzakta olmayıp konuşmamızı dinlediğinden kuşkulandım.

Nou-Nou kapıyı sinirli bir tavırla kapadı ve bana baktı. "Onu yordunuz. İşte, yavrum, Nouny burada. Sana biraz Macaristan kraliçesinin suyundan vereyim mi? O seni düzeltir. Bu sabah yaptım, taptaze."

Kontesi ve Nou-Nou'yu düşünerek odama döndüm, bu evde daha kaç tane garip kişi bulacağımı merak etmekteydim

Akşam üzeri Margot biraz iyileşmişti, saçlarını tararken odama geldi.

"Bu gece küçük yemek odalarından birinde yemek yiyeceğiz," dedi. "Yalnız aile bulunacak. Babam ille de bu akşam olmasını istedi."

"Buna çok sevindim. Biliyorsun Margot, ben böyle bir hayata hazır değilim. Buraya gelmeyi kabul ettiğim zaman

yalnızca sana arkadaşlık edeceğimi düşünmüştüm. Kuzin sayılacağımı bilmiyordum."

"Unut bunu! Zamanla sana giysiler alırız. Bu akşam için sırtındaki uygun."

Çok güzel doğrusu! Bu sahip olduğum en iyi giysiydi. Annem bir iki güzel giysiye gerek duyacağımı düşündüğü zaman demek haklıymış."

Margot beni yemek odasına götürdü...küçük ama evin gördüğüm odaları gibi zevkli ve özenli döşenmişti.Kont da oradaydı, yanında iki genç vardı.

"İşte!" dedi kont. "Kuzinim Minelle. İngiltere gezimin bana bir kuzin kazandırması ne talih değil mi? Etienne, Leon, gelin ve kuzin Minelle'le tanışın."

İki genç eğildiler ve kont koluma girdi. Parmakları koluma sevecenlikle değiyordu.

"Kuzin, bu Etienne, Oğlum. Benzettin mi bizi? "

Etienne merakla cevabımı bekliyor gibiydi. "Kuşkusuz bir benzerlik var," dedim. Etienne bana gülümsedi.

"Bu da Leon, altı yaşındayken yanıma almıştım onu."

Leon'dan görür görmez hoşlandım. Bu gülen gözlerde beni çeken bir şey vardı. Etienne'in gözlerinin koyu mavi, neredeyse menekşe rengi olduğunu kendisini gündüz bahçede gördüğümde anladım. Leon'un saçları simsiyahtı ve peruka takmıyordu. Düğmeleri lacivert taşlı bir ceket giymişti, boyunbağında elmaslar parıldayan Etienne'inkinden değişikti onun giyişi.

"Düşündüm ki," dedi kont, "bu kuzin Minelle'nin ilk yemeği olduğuna göre masada ailenin bulunması iyi olur. Sence bu düşünce iyi mi, kuzin? "

Ben de düşüncesinin harika olduğunu söyledim.

"İşte Marguerite de burada. İyi görünüyorsun şekerim. Tatil sana yaradı. Oturalım. Servise hazırlar. Kuzin, sen yanıma gel bakalım. Marguerite de karşımda otursun."

Uysalca kontun gösterdiği yerlere oturduk.

"Şimdi," dedi kont, "aramızda konuşabiliriz. Kuzin, konuksuz olduğumuz günler azdır. Ama bu senin ilk gecen

olduğu için bizi şöyle hep birlikte görmeyi iyi olur diye düşündüm...biz bize..."

Kendimi düste sanıyordum. Neydi bunun anlamı? Kont bana ağır bir konukmuşum gibi davranmaktaydı.

"Burası," dedi kont, "sevgili kuzinim, ülkenin en eski şatolarından biridir. Bu geçit ve labirentlerde kolayca kendini kaybedebilirsin. Öyle değil mi Etienne, Leon? "

"Öyledir kont hazretleri," dedi Etienne.

"İkisi de yıllardır buradalar," dedi kont, "onun için pek orallı değiller."

Uşak yemeği getirdi ama ben pek önemsemedim, çünkü acıkmamıştım.

Leon karşıdan merakla beni inceliyordu ; Gülümseyişi ılıktı ve onu rahatlatıcı buldum. Leon'un tavrı benden biraz kuşkulandığını sezdiğim Etienne'inkinden değişti. Olanların ne kadarından bu gençlerin haberli olduğunu merak ediyordum. İkisi de bana renkli kişiliklere sahipmiş gibi geliyordu, Margot bana onların kökenlerini açıkladığı için böyle düşünmekteydim herhalde. Etienne, konttan Leon'dan çok korkuyor gibiydi, Leon'da zaten kaygısız, yürekli bir yan vardı.

Kont şatodan söz ediyor, yalnız törenlerde kullanılan eski bölümü anlatıyordu.

"Birinizden biriniz yarın şatoyu Kuzin Minelle'e gezdirin."

"Elbette," dedi Etienne.

"O şeref benim olsun," diye ekledi Leon'da.

Leon'a gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedim.

Etienne, İngiltere hakkında sorular sordu, elimden geldiği kadar iyi cevaplamaya çalıştım. Kont da dikkatle beni dinliyordu.

"Kuzinimizle İngilizce konuşmalısınız," dedi. "Bu ona gösterilen bir incelik olacak. Hadi, İngilizce konuşalım."

Bu öneri konuşmayı epey sekteye uğrattı, çünkü ne Leon ne de Etienne İngilizceyi kolaylıkla konuşabiliyorlardı.

"Sesin hiç çıkmıyor Marguerite," dedi kont eleştiren bir

tavırla ; "Kuzininin dilinde ne kadar ilerlemiş olduğunu duymak isterdim."

"Margot'un İngilizcesi akıcıdır," dedim.

"Ama Fransız şivesiyle konuşuyor! Niçin bizim uluslarımız birbirlerinin dillerini konuşmakta güçlük çekerler? Bana bunu açıklaşabilir misin? "

"Bu konuşurken yaptığımız ağız hareketlerinin farklılığından geliyor. Fransızlar yüz kaslarını geliştirmişlerdir, oysa İngilizler konuşurken bunları hiç kullanmazlar."

"Kuzin, eminim sizde her sorunun bir karşılığı var."

"Doğru söze ne denir," diye ekledi Margot da.

"Öyleyse senin konuşman da hayli düzelmiş olmalı."

Margot hafifçe kızardı, ben de niçin kendisinden hoşlanmaya başlarken bu adam her şeyi bir güvensizlik gösterisiyle mahvediyor diye düşündüm.

Sesimde belli bir öfkeyle, "Margot'un bu şansı kaybettiğini sanmıyorum," dedim. "Çoğumuz gibi o da bazan pek konuşmaya katılmak istemiyor, hepsi bu."

"Böyle dost bulunmaz Marguerite. Doğrusu çok talihlisin."

"Minelle gibi bir arkadaşım olduğu için talihliyim tabii, bunu ben de biliyorum."

"Çok talihlisin hem de," dedi kont bana bakarak."

Leon kör topal bir İngilizceyle tatilimizi nerede geçirdiğimizi sordu.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra kont ona Fransızca, Cannes yakınlarında bir yerde geçirdiğimizi söyledi. "On beş mil kadar içerde," diye bir de açıklama yaptı ve ben onun yalan söylerken gösterdiği soğukkanlılığa bir kez daha şaşıtm.

"O tarafları iyi bilmem," dedi Leon, "ama geçtim.Acaba sizin kaldığınız yerden de geçtim mi, merak ediyorum. Bana döndü. "Adı neydi kaldığınız yerin? "

Doğrusu kendimi bu kadar çabuk güç durumda bulacağımı sanmıyordum, oysa daha sonraki güç durumların sadece ilkiydi bu.

Benim bir şey söylememe fırsat kalmadan kont yetişt.

"Framercy değil mi kuzin? İtiraf edeyim ki ben de böyle bir yer olduğunu bilmiyordum."

Cevap vermedim ama Etienne konuştu:

"Küçük bir köydü herhalde."

"Ülkenin her yerine serpilmiş böyle binlerce yer vardır," dedi kont. "Neyse canım, dinlendiler ya. Geçirdiği rahatsızlıktan sonra Marguerite'in dinlenmesi gerekiyordu."

"Bugünlerde insan Fransa'da pek öyle başını dinleyebileceği yer bulamıyor," karşılığını verdi Etienne. Fransızca konuşuyordu. "Paris'te bütçe açığından başka söz edilmiyor."

"Özgünüm," dedi kont bana bakarak, "sen Fransa'ya ülkemizin acıklı bir zamanında gelmek zorunda kaldın. On beş, yirmi yıl önce her şey bambaşkaydı... Nasıl da kara bulutlar kapladı göğümüzü, şaşılacak şey. Önce ufakta birkaç solgun karartı belirdi, sonra birden gökyüzü kararmaya başladı. Zamanla oldu bu ama bazılarımız da durumu çok uzun bir süre önce sezmışlerdi. Her ay biraz daha kötüye gidiyoruz." Kont omuz silkti. "Fransa ne bekliyor? Kim bilir bunu? Tek bildiğimiz kötü günlerin iyice tepemize çökeceğidir;"

"Belki önlenebilir," dedi Etienne.

"Çok geç kalmamışsak". diye mırıldandı kont.

Leon'un gözleri birdenbire parladı, "Çok geç kalındığına inanıyorum," dedi. "Ülkede yoğun bir başıboşluk ve yoksulluk var, yüksek vergiler, pahalı yiyecek fiyatları halkın çoğu için açlık demek."

"Her zaman zenginler ve yoksullar olmuştur," diye kont ona hatırlattı.

"Ama bu işin böyle sürüp gitmeyeceğini söyleyenler de var."

"Söyleyebilirler ama ne yapabilirler ki? "

"Bazı ateşli kişiler bir şeyler yapabileceklerini düşünüyorlar. Bunlar yalnız Paris'te değiller hem, ülkenin her yanında var böyleleri."

"Çapulcu alayı," dedi kont. "Ayak takımı, o kadar.. ordu

sadık kaldıktan sonra bir şey yapamazlar" Kaşlarını çattı ve bana döndü. "Yüzyıllar boyu hep huzursuzluk olagelmıştır ; Geçen yüzyılda büyük bir kralımız vardı, XIV ;Louis, Güneş Kral, güçlü monarşi, kimse de onun gücünü sınamaya cesaret edememişti. Yonetimi altında Fransa dünyaya meydan okumuştı. Bilimde, sanatta, askerlikte kimse bizimle boy ölçüşememişti. O zaman kimse de sesini yükseltelemiyordu tabii. Sonra Güneş Kral'ın torunu XIV ;Louis tahta çıktı... çok çekici bir adamdı ama halkı anlamıyordu. Gençliğinde Sevgili Louis diye bilinirdi, çünkü çok yakışıklıydı. Ama masrafları, halkın iradesine karşı gösterdiği ilgisizlik ve kayıtsızlık onu Fransa'nın en nefret edilen kişisi haline getirdi. Öyle bir zaman geldi ki XIV ;Louis halkın içinde, Paris'te arabayla gezemez oldu ve kedisine özel bir yol yaptırmak zorunda kaldı. İşte bundan sonra krallık güvenlik içinde olmaktan çıktı. Şimdi iyi ve soylu bir kralımız var, ama ne yazık ki o da zayıf. İyi insanlar her zaman iyi yöneticiler olmazlar. Bilirsin kuzin, erdemle gözüpek iyi dost değildirler."

"Bu konunun üzerinde durmak isterdim," dedim. "Dinleri uğruna ölen azizlerin -çoğu kez büyük acılarla- erdemlerinin yanı sıra güçten yeterince nasipleri olduğunu unutuyormusunuz yoksa? "

Masada bir anlık bir sessizlik oldu. Margot endişeli görünüyordu. Kontun sözünü kesmenin -özellikle ona karşı çıkarak- alışılmış şey olmadığına farkına vardım.

"Bağnazlık," diye ters ters konuştu kont. "Azizler ölünce cennete gideceklerine inanırlar. Sonsuz güzelliklerin karşısında kısa süreli bir acının lafı mı olur onlar için? Etkili bir biçimde yönetmek için insanın güçlü olması gerekir oysa ve bazan ahlak kurallarına rağmen birtakım yollara da gerektiğinde başvurulabilir. Önderliğin temel niteliği güç'tür."

"Bence adalettir."

"Kuzinim, siz tarihi kitaptan öğrenmişsiniz."

"Başkaları nereden öğrenirler."

"Deneylerden."

"Buna insanın ömrü yetmez. Denemediğimiz bir davranışı yargılayamayacak mıyız yani? "

"Akıllıysak yargılarımızı dikkatle dizginleriz. Size kralımızı anlatıyordum. O kral olacak adam değildi, karısının da kendisine pek az yardımı dokunuyor."

"Şimdi kraliçeye ne diyorlar, biliyor musunuz? " diye sordu Etienne. "Bayan Bütçe Açığı."

"Borçlar, açıklar için onu suçluyorlar," dedi Leon, "belki de haklılar. Terzi faturalarının korkunç olduğu söyleniyor. Kraliçenin giysileri, şapkaları, pahalı saç tuvaletleri, Petit Trianon Sarayındaki davetleri, ineklerin sütlerini Sevres porseleninden kaplara sağdığı Le Hameau'daki köy hayatı...her yerde konuşuluyor, söyleye söyleye bitiremiyorlar..? "Niçin kraliçe dilediğini yapmasın yani? " diye sordu Margot. "Fransa'ya gelirken kendisine bunu isteyip istemediğini sormadılar. XIV ;Louis ile evlenmeye zorlandı. Kraliçe Louis'yi evlenmeden önce hiç görmemişti."

"Sevgili Margot." Kont kızının sözünü buz gibi bir sesle kesmişti. "Doğallıkla Maria Therasa'nın kızı, bir Fransa kralıyla evlenmekten onur duyacaktır. Hem kraliçe burada büyük bir saygıyla karşılandı. Son kral ona hayrandı.. "

"Onun genç ve güzel bir kıza hayran olmasından doğal ne var? " dedi Leon. "Hepimiz duymuşuzdur kralın böyle bir merakı olduğunu.. ne kadar genç olursa o kadar iyidir... Parc aux Cerfs rezaletinden de işin bu yönü iyi bilinir."

Etienne,"Aile sofrası için hiç de uygun bir konu değil bu, Leon," dedi.

"Kuzinimiz hayat insanıdır. Böyle şeylerden anlar," diye atıldı kont. Sonra gene bana döndü. "Bizim eski kral yaşı ilerledikçe genç, küçük kızlara düşmüştü, aracısı ona böyle kızlar bulurdu. Kral da kızları geniş bir ormanın içinde bulunan Parc aux Cerfs adlı malikanede saklardı."

"Ona Sevgili Louis demelerine şaşmamalı."

"Büyüleyici bir adamdı," dedi kont, bir yandan da bana bakarak anlamlı anlamlı gülümsüyordu.

"Belki benim çekicilikten anladığım sizinkinden farklıdır."

"Sevgili kuzinim, bu kızlar yoksul çevrelerden geliyorlardı. Böyle olması gerekirdi zaten. Kral, soyluların kızlarına dokunamazdı ki. Bu kızları zorlayan yoktu, gelmeleri önerilmezdi bile. Kızlar kendi özgür iradeleriyle gelirlerdi. Bazan onları ana ve babaları da getirirdi. Paris sokaklarındaki küçük kaldırım çiçekleri.. qnurlu bir hayat yaşamaktan, hayatlarını onurlu bir yolla kazanmaktan yana umudu olmayan kızlar...Çoğu aşağılık, bayağı yaşama biçimlerini sürdürerek hep horlanacaklardı, bir bölümü de iş buluncaya kadar ciğer hastalıklarından ölmezlerse ya da gözleri dikişten kör olmazsa didinip duracaklardı. Tek dayanakları güzellikleriydi... bataklık gülleri...Bunlar görülür, toplanır ve hoşuna gitsin diye krala sunulurdu."

"Peki kral ne zaman bunlardan bıktı? " diye sordum.

"Kral eli açık adamdı. Kızlara iyi bir çeyiz verirdi, aracı da koca bulurdu, sonra kızlar mutlu yaşayıp giderlerdi anlayacağınız. Şimdi, benim sevgili erdem savunucusu kuzinim, söyleyin bakalım bana: bu kızlar o bataklıkta kalıp da ölseler daha mı iyi olurdu? Oysa kısa bir süre yoldan çıkmakla ömür boyu rahat yaşadılar iyi işler de sağladılar kendilerine."

"Bu konuda herkesin yorumu farklı olabilir."

"Kaçak güreşıyorsunuz. Kızlar bedenlerini kan ter içinde çalışıp iki kuruş alacakları bir yere mi, yoksa kral ailesinden birine mi satmalılar demek istiyorum."

"Yalnızca, bunun size böyle bir soru sorma cesaretini veren kötü bir sistem olduğunu söyleyebilirim."

"Bu sistem bir tek Fransa'ya özgü değil ki." Kont bana ilgiyle bakıyordu.

"İyiye gidecek ". dedi Etienne."Turgot ve Necker gittiler. Bay Calonne'un bizim için ne yapabileceğini göreceğiz."

"Politik konuşmalarımızla Bayan Maddox'u sıkıyor muyuz? " diye sordu Leon.

"Gerçekten böyle bir şey yok. Bu konuşmaları çok ilginç buluyorum. Ne olup bittiğini öğrenmek isterim."

"Ne olursa olsun," dedi Leon, "kendimizi hazırlayacağız. Bana öyle geliyor. Eğer bir değişim kaçınılmazsa kendimizi bu değişime alıştırmalıyız."

"Ayak takımını şatoya getirecek bir değişimden bana ne!" diye patladı Etienne.

Leon omuz silkti. Etienne öfkeyle konuşmasını sürdürüyordu:

"Senin için daha kolay olabilir. Bir köylünün inine pek çok kişiden daha kolay uyabilirsin."

Masada bir sessizlik oldu. Kont, yüzünde anlayışlı ve meraklı bir anlatımla bir Leon'a bir Etienne'e bakıyordu Etienne'in yüzü öfkeden karmakarışık, Leon'un kiyse sakinliğini koruyordu.

"Bu kesin," dedi Leon rahatça. "Çocukluk günlerimi hatırlıyorum. Çamurların arasında debelenirken hiç de mutsuz değildim. Büyük güçlük çekmeden böyle bir hayata uyabileceğime eminim. İki dünyayı da bildiğim için talihli sayılırım."

Etienne sesini çıkarmadı. Kim bilir aralarında buna benzer ne çatışmalar geçmiştir diye düşündüm. Bana öyle geldi ki Etienne kontla olan bağını şiddetle vurguluyor ve Leon'un şatoda yaşamasına da içerliyordu. Bunu bilen Leon ise pek işin üzerinde durmuyordu.

Kont konuyu değiştirdi ve masadaki konuşmalara yön vermeye alışık olduğunu fark ettim. Bir yandan da, böyle fırtınalar koparıp sonra da tepkiyi bekleyip izlemekten hoşlanıyor mu diye düşünüyordum.

"Kuzin Minelle'e ülkemizin pek kötü bir portresini çiziyoruz," dedi kont. "Biraz da gurur duyacağımız şeylerden söz edelim. Umarım, Paris'ten hoşlanacaksınız. Dünyada eş bulunmadığını çekinmeden söyleyebileceğim büyük bir kültür merkezi. Orada bir evim var. Otel derler ama eskiden büyük evlerimize bu ad verilirdi, yoksa evim bildiğimiz anlamda otel değildir. Hemen hemen iki yüz yıldan beri bu ev ailemizindir. Evet, Kral Birinci François zamanında yapılmıştı, o zamanlar dünyanın en güzel mimari yapıtlarından bazıları Fransa'da

yükseliyordu zaten. Loire Nehri kıyılarında ki güzel şatolarımızdan bazılarını da göreceksiniz, size Paris'i tanıtmaktan zevk duyacağız."

Kont şehir dışındaki hayatla şehirdeki hayat arasındaki karışıklıklardan söz etti ve böylece yemeğin geri kalan bölümü de geçti.

Ben bu konuşmayı umulmadık bulmuştum, annem sağ olsaydı allak bullak edici bir konuşma derdi. Derringham Malikanesi'nde kadınların bulunduğu bir masada böyle şeyler konuşulamazdı.

Yemekten sonra başka bir salona geçtik ve kont konyak içti. Benim de konyaktan tatmamda diretti. Konyak boğazımı yaktı, bir iki yudumdan fazla almaya korktum. Bu halimin de kontu eğlendirdiğini anlıyordum.

Yaldızlı pirinç saat onu vurduğu zaman kont artık Margot'un yatması gerektiğini belirtti. Onun henüz rahatsızlığını atlatmadığını unutmamalıydık. Kont, kızının elden geldiğince çabuk sağlığına kavuşmasını istiyordu. İyi geceler diledik ve Margot'la birlikte odalarımıza yollandık.

Margot, "Minelle, nasıl dayanacağımı bilmiyorum," dedi "Ne olacak biliyor musun? Bana bir koca bulacaklar."

"Daha değil," diye onu yatıştırmaya çalıştım. "Henüz çok gençsin."

"Çok genç ha? On yedisindeki bir kız yeterince büyümüş, evlenme çağına gelmiş sayılır."

"Bu senin düşüncen sanırım."

"Babam kralla kraliçeden söz ederken ve kraliçenin evlenmek için buraya getirildiğini anlatırken bana nasıl bakıyordu, görmedin mi? Bu bir uyarıydı. Ben bilirim."

"Bana da o konuşma biraz alışılmadık gelmişti."

"Açık saçık demek istiyorsun. Ya o küçük kızlarla ilgili anlatılanlar. Bu konuşmaların maksatlı yapıldığını sanıyorum. Babam benim artık saf bir kız olmadığımı benden saçma bir karşı çıkış beklemediğini söylemek istiyordu. Söyleneni yapacaktım ve bu da kendi iyiliğim için olacaktı.. O küçük kızlar gibi."

"Kadınların yanında yapılan konuşmalar hep böyle midir? "

Margot sesini çıkarmadı, benim tedirginliğim gitgide artmaktaydı.

"Hadi," dedim, "ne düşündüğünü söyle bana."

"Babamın sana hayran olduğu belli, Minelle."

"Bana yeni geldiğim için incelik gösteriyor yalnızca... sanırım kuzin demekten de hoşlanıyor. Ama doğrusu, konuşmanın o şekilde gelişmesine nasıl izin verdi şaşıyorum."

"Maksatlı yaptı."

"Niçin yaptı, ne maksadı olabilir? "

Margot başını salladı, ben de kendi düşüncelerimle baş başa kalmak için büyük bir istek duymaktaydım. İyi geceler diledim ve odama geçtim.

Hizmetçi kandilleri yakmıştı, oda mum ışığında büyüleyici görünüyordu. Hiç böyle lüks görmemiştim. Kötü sokaklardan alınıp böyle yerlere getirilen kızları düşündüm. Acaba neler hissetmişlerdi?

Aynanın karşısına oturdum ve saçlarımdaki tokaları çıkardım, saçlarım omuzlarıma döküldü. Mum ışığı öyle tatlıydı ki insan olduğundan çok daha güzel görünüyordu. Gözlerim heyecanla parlamaktaydı ama bu korkuyla karışık bir heyecandı, yanaklarım da hafifçe kızarmıştı.

Başımı çevirerek kapıya baktım. Neyse ki anahtarı gördüm. Tam kapıyı kilitleyecektim ki dışarıda bazı mırıltılar duydum. Elim anahtarı çevirmeye hazır, olduğum yerde kaldım. Ayak sesleri kapımın önünden geçmekteydi, kapıyı hafifçe açıp aralıktan bakmaktan kendimi alamadım. Etienne ve Leon'u gördüm. Dahası sözlerini de duydum.

"İyi ama kim bu kız? " diyordu Leon.

"Kuzin!" Bu da Etienne'di. "Yeni bir fikir. Sanırım kız onun yeni metresi."

"Nedense benim böyle söylemeye dilim varmıyor şimdilik."

"Ama olacaktır... ve çok geçmez. Bu da yeni bir

yöntem. - metreslerini şatoya getirmek."

Kapıyı kapattım ve sonra da titreyen parmaklarımla kilitledim. Gidip gene aynanın karşısına oturdum. Dehşetle bir an aynada kendime baktım. Sonra yüksek sesle konuştum: "Buradan elinden geldiğince çabuk ayrılmalısın."

O gece çok az uyudum. Duyduklarım beni öylesine allak bullak etmişti ki, adamların sözlerini yanlış anladığıma kendimi inandırmaya çalışıyordum. Ama kontun ne olduğunu aşağı yukarı bildiğim için pekala onların yorumlarının doğruluğunu da görebiliyordum. Evet, yeterince mantıklı yorumlardı bunlar. Öyleyse ben ne yapmalıyım? Okulu kapatıp eşyalarını satmakla gemilerimi yakmıştım, yani geri dönemezdim. Aslında İngiltere'den hiç ayrılmamam gerekirdi, kontun benimle niçin ilgilendiğini anlamalıyım. Ne biçim bir adam olduğunu yeterince biliyordum. Gene de Margot'a can yoldaşlığı etmemi önerdiğinde bu öneriyi olumlu karşılamıştım. Margot yol boyu kendisiyle ilgilenecek bir arkadaşa gerek duymaktaydı ve ben bu iş için biçilmiş kaftandım. Şatoya geldiğim zaman da Margot'un arkadaşı olacağıma inanıyordum, ama hep bu tür arkadaşlar ve mürebbiyeler gibi evin belli bir bölümünde, yer olarak da efendilerle hizmetçiler arasında bir noktada yaşayıp gidecektim. Bir iki yıla kadar Margot evlenirdi herhalde, ben de biraz para biriktirmiş ve Fransızcamı iyice ilerletmiş olurum, o zaman İngiltere'ye döner ve Fransızca öğreten bir okul açardım. Tasarılarım bunlardı.

Belki, diyordum, zamanla Joel Derringham da uygun bir evlilik yapar, böylece Lady Derringham'la Sir Derringham 'o küçük çılgınlığın' bittiğini anlarlar ve gene bana öğrenci gönderirler.

Ne var ki kontun tavrı ve duyduğum yorumlar hemen gitmemi gerektiriyordu.

Dışarda bir çıtırtı duyunca hemen kalktım ve kapıyı açtım, karşımda elinde sıcak suyla bir hizmetçi duruyordu. Yıkandım, giyindim ve Margot'un odasına yollandım.

Margot dinlenmişti ve çok daha sakin görünüyordu, bu

yüzden konuya hemen girmeyi uygun buldum.

"Margot," dedim, "sanırım benim burada hayli garip bir durumum var."

"Ne? " diye bağırdı Margot.

"Belirsiz demek istiyorum."

"Anlamadım? Ne olmuş senin buradaki durumuna? "

"Emin olamadığım da bu ya. Bir görevle geldiğimi sanıyordum. Sana arkadaşlık etmek, bu güç zamanlarında can yoldaşın olmak ve İngilizce öğretmek üzere bana para verildi. Ama burada kendimi kuzin olarak buldum, bana konukmuşum gibi davranılıyor."

"Kuzin hikâyesinin uydurulması gerekiyordu, ben de sana her zaman bir dost gibi davranacağım, bunu biliyorsun. "

"Ama evde yaşayan öteki kişiler..."

"Babamdan söz ediyorsun. Canım, garip bir kişi olarak tanınır zaten. Seni kuzin yapmak onu eğlendiriyor. Yarın bakarsın kızının arkadaşı olduğuna karar verir ve davranışını da buna göre değiştirir."

"Ama ben böyle davranışlara, garipliklere alışık değilim, her şeyin adı konmalı. Sonra sen de farkındasın herhalde Margot, benim böyle bir topluluğa girecek giysilerim filan da yok."

"Giysi mi düşünüyorsun? Onu da ayarlayacağız. Benimkilerden alabilirsin.. ya da yenileri bulunur. Paris'e gideceğiz, ne istersen alırsın sana da."

"O kadar param yok."

"Hesaba yazılır. Bizde böyle olur bu işler."

"Senin için evet, belki Leon ve Etienne için de olabilir. Ailedensiniz. Ben değilim. İngiltere'ye dönmeliyim ve niçin böyle yaptığımı da senin anlamam gerek."

Margot'un gözleri korkudan karamıştı. "Minelle, lütfen yalvarırım beni bırakma. Gidersen yalnız kalırım.. Anlamıyor musun? "

"Böyle bir durumda burada kalamam Margot. Küçültücü bir durum bu."

"Seni anlamıyorum. Açıkla."

Tabii, "Baban metresi olmamı tasarlıyor," diyemiyordum. Bu sözler insana çok dramatik ve saçma geliyordu, durumu yanlış değerlendirmiş de olabilirdim üstelik Evet o iki gencin tartıştıkları şey açıktı, ortadaydı, ama bütünüyle yanlış da olabilirlerdi.

Margot ellerime sarıldı. Gene o isteri krizlerinden birine tutulacak diye korkuyordum. Bu krizler beni korkutuyordu, çünkü Margot o zaman gerçekten çılgınlara dönüyor, krizin etkisi çok uzun sürüyordu.

"Minelle, söz ver bana. söz ver...seni ve Charlot'yu kaybedemem. Hem biz seninle Charlot'yu bulmaya gideceğiz. Sensiz hiç bir yere gidemem. Söz ver bana. Söz verinceye kadar da seni bırakmam."

"Kesinlikle sana söylemeden gitmem," dedim. Sonra zayıf bir tavrıyla, "Biraz bekleyeceğim, bakalım ne olacak ". diye ekledim.

Margot kanmıştı.

"Leon bana şatoyu gezdirecek ". dedim. Saata baktım. "Az sonra kitaplığa gelir."

"Kitaplık dün gece yemek yediğimiz salonun bitişiğinde."

"Margot, Etienne ve Leon hakkında ne düşünüyorsun? "

"Ne düşünülebilir onların hakkında? Kardeş gibiler sanırım. Hep buralardadırlar."

"Sen de onlardan hoşlanıyor musun? "

"Evet... bir yerde öyle. Leon'un çenesi durmaz, Etienne de çok kendini beğenmiştir. Etienne babamın dikkatini çeken herkesi kıskanır. Leon aldırılmaz bile. Bu tavrı bir yerde babamın hoşuna gider. Bir keresinde 'Babam Leon'a kızarak 'Babanın inine dönebilirsin!' diye bağırıyordu. Leon hazırlanmaya başladı. O zamanlar on beş yaşındaydı. Çok iyi hatırlıyorum. Korkunç bir sahneydi. Babam onu dövdü ve odasına kilitledi. Ama bu yüzden Leon'a hayran oldu sanıyorum. Biliyorsun, babam kazayla Leon'un ikizini öldürmüş ve sonra da Leon'a iyi bir eğitim yaptırıp ona aileden biriymiş gibi davranmaya yemin etmiş. Leon gitseydi

babam bu sözünü yerine getiremeyecekti. Bu yüzden Leon bir yere kılmıdayamadı."

"Ama istese giderdi elbette."

"Elbette giderdi. Leon da yoksulluğa dönmekten nefret ediyor. Sonra ailesine yiyecek ve para verir, ailesi de ona güvenir."

"Leon'un ailesine sırt çevirmemesine sevindim."

"Hiçbir zaman Leon böyle şey yapmaz. Elbette Etienne ondan çok değişiktir. Etienne burada olmaktan ve babamın kendisini oğlu olarak tanımasından çok memnundur. Onu ırkilden tek şey evlilik dışı bir çocuk olması. Sanırım babam da buna üzülüyor. Etienne hep babamın kendisini nüfusuna geçireceğini umuyor."

"Böyle bir şey olabilir mi? "

"Olabilir tabii. Etienne gelecekte kont olmak ve mirasa da konmak istiyor. Bence babam onu varis yapacak ama aklının bir köşesinde annem ölürse tekrar evlenebileceği var. Çok yaşlı değil. Annemle on yedi yaşındayken evlenmiş. Eminim bir gün bir erkek çocuğa sahip olacağını düşünüyor."

"Annen açısından ne kadar korkunç."

"Annem babamdan nefret eder, babam da onu küçümser. Nou-Nou olmasa annem babamdan korkardı sanıyorum. Nou-Nou babama güvenmez. Hep böyledir Nou-Nou. Küçük Ursula'sına başka birinin bakamayacağını düşünür. Bebekliğinde annemin dadısıymış, dadıların büyüttükleri bebeklere ne kadar meraklı olduklarını bilirsın. Nou-Nou benim de dadımdır ama annem başka tabii, hastalanınca da mutlaka ona bakmak istedi. Bu babam için sıkıcı bir şey, çünkü Nou-Nou annemin yiyeceği yemekleri de hep eliyle pişirmekte diretir."

"Ne korkunç bir kuşku! Peki baban Nou-Nou'ya gitmesini söylemiyor mu? "

"Nou-Nou'ya şaşıyor, kendisini şaşırtan ve karşı çıkan kişilere saygı duyar babam."

"Hiçbiriniz bunu yapmıyorsunuz sanırım."

"İsterdik ama bazan onun yüzüne bakıp da içindeki şeytanı sezince insanın bütün cesareti kırılıyor. Bana öyle oluyor. Etienne'e de öyle. Leon'unkinden pek emin değilim, çünkü babama bir iki kere karşı çıktı. Nou-Nou annemi savunmakta kararlıdır, gerekirse bu uğurda ölümü de göze almıştır."

"Ama bu babanın bir cinayet tasarladığının inşaatı gibi."

"Ne de olsa Leon'un kardeşini öldürdü."

"O bir kazaydı."

"Evet ama gene de öldürdü işte."

Ürperdim. Eve gitmem gerektiğini daha bir belirgin hissediyordum.

Kitaplığa geçip Leon'la buluşmamın zamanı gelmişti, odadan çıktım. Ama kontu kitaplıkta bulunca bir hayli tedirgin oldum. Bir koltuğa oturmuş kitap okuyordu.

Kitaplık, büyük avizesi, kitap raflarıyla kaplı duvarları, işlemeli tavanı, kadife perdeli uzun pencereleriyle insanı etkileyen bir yerdi. Ama benim o anda konttan başka şeyi gözüm görmüyordu.

"Günaydın kuzin," dedi kont ayağa kalkarak. Bana doğru geldi ve elimi tutarak öptü. "Sabah ne kadar taze ve güzel görünüyorsunuz. Yemin ederim ki iyi uyumuşsunuzdur."

Duraksadım. "Yabancı bir yatakta ne kadar iyi uyunabilirse o kadar, teşekkür ederim."

"Ben o kadar çok yabancı yatakta yattım ki artık hiç etkilenmiyorum."

"Leon bana şatoyu gezdirecekti de, onun için geldim."

"Leon'u kovdum ve yerini ben aldım."

"Aaa!" dedim, irkilmiştim.

"Kızmadığınızdan eminim. Şatomu size kendim gezdireyim dedim. Biliyorsunuz, burası bana kıvanç verir."

"Doğal bir şey bu."

"Beş yüzyıldan beri şato ailemindir. Az zaman değil ha, kuzin? "

"Çok uzun zaman. Bu kuzin sözünü yalnızken de sürdürmek gerekli mi? "

"Aslını ararsanız kuzinim olmanız hoşuma gidiyor. Duygularımı paylaşıyor musunuz? "

"Bence bu akrabalık hikâyesi çok saçma ve ciddiye alınmaya değmez bir şey. Nedeni Margot'la birlikte..."

Kont elini kaldırdı. "O konuya değinilmesini yasakladığımı unutmayın."

"Benim burada bulunuşumun nedeni o konu olduğuna göre, değinmemek saçma."

"O yalnızca bir başlangıçtı.. iyi bir taş kazanmak için bir iki taşın harcanması gibi bir şey. Satranç oynar mısınız? Bildiğinizden eminim. Bilmiyorsanız da öğreteceğim."

Annemle birlikte satranç oynadığımızı söyledim. Annem satrancı babamdan öğrenmişti, ama kontun oyunuyla benimkinin birbirine uymadığından da emindim.

"Eminim uyuşuruz oyunda. Satranç partilerine oturmak için artık akşamları iple çekeceğim. Ama keşif turumuza başlayalım artık değil mi? Büyük merdivenden çıkacağız. Sonra şatonun asıl eski bölümüne gelineceğiz."

"Çok güzel," dedim.

"Leon'dan daha iyi bir rehber olacağım. Ayrıca Leon yüzyıllardır ailede değil. Şimdiki durumuna uymuş görünse bile hiçbir zaman geldiği yeri unutmaz. Etienne de öyle. Hayatta unutulması gereken şeyler de vardır, hatırlanması gerekenler de.. Akıllı adam bunları ayırt etmeyi bilendir, böylece insan mutlu olur ve mutluluk hepimizin amacıdır, değil mi? En akıllı adam en mutlu adamdır. Aynı düşüncede misiniz? "

"Evet, sanırım öyle."

"Ne kadar hoşlandım bundan... Sonunda üzerinde anlaştığımız bir nokta bulduk. Ama bir daha pek olmaz değil mi böyle şey? Sizinle çatışmak çok hoşuma gidecek."

Büyük bir avluya çıkmıştık, kont da Margot gibi bir zamanlar burada at sırtında mızrak mızrağa dövüşler yapıldığını söyledi.

"Şu ayak izlerine bakın. Nasıl da belli değil mi? Yüzyıllar boyu buralara basan binlerce ayak taşları nasıl da aşındırmış. Konuklar gezmek için bu merdivenlerden inip

çıkarlardı. Bu bir hava almak yoluydu, gösteriler yapıldığında da izlemek için gene merdiven basamaklarına otururlardı. Merdiven başındaki şu düzlükte de ailem ve önemli konuklar oturur, gösterileri izlerlerdi. Gene bu düzlükte atalarım, krallar gibi mahkeme kurar ve adalet dağıtırlardı, kötülük edenleri yargırlardı, bazan zindanlara atılanlar bir daha hiç oradan çıkmayabilirdi. Acımasız günlerdi o günler, kuzin."

"Bugün dünyada daha az acımasızlık olmasını dileyelim," dedim. Kont elini omuzuma koyarak karşılık verdi. "Bundan emin değilim. Felaketin önleneyeğini dileyelim, çünkü bir gelir çatarsa Tanrı bilir halimizin nice olacağını."

Kont bir an sessizleşti, sonra büyük merdiveni destekleyen kemerlerin yanında dilencilerin durup Silvaine kontun gösteri düzenlediği günlerde ondan nasıl büyük sadakalar aldıklarını anlattı.

"Bu düzlükten şatonun ana bölümlerinden birine çıkılır. Gelin kuzin, işte sofa."

"Çok geniş," dedim.

"Öyle olması gerekirdi. Burada günlük hayatlarını yaşarlardı. Şatonun efendisi burada habercileri kabul eder, kötü davrananları yargılar, savaşa giderken adamlarını toplar, kölelerini çağırırdı."

Titredim.

"Üşüdünüz mü kuzin? " Kont hafifçe kolumu tuttu, ben elimden geldiğince yavaş çekilmeye çalıştığımda da buna dikkat etti ve belli belirsiz gülümsedi.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. "Yalnızca yüzyıllar boyu burada olup biten olayları düşünüyordum. Sanki arkalarında bir şeyler bırakmışlar gibi."

"Hayalcisiniz. Sevindim buna. Şatoda ilginizi çekecek birçok şey bulacaksınız."

"Benim için ilginç olacak.." Sonra her nedense ekledim,

"Bu kısa kalışım süresince."

"Kuzin, umarım kalışınız kısa sürmez."

"Marguerite iyileşir iyileşmez gitmeye karar verdim."

"Sizi burada tutmak için belki başka bir neden de buluruz canım."

"Çok kuşkuluyum. Şunu anladım ki benim yerim İngiltere'dir. Okulu yönetmek... Bunun için eğitildim."

"Bana söz düşerse hiç de bu işe uygun olmadığınızı söylerim."

"Siz öyle söyleyebilirsiniz ama görüşünüz tasarılarımda hiçbir değişiklik yapmaz."

"Sanırım acele harekete geçmeyecek kadar akıllı bir insansınız. Okul para getirmedir. Onu bu yüzden bırakmadınız mı? O beceriksiz Joel ailesiyle aranızı açtı, ondan sonra da çekip gitti. Böyle bir davranışı yalnızca küçümseyebilirim."

"Hiç de anlattığınız gibi olmadı."

Kont kaşlarını kaldırdı:

"Sizin çekiciliğinize kapıldığınızı biliyorum ve bunu anlıyorum da, ama baba kamçısını şaklatıp git deyince gitti."

"Sanırım, Sir John da her baba gibi çocuğunun kendisine boyun eğmesini beklemiştir."

"Sizin çıtkırdıdım Joel çocuk değildi ama. İnsan karşı çıkar. Yo, hayır. Aşkta nane'mollalığı sevmem."

"Ortada aşk filan yoktu ki. İyi arkadaşlık. Ayrıca bu konuyu da tatsız buluyorum. Şatoyu gezmeye devam etsek ne dersiniz? "

Kont başını eğdi. "En büyük isteğim sizl hoşnut etmektir," dedi. "Burada salon gibi bir oda var. Bu oda ve yatak odası şatonun efendisiyle karısının asıl daireleriydi. Bakın, bir kale gibi yapılmış değil mi? İnsanların rahatını sağlamak onları korumak kadar önemli değildi o zamanlar."

"Bu oda da sofanın büyüklüğünde."

"Evet, burada konuklarını ağırlarlardı. Buralara masalar koyarlardı, şurada da başka bir masa vardı, yüksek bir masa. Buraya şatonun sahibi, karısı ve önde gelen konuklar otururlardı. Yemekten sonra masalar kaldırılır, konuklar büyük ateşin çevresini alırlardı.. burada, odanın ortasında... açık bir ateş."

"Gözümün önüne getiriyorum onları, oturmuş hikâyeler anlatıyorlar. "

"Şarkılar da söylerlerdi. Sürekli uğrayan şarkıcı konuklar

vardı. Onlar bütün ülkeyi dolaşırlar, yemeklerinde şarkı söyleyecekleri şatolara ve büyük evlere uğrarlardı. Çok ağırdı işleri, yoksuldular, sık sık uğradıkları yerlerde gösteriden sonra onlara para vermeye bile yanaşmazlardı."

"Eminim ki bu şatoda öyle bir şey hiçbir zaman olmamıştır."

"Ben de eminim. Atalarım yabanıl ve kanun tanımaz insanlardı, kötülüklerini anlatan ne hikâyeler dinlemişimdir ama hiç cimriliklerini duymadım. Har vurup harman savuran insanlardık. bize iyi hizmet eden birine parasının ödenmediğini hiç duymadım. Gördüğünüz yüksek masa alçak masaları tepeden gördü ve böylece ikinci derecedeki konuklarımızı da gözden ayırmamış olurduk. Şatonun bu bölümünü olduğu gibi sakladık, yalnızca törenlerde kullanıyoruz. Atalarımın nasıl yaşadıklarının bana hatırlatılmasından hoşlanırım. Yerleri hasırla kaplatmazdık elbette. Ne sevimsiz bir gelenektir o da! Çoğu kez kokutmak gerekliydi. Aa, kuzin kafanız karıştı bakıyorum. Kokutmak nedir bilmiyorsunuz değil mi? Açıkça söyleyin. Sonunda zaferi kazandım."

"Zafer mi dediniz?" dedim. "Niçin her şeyi bildiğimi düşünüyorsunuz anlamıyorum."

"Çünkü çok bilgilisiniz, sürekli olarak her çatışmanın zaferinizle sonuçlandığını hissediyorum."

"Niçin peki bu...silahsız savaş?" Bu soruyu sert bir tavırla sormuştum."

"Bizim ilişkimizin yapısının gereği sanırım..."

"İlişkimiz çalıştıran ve çalışan ilişkisidir. Görevim de sırtında mızrakla dövüşmek değil, Margot'la ilgilenmek..."

"Yalnızca bir kez aklınızı karıştırmıştım, kuzin. Hani şu kuzinlik ilişkisinden önceki günlerde yatak odama sızıp da yakalanmıştınız ya... Tıpkı yaramaz bir çocuğa benziyordunuz ve açıkça söyleyeyim ki o anda beni büyülediniz."

"Anlamanız gerekir sanırım..."

"Anlıyorum. Çok iyi anlıyorum hem. Özenle davranmam

gerektiğini biliyorum. Uçmaya hazır olduğunuzu biliyorum. Ama ne trajedi olur bu... benim için. belki sizin için de. Korkma küçük kuzin. Size kaygısız adamların kuşağından geldiğimi söyledim ama, aldırmanın gerektiğinde ok gibiyimdir."

"Nereden nereye geldik. , Garip doğrusu sözün dönüp dolaşıp buralara gelmesi. Neydi o sözcük, bilememiştim... kokutmak mı? "

"Pek bilmeniz beklenemezdi bu sözcüğü, çünkü çok az kullanılır. Ardıç odunu ya da Uzak Doğu'dan gelme çubukları yakarak bir koku elde etmek demektir, hasırların kokusu dayanılmaz hale gelince bu yapılırdı."

"Hasırları kaldırmak daha basitti herhalde."

"Ara sıra kaldırılırdı hasırlar, ama öyle pisti ki gene de arkada bir koku kalırdı. Şu sandıklara bakın. Bunlarda hazinelerimiz saklanırdı.. altınlar, gümüşler ve kürkler elbette.. samurlar, herminler, çeşitli kürkler. kapanınca da gördüğünüz gibi oturacak yer olarak kullanılır, konuklara yeterince yer bulunmadığında buralara da oturulurdu. Konukların çoğu yere, ateşin çevresine çökerlerdi. Yatak odasına geçiyoruz. Atalarımın çoğu burada doğmuşlardır."

Ayakkabılarımız taş zeminin üzerinde tok bir ses çıkarıyordu. Odada yatak yoktu, yalnızca birkaç parça ağır eşya duruyordu ve bunların şatonun geri kalan bölümü yapılmadan önce kullanıldığını tahmin ettim.

Birkaç küçük odaya daha geçtik bu odalarda da pek eşya yoktu, duvarları ve döşemeleri taşıtı.

"Bir Ortaçağ soylusunun evi," dedi kont. "Zamanla kendimize daha güzel yaşama köşeleri yapmamız biraz şaşılacak şey. Şatolarımızla çok gururlandığımızı söyleyebilirim. Birinci François döneminde yapı işleri ilerledi. Gördüğünüz gibi biz de kralı izledik. Kral büyük bir sanat aşığıydı. Bir keresinde, insanların bir kralı kral yapabildiğini ama bir sanatçıyı yalnızca Tanrı'nın yapabildiğini söylemişti. Kralın mimariye özel bir ilgisi vardı, bu yüzden dostları arasında da mimariyle ilgilenmek moda olmuştu. Güzel yapılar

yaptırmakta herkes birbiriyle yarış ediyordu. Biz burayı biraz zenginliğimizi göstermek ,biraz da gizli amaçlarımız için yaptırdık .Yani bazı saklı odaları ve gizli geçitleri var, bizden başka hiç kimsenin de buraları bilmemesine karar verdik, ama belki bir gün size gösteririm. Bir keresinde önemli bir hanımefendi, evinin gizli planlarını kimseye vermeyeceğinden emin olmak için mimarının kafasını kestirmişti."

"Korkunç bir davranış."

"Ama işi sağlama alıyor. Ah, sevgili kuzin, sizi allak bullak etmek öyle hoşuma gidiyor ki."

"Sanırım duyduğunuz zevki yarıda kesmek zorunda kalacağım, çünkü şunu söyleyeyim ki bu masala inanmadım."

"Niçin inanmadınız? Şatonun sahibi bütün her şeyin de sahibi demektir. Astları tarafından davranışları hakkında kendisine soru sorulamaz."

"Umarım siz de gücünüzü böyle kullanmayı düşünmüyorsunuz."

"Ruh halime bağlı."

Konuyu değiştirerek, "Sanırım bu şatoda çok kişi yaşamıştır," dedim. Ama kont kaşlarını çatınca bir konunun insanı sıkıp sıkmadığına yalnız kendisinin karar verdiğini anladım.

Kont kaşlarını kaldırdı. İçimden tamam dedim, şimdi bana bunu hatırlatacak .ama nedense sonra düşüncesini değiştirdi. "Pek çok kişi," dedi. "Şövalyeler vardı. Evin çeşitli bölümlerinin başkanlığını yaparlardı. Masa şövalyesi, oda şövalyesi, şarap mahzeni şövalyesi gibi. Bunların çoğu soylu ailelerden gelirlerdi ve şövalye olmak üzere hazırlanırlardı. Diyeceğim, ev halkı kalabalıktı. Tabii ahırlar da şatonun önemli bir bölümünü oluştururdu. O zamanlar araba yoktu ama her çeşit at vardı: yük beygirleri, hanımların ve şato sahibinin sürecekları binek atları. Hizmetlerinin karşılığında şato sahibi şövalyelerini eğitirdi, zenginliği ve önem derecesi de beslediği şövalyelerin sayısına göre ölçülürdü."

"Her ne kadar Etienne ve Leon günümüzün ölçülerine

göre şövalye sayılırlarsa da bu geleneğin artık eskisi gibi sürmediğini sanıyorum."

"Evet, onlara şövalye diyebilirsiniz. Onlar da soyluların eğitimini görmüşler ve bir soylu gibi yetiştirilmişlerdir. Burada bulunmalarının nedeni benim ailelerine borçlu olmamdır. Evet, eski şövalyelere benzediklerini söyleyebilirsiniz. Bakın, burada başka bir oda var, orayı da size göstereyim. Kızlar Odası."

Büyük odanın kapısından içeri baktım. Köşede bir iğ duruyordu, duvarlarda halılar vardı.

"Kızlar yün eğirirlerdi," dedi kont. "Görüyorsunuz, aydınlık bir oda. Gözünüzün önüne getiriyor musunuz onları, başları işlerine eğik, durmadan çalışıyorlar. Şatoya kızlar da alınırdı. Bunlar iyi aile kızlarıydılar, iyi de dikiş dikmeleri şarttı. İyi dikiş dikmek üretici bir kadın olmak demekti. Kuzin, siz iyi dikiş diker misiniz? "

"Korkarım üretici değilim. Çünkü ancak gerekli olduğunda dikiş dikerim."

"Buna da sevindim. Dikişin üzerine çok eğilmek gözleri ve bedeni bozar. Bir kadının dikişe gelinceye kadar çalışabileceği ne işler var."

"Duvar halılarındaki resimler neyi gösteriyor? "

"Fransızlarla bir düşmanları arasındaki savaşı... İngilizlerle sanırım. Genellikle böyle olurdu zaten."

"Sanırım Fransızlar kazanmış, öyle mi? "

"Doğallıkla. Bu halıyı Fransız kadınları dokumuşlar. Otkeler halılarını tarih kitaplarını hazırladıkları gibi yaparlar. Sözlerin ve resimlerin yenilgiyi zafere nasıl çevirdiğini görmek eğlencelidir."

"Bana da İngilizlerin Fransızlara hiç yenilmedikleri öğretilmedi, anneme de, bu bilgimi başkalarına da öğretmeye çalışırım."

"Çok akıllı bir öğretmensiniz, kuzin."

Kontun benimle alay ettiğine inanıyordum ama bundan hoşlanıyordum da. Onun sesini dinlemeyi, yüzünde beliren duyguları izlemeyi, güzel kaşlarını kaldırmasını, dudaklarını

kıpırdatmasını çok seviyordum. Ev halkına emir verdiği gibi bana da emir veremeyeceğini göstermekten de ayrıca hoşlanmaktaydım. Şimdiye kadar görmediğim bir biçimde kendimi canlı, hayat dolu hissediyordum; ayrıca şimdiye kadar öğrendiklerime bakarak buradan hemen gitmem gerektiğini, ama nedense kayıtsız davrandığımı da biliyordum.

"Mürebbiye de kızlarla birlikte bu odada otururdu," diye kont konuşmasını sürdürdü. "Sizi bu rolde gözümün önüne getiriyorum. Altın sarısı saçlarınız omuzlarınıza bırakılmış ya da örülmüş, bir örgünüz de omuzunuza düşmüş. Çok sert bir havanız olurdu mutlaka, kızlar hızlı konuşurlar ya da pek kıkırdarlarsa terslenirdiniz ama bu arada onların şatodaki kötü davranışlarla ilgili dedikodularından da hoşlanırdınız. Onları sözde azarlardınız ama için için de dedikodularını sürdürmelerini isterdiniz. Çünkü siz az hilekâr değilsiniz, kuzin, adım gibi biliyorum."

"Nereden biliyorsunuz? "

"Bilirim ben, sezdim. Kalacağınızı bildiğiniz halde durmadan gitmeyi tasarladığınızı söylüyorsunuz. Beni onaylamıyor gibi görünüyorsunuz ama bunun ne ölçüde olduğunu doğrusu merak ediyorum."

Kont beni sarsmıştı. Kendimi aldattığım gerçek olabilir miydi? Onu tanıdığımdan beri hiçbir şeyden, en çok da kendimden emin olmayan biri olup çıkmıştım. İçgüdülerim işler büsbütün karışıp ben de kendimi olaylara iyice kaptırmadan buradan uzaklaşmamı söylüyordu ve hâlâ... Belki kont haklıydı. Hilekârdım, ikiyüzlüydüm, özüm sözime uymuyordu. Kalmak istediğimi bildiğim halde kendi kendime gitmeyi tasarladığımı söylüyordum.

Sert bir sesle konuştum:

"Sizi onaylamak ya onaylamamak bana düşmez."

"Benden hoşlandığınızı biliyorum, arkadaşılığımı seviyorsunuz. Parlıyorsunuz, öfkeleniyorsunuz, şakalaşmaktan hoşlanıyorsunuz...kısacası sizin üzerimdeki etkinizi ben de sizin üzerinizde yapıyorum... ve biz bu durumdan kaçmamalıyız... mücadele etmeliyiz."

"Kont hazretleri, çok yanılıyorsunuz."

"Siz de gerçekten kaçmak ve defalarca emrettiğim halde bana kont değil de Charles dememekle yanılıyorsunuz."

"Size boyun eğmenin gerekliliği konusunda bir emir bulunduğunu düşünmemiştim."

"Bütün emirler boyuneğilmesi içindir."

"Ama ben sizin şövalyelerinizden biri değilim. Yarın buradan gidebilirim. Beni burada tutacak hiçbir şey yok."

"Kızıma olan sevginiz var. O kız güç durumda. Dünkü isteri nöbetinden hiç hoşlanmadım. Beni çok tedirgin ediyor böyle şeyler. Siz kızımı sakinleştirebilirsiniz. Onu akli başında davranmaya itebilirsiniz. Yakında evlenmesi gerekecek. Bunda kararlıyım. Onun yanında kalmanızı istiyorum..., evliliği oturana kadar. Bunu yapın, sonra isterseniz gidersiniz. Size yeterince para da vereceğim, dilediğiniz gibi bir okul açmanız için... belki Paris'te böyle bir yer açar, İngilizce öğretirsiniz. Sir John'un İngiltere'de yaptığı gibi size birçok öğrenci gönderirim ben de.. Bu evlilik gecikmeyecek, işiniz de olacak o zaman. Marguerite evlilik için hazır olduğunu söylüyor. Akıllı bir genç kız olduğunuzu biliyorum. Bu çok şey istemek sayılmaz değil mi? "

"Durumu iyice incelemem gerek ". dedim temkinli bir tavırla. "Söz veremem."

"Hiç değilse zavallı Marguerite'i göz önünde bulundurun."

Elbette onu düşüneceğimi söyledim.

Şatonun eski bölümüne geçtik. Burada da ön altı ve on yedinci yüzyılların inceliği kendini göstermekteydi.

Kont, "Burada yaşadıkça her şeyi yavaş yavaş öğreneceksiniz," dedi. "Antik bölümü size kendim göstermek istedim."

Tur bitmişti. Kontun havası da değişmiş gibiydi. Biraz keyfi kaçmıştı nedense. Nedenini merak ettim, arkadaşlığından zevk alıyordum ama gene de yalnız kalınca sevindim. Çünkü, konuşmalarımızın ardında saklı olduğuna inandığım kinayelerin üzerinde biraz düşünmek istiyordum.

Margot, geçirdiği sıkıntılı olaydan sonra yalnız zihinsel bir gerginliğe değil fiziksel bir gerginliğe de uğramıştı. Çok yorgundu ve hâlâ bebeğine üzülüyordu. Bana gerek duyduğundan kuşku yoktu. Onun için çok üzüliyordum, çünkü ailesinin içinde kendini biraz bırakılmış hissettiğini biliyordum. Böyle annesiyle babası olduktan sonra buna şaşmamak gerekti, onları gördükçe annemin bana verdiği sevgi ve erdeme bin kez şükrediyordum. Sevgili Margot'tan, bütün soyluluğuna ve servetine rağmen esirgenmiş bir armağandı bu. Etienne ve Leon da, burada büyümelerine karşın hiç de kardeş gibi yakın değillerdi birbirlerine.

Nou-Nou da sırrı bilen iki üç kişiden biri olduğu için Margot'un durumunu anlıyordu. Ona birkaç gün dinlenme ve kendi hazırladığı ilaçlardan verdi, gerçekten de bunlar Margot'un uykularının düzelmesini sağladı. Margot dinlenince canlanmış ve ruh hali düzelmiş olarak kalkınca ben de bu rejimin gerekliliğine inandım.

Dinlenmeler bana da zaman sağlamaktaydı, bu arada Leon ve Etienne de bana dostça davranmakta kararlı gibiydiler. İkisiyle de ayrı ayrı ata bindim, üzerinde düşününce bu gezintiler de anlamlıydı.

Kontun bana şatonun eski bölümünü gezdirdiği günün öğleden sonrasında Etienne birlikte ata binmemizi önerdi. Bana kırları gezdirmekten zevk duyacağını söylüyordu.

Ben ata binmekten her zaman zevk almıştım-o zavallı küçük Jenny'ye bile-ve ayrıldığım günden beri de atım Dower'ı sık sık düşünmekteydim. Bu yüzden Etienne'in önerisini istekle kabul ettim. Dahası, annemin Joel Derringham'ı etkilemem için bana aldığı binicilik giysilerim de vardı, yani donanımım tamamdı.

Tek sorun hangi ata bineceğimdi, ama Etienne en iyisinin şatonun ahırlarındaki atlardan birine binmek olduğunu söyledi.

Etienne haklıydı, ahırda güzel bir kır at durmaktaydı.

Etienne, "Çok oynak değildir," dedi. "Harika bir kadın binici olduğunu biliyorum ama, malum ya, ilk binişte.."

"Bunu da nerden çıkardın bilmem," diye karşılık verdim. "Sonra ben yalnızca bir kadın biniciyim... harika falan değil."

"Çok alçakgönüllüsün, kuzin."

Kuzin sözcüğüne dikkat ettim ve içimden gülümsedim. Ben kontun kuziniysem Etienne kendi kuzeni de olmamı isteyecekti. Etienne'i anlamaya başlıyordum.

Etienne'in davranışları kusursuzdu. Ata binmeme yardım etti ve kıyafetimi övdü. "Çok şık," dedi.

"Evde ben de öyle sanıyordum," karşılığını verdim. "Ama burada öyle olduğundan pek emin değilim. Giysilerin farklı ortamlarda bu kadar değişimleri çok garip."

"Sen her ortamda büyüleyicisin," dedi Etienne kibarca.

Kırlar güzeldi, yapraklar sonbaharın gelişiyle kızarmıştı, önce ağır, sonra hızlı gittik. Dower'e bindiğim günleri anımsadığımdan çok memnundum. Etienne'in bana gösterdiği özen de hoşuma gitmişti. Dikkat ettim, benimle öyle ilgiliydi ki ne zaman aramız biraz açılrsa hemen yanımda bitiveriyordu.

Şatoya dönerken -sarırm şatodan iki mil kadar uzaklaşmıştık- bir ev gördük. Çok çekici bir görünüşü vardı, gri taşlarının üzerine birkaç çeşit hanımeli sarılmıştı. Bazılarının yaprakları kahverengi olmuştu, bu da bitkilere ayrı bir güzellik veriyordu.

Kapıda bir kadın duruyordu, birini bekler gibiydi. Kadının çarpıcı güzelliği karşısında irkilmiştim. Gür kızıl saçları vardı, gözleri yeşildi, uzun boylu ve biraz toplucaydı, çok da şıktı.

"Seni Bayan LeGrand'la tanıştırayım," dedi Etienne.

"Herhalde kendileri şatonun en yakın komşusu oluyordur."

"Haklısın, öyledir," karşılığını verdi Etienne.

Bayan LeGrand kapıyı açmıştı. Atlarımızdan indik, Etienne ben inerken atımı tuttu, sonra iki atı da o amaçla yapılmış direğe bağladı.

"Bayan Maddox," dedi Etienne.

Bayan LeGrand bana doğru geldi. Gözlerine çok iyi giden yeşil bir giysi vardı sırtında. Etekliğinin altına da kalçalarının darlığını gizleyen bir çember yerleştirilmişti, eteğine zengin ve düzenli bir bolluk veren bir de kafes olmalıydı bu çemberin çevresinde. İç eteğine gelince bu da giysisinden bir ton daha koyu bir yeşildi. Saçları başının üzerinde toplanmıştı, çok güzeldi, bu biçim saç tuvaleti, geniş alnından ötürü saçlarını böyle yapan kraliçeden yayılmış son bir modaydı. Bayan LeGrand'ın yeşil giysisinin korsajı da boynunun ve göğsünün güzelliğini göstermek için düşük tutulmuştu. O, gerçekten çarpıcı bir kadındı.

Bana, "Şatoda olduğunuzu duydum küçük hanım," dedi, "sizinle tanışmak için sabırsızlanıyordum. Umarım birlikte bir bardak şarap içme onurunu bana verirsiniz."

Bundan zevk duyacağımı söyledim.

"Salona buyrun," dedi Bayan LeGrand.

Yeşilin çeşitli tonlarının kullanıldığı serin bir odaya girdik. Yeşilin Bayan LeGrand'ın en sevdiği renk olduğu belliydi. Ona gidiyordu bu renk. Yeşil gözlerinin, sık ve siyah kirpikleri, kızılımsı saçlarıyla nasıl çelişkili bir çekicilik yarattığını görmüştüm.

Salon küçüktü, ama belki de şatonun büyük odalarına alıştığım için bana öyle geldi. Bizim okulun odalarıyla karşılaştırdınca bayağı büyük bir salondur oysa. Mobilya şatodakiler kadar şıktı, yerde güzel halılar vardı. Yastıklarla perdelerin solgun yeşili birbirini bütünlemekteydi. Burası, gerçekten zevkle döşenmiş bir odaydı.

Şarap getirildi ve Bayan LeGrand bana kuzenimin şatosunda nasıl vakit geçirdiğimi sordu.

Duraksadım. Her şeye karşın gene de kendimi kontun kuzini olarak düşünemiyordum. Her şeyi çok ilginç bulduğum karşılığını verdim.

"Bunca yıl sonra konta ve Marguerite'e gelmeniz ne kadar garip. Siz de bu akrabalığı biliyordunuz herhalde. Kendileriyle bağınız olduğunu bilmeniz gerekir."

Kadın da, Etienne de beni dikkatle inceliyor gibiydiler.

"Hayır," dedim, "süpriz oldu."

"Ne kadar ilginç! Peki nasıl tanıdınız birbirinizi? "

Kont bir yalan söylerken gerçeğe elden geldiğince yakın olmak akıllılıktır demişti. "Kont ve ailesi Sir John Derringham'da kalırlarken ortaya çıktı."

"Siz de mi orada kalıyordunuz? "

"Hayır. Ben yalnızca o yörede çalışıyordum. Annemin bir okulu vardı."

"Bir okul mu? Çok garip."

"Bayan Maddox çok iyi eğitim görmüş bir küçük hanımdır " dedi Etienne.

"Bunda hiçbir gariplik yok," diye karşı çıktım." "Annem dul kaldı, kızın ve kendini geçindirmek zorundaydı. Öğretmen olduğu için bu işi yaparak hayatını kazanmayı uygun gördü."

"Kont da bu okulu keşfetti," diye patladı Etienne.

"Kızı bizim okulda öğrenciydi."

"Ah, anlıyorum," dedi Bayan LeGrand. "Sonra da onun akrabası olduğunuzu anladı."

"Evet... böyle oldu."

"Okuldan sonra... gelmeniz şaşırtıcı olmuştur bu..." Kadın, şatoya demek ister gibi elini salladı.

"Tabii, öyle oldu. Okulda da mutluydum. Annem sağken çok rahattık."

"Üzgünüm. Acı bir şey. Demek sonra da Fransa'ya geldiniz? "

"Marguerite'in tatil yapması gerekiyordu. İyi değildi. İşte, ben de onunla birlikte geldim."

"Ya okul? "

"Kapandı."

"Öyleyse burada kalmayı düşünüyorsunuz... ne kadar kalacağınız da belli değil."

Kadın nezaket gereği birtakım sorular soruyormuş gibime geldi, ama karşılık vermem gerektiğini düşünmekle ben aptalca davranmaktaydım.

Soğuk bir tavırla konuştum: "Belirli tasarılarım yok, bu

yüzden sizinle bu konuda tartışamayacağım."

"Bayan Maddox Fransızca'yı çok iyi konuşuyor, öyle değil mi Etienne? "

Etienne bana gülümsedi. "Bir İngiliz'in Fransızca'yı bu kadar iyi konuşması her zaman rastlanacak bir olay değil."

"Yalnız hafiften dil çalması var."

"Ama o da konuşmasına çekicilik katıyor," diye ekledi Etienne.

Kadın başını salladı, artık soru sorma sırası bana gelmişti. "Güzel bir eviniz var, efendim. Uzun zamandır burada mı oturuyorsunuz? "

"On dokuz yıldan beri."

"Şatoya en yakın ev bu olmalı."

"İki milden daha az arası."

"Böyle güzel bir eviniz olduğu için mutlusunuz herhalde."

"Burada mutluyum ama buranın sahibi değilim. Arazinin içindeki her şey gibi burası da Kont Fontaine Delibes'indir. Küçük hanım, Fransa'ya daha önce de sık sık gelir miydiniz? "

"Marguerite'le gelmeden önce Fransa'yı hiç görmemiştim."

"Çok çok ilginç."

Konuyu değiştirdim ve doğanın güzelliklerinden söz etmeye başladık, İngiltere'nin doğals güzellikleriyle Fransa'nınkileri karşılaştırdık, benzer ve değişik yanlarını belirttik, yani konuşma daha uzlaşmalı yollara girdi.

Bir süre sonra kalktık, kadın ellerimi avuçlarına aldı ve kendisine gene uğrayacağımı umduğunu söyledi.

"Etienne sık sık uğrar, beni çok sevindirir. Etienne, küçük hanımı gene getirmelisin. Siz yalnız da gelerseniz çok sevineceğim."

Etienne atlarımızı çözerken ben de konukseverliğinden ötürü kadına teşekkür ettim.

Atlarımıza binip sürmeye başlayınca Etienne'e, "Ne güzel kadın," dedim.

Etienne, "Ben de öyle düşünüyorum," dedi, "ama belki

de ön yargılıyımır."

Hayretle ona baktım. Etienne gülümsedi ve tepkimi görmek ister gibi gözlerini yüzümden ayırmadan ekledi, "Onun annem olduğunu anlamadın mı? "

Etienne'le kont arasındaki ilişkiyi düşünerek titrediğimi hissettim. Acaba Etienne'in beni şaşırtması için mi Bayan LeGrand'ın kimliğini benden maksatlı olarak gizlemişlerdi?

Annemin sözlerini anımsayarak sakın kalabildiğime şükreliyordum. Annem, bir İngiliz hanımefendisi hiçbir zaman duygularını dışa vurmamalıdır, derdi, özellikle gerilim anlarında. Bu gerilim miydi? Kesinlikle irkiltici bir durumdu.

"Böyle güzel bir annen olduğu için gururlanmalısın," dedim.

"Evet," dedi Etienne, "gururlanıyormuş gerçekten."

Kadın hâlâ kontun metresi miydi acaba, merak ediyordum. Şatoya yakın bir evde oturuyordu... konta yakındı. Kont onu bu evde görmeye geliyor muydu? Kadın şatoya gidiyor muydu?

Benim işim değildi, bunun beni ilgilendirmedığı konusunda kendimi sertçe uyardım.

Ertesi gün de Leon'la at gezintisine çıktık. Leon'la konuşmak Etienne'le konuşmaktan daha kolay geldi bana. Leon daha rahat, daha doğal bir insandı Köylü çocuğu olduğunu saklamak için bir neden görmüyordu ve bu yanıyla ondan çok hoşlandım.

Leon'da Etienne'in esmerliği yoktu, ama canlı havasıyla çok daha çekiciydi. Buğday rengi yüzünde koyu mavi gözleri çok güzel duruyordu. Kısa kesilmiş, koyu renk, kıvrıcık saçları da ona gitmekteydi. Giysileri iyi dikilmişti ama işe yarar, rahat giysilerdi bunlar, yani Leon'da Etienne'in kıvraklığı ve şıklığı yoktu.

Atını hayvanla bütünleşmiş gibi sürüyordu, sanki o ve atı tek bedendiler. Ben dün bindiğim kır attaydım. Artık bu atla kendimi biraz daha rahat hissetmekteydim ve atın da aynı şeyi hissettiğine emindim.

Leon Etienne'den daha neşeliydi, daha açık yürekliydi,

o da Etienne gibi biniciliğimi övdü ve bir süre atlardan söz ettik. Leon'a atım Dower'i anlatım, onu bıraktığım için ne kadar pişman olduğumu söyledim, öbür atım Jenny'den de söz ettim.

Birdenbire kendimi Leon'a annemi anlatırken buldum. Annemden bu kadar rahatlıkla söz edebilmem çok iyiydi, sonra nedense Leon'un da beni anlayacağını düşünüyordum, tanışalı çok az bir zaman olmuşken nasıl ondan bu kadar emin olabiliyordum, garip şeydi bu. Herhalde beni çeken Leon'un yapısıydı. O içten, açık bir insandı, bu demekti ki ben de öyle olabilirdim.

"Annen burada olduğunu bilseydi ne derdi?" diye sordu Leon.

Duraksadım. Annemin, kontu kesinlikle onaylamayacağını çok iyi biliyordum. Ama şatoda bana bir konuk gibi davranıldığını görse annem sevinebilirdi.

Leon'a, "Sanırım okulu zamanında bıraktığıma sevinirdi," dedim. "gerçekten güçlüklerde karşılaşmadan yani."

"Kuzenlerinle olmanı da kötü karşılamazdı herhalde?"

"Bence Marguerite birlikte kalmamızdan memnun," dedim kaçamak yaparak.

Leon'un yüzüne kuru bir gülümseme yayıldı. "Kont da memnun olmakta ondan aşağı kalmaz," dedi. "Bunu açıkca ortaya koyuyor."

"O yalnızca iyi bir ev sahibidir."

Önceki içtenliğimizden sonra sır kalması gereken bir şey üzerinde konuşmamız aramıza anlık bir engel koymuştu.

Sonra gene Leon konuştu: "Dün Gabrielle LeGrand'ı görmeye gittiğinizi duydum."

"Onun Etienne'in annesi olduğunu öğrendim."

"Evet. Kendisi yıllardır kontun arkadaşlarıdır."

"Anlıyorum," dedim.

Leon'la Etienne'in söylediklerini anımsadım ve Leon'un şimdi beni uyarmakta olduğuna inandım. Onlar bu akrabalık ilişkisine şaşmamışlardı, benim de buna şaşıtığım yoktu ya. Leon'un kafasının nasıl çalıştığını anlıyordum: Leon'a göre

kont beni İngiltere'de görmüş, hoşlanmıştı, hakkımda bazı tasarıları vardı, beni de buraya o tasarılarını gerçekleştirmek için getirmişti. Leon'un hakkımda hiç de iyi şeyler düşünmediği gün gibi ortadaydı. Ama yalnızca Marguerite dostluğuma gerek duyduğu için geldiğimi ona nasıl açıklayabilirdim?

"Sanırım," dedi Leon havadan sudan konuşur gibi, "İngiltere'de hayat buradakinden çok değişiktir."

"Doğallıkla.. gene de belki temelde aynıdır."

"Peki ama sizin Sir John Deringham metresini açıkça burnunun dibinde oturabilir miydi? Karısı ne derdi bu işe? "

İrkilmiştim ama bunu belli etmemeye çalıştım. "Hayır. Böyle bir şey kabul edilmez. Her ne olursa olsun Sir John böyle davranmaz."

"Burada olağan karşılanır. Bazı krallarımız bize örnek olmuşlardır."

"Bizim de böyle davranan krallarımız vardı. Bir tanesi II.Charles'tir."

"Onun annesi Fransızdı."

"Vatandaşlarını hafifmeşrap göstermekte kararlısın galiba."

"Değişik ölçülerimiz olduğunu sanıyorum."

"Senin düşündüğün şeyler kesinlikle İngiltere'de de görülür, ama bunlar pek açık yapılmaz. Gizlilikte bir erdem var mı, bundan da pek emin değilim. Ama gizliliğin ilgili kişilerin hayatını biraz daha kolaylaştırdığına inanıyorum."

"Bazılarının."

"Kadınların durumlarını kolaylaştırır. Kocanın uçarılıklarının kadının yüzüne vurulması pek hoş şey olmasa gerek. Ama işin bir de şu yanı var: koca ve metresinin açıkça buluşmaları onları yalan söylemek zorunda kalmaktan kurtarır."

"Görüyorum ki bir gerçekçisiniz küçük hanım, üstelik bu tür pis işlere bulaşmayacak kadar da dürüst ve güzel."

Evet, bu artık kesin bir uyardı. Leon'a gücenebilirdim ama gözlerinde öyle bir içten ilgi belirtisi vardı ki, ona

inanmaktan, kapılmaktan kendimi alamadım.

Katı bir tavırla, "Böyle bir şey olmayacağına güvenilebilirsin," dedim.

Leon çok sevinmiş görünüyordu, onun düşüncelerini okuyordum: Kont kuzinini bulmuştu- ya da bu akrabalık uydurma bile olsa benim bu konuda bilgim yoktu- ve kızının arkadaşı olarak buraya getirmişti, kuzin ise katı İngiliz toplumunda yetiştiği için kontun tasarılarını tahmin etmiyordu. Yani kontun hakkımdaki tasarıları konusunda benim hiçbir fikrim yoktu Leon'a göre.

Leon her noktada yanılmaktaydı, ama ilgisi ve değerlendirmesi hoşuma gitmişti.

Artık benim adıma duyduğu kaygıları bir yana atmışa benziyordu, sonra da ata binmenin tadını çıkarmaya başladı. Çok zevkli bulduğum bir içtenlikle kendinden söz etmeye koyuldu.

Leon'unki garip bir yazgıydı, hayatı bir tek olaya, kontun ikiz kardeşini öldürmesine bağlanmıştı. "Düşün bir kere," dedi, "bu olmasaydı hayatım bütünüyle değişik olacaktı. Zavallı Jean Pierre. Sık sık Jean Pierre eğiliyor ve bana, 'Hey, buraya bak! Her şeyini bana borçlusun,' diyor sanki.

"Korkunç bir olay bu ama gene de sana yarar sağladığını söylüyorsun."

"Evime gittiğim zamanlar bu olayın bana sağladığı yararları görüyorum, yalnız bana değil, hepimize. Görüyorsun ki aileme de yardım edebiliyorum. Kont bunu bilir ve hoşlanır. Kont onlara da para verir. Köyde en iyi ev aileme aittir, toprakları var. Hayatlarını iyi kazanıyorlar, komşular onlara gıpta ederler. Kaç kez komşuların, Jean Pierre öldüğü gün Tanrı onlara gülümsedi, dediklerini duydum."

Hafifçe ürperdim.

"Gerçekçilik, küçük hanım. Bu Fransızların en güçlü özelliğidir. Jean Pierre yola fırlamamış ve kontun atlarının ayaklarının altına girmemiş olsaydı, ailesiyle birlikte sefil bir hayat yaşıyor olacaktı. Anlıyorsun herhalde onların değerlendirmelerini."

"Annemi düşünüyorum. Onun duyguları nasıl acaba? "

"Bir anne için durum değişiktir tabii. Annem her hafta onun mezarına çiçek götürür, mezarında yapraklarını dökmeyen bir bitki yetiştirir, böylece onun anısının yüreğinde hep canlı kalacağını göstermek ister."

"Ama hiç değilse seni görünce sevinir, değil mi? "

"Evet, ne var ki o zaman da ikiz kardeşimi hatırlar. Hâlâ herkes kardeşim hakkında ilk günkü gibi konuşuyor. Kontu daha çok kınıyor ve ailemiz için yaptıklarını unutuyorlar. İşte bu soylulara karşı kaba bir öfke dalgası.. Her şeyi soylular sınıfına karşı kullanıyorlar."

"Fransa'ya geldiğimden beri bunun farkındayım, daha önce de duymuştum aynı şeyi."

"Evet, değişiklikler yakın. Oluşanları ailemi görmeye gittiğim zaman öğreniyorum. Köylüler, kendilerinden olmayanlara göründükleri gibi değildir benim yanımda, bana içten davranırlar, çünkü onlardanım. Bir kızgınlık dalgası var. Bazan böyle bir durumda pek akıl mantık yok gibi gelir insana, ama Tanrı bilir ya hiç de sanıldığı gibi değildir. Ülkede birçok haksızlık yapılıyor. Halk yöneticilerinden memnun değil. Bazan bugünkü durumun daha ne kadar sürebileceğini merak ediyorum. Artık köylü gibi giyinmedikçe köylerde yalnız başına yolculuk etmek tekin değil. Hiç hayatımda böyle bir şeye rastlamamıştım."

"Ne olacak bunun sonu? "

"Sevgili küçük hanım, bekleyip görmeliyiz."

Şatoya yaklaşırken arkamızdan gelen nal seslerini işittik ve bir adam atını sürerek bize doğru yaklaştı. Adam uzun boyluydu, sade giyinmiş, sık, kızıl saçlarına da peruk takmamıştı.

"Lucien Dubois!" diye bağırdı Leon. "Lucien, aziz dostum! Seni gördüğüme çok sevindim!"

Adam beni görünce şapkasını çıkardı. Leon bizi birbirimize tanıştırdı: "Bayan Maddox, kontun kuzinlerinden biri, şimdi şatoda kalıyor.

Lucien Dubois benimle karşılaştığına sevindiğini söyledi

ve uzun süre kalıp kalmayacağını sordu.

"Daha çok koşullara bağlı," dedim ona.

"Bayan Maddox İngiliz'dir ama dilimizi anadili gibi konuşur," dedi Leon.

"Pek değil, korkarım," karşılığını verdim.

"Yo, çok güzel konuşuyorsunuz," dedi Bay Dubois.

"Kızkardeşine gidiyorsun herhalde," dedi Leon. "Umarım bir süre kalırsın."

"Ben de küçük hanım gibi bunun daha çok koşullara bağlı olduğunu söyleyeceğim."

"Madame LeGrand'la zaten tanıştınız," dedi Leon bana.

"Bay Dubois onun kardeşidir."

Gerçekten de birbirlerine benziyorlardı, aynı çarpıcı güzellik, çelişik renkler. Adamın gözleri kızkardeşininkiler kadar yeşil değildi yalnız, ama belki de o rengi vurgulamayı bilmiyordu, öyle ya, bu da bir sanattı.

Bu adam kızkardeşinin kontla ilişkisi hakkında ne düşünüyor diye merak ettim. Belki Fransız olduğu için durumu kabul ediyordu. Sinsice, kontun soyluluğunun durumu daha anlayışla karşılanır hale getirdiğini düşündüm. Bir kralın metresi olmak onurlu şeydi, ama bir yoksulun metresi olmak utanç vericiydi. Ben bu ayırımı kabul edemiyordum, eğer görüşüm çığlığımdan ve gerçekçi olmayışımдан geliyorsa böyle niteliklere sahip olduğumdan hoşnuttum.

"Çok geçmeden gene görüşürüz kuşkusuz," dedi Leon.

"Ben şatoya çağrılmak onuruna kavuşmazsam siz kardeşimin evine gelmelisiniz," dedi Bay Dubois. Sonra ikimizi de selamlayarak atının başını çevirip gitti.

"İşte hayatla başı derte olan bir adam," dedi Leon.

"Niçin? "

"Çünkü kendisine hak ettiklerinin verilmediğini düşünüyor. Buna çoğunun derdi diyebilirsin. Yeryüzündeki bütün başarısızlar yazgılarını lanetlerler."

"Ulusal ozanımızın söylediği gibi, suç bizdedir, yıldızlarımızda değil."

"Bu konuda söylenecek çok şey var, küçük hanım. Dünyanın en bilinen duygusu kıskançlıktır. Kıskançlık her korkunç günahın temelidir. Zavalı Lucien! Büyük bir acısı var. Sanırım Fontaine Delibes ailesini hiçbir zaman bağışlamayacak."

"Ne yaptılar ona? "

"Ona yaptıklarından gelmiyor kızgınlığı, babasına yaptıklarına bozuluyor. Jean Christophe Dubois Bastille Zindanına kapatıldı ve orada öldü."

"Neden? "

"Çünkü şimdiki kontun babası, Jean Christophe Dubois'nin karısını istedi, Lucien ve Gabrielle'in annesiydi. Güzel bir kadındı. Gabrielle ona çekmiş. Etkili kişiler tarafından, düşmanlarını mahkum etmek amacıyla kullanılan bir ihbar mektubu vardır. Kurbanlar tutuklanma nedenlerini hiçbir zaman bilmezler. Mektup onları içeri atmak için yeterli neden sayılır. Haksız bir uygulamadır bu. İhbar mektubu sözü bile insanın yüreğini hoplatmaya yeter. Buna karşı yapılacak hiçbir şey yoktur. Elbette Fontaine Delibes ailesinin saray ve parlamento çevrelerinde her zaman ayağı bulunmuştur. Delibes Kontlarının etkileri büyüktür, bugün de öyle ya. Dediğim gibi şimdiki kontun babası kadını istemişti, kadının kocası karşı çıkınca da onu buradan uzaklaştırma hazırlıklarına girişti. Sonra bir gece adamın evine bir haberci geldi. Elinde bir ihbar mektubu vardı. Jean Christophe'ı bir daha hiç kimse görmedi..

"Ne acımasızlık!"

"Zalim olan zaman. Bu nedenle değil mi insanların değişiklik yapmaya kararlı olmaları? "

"Öyleyse değişikliğin tam zamanıdır."

"Yüzyılların kötülüklerini düzeltmek birkaç haftada olacak iş değil. Jean Christophe'ın bir kızı, bir de oğlu vardı. Kont, Jean Christophe'un karısını aldıktan üç yıl sonra öldü ve yerine yeni Kont Charles Auguste geçti, şimdiki kont yani. Gabrielle de on sekiz yaşında genç bir duldu. Babası için yalvarmaya geldi yeni kont. Charles Augusto onun

güzelliğine ve zarafetine vuruldu. Kont o zamanlar çok genç ve duyguluydu. Ama geç kalmıştı. Jean Christophe, kurtulduğu haberini alamadan cezaevinde öldü. Charles Auguste Gabrielle'e aşık olmuştu bir kere, tanışmalarından bir yıl sonra da Etienne doğdu."

"Şatoyu sarmışa benzeyen bu drama şaştım doğrusu."

"Kont Fontaine Delibes'in bulunduğu yerde dram eksik olmaz."

"Hiç değilse Gabrielle babasına yapıları bağışlamıştır artık."

"Evet, ama sanırım Lucien için aynı şeyi söyleyemeyiz. Bana öyle geliyor ki Lucien'in öfkesi yerli yerinde."

Şatoya dönerken yolda hep hayatının son yıllarını bir cezaevinde geçirmeye acımasızca zorlanan zavallı adamı düşündüm. Bu işler başına, bir başkası yoluna engel çıkmasını önlemek istediği için gelmişti. Şimdiye kadar bana uzak bulunan entrika ve drama yavaş yavaş karıştığımı fark ediyordum.

Margot beni odasına çağırdı. Çok sevinçli görünüyordu, onun bu kadar çabuk çöküntüden çöşkuya ve sevince geçişini hayretle karşıladım.

Yatağının üzerinde birkaç top kumaş vardı. "Gel de şunlara bak Minelle!" diye bağırdı.

Kumaşları inceledim. Kadife olanı mor renkteydi, üzerinde altın yaldızlı desenleri vardı, öbürü de mavi üzerine sim işlemeliydi.

"Güzel giysilerin olacak," dedim.

"Güzel bir giysim olacak, giysilerim değil. Öteki senin çünkü. Ben sana mavi üzerine sim işlemeliyi seçtim. Bir balo verilecek, babam çok güzel olmamı istiyor."

Mavi kumaşı parmağımla gösterdim ve, "Böyle bir armağanı kabul edemem," dedim.

"Aptallaşma Minelle. Getirdiklerinle nasıl baloya gidebilirsin? "

"Elbette gidemem. Ama bir seçenek var. Gitmem."

Margot sabırsızca tepindi. "Böyle davranmana izin yok.

Gelmek zorundasın. Bu nedenle bir giysin olması gerek."

"Ben sahte kuzinin olmayı ne zaman kabul ettim bilmiyorum... Aslında buraya senin arkadaşın olduğum için geldim."

Margot bir kahkaha attı. "Sen kendisine iyi davranıldığından yakınan ilk insan olmalısın. Elbette baloya gelmen zorunlu."

"Aptalca konuşuyorsun. Annenle babanın verdiği bir baloda arkadaşının bulunması neden zorunlu? "

"Yalnız babam gelecek. Annemin geleceğini sanmam. Babamın dediği gibi, böyle durumları kuruntuyla karşılar o."

"Pek nazikçe konuşmuyorsun Margot."

"Gene başlama sert öğretmen tavırları takınmaya. Artık okulda değilsin." Margot mor kadifeyi aldı, sarındı ve aynanın karşısına geçti "Harika, değil mi? Ne renk! Tam bana göre! Sen de aynı düşüncede değil misin, Minelle? Beni mutlu gördüğüne sevinmiyor musun şekerim? "

"Bu kadar çabuk değişebilmene şaşıyorum."

"Aslında değişmedim. Charlot'cuğum için yürekten üzüliyorum. Burada bir acı var." Margot elini göğsüne bastırdı. "Ama hep üzüntülü olamam ki, sonra bir baloyu ve yeni bir giysiyi sevmem, bebeğime duyduğum sevgiyi de azaltmaz."

Margot kollarını bana doğru uzattı, bir an birbirimize sarıldık. Sanırım o sıra bütün katılığımıza, dünyanın kaç bucak olduğunu bilmeme karşın ben de onun kadar şaşkın bir haldeydim.

Gene de, "Giysiyi kabul edebileceğimi sanmıyorum Margot," dedim.

"Niçin? Parası için değil mi? "

"Param var. Bu başka şey."

"Babam kızacak, hem üstelik bu günlerde de çok yumuşaklığı üstünde. İkimiz için kumaş seçmemi bana kendisi söyledi, sonra da tutup bu renkleri önerdi, tipik davranış biçimidir onun. Önermediği bir rengi 'seçseydim'

çok kızacağından eminim."

"Bunu kabul etmemin benim için büyük bir yanlışlık olacağını sanıyorum."

"Terzimiz Annette öğleden sonra dikişe başlayacak."

Kontu görmeye ve kendimi de buradan ayrılma düşüncesine hazırlamaya karar verdim. Kont hakkında çok şey öğrenmiştim, bu evde kendini mutlu etmenin yolunu nasıl bulduğunu da artık biliyordum. Hayat boyu edindiğim görüşlerimi bir iki ayda kenara atamazdım. Ayrıca annemin bana öğrettiği hayat ilkelerinin bu şatoda geçerli olanlardan çok daha olumlu sayılabileceğinden de emindim.

Bu saatta kontun kitaplıkta olduğunu öğrenmiştim, ayrıca oradayken rahatsız edilmekten de hoşlanmazdı. Ama onun hoşlanmadığı şeyleri yapmaya karar verdim, çünkü bana kızarsa ayrılma tasarımı gerçekleştirmek daha kolay olurdu.

Ne var ki, kont beni görünce hiç de rahatsız olmuş gibi bir havaya bürünmedi. Tam tersine, ayağa kalktı, iki elimi birden tuttu ve beni kitaplığa soktu. Bana bir sandalye gösterdi. Oturdum, o da oturdu, ama kont oturmadan önce sandalyesini benimkine yaklaştırmayı da unutmamıştı.

"Neye borçluyum bu onuru? "

"Sanırım anlaşılması gereken bir şey var, bunu ortaya koymanın zamanıdır," diye söze başladım, ama odaya girmeden önceki gözüpekçe kararlılığımın yerinde yeller esiyordu ve kendime güvenim hızla erimekteydi.

"Bundan daha hoş karşılayacağım bir şey olamaz. Senin kadar uyanık bir insanın kendisine beslediğim duyguların farkında olması gerekirdi, emindim bundan."

"Konuşmanızı ilerletmeden lütfen beni dinleyin: armağanınız olan bir balo giysisi kabul edemem."

"Nedenmiş? "

"Çünkü bu bence..."

"Çok yerinde!" Kont kaşlarını kaldırdı, gözlerinde gene o alaycı pırıltıyı gördüm. "Bana açıklamalısın. Bu konularda çok bilgisizim. Neyi kabul etmek doğrudur, neyi kabul

etmek değildir, açıkla."

"Aylığımı kabul ederim, çünkü kızınıza arkadaşlık ettiğim için bu parayı alıyorum, bu iş için tutuldum."

"Öyle ama sen kuzin oldun artık...aileden birisin. Aile arasında armağan alınıp verilir. Bu yararsız ve boş sözlerin ne anlamı var?

"Lütfen, hiç değilse aramızda şu maskeler düşsün..."

"Evet, öyle yapalım. Gerçek şu ki sana âşık olmaktayım. Bunu biliyorsun. O zaman neyin nesi oluyor bilmezden gelmek? "

Ayağa kalktım. Kont yanımdaydı, kollarını uzattı.

Sertçe, "Lütfen beni bırakın, gideceğim," dedim.

"Önce beni sevebileceğini söyle."

"Hiç de eğlenceli bulmuyorum bu sahneleri."

"Ama çok garip, duygularım iyice altüst oldu, beni eğlendiriyor bunlar. Sen beni hem oyalıyorsun, hem de büyülüyorsun. Sanırım bu yüzden bana heyecan veriyorsun. Şimdiye kadar tanıdığım kimselere hiç benzemiyorsun."

"İzin verirseniz bir şey söylemek istiyorum."

"Her istediğini yapmak bana ancak zevk verir, yeter ki iste."

"O zaman lütfen yerinize oturur ve size duygularımdan söz etmeme izin verir misiniz? "

"İsteğiniz başım üzerine."

Kont yerine oturdu, ben de oturdum. Benim oturmam gerekiyordu, çünkü bacaklarım öyle titriyordu ki kont bunu fark edip korktuğumu anlayabilirdi. Parmaklarımı birbirine kenetledim ve, "Ben sizin çevrenizden değilim, Kont Hazretleri," dedim.

"Charles," diye düzeltti kont.

"Ben size Charles diyemem. Siz bana göre kontsunuz ve hep öyle olacaksınız. Ben değişik bir davranış biçimini kabul etmek, uygulamak üzere yetiştirildim, değişik bir ahlak görüşüm var. Görünüşüm de sizinkinin tam tersi. Beni çok sıkıcı bulacağınızdan eminim."

"Hiçbir şey üzerinde aynı düşüncede olmayışımız bana

çok zevk veriyor. Bu da büyüye büyü katıyor."

"Metresiniz olmamı öneriyorsunuz. Birçok metresiniz bulunduğunu ve bunun yaşama biçiminiz olduğunu biliyorum. Hiçbir zaman kabul edemeyeceğim bir şey bu, anlayabiliyor musunuz? Onun için de İngiltere'ye dönmeye karar verdiğimden haberiniz var mı? Margot yerleşene kadar bekleyebileceğimi düşünmüştüm, ama şimdi bunun da olanaksızlığını görüyorum. Üstü örtülü anlatmaya çalıştığınız şey beni böyle davranmaya zorladı. Hemen gitmek üzere hazırlıklara başlamak istiyorum."

"Korkarım bu konuda sizinle aynı düşüncede değilim. Kızıma bakmak üzere tutuldun ve sözüne sadık kalacak kadar onurlu olduğunu umuyorum."

"Söz mü? Ne sözü? "

"Ne sözü mü? Bir centilmen anlaşması denilebilir buna. Yalnız bu kez iki ayrı cins arasında yapıldı. Şimdi Marguerite'i bırakamazsın."

"Margot beni anlar."

"Acaba? Dün geceki tatsızlığı gördün. Ama niçin ondan söz ediyoruz ki? Kendimizden söz edelim. Önyargılarını yeneceksin. Sana bunu nasıl yapacağını göstereceğim. Kendi evin olacak. . istediğin her şey senin olacak."

"Beni evle mi elde edeceğinizi sanıyorsunuz? "

"Evlerle değil belki."

Kontun atak ve tutkulu bakışları karşısında gözlerimi indirdim. Ondan korkuyordum, daha doğrusu kendimden korkuyordum belki de.

"Şimdi bana bir şey söyle," dedi kont. "Eğer sana evlenme teklif edecek durumda olsaydım önerimi kabul eder miydin? "

Bu kez duraksamam epey uzun sürdü. Sonra, "Sizi yeterince tanımıyorum..." dedim.

"Ve duyduklarında bahse girerim ki pek beni yücelten şeyler değil..."

"Yargılamıyorum."

"Sen hep yargılıyorsun aslında."

"Hayır, yaşama biçimlerimizin birbirinden çok ayrı olduğunu söylüyorum. Geri dönmeliyim."

"Nereye? "

"Önemi var mı? "

"Senin için çok önemli bu. Ne yapacaksın, söyle bana. Okuluna mı döneceksin? Artık Joel de memlekete döner belki. Pek dönmez ya."

"Biraz param var..."

"Yetmez o kadarı, cesur sevgilim. Çok ileri gittiğimi biliyorum. Çok çabuk konuştum. Gelip beni inimde yakaladın. Tanrı biliyor ya, gene de kendimi iyi tuttum. Benim neden yapıldığımı sanıyorsun, buz kraliçesi? Sen benim için bir anlam taşıyorsun. Yatak odama girdiğin ve boynundan alnına kadar dalga dalga gül gibi kızardığın günden beri bunu biliyorum. Seni sıkmaktan, bunaltmaktan hoşlanıyorum, çünkü o zaman güç duruma düşüyorsun. Seninle tartışmaktan da hoşlanıyorum. Sözlü çatışmalarımız çok hoşuma gidiyor. Tartışmalarımız da epey zorlu oluyor. Sık sık bunu düşünüyorum. Seni tanıdığımdan beri kimseye hayranlık duymuyorum."

"Umarım bu metreslerinizi rahatsız etmez."

"Tahmin edebileceğin gibi biraz," dedi kont gülümseyerek.

"Öyleyse ben gideyim de denge yeniden kurulsun."

Kont bir kahkaha attı. "Sevgili Minelle, hep şu Joel'in ne bulunmaz bir aptal olduğunu düşünürüm. Sana evlenme teklif edebilirdi. Tanrı'ya şükür bunu ben yapabileceğim. Elini tutup eşim ol diyebilirim, Fransa'nın en mutlu erkeği sayacağım kendimi."

"Öyleyse böyle bir şey yapamadığınız ve bu çılgınca davranıştan korunduğunuz için kendinizi kutlayın."

"Sen ve ben birlikte...ne eğlenirdik! Biliyorum bunu. Kadınları tanırım..."

"Beni buna inandırmaya çalışmanıza gerek yok."

"Ben o gizli derinlikleri sezerim. Ah, Minelle, aşkım, oğullarımız olacak! Sen oğlan doğurmak için yaratılmışsın."

İn aşağı biraz da mutlu olalım. En güzel şeylere erişelim."

"Burada kalıp bu sözleri daha fazla dinleyemem. İğrenç buluyorum söylediklerinizi. Hasta karınızla aynı çatı altındayız."

"Onun da çok umurunda ya. Bütün istediği yatağına yatıp, dadısına sayısız hastalıklarından yakınmaktır."

"Çok sevecen bir yaratılışınız olduğunu görüyorum."

"Minelle. ."

Kapıya doğru gittim, kont beni durdurmaya kalkmadı. Yarı memnun, yarı üzgündüm. Kont beni kollarına alacak diye ödüm kopmuştu, çünkü belki de çekiciliğine kapılacak ve hayat boyu öğrendiğim kuralları bir yana atabilecektim. Tehlike çanları çalıyordu. Kaçmam gerekiyordu ve kaçmamın gerçek nedeni de buydu, ona karşı duyduğum eğilim.

Odama koştum, kapıyı kapattım ve aynanın karşısına geçtim. Kendimi güç tanıdım. Yanaklarım alev alev yanıyordu, saçım başım dağılmıştı. Annemin onaylamayan bakışlarını ve beni uyardığını görür gibiydim: "Hemen toplanmaya başlamalısın. Büyük bir tehlike içindesin. Bu evden derhal ayrılmalısın."

Annem haklıydı elbette. Onun ölçülerine göre bana hakaret edilmişti. Kont Fontaine Delibes bana metresi olmamı öneriyordu. Böyle bir şeyin olabileceğini aklım almıyordu. Ne var ki ona karşı bu yabancı duyguyu besleyebileceğimi de bir zamanlar aklım almamıştı. İşte gitmeme yol açan da bu tehlikeli duyguydu, gecikmeden buradan ayrılmalıydım.

Giysilerimi toplayıp katlamaya başladım.

"Nereye gideceksin? " diye sordu içimdeki pratik ses.

"Bilmiyorum. Bir yerde ev kuracağım. Bir işte çalışacağım. Biraz param var. Belki Derringham'a dönüp yeniden okul açabilirim, her şeye yeniden başlayabilirim. Şimdi hayatta daha çok deney sahibi oldum. Bu deneyler sayesinde başarıya ulaşabilirim."

Sonra oturdum ve yüzümü ellerimle örttüm. Umutsuzluk her yanıma sarıyor gibiydi.

Kapıda bir tıkırtı oldu. Cevap vermeme kalmadan Margot kendini içeri attı, bana doğru geldi, yüzü allak bullaktı.

"Minelle, kaçmamız gerek. Burada kalamam. Bunu yapamam. Yapmayacağım."

"Ne demek istiyorsun? Ne oldu? "

"Babam şimdi söyledi."

Şaşkın şaşkın Margot'a baktım. Demek ben konttan ayrılır ayrılmaz o Margot'u çağırtmıştı.

"Grassville Vikontu benimle evlenmek istiyor. Ailemize eşit bir ailedendir, babam bu isteği kabul etti. Baloda tanışacağız ve bir ay içinde evleneceğiz. Ben bunu yapamam. Çok kötü durumdayım, Minelle. Beni avutan tek şey senin burada olman."

"Ben de uzun süre burada kalmayacağım."

"Hayır, benimle geleceksin. Bunu yapacaksın, değil mi? İzleyeceğim tek yol bu."

"Margot, sana söylemem gerek. Gitmeyi düşünüyorum."

"Ne, buradan gitmek mi? Niçin? "

"Çünkü geri dönmem gerektiğini hissediyorum."

"Demek beni bırakıyorsun? "

"Benim için gitmek daha iyi, Margot."

"Oh!" Margot derin derin içini çektiikten sonra ağlamaya başladı. Hıçkırıklarla sarsılıyor, ama hıçkırıklarını durdurmak için de hiçbir şey yapmıyordu." "Çok mutsuzum Minelle. Sen burada olursan duruma dayanabilirim. Birlikte gülebiliriz. Gidemezsin. Seni bırakmayacağım." Yalvarırcasına yüzüme baktı. "Birlikte Charlot'yu almaya gideceğiz. Bir plan kuracağız. Söz verdin.. söz verdin. Her şey kötü gidemez, olmaz artık bu kadarı. Grasseville'le evlenmem gerekirse sen de yanımda olacaksın." Margot gülmeye başladı, bu hep beni korkuturdu, gözyaşlarıyla gülüşlerin karışması irkiltici şeydi.

"Yapma, Margot!" diye bağırdım. "Gülme!"

"Gülmeden duramıyorum. Çok eğlenceli...çok eğlenceli!"

Margot'un omuzlarını kavrayarak onu sarstım.

"Trajik bir biçimde eğlenceli," dedi Margot, ama şimdi daha sakindi. Bana yaslandı ve konuşmasını sürdürdü: "Henüz bir yere gidemezsin, Minelle. Bana söz ver.. söz ver bana. . henüz gidemezsin."

Margot'u yatıştırmak için daha burada olduğumu söyledim. Böylece bir süre daha kalmam sağlandı.

Kontun Margot'a gideceğimi söyleyip söylemediğini merak ediyordum. Söylemiş olabilirdi, çünkü bunu Margot'un nasıl karşılayacağını biliyordu, yani bana engel olacağına emindi. Kont çok akıllıydı, kendi yolunda ilerlemeyi çok iyi biliyordu. Bu beni korkuttu ve garip bir biçimde de -ne annemin ne de benim onaylamayacağımız bir biçimde- neşelendirdi.

Terzi geldi ama ben mavi kumaşı kabul etmedim ve bu giysiyi diktirmeyeceğimi söyledim. Margot çok heyecanlıydı. "Baloya gelmelisin!" diye bağırdı. "Nasıl beni ortada bırakabilirsin? Bu Robert de Grasseville'i kabule zorlanacağım, ama ondan nefret edeceğimi de biliyorum. Ne yapacağım? Sen gelirsen dayanabilirim duruma."

"Uygun bir giysim yok," dedim sert bir tavırla, "babandan da böyle bir armağan kabul etmemeye kararlıyım."

Margot bir aşağı bir yukarı yürüyor, Charlot'u özlediğinden ve hayatın ne kadar acımasız olduğundan söz ediyordu. Ben de acımasızdım. Onun ne kadar bitkin olduğunu görüyor ve yardım etmiyordum.

Ona her türlü yardıma hazır olduğumu söyledim.

Margot, "Her türlü mü? " diye sordu dramatik bir tavırla.

"Onursuzca olmadıktan sonra her türlü yardıma hazırım, evet."

Margot'un bir fikri vardı. Çok gururlu olduğum için bana kendi giysilerinden birini satacaktı. Giysiyi değiştirebilir, bazı şeyler ekleyebilirdim. Ben kurdeleler, danteller satın alacak ve yeni bir giysi oluşturacaktım, hem

de parasını ödemenin rahatlığına erecektim.

Margot bunu gözünün önüne getirdikçe neşeleniyordu. "Düşün, seni görünce babamın yüzü ne hale gelecek. Oh, Minelle, bu işi becereceğiz. Çok eğlenceli olacak hem!"

Margot'un neşelenmesine karışmadım. Hayır, bu gerçek değil. Kendi neşelenmeme karışmadım aslında. Ben de kontun yüzünü gördüğümde sevinecektim. Kont geçici bir zafer kazandığını sanmıştı, ama ben ona böyle olmadığını göstermeliydim. Ondan hiçbir şey almayacaktım, ona istediği şeyin küçültücü olduğunu ve bu yüzden çok kızdığımı gösterecektim, bunları yapmakta kararlıyım. Kont, burada yalnızca Margot için kaldığını bilmeliydi. Margot, Vikontuyla evlenir evlenmez gidecektim.

Ben de baloda bulunmak istiyordum. Şimdiye kadar katıldıklarımın hepsinden daha güzel, önemli, büyük olacağından emindim. Sonra kontu konuklarının arasında görmek istiyordum. Bütün o esip gürlemelerine rağmen bana dikkat etmek lütfunda bile bulunmayacaktı belki. Gabrielle LeGrand'ın da gelip gelmeyeceğini merak etmekteydim.

Giysi konusunda da heyecanlanıyordum, son öneriyi istekle kabul etmiştim. En azından bu Margot'u mutlu ediyordu. Margot bu konuya güler ve dolabını açarak çeşitli giysilerin bende nasıl duracağını denerken kendi derdini, geleceğini unutuyordu.

Basit, mavi bir ipek tuvalet bulduk. "Tam senin rengin," dedi Margot. Kumaşın üzerindeki altın ve gümüş işlemler yıldızlı bir gökyüzü havası veriyordu. Zaten yarı saydam bir kumaştandı tuvalet.

"Bu bana hiç yakışmamıştı," dedi Margot. "Bir şeyler eklenirse güzel olur herhalde. Balo için biraz basit ama...Neyse, Annette'i çağıralım ve ne yapacağına bakalım..."

Annette içeri girdi, giysiyi sırtıma geçirtip beni inceledi, ağzında bir dolu toplu iğneyle yere diz çöktü. Başını salladı. "Kalçada çok bolluk var, boy da çok kısa," dedi.

"Sen becerirsin Annette. Yaparsın bir şeyler," diye bağııyordu Margot, bir yandan da Annette'in ellerini

yakalamış sıkıyordu.

Annette başını salladı. "Olanak yok sanmıyorum."

"Annette olanak yaratır!" diye bağırdı Margot. "Biz ona hep böyle deriz. Hep olanaksız der, sonra harikalar yaratır."

"Ama küçük hanım bu..." Annette'in yüzünden sıkıntısı okunmaktaydı.

"Omuzlardan al, Annette," diye buyurdu Margot. "Bayan Maddox'un omuzları güzel... baksana ne kadar yuvarlak. Çok kadınsı. Onları göstermeliyiz. Sonra şu yıldızlı kumaştan da biraz alabilirsin. Bundan neler çıkmaz, sen hele başla bir."

"Pek yapabileceğimi sanmıyorum," dedi Annette.

"Saçma. Sen de bu kumaştan vardır bir yerlerde. Bilirsin ya, artan parçaları saklarsın."

Ve böylece konuşma sürdü gitti, Annette'in sıkıntısı arttıkça Margot bu giysinin çok güzel olacağına daha çok diretiyordu.

İşin garibi giysi gerçekten çok güzel oldu. Bittiği zaman hayran kaldım. Bu bir tül, ipek ve dantel yığınıydı. Sonunda bir balo giysim olmuştu, benim de çok iyi bildiğim gibi ötekilere göre çok sade duracaktı ama olsun, baloya gidebilmemi sağlayacaktı ya. Üstelik ucu da yalnız cüzdanıma dokunuyordu, gururumdan hiç fedakarlık etmemiştim.

Balo antik salonda verilecek, kont da konuklarını büyük merdivenlerin başında durarak karşılayacaktı. Bu balo şato ölçülerine göre bile büyüktü, çünkü kontun kızına söz kesilmesini kutlamak amacıyla veriliyordu.

Margot için üzülüyordum. Bir adamla ilk kez karşılaşmak ve sonra "İşte gelecekteki kocan!" diye ona tanıtılmak Aristokrasi buysa, onlardan olmadığımı şükrediyordum doğrusu.

Balodan bir gün önce şatoda bir gürültü oldu. Merdivenlerde sesler duyduğumda sanırım vakit sabaha karşıydı. Kapımı açtım ve baktım.

Gürültü kontesin dairesinden geliyordu. Kontun üzüntülü sesini duyar gibi oldum: "Nou-Nou'cuğum, böyle şeyler daha önce de olmuştu. Biliyorsun, yalnızca sinirleri bozuk."

"Yalnızca bu değil, Kont Hazretleri. Yalnızca bu değil. Acı çekiyor. Bir ilaçla yatıştırdım, ama etkisi geçti şimdi. Bu gerçek bir acı, onu doktorların görmesini istiyorum."

"İstedigini çağırabileceğini sen de biliyorsun."

"İyi o zaman, hemen bir doktor çağıracağım."

"Nou-Nou, gereksiz yere kendini üzüyorsun. Biliyorsun. Bu saatte beni uyandırmak da. "

"Ben kızımı tanırım. Başkaları da biraz kendilerini üzseler çok iyi olur."

"Bütün şato halkının bu sinir nöbetini paylaşması için bir neden yok."

"Bu sinir krizinden de öte bir şey."

"Nou-Nou, biliyorsun ki yarın gece kızımın balosu var. Annesi de biliyor bunu. Dikkati kendine çekmek istiyor, hepsi bu."

"Katı bir adamsınız, Kont Hazretleri."

"Bu koşullarda katı olmak zorundayım. Böyle durumlarda sen de biraz daha sağlam durabilsen belki böyle şeylerle bir daha karşılaşmayız."

"Doktorları çağırayım öyleyse."

"Bildğin gibi yap."

Duyduklarıma kendimi iyice kaptırmışken yaptığımı resmen başkalarını dinlemek olduğunu fark ettim ve biraz da utanarak kapımı kapatarak yatağıma döndüm.

Zavallı kontes! Kenara itilmiş, üzgün bir insandı ve dikkati üzerine çekebilmek için hastalıklarını kullanıyordu. Yalnız kontesin amacı kocasının dikkatini çekmekse böyle davranmakla hata ediyordu, yanlış taktiklerdi bunlar. Kontes böyle güçsüzlük gösterilerine sığınacağına biraz canlılık, yüreklilik koymalıydı ortaya, güçlü, sağlam bir kadın çekebilirdi kocasının ilgisini ancak... Benim gibi biri mi demek istiyordum acaba? ..

Kendimi toparladım. Ne biçim düşüncelerdi bunlar? Bana ne oluyordu? Neler de düşünüyordum oturmuş? Bu evin işlerine fazla burnumu sokuyordum. Kont gibi bir adam kontes gibi bir kadınla evlenirse, elbette bu evlilik sorunlarla

dolu, tehlikeli bir birleşme olurdu. Üstelik çevrelerindeki de etkilenmeden edemezlerdi. Ben bunları bildiğim halde gene de bürnümü onların hayatlarına gittikçe daha çok sokuyordum.

Sonra o gün doktorların da geldiklerini gördüm. Nou-Nou bekliyordu, doktorları hemen hanımının yanına götürdü ; Kont şatoda değildi ama doktorlar görüşmek için onun dönüşü beklediler.

Akşamı Margot'la birlikte geçirdik. Margot'un neşesi biraz sönmüştü, çünkü giysi heyecanı bitmişti artık.

"Acaba Robert nasıl biri çıkacak? " deyip duruyordu.

"Onu hiç görmemiş olman garip doğrusu."

Galiba çocukluğumda görmüştüm. Ailesinin malikanesi Paris'in güneyindedir. Biz Paris'teyken Robert bir kez eve geldi, çok yaramaz, obur bir çocuktu, bütün pastayı yemişti, kremayı bile o almıştı."

"Hayat boyu sürececek bir beraberlik için pek hoş bir başlangıç değil," dedim. Ama sonra, "İnsanlar büyüyünce değişirler," diye eklemeyi de unutmadım. "Ne yaramaz yumurcuklar büyüyünce ne olağanüstü kişiler olmuşlardır."

"Şişmandır mutlaka."

"Kafanda tatsız bir tip canlandırmak fena fikir değil. Kendisini görünce umduğundan iyi bulursun."

Margot gene gülmeye başladı. "Sen bana çok iyi geliyorsun. Sen.. ne derler.. sıkıştırıcı, hizaya getirici bir şeysin benim için. Babam da bu yönünden hoşlanıyor işte. Senden çok hoşlanıyor, biliyorsun."

"Sen evlendikten sonra buradan gideceğime göre babanın hakkımda düşündükleri pek önemli olmasa gerek, değil mi? "

"Sen gene benimle geleceksin, gelmeyecek misin yani? "

"Planlarımı yerleştirene kadar. Bütün hayatımı böyle geçiremem ya. Senin de anlayan gerek bunu."

"Benim de planlarım var. Evlenince Charlot'yu da yanıma alacağım."

"Nasıl? "

"Orasını sen bilirsin."

"Nasıl yaparım ben bu işi? "

"Sen de Annette gibi konuşmaya başladın. Her şeyin olanağı vardır... yalnız ne yapacağını iyi bileceksin, olanaksız diye bir şey kabul etmem ben. Yapacağım şey Charlot'yu yanıma almak. Hep onu düşünüyorum... düşünmediğim zaman yok gibi bir şey... Ne bileyim ben nasıl insanların elinde oğlum? Düşünsene... büyüyecek.. konuşacak..."

"Biraz zor şimdilik."

"Olsun, ilerde konuşacak ya. Başka bir kadına anne diyecek oğlum."

Margot gene bir isteri nöbetine girmek üzereydi, benim istediğim de bu krizi önlemektir. Bu yüzden Charlot'yu nasıl kaçıracağımız konusunda çılgınca, gülünç planlar yaparak onu yatıştırdım. Önce Charlot'yu bizden aldıkları hana gidecektik oradakileri sorguya çekecek ve izini bulacaktık.

Margot bu oyundan çok hoşlanıyordu, uzun süre oynadık durduk biz de. O kadar ki artık çocuğu nasıl getireceğimizin en küçük ayrıntılarını bile hesaplıyorduk, Margot da bunu bayağı olabilecek bir şey gibi görmeye başlamıştı. Planımızın üzerinde defalarca konuşmak ona gözle görülür bir rahatlık veriyordu. Evet, farkındaydım, Margot bensiz yapamazdı.

3

Kont merdiven başında durmuş konuklarını karşılıyordu, görkemli bir görünüşü vardı. Margot yanındaydı, kızarmıştı ve mor kadife tuvaletinin içinde çok güzeldi. Beni görünce kontun gözleri parladı. Bakışları giysimdeydi. Doğrusu bu giysinin ötekilerle karşılaştırınca çok basit görüneceğini düşünmekte yanılmamıştım. Yalnız bir şeyi hesaplayamamıştım, basitlik giysime garip bir çekicilik de veriyordu.

Odamda kendime şöyle bir alıcı gözüyle bakmış ve gerçekten güzel bulmuştum. Annemin başımı süsleyen bir taca benzettiği saçlarımı pırıl pırıl parlayana kadar

fırçalamıştım. Saçlarım yüzümü bir çerçeve gibi sarmaktaydı, o yıl moda olan biçimde tepemde topladım, biraz kabarttım, bir lüleyi de omuzuma düşürdüm. Çok güzel göründüğümü biliyordum, Margot da şakağıma küçük, siyah bir ben yapıştırmamda diretmişti. "Gözlerini daha büyük ve mavi gösteriyor," diyordu. "Östelik moda."

Süslenmem bitince aynaya baktığımda kendimi tanımakta güçlük çektim.

Ne büyük bir baloydu bu! Salon kimbilir daha ne balolar görmüştü ama bana bundan görkemlisi olmamış gibi geliyordu. Şatonun serlerinden çiçekler getirilmişti. Yüksek masada ve çeşitli yerlerde bu çiçekler vardı, büyük vazolara koymuşlardı, her tarafa koku saçıyor, renkleriyle dekor yaratıyorlardı. Bu kadar güzellik karşısında biraz sersemlediğimi hissettim. Bu kadınların ve erkeklerin sırtlarındaki giysiler gibisini şimdiye kadar görmemiştim. Takılan mücevherler bir servet oluşturabilirdi. Müzisyenler yüksek masanın çevresindeydiler, dans çok güzeldi ve bizimkilerden biraz farklıydı.

Düzeltilmiş giysim ve annemin hayatında iki kez taktığı broşumla her nasılsa dev yusufçukların arasına düşmüş bir pervaneciği andırıyordum.

Kontun armağanını kabul etseydin şimdi senin giysinin de bunlarla boy ölçüşecek durumu olurdu, diye kendi kendimi eleştiriyordum. Ama aslında böyle bir şey konu dışıydı tabii. Belki pervaneye benziyordum ama ne de olsa gururumdan bir şey yitirmemiştim. Giysinin 'İlan lafı mı olurdu bunun yanında? İyi ki kabul etmemiştim kontun armağanını, eleştirilecek değil övülecek biçimde davranmıştım.

Leon o kalabalıkta beni yakaladı ve baloyu nasıl bulduğumu sordu.

"Sanırım gelmemeliydim," dedim. "Ben buraya uymuyorum."

"Nedenmiş o? "

Giysime baktım. Ne desem şu giysi karmaşasından

bütününü kurtulamıyordum. Leon," Çok güzel bir giysi," diye beni yüreklendirdi. "Hemen herkes birbirine benziyor. Körü körüne modayı izliyorlar. Bunları birbirlerinden zor ayırt edebilirsin. Ama sen değişiksin. Kendine özgü bir havan var. Çok hoş buluyorum bunu."

"Bana nazik davranmakta kararlısın da ondan."

"Başka türlü davranmam mı gerekiyor? Dans etmeyecek miyiz? "

"Ben okulda dans öğretiyordum, bana da annem öğretti. Ama burada dans bir değişik."

"Öyleyse biz de kendimize göre dans ederiz, olmaz mı? "

Leon'la dansa kalktık . adımlarını benimkilere uyduruyordu. Dansı severdim, gene kendimi kaptırdım ve giysimin uyumsuzluğunu filan unuttum.

"Damat beyi gördün mü? " diye sordum Leon'a.

"Robert de Grasseville. Evet. Hoş bir çocuk."

"Çok mu genç? "

"On sekiz yaşlarında."

"Margot beğenir herhalde."

"Bu her iki aile açısından da iyi bir evlenme. Demek istiyorum ki kızın iyi bir drahoması var, Robert de ona iyi bir ad, iyi bir durum sağlayacak. Böyle zengin ailelerin birleşmelerinde bu tür şeyler çok aranır, istenir. Böyle birleşmeler onları daha büyük ve güçlü kılar. Yılın evliliği olacak bu. Tabii Marguerite ailenin önemli kişisi. Bakalım, Etienne'e kimi alacaklar."

"Herhalde Etienne de iyi bir evlilik yapar."

"Çok iyi hem.. ama belki şimdiden ayarlamalar yapılmıştır. Yalnız piçlik sorununu unutma. Sanırım Etienne'in evliliği yüzünden annesiyle kont arasında çatışmalar oluyor. Belki Madame LeGrand'ın kardeşi Lucien bu nedenle buradadır. Tabii onlar Etienne'in nüfusa geçirilmesi peşindeler, kont da bunu yapacak, yapacak ama önce başka bir oğlunun doğmayacağına inanması gerek."

"Nasıl olabilir böyle şey? "

"Kont kontesin ölmesini bekliyor."

Ürperdim.

"Evet " diyerek Leon konuşmasını sürdürdü, "korkunç gibi geliyor ama sana daha önce de söylediğim gibi biz gerçekçiyiz. Gerçeklerin gözünün içine bakarız... Kontun da böyle yaptığına emin olabilirsin. Onun bütün istediği kontesten kurtulup, genç, sağlıklı bir kız almak ve erkek çocuk sahibi olmak..."

"Kontes şatonun bir köşesinde yatarken hakkında böyle şeyler söylemek çok tatsız."

"İnleyen ölmez, merak etme sen. Bakarsın sapasağlam duran gitmiş, ah vah eden, herkesin ilgisini çekerek yaşamasını sürdürmektedir. "

Kontes hakkında daha fazla konuşulmasına dayanamazdım, konuyu değiştirdim ve, "Demek yakında Etienne'e de bir gelin geliyor? " dedim.

"Tabii, yakında... ama Grasseville gibisi değil. Etienne nüfusa geçerse o zaman başka, bal gibi olur. Etienne'i kontun varisi diye tanıtırlarsa iş değişir tabii. Anlıyorsun değil mi Etienne'in evliliğinin nelere bağlı olduğunu, nasıl gürültüler koparacağını. ; Biz hep kont özgür kalırsa Gabrielle'le evlenir diye düşünürdük, bu durum her şeyi daha bir kolaylaştırır tabi. İşte bu yüzden Etienne bekliyor. Büyük bir aileden gelmeyen bir kızla evlenmek istemiyor, sonradan kendini büyük bir adın varisi bulunca uygunsuz bir evlenme yaptığını fark ederek pişman olmak niyetinde değil."

"Çok bilmişsin. Ya senin durumun nedir? "

"Aman küçük hanım, ben özgür bir adamım. Kimi istersem seçerim -tabii o da beni seçerse- ve kimsenin de umrunda olmaz ne yaptığım... tabi soylu bir aileden bir hanım seçmemişsem. ; Öyle bir şey olsa hanımın ailesi yönünden başımız derde girer. Kontun böyle bir durum çok hoşuna gider, eminim. Ama herkes benim kökenimi biliyor. Talihli bir köylü. Kimse benimle evlenmek istemez, meğer ki âşık falan ola..."

Güldüm. "Söylediklerin benim için de geçerli. Biliyor musun, bana öyle geliyor ki biz sahiden talihliyiz."

Biri omuzuma dokundu. Döndüm. Kont yanımda duruyordu.

"Leon, kuzinimle ilgilendiğin için teşekkür ederim," dedi. "Şimdi de ben ilgilenmek istiyorum onunla."

Bu savmak demekti. Leon eğildi ve yanımdan ayrıldı.

Kont elimi tuttu, dudaklarında bir gülümsemeyle giysimi gözden geçirdi.

"Sevgili kuzinim, görüyorum ki gururuna sarınmışsın."

"Giysimi de beğenmedinizse buna üzüldüm," dedim.

"Benim varlığımı buraya uygun görmüyor, bu yüzden baloda bulunuşumu hoş karşılamıyorsanız..."

"Övgü beklemek sana hiç yakışmıyor. Gözlerime senden hoş görünen, senden daha gönülden karşıladığım bir konuk olmadığını çok iyi biliyorsun. Tek üzüldüğüm şey, önümüzde pek az zaman olmasına rağmen gene de bizim bunu değerlendirmeyişimiz."

"Bilmece gibi konuşuyorsunuz."

"Sen de ne kadar doğru çözüyorsun ama, hem de nasıl kolayca yapıveriyorsun bunu. Düşün. Birlikte olsak... arkadaşlığımıza kendimizi bıraksak, ne dersin? "

"Kesinlikle olmaz böyle şey."

"Ne olacak öyleyse? "

"Bu desteksiz atışlar kuşkusuz sizi az zamanda yoracak."

"İnan bana, ben yorulmaz, bıkmaz, usanmaz bir avcıyım. Hedefime varana kadar da bırakmam peşini."

"Her avcının hayatında ilk yenilginin acısını tattığı bir an gelir. Siz de bu durumdasınız şimdi."

"Bahse girelim mi? "

"Hiçbir zaman bahse girmem."

"Seni, yaptıracağım o pırlıtlı tuvaletin içinde görmek isterdim. Bu Marguerite'in."

Tanıdım. Demek benden alamadığını ondan alabiliyorsun?"

"Bu giysiyi Marguerite'den satın aldım."

Kont yüksek sesle güldü, birkaç kişinin bize baktıklarını fark ettim. Yorumlarını duyar gibiydim: "Kuzinmiş! Hah hah hah! Kimmiş bu kuzin bakalım? "Etienne'le Leon'un hakkımda konuştukları biçimde konuşacaklardı onlar da, kuşkusuzdu bu.

"Baloya gelmekle iyi ettin," dedi kont. "Eminim seni Marguerite kandırmıştır."

"Ona yakında gideceğimi söyledim."

"Kızım da aklını çeldi, değil mi? Aferin kızıma."

"İlk fırsatta gideceğim."

"Marguerite evlenince onunla birlikte gideceksin, değil mi? "

"Bana bunu rica etti, ama ben İngiltere'ye dönmem gerektiğini düşünüyorum."

"Bizden hoşlanman için bunca şey yaptıktan sonra senin bize bunu reva görmen olacak şey mi? "

"Burada kalmanı olanaksız kılan sizsiniz."

"Ah, zalim kuzin!" diye mırıldandı kont. Sonra, "Robert'i görmek gerek. Gel," dedi.

Ben de Robert'le tanışmaya can atıyordum zaten, güzel güzel gülmeyen, taze yüzlü, genç bir adamla tanıştırlınca çok şaşırdım. Marguerite'nin tarifinden sonra ben şişko, obur bir adamla karşılaşmayı umuyordum. Robert'in bu tarifle ilgisi yoktu. Uzun boylu, şık bir gençti, beni en çok çeken de yüzünün iyilik dolu anlatımı oldu.

Bana öyle geldi ki Robert Margot kâdâr anlayışlıydı, ona hemen ısındım. Robert benimle bir süre konuştu, atlardan ve kır hayatından söz ettik, o ara dans ettiği adam Margot'u yanımıza getirdi.

Margot, "Demek kuzinimizle tanıştınız Grasseville?" dedi.

Kısa sürede evlenecek olmalarına rağmen Margot'un öyle konuşması nezaket gereği gibi geliyordu ama herhalde bu biçim konuşması doğrudu da. Robert benimle tanışmanın bir zevk olduğu yolunda karşılık verdi.

"Yemeğe gidelim," dedi Margot. Bana döndü. "Yemekte

nişanımız açıklanacak Minelle," dedi. "Sen de bizimle gel. "Robert'le arkadaş olmalısınız."

Ferahlamıştım, çünkü Margot'un Robert'den hoşlandığı, onu daha yakından tanımaya çalıştığı anlaşılıyordu. Tabii birbirlerini ilk görüşte aşık olduklarını söyleyemezdim. Bu kadarı fazla şey ummak olurdu, ama hiç değilse birbirlerinden nefret etmeyi de kafalarına sokmamışlardı.

Herkes büfenin hazırlandığı yeni salona doğru akın ediyordu, büfenin zenginliği gene beni şaşırttı. Böylesine sanatçı gözüyle hazırlanmış bir yemek şimdiye kadar görmemiştim. Her şeyde bolluk göze çarpıyordu, Fontaine Delibes şatosunun renkli kıyafetli sofracı ve uşakları da sanki bu dekorun öğeleriydi.

Kontun kendi bağlarından gelen şarap vardı sofrada, pek de uzaklarda olmayan aç köylüleri düşündüm ve bu masayı görmediklerine şükrettim. Gözlerim Leon'u aradı, çünkü onun da şimdi aynı şeyleri düşündüğünü sanıyordum. Ama Leon'u göremedim. Gabrielle'i fark ettim, kardeşiyle birlikteydi. Pırıltılı tuvaletinin içinde çok güzeldi, çok çarpıcıydı, bu hal de ona yaraşmaktaydı. Yanında duran Etienne'in onunla gururlandığını düşündüm.

Pencereye yakın masalardan birine oturduk. Masada Robert, Margot ve başka bir genç adam vardı, Robert'in bir arkadaşı.

Hafif ve sudan bir konuşma tutturmuştuk, Margot'un mutsuz olmadığını fark ederek rahatladım. Zaten Margot kendisi için seçilecek bir koca fikrine alışmıştı- bunu kabul etmesi gerektiği kendisine öğretilmişti, böyle yetiştirilmişti- ama herhalde Robert de Grasseville'den daha yakışıklı, çekici bir adamla evleneceğini düşünemezdi.

Yemekte kont nişanı açıkladı. Herkes haberi ilgiyle karşıladı ve Robert'le Margot kutlamaları kabul etmek üzere kontun yanına gittiler. Ben masada kaldım, o gençle konuşuyordum ama daha birkaç dakika geçmemişti ki bir gürültüyle arkama döndüm. Pencereye çok yakındım ve oradaki yüzü gördüm... içeri bakıyordu. Leon'a benzettim.

Yüz kayboldu, ben hâlâ pencereye bakıyordum ki ağır bir taş cama çarptı, camı parçaladı ve odanın ortasına yuvarlandı.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra korku çığlıkları, kırılan camın şangırtısı duyuldu.

Ben dehşet içinde ayağa kalkmıştım. Kont hemen pencereye koştu ve dışarı baktı. Sonra uşakları bağırdı. "Bahçeyi arayın. Köpekleri salın."

Bir süre salonda karmakarışık bir konuşma sürdü gitti. Sonra gene kont konuştu. "Belli ki önemli değil. Serserinin biri olacak. Bu tatsız şey hiç olmamış gibi eğlencemize devam edelim."

Bu bir emir gibiydi ve konta hiç soru sormadan herkesin boyun eğmesi beni çok şaşırttı.

Gene sandalyeme oturdum. Bu olayın temelinde her zamanki, tedirginlin bulunduğunu biliyordum. Rahat yaşama olanakları bulunmayanların doyumsuzluğu, öfkesi ve kıskançlığıydı bu, har vurup harman savuranlara karşı böyle tepki gösteriyorlardı.

Ben her şeyden çok tedirgin eden de kısa bir an için gördüğüm yüzdü. Bu Leon'un yüzü olamazdı.

Masa arkadaşım konuşuyordu, "Uygulama yapıyorlar. Geçen hafta DeCourcys'de de aynı şey oldu. Yemek yiyordum, bir taş camı kırıp içeri düştü. Ama orası Paris'ti."

Leon'un bana doğru geldiğini görünce kalbim hızla çarpmaya başladı.

Karşımdaki sandalyeyi çekerek, "Pis bir olay," dedi.

Leon'un ayakkabılarına baktım. Pırıl pırıldı. Yani Leon'un birkaç dakika önce bahçede bulunması olanak dışıydı. Gün boyu yağmur yağmıştı, çimler hâlâ ıslaktı, dışardı olsaydı ayakkabılarından bunun anlaşılması gerekirdi.

Leon bana, "Umarım korkmamışsındır," dedi.

"Pek ani oldu."

"Ama pencerenin çok yakınındaydın. Topun ağzında yanı."

"Kim yapabilir bunu? " diye sordum Leon'a bakarak. "Ne yararı olabilir böyle bir davranışın? "

"Birkaç yıl önce olsaydı bir manyağın işidir denir geçilirdi. Ama artık öyle değil. Bu yalnızca halkın hoşnutsuzluğunun dışı vuruluşu aslında. Eski salona geçelim. Dans ediyorlar orada."

Masadaki gençle vedalaştım ve eski salona yöneldim. Ferahladığımı hissediyordum. Yanılmıştım. O Leon olamazdı.

Memnundum da, çünkü Leon'dan çok hoşlanmaya başlamıştım.

Odama dönmüştüm. Giysim yatağın üzerineydi, saçlarım omuzlarıma dökülmüştü, kapı vuruldu.

Yerimden fırladım, bir an dehşet içinde bu gelen kont olmasın diye düşündüm. Olur mu olurdu yani.

Neyse, gelen Margot'tu.

"Soyunmuşsun," dedi. "Seninle konuşmam gerekiyordu. Yoksa bu gece gözüme uyku girmez."

Yatağıma oturdu.

"Nasıl buldun onu, Minelle? "

"Robert'i mi? Çok yakışıklı."

"Ben de öyle buldum. Eğlenceliydi değil mi? Robert'in korkunç bir şey olduğunu düşünüyordum oysa. Sen haklısın... ama zaten sen hep haklısındır, öyle değil mi? En azından haklı olduğunu düşünürsün. Ama sen de Robert'i felaket bir tip olarak düşünseydin görünce şaşırırdın. Neyse, ondan çok hoşlandım... Dans ederken bir ara istedim ki... ah, bilsen nasıl istedim... Keşke James Wedder'e hiç aşık olmasaydım, bunu istedim işte."

"Artık istemenin yararı yok. Bu iş bitti, senin de unutman gerek."

"Unutabilir miyim sanıyorsun? "

"Her zaman olmaz tabii. Ara sıra yoklayacaktır seni bu lüzüntü."

"Yanlış bir adım atan bundan kurtulamıyor."

"Ama yapılan yanlışın üzerinde durmadan düşünmenin de yararı yok."

"Biliyor musun Minelle, James Wedder'i gördüğümü bile unutabilirim ben.. Ah şu Charlot olmasa, belimi büken, o. Ne yapmalıyım, Minelle? Robert'e söylemem mi gerek yoksa? "

Benden ses soluk çıkmıyordu. Ne diyebilirdim zaten? Böyle bir konuda nasıl öğüt verebilirdim? Onun ve Robert'in mutluluğu için yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu ben nereden bilecektim?

Sonunda uzlaşmalı bir yol buldum. "Sanırım, şimdilik hiçbir şey yapmamalısın. Bir süre bekle bakalım. Zamanla Robert'le birbirinizi anlayacaksınız. Aranızda dostluk, sevgi ve anlayış gelişecek. Gerçeği söylemenin zamanı geldiğini belki de kendin kestireceksin."

"Ya Charlot? "

"Charlot emin ellerde iyi de bakılıyor. Eminim bundan."

"Ama ben nereden bilebilirim? Ah, bir onu görebilseydim."

"Olanaksız."

"Annette gibi konuşuyorsun. Olanaksız diye bir şey yoktur. Yakında Paris'e gideceğim. Babamın Paris'teki evine. Orada Grasseville'leri kabul edeceğiz, sonra gene buraya döneceğim ve evleneceğiz. Sen de geleceksin Paris'e benimle. O zaman bir fırsat çıkabilir."

"Ne düşünüyorsun sen? "

"Charlot'yu bulma fırsatını ele geçirebiliriz demek istiyorum. Onun iyi ve mutlu olduğuna, çevresindekilerin ona iyi davrandıklarına inanabilsem her şey değişebilir."

"Ama nasıl yapabilirsin bunu? Nerede olduğunu bilmiyorsun ki Charlot'nun."

"Öğrenebiliriz. Sen ve ben... yapacağız bunu Minelle. Evet, yapacağız. Birini görmeye gideceğiz... Nou-Nou'nun yardımcısı ihtiyar, sevgili Yvette'î."

"Bizi tek başımıza bir yere bırakmazlar ki."

"Bir planım var. Çok düşündüm üzerinde. Hizmetçim Mimi'yle uşağım Bessel'i de yanımıza alabiliriz. Mimi'yle Bessel birbirlerini seviyorlar ve evlenmek istiyorlar. Onlara söz verdim: ben "Grasseville'e gittiğim zaman benimle gelip evlenebileceklerini söyledim. Onlar birbirlerine o kadar dalmış olacaklar ki... ne olup bittiğine pek dikkat edemeyecekler demek istiyorum. Biz de bu arada işimize bakarız. Hem zaten ben ne istersem yaparlar."

Bence bu çılgınca bir plandı, ama her zamanki gibi bıraktım Margot biraz da bu hayalle yaşasın.. ;Çünkü gene bir isteri nöbetine yakalanabilirdi, zaten ne zaman Charlot konusu açılrsa Margot böyle oluyordu.

Margot'da derin annelik duyguları olduğundan hiçbir zaman kuşkulanmamıştım, ama çok değişken bir insandı, anı anına uymazdı. Gene de dıştan ne kadar keyfine düşkün, havai görünürse görünsün demek çocuğu olunca değişmişti, kendinden başkasını düşünmeyen bir insan olmasına rağmen şimdi kendinden çok çocuğu için kaygılanıyordu.

Margot kendini çocuğunu bulma planına o kadar kaptırmıştı ki, pencereye atılan taş konusuna şöyle bir değindi ancak.

"A, şu mesele mi," dedi önemsemeden. "Ülkenin her yanında oluyor böyle şeyler. Halkın dikkat ettiği bile yok."

Sonunda Margot gitti. Kendimi çok yorgun hissediyordum ama bir türlü de uyuyamıyordum, derken daldım ama bu kez de bir yığın karışık, korkunç düş gördüm, hele birinde Leon'un nefretle değişmiş, çirkinleşmiş yüzü bana gittikçe yaklaşıyordu. Ter içinde uyandım.

Artık eve Margot'un düğün hazırlıkları egemendi. Annette aklının başından gittiğini söylüyordu. Hiçbir zaman bunları zamanında bitiremem ben, diyordu. Kumaşlar istenilen renkte değildi, hiçbir şey yolunda gitmiyordu, Margot'nun giysi dolabı bir felaket olacaktı. Bununla birlikte güzel giysiler birbiri ardına dikilip ortaya çıkmaktaydı.

Margot sevinçten havalara uçarak bana giysilerini gösteriyordu. Annette'nin üzerime göre ayarlayabileceği bazı eski giysilerinden de bana vermek istiyordu. Bu giysilerden birkaç tanesini satın aldım ve Annette'in önderliğinde kendi kendime bazı değişiklikler yaptım.

Margot, "Paris'e gidince giysiye gerek duyacaksın," dedi. Ne zaman yolculuktan söz etse gözlerinde öyle bir ışık yanıyordu ki ben "planı" düşündüğünü anlaşıveriyordum.

Epey at gezintisi de yaptık. Margot, Leon, Etienne ve ben. Bazan kont da bize katılıyordu ve ne yapıp edip ötekileri atlatarak benimle yalnız kalmaya çalışıyordu. Ötekiler de onun planlarını bildiklerinden arayış kendiliklerinden açıyorlar, böylece kontu hoşnut etmeye çalışıyorlardı. Dört kişiye karşı ben tek başımaydım, böyle bir dayanışma sonucu bir de kontla baş başa kalmışız.

"Böyle gidiyoruz," dedi bir gün kont bana. "Çok hızlı ilerlemiyoruz, değil mi? "

"Ne anlamda, nereye doğru? "

"Bizi bekleyen mutlu sona doğru."

"Alaycı bir yapınız var bakıyorum."

"Seninle oldum mu neşeleniyorum nedense. Gelecek için iyi bir belirti."

"Bu yalnızca istediğiniz zaman şakacı da olabileceğinizi gösterir."

"Hayır, yalnızca mutluyken böyle olurum ve mutlu olmaya da ben karar veremem."

"Sizin gibi bir adamın ruh hallerini de denetleyebileceğini düşünmüştüm."

"Bu hiç öğrenemediğim bir şeydir. Belki sen bana öğreteceksin çünkü, kendi duygularını hayranlıkla karşılanacak kadar iyi denetliyorsun. Balo gecesi pencereye taş atıldığı zaman korktun mu? "

"Dehşete düştüm."

"Serseri köylünün tekidir."

"Kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı? "

"Komşu köylerden herhangi biri olabilir."

"Sizin topraklarınızda yaşayanlardan biri yani? "

"Ne buluş! Evet, öyle biri olabilir. Öyle olduğuna bahse girerim."

"Ve bu sizi rahatsız ediyor."

"Kırık bir camın önemi yok. İnsanı rahatsız eden o kırık camın ardındaki anlamdır, bununla ima edilen şeydir. Bazan toplumun tüm yapısı çöküyor gibime geliyor."

"Toplumu düzelterek bir şey yapamaz mısınız? "

Kont başını salladı. "Elli yıl önce bir şeyler yapılmalıydı. Belki bunu da atlatacağız. Tanrı biliyor, ülkem yüzyıllardır yeterince çekti... sizinki de öyle. Siz halk olarak değişiksiniz. Daha az ateşlisiniz. Halkınız devrimin sonuçlarının ne olacağını kendilerine sormak için yeterince beklemişlerdir herhalde. Biz daha atılganca davranırız.. Yapılarımız arasındaki farkı görüyorsun.. şu sende ve bende yansıyor. Sen sakınsın, içindeki heyecanı saklıyorsun. Buna alışmışsın. Eminim ki annen sana duygularını göstermenin kötü olduğunu öğretti. Ah, Minelle, seninle olmak için neler vermezdim.. yalnız ikimiz.. uzak bir köşede... Fransa'nın dışında... belki de mavi tropikal denizin ortasındaki bir adada, yalnız ikimiz... yalnız. Neler yapardık... neler konuşurduk... İşte orada huzur içinde, sevgiyle yaşardık."

Kontun bu ciddi hali bana çok dokunmuştu ama haklıydı, doğru söylüyordu. Sağduyum bunu buyurduğu zaman duygularımı saklamam gerektiği öğretilmişti bana. "O adadan bir hafta geçmeden bıkardınız, buna eminim," dedim. "Dünyada katlanamazsınız ömrünüz boyunca öyle bir yerde kalmaya."

"Deneyelim, bakalım kim haklıymış... Deneyelim mi? "

"Böyle bir soruya karşılık vermek gereksizdir. Bilmelisiniz ki ben buradan gideceğim. Yalnızca Margot'un mutluluğu kesinleşene kadar burada kalacağım. Sonra İngiltere'ye döneceğim."

"Ve gelsin yoksulluk."

"Talihim yolunda gidebilir. Nitelsiz bir insan değilim."

"Hayır. Kafana koyduğunu başarabileceğinden eminim."

Okulu sürdürebilirdin, ama salak Joel'in yüzünden olmadı o iş. Ne aptal herifmiş! Belki bir gün ne kaçırdığını anlayacak ve bir deneme daha yapmak için dönüp gelecek. Sana sormak istediğim bir soru var Minelle, ciddi bir cevap istiyorum. Benim hayat biçimimi onaylamadığını biliyorum. İnan bana, bu bir yetişme sorunu. Ben de atalarımın yaşadığı gibi yaşıyorum. Rejimin geleneğidir bu. Sen başka türlü yetişmişsin. Sence ben çok kötüyüm. ahlaksızım, kabayım, acımasızım. Kabul et bunu."

"Kabul ediyorum," dedim.

"Şimdi de gerçeği söyle Minelle, bana hiç saygı duymuyor musun, yoksa duyuyor musun biraz? "

Sustum, kont konuşmasını sürdürdü. "Hadi. Gerçeği söylemekten korkmuyorsun değil mi? "

"İnanırım ki, " dedim. Bir erkek bir kadına hayranlığını belirtirse, onun gururunu okşamış olur. Hiçbir kadın da gururunu okşayan kişiye ilgisiz kalamaz, mutlaka onu beğenir ve dürüst bir kadınsa bunu belirtir. Hayranlığını açıklayan kişiye o da zevkliliğinden ötürü belli bir hayranlık duyar. Çünkü için için kendini beğenmeme duygusuna kapılmayan kadın yoktur."

Kont gene güldü. "Her zamanki gibi harikamın, Minelle," dedi. "Demek sana hayran olmakla, bir parçacık onayını kazandım. Yalnız, hayranlığımın derecesini biliyorsun, bu durumda ben de bir o kadar onayını hak ediyorum."

"Size hiçbir zaman güvenemem," dedim ciddi bir tavırla. "Çok kadını sevdiniz siz."

"Deney her zaman değerlidir-ne alanda olduğunun önemi yok- ve deneylerim de bana gösteriyor ki hiç kimseyi senin kadar çok sevmedim."

"Geçici olan en çok sevilendir," dedim.

"Şimdi de çok bilmiş olmaya başladın iyice."

"Hayır gerçekçi olmayı öğreniyorum."

"Bazan hayat olduğu gibi kabul edilir, bu da gerçekçi olmaktır. Ama sen hâlâ benim soruma cevap vermedin. Bir karım var. Bu yüzden evlenme özgürlüğüne sahip değilim.

Ama ya özgür olsaydım..."

"Özgür değilsiniz ki..."

"Olabilirim.. bakarsın bir gün... Eğer bir gün karşına onurlu bir evlenme teklifiyle çıkarsam bana ne cevap verirsin, sana bunu soruyorum."

"Özgür de olsanız bana öyle bir teklifte bulunamazsınız, çünkü evliliğimizin çok uyumsuz olacağını görmemiz gerekir."

"Bu evliliğin şimdiye kadar yapılanların en uygunu olacağını düşünüyorum."

"Ne! Soylu kont ve sabık kız okulu öğretmeni ha? "

"Kont bu kızın kendisine öğreteceklerine büyük bir gereksinme duymakta."

"Bana gülüyorsunuz."

"Hayır," dedi kont ciddi bir tavırla. "Hayır, bana nasıl alçakgönüllü ve insan olacağımı, hayatta en iyi şeylerden nasıl zevk alacağımı öğretmeni istiyorum. Bana mutlu olmayı öğretmeni istiyorum."

"Niteliklerimi gözünüzde büyütüyorsunuz."

Ama onları doğru değerlendiriyorum. Sana ne kadar düşkün olduğumu görüyorsun. Seninle ilgili duygularımı öğrendikten sonra bana yönelen duygularında bir gelişme oldu mu? "

"Kuşkuluyum. Sizin kadınlardan istediğinizi almaya alışık olduğunuzu biliyorum. Onları aldatmanın değişik yollarını keşfetmek eğlenceli olmalı."

"Beni yanlış düşünüyorsun. Dahası, soruyu hasır altı etmek istediğinden kuşkulaniyorum. Benden hoşlanmıyor musun yoksa? "

"Böyle olmadığını bilmeniz gerekir."

"Öyleyse bu çatışmalardan hoşlanıyorsun, bu söz düellolarından. Öyle mi? "

"Evet, öyle."

"Sonunda beni kabul ettiğini anladım. Sen beni hep uzaklaştırmak istiyorsun, ama öyle sanıyorum ki bunun nedenini anladım: şimdilik özgür değilim, bu yüzden sana

evlenme teklif edemiyorum, senin yetiştirilme biçiminde başka türlü bir beraberliğe izin vermiyor. Gerçek mi, değil mi bu söyle bakalım."

Gene uzun bir suskunluğa gömüldüm.

Kont, "Ben cevabımı aldım," dedi.

Yan yana şatoya doğru yöneldik.

4

"Kuzin!"

Akşam üstüydü, zor duyulur bir ses beni çağırıyordu. Şatonun bahçesinde kısa bir yürüyüşe çıkmıştım. Yukarı bakınca, balkonda bir şezlonga uzanmış yatan kontesi gördüm.

"Hanımefendi?" dedim, ona bakmaya devam ederek.

Kontesin solgun yüzü bana eğildi. "Yürüyüşünü kesebilir miyim? Seninle konuşmak istiyorum da."

"Elbette."

"Yukarı gel. Merdivenler seni doğru terasa çıkaracak."

Kontesin söylediğini yaptım, ama kocasının bana takındığı tavırdan sonra kontesle karşılaşmak doğrusu beni biraz tedirgin etmişti.

Taş merdivenleri tırmandım. Kontes doğru söylemişti, merdivenler beni onun yatak odasının terasına çıkardı. Burası şatonun ortaçağdan kalma bölümü değildi tabii, sonradan eklenen rahat ve lüks bölümüydü.

"Bugün hava iyiydi," dedi kontes. "Biraz hava almak iyi gelir diye düşündüm. "Bana gülümsedi. "Senin gibi sağlıklı bir insana, durmadan sağlıktan söz etmek garip gelebilir. Otursana."

Oturdum. "Sanırım insanın sağlığı iyi oldu mu bunu hakkıymış gibi kabul ediyor ve unutuyor," diye cevap verdim.

"Gerçekten öyle. Durmadan her şeyin seni nasıl etkileyeceği konusunda kaygılanmamak büyük talih. Sağlığının iyi olduğu hemen anlaşılıyor, kuzin. Anlat bana,

burada ne yapıyorsun? Okulundan sonra burası sana garip gelmiyor mu? Kızıma yaptıkların için sana teşekkür borçluyum."

"Bana bunun için para veriliyor, hanımefendi."

"Ama işini gerçekten çok iyi yaptığını söylemeliyim." Kontes şezlongda kıpırdandı. "Sanırım hava başımı ağrıttı. Nou-Nou'ya söyleyeyim de alnıma konacak bir merhem hazırlasın. 'Jüpiter'in Sakalı'ndan yaptığı harika bir ilacı vardır. Ne o, şaşırdın mı? Ne olduğunu merak ediyorsun bunun. İnsan böyle şeyleri öğrenmeden Nou-Nou'yla yaşayamaz. 'Jüpiter'in Sakalı' onun, büyülere karşı kullandığı bitkilerden biridir. Kuzin, anladığıma göre sen kuşkucusun. Büyüye inanmaz mısın? "

"Sanmıyorum"

"Büyüyü yalnız cadılar yapmaz ki. Büyüler insana en doğal yollarla da varır. Kimseye iyilik getirmeyen insanlar vardır. Onlar uğursuzluk getirirler."

"Sanırım bu gerçek olabilir."

"Böylelerini uzaklaştırmak en iyisidir. Sen de aynı fikirde değil misin, kuzin? "

Keşke kontes bana kuzin demese diye düşündüm. Çünkü belli bir alayla söylüyordu bu sözcüğü. Ardında bir şey vardı, kontesin beni görme isteğinin ardında bir şey vardı.

"Elbette, aynı fikirdeyim," dedim.

"Benim görüşüme katılacağını biliyordum. Sen akıllı bir genç kızsın. Margot senden çok söz eder. Bir akıllılık simgesi olduğunu söylüyor. Sanırım... kocam da yeteneklerin hakkında çok olumlu şeyler düşünüyor."

"Bunun farkında değildim," dedim.

"Kocamın görüşünün farkında değil misin? Gerçekten öyle mi? "

"Ben... onun hakkımdaki görüşünü bilmiyordum."

Kontes hafifçe gülümsedi. "Hissediyorum ki kocam senin arkadaşlığını ilginç bulduğunu belli etmiştir. Kadınlar arasında olmaktan hoşlanır... genç ve güzelseler, tabii biraz da akıllıysalar. Kadınlar da buna bayılırlar ve kocamın

durumunu unuturlar, ama bilmezler ki onun ilgisi olsa olsa geçici bir ilgidir..."

"Kontun durumunu hiçbir zaman unutamam... ne de kendiminkini," dedim sertçe.

Kontes ince ellerine baktı. "Ne olursa olsun o benim kocamdır," dedi "Hayatında başkaları olsa bile, o bunu unutamaz."

"Ben de unutmam, hanımefendi," karşılığını verdim. Kendimi rahatsız hissediyordum, sıkılmıştım, öfkelenmişim. Kontesi benden yana emin olması gerektiğine inandırmak istiyordum.

"Görüyorum ki akıllısın," dedi kontes.

"Teşekkür ederim. Yakında İngiltere'ye döneceğim."

"Ah!" bu pek derinden bir iç geçiriydi. "Bence sen gerçekten akıllısın." Kontes biraz durakladı, içtenliğine pişman olmuştu sanki, bu kadar açık konuşmamalıydı. Açığını kapatmak için sözde sıradan bir konuşma havasına girerek, "Margot'un bana söylediğine göre işler İngiltere'de oldukça değişikmiş," dedi.

"Evet, öyle."

"Ben buradan bir yere gidemiyorum ki," dedi kontes. "Kocam başka tabii. Onun uzun süre şatoda kaldığını pek bilmem. Kocam huzursuzdur. Ne de olsa Paris'te istediği gibi yaşaması gerekli... ben burada Nou-Nou'yla kalırken..."

"Nou-Nou'nun size büyük bir rahatlık sağladığını biliyorum."

"Onsuz ne yapacağımı düşünemiyorum bile. O benim arkadaşım, yardımcım, bekçi köpeğimdir." Kontes elini salladı. "Karanlık olunca korkarım. Hep korkmuşumdur karanlıktan. Sen de karanlıktan korkar mısın, kuzin?"

"Hayır," dedim.

"Yürekliisin. Böyle olacağını biliyordum. Seni bahçede gezerken çok gözetledim.. seni ve Margot'u. Sonra kocamla at gezintisinden dönerken de izledim seni. Evet, yakında Margot evlenecek, sen de İngiltere'ye döneceksin. En iyisi budur, kuzin. Senin de böyle düşündüğüne sevindim.

Ülkemdeki serüveninin , İngiltere'ye döndüğünde sende mutlu anılar bırakmasını dilerim." Kontes gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Daha bir dakika önce, kıskanç bir eşin yapacağı gibi kocasından uzak durmam konusunda beni uyarmıştı. Bu da akla yakın bir durumdu. Hepsi bir yana, kont onun kocasıydı. Kontes'in şimdiki uyarısı daha değişik bir türdeydi. Nou-Nou'nun bekçi köpeği olduğunu söylemekle ne demek istemişti acaba? Kontes böylece beni, kontun tehlikeli bir adam olduğu konusunda uyarıyordu. Ona karşı uyanık ol, ondan çekin, diyordu.

Bana bunlar söylemesine gerek yoktu oysa.

"Evet," diye yineledi kontes, "ülkene dönmelisin. Sana buradan hayır yok. Ah şekerim!" Kontes elini başına götürdü. "Başım çok fena zonkluyor. İçeri gir de Nou-Nou'yu bul. Bana, 'Jüpiter'in Sakalı' merheminden yapmasını söyle, olur mu? "

Bu baştan savılmak demekti. Camlı kapıdan içeri girdim. Nou-Nou hışımla geldi, buyruğu söyledim.

Nou-Nou öfkeyle homurdandı. "Seni yukarı çağırdı değil mi? Biliyor da konuşmanın kendisini yorduğunu. Bir de balkana çıkmış. Bilirim, baş ağrısına iyi gelmez açık hava. Baş ağrıyordu, değil mi? Sanırım, sen bahçe merdivenlerinden geldin buraya? "

"Evet."

"İyi, istersen gene geldiğin yoldan git. Kontes'e merhemini hazırlayacağımı söyle, ama önce onu içeri alacağım."

Terasa çıktım. Kontes gözleri kapalı yatıyordu. Bu bana söyleyecek başka şeyi olmadığını gösteriyordu ve savılmışım da tabii.

Hâlâ üzerimden öfke ve aşağılanmanın verdiği eziklik gitmemişti. Onunla birlikteyken, ortaya koyduğu kötülüğün pek farkına varmamıştım. Kontes, önce beni kocasından uzak durmam konusunda uyarmıştı, çünkü kont kendisiyle evliydi ve benimle oynaşma özgürlüğüne sahip değildi. Ne küçültücü bir uyarı. Sanki ben bilmiyordum durumu! Sonra

kontes havayı değiştirmiş, beni kocası konusunda uyarmıştı, kocasına karşı uyarmıştı! Bu tavrı da çok anlamlıydı, kocasında benim fark etmediğim birtakım karanlık gler varmış gibi konuşmuştu.

Kontesin üzerinde epey düşündüm. Eğer ben ondan rahatsız oluyorsam, hiç kuşkusuz o da benden rahatsız oluyordu. Belki kulağına bazı dedikodular çalınmıştı. Mutlaka yleydi, beni böyle aşağılayıcı, küçültücü bir biçimde uyarılmaya layık gördüğüne göre bir şeyler duymuştu yani.

Kontes kesinlikle haklıydı. Benim uzaklaşmam gerekirdi. Burada uzun süre kalmamalıydım. Ama gene de kendimi bir yönden haklı ıkartıyordum, eğer Margot böyle mutsuz olmasaydı ben oktan buradan giderdim, zaten gitmek istemiştim de.

Margot'la bu konuda konuşmak istemiyordum. İşi büsbütün karıştıracaaından korkmaktaydım. Hoş, ben onun konuyu karıştırmasını nleyebilirdim ya, sorun bu da değildi; aslında Margot kendi işlerine o kadar dalmıştı ki, başkalarının sorunlarına eğilecek hali yoktu.

Böylece derdimle baş başa kaldım, bahçenin ıssız bir ksesine çekilip enine boyuna durumun ne olacağını düşünüyordum.

Kontesin yanında kendimi suçlu hissetmiştim. Ama kontla yakınlaşmak için bir şey yapmamıştım ki. Nou-Nou kalın kaşlarının altından bana, kontu baştan çıkarmaya gelmişim gibi bakıyordu. Bana, hiç gecikmeden, Margot'un düğününü bile beklemeden gitmem gerektiğini hissettiriyordu.

Çok zor durumdaydım, bir yıl önce bunu bana başka birinin sorunu olarak anlatsalardı, gözümü kırpmadan şöyle derdim: "Kadın kalmakla hata ediyor. Dürüst bir insan böyle durumda arkasına bakmada, gider."

Elbette, yapmam gereken buydu. Kontesle konuşmam bunun gereğini eskisinden de canlı olarak ortaya çıkarmıştı.

Bahçede gezinirken şatonun sınırlarına kadar gitmiştim,

bir de baktım ki Gabrielle'in evinin yakınındayım. Kontun metresi! Şatonun yakınında oturuyordu, sık sık birlikte olmaları için. Utançtan kızardığımı hissettim. Ben işte böyle bir adamın düşüncelerime egemen olmasına fırsat vermiştim!

Nal sesleriyle irkildim. Bir binici geçip giderken ben iyice çite yaklaşmıştım. Görmediğim halde bu binicide bildik bir yan vardı, ama ne olduğunu iyice kestiremedim.

Gabrielle'in evi iyice ortaya çıkmıştı. Binici, atını bahçedeki direğe bağlıyordu. Ben yaklaştığımda döndü ve karşı karşıya geldik. Biraz şaşırmış gibiydi, bu şaşkınlığın birbirimizi daha önce gördüğümüzü fark etmemizden geldiği açıktı.

Binici kapıyı açtı ve eve giden dar yolda yürümeye başladı. Ben de yürümeye koyuldum. Sonra yüreğim birden heyecanla çarpmaya başladı. Adamın kim olduğunu hatırlamıştım.

Bu adam Gaston'du; Bayan Gremond'daki hizmetçi Jeanne'in sevgilisi.

Gaston'u gördüğümü Margot'a söylemedim. Bu onu huzursuz etmekten başka işe yaramazdı. Ben bile kendimi yanıltmışımdır diye kandırmaya çalıştım. Zaten, Bayan Gremond'da da adamı iyice görememiştim. Başka birini de Gaston'a benzetmiş olabilirdim. Ayırt edici bir özelliği yoktu zaten adamın. Peki ama bu adam Gaston'sa Bayan LeGrand'ın evinde ne yapıyordu acaba? Hanımından mektup mu getiriyordu. yoksa Bayan LeGrand'a? Bayan Gremond'la Bayan LeGrand 'ın birbirlerini tanıma olasılığı var mıydı peki? Elbette, vardı bu olasılık. Onları birleştiren çizgi de konttu herhalde. İki eski metres birbirleriyle konuşuyorlardı. Belki eski değildi de kontun ikisiyle ilişkisi devam ediyordu? Durum her geçen gün biraz daha kötüleşmekteydi.

Ama elbete ben bu durumdan emin olamazdım, onun için de yanıltığımı kabul etmeyi yeğledim.

Kafam hep bu işlerle doluyken Etienne geldi ve annesinin beni görmek istediğini söyledi. İlk fırsatta

bekliyordu.

Ben de, Etienne'in annesine gitmekten büyük bir zevk duyacağımı belirttim. Aradan birkaç gün geçti, bir öğleden sonra Etienne'le birlikte ata atlayıp Bayan LeGrand'ın evine doğru yola çıktık.

Beni süslü, güzel salona aldılar, kadın orada bekliyordu. Üzerinde şık ama fazlaca giyildiği belli olan açık mavi, ipek ve dantel karışımı bir giysi vardı.

"Bayan Maddox," dedi sıcak bir havayla, "sizi gördüğüme ne kadar sevindim. Geldiğinize çok iyi ettiniz."

"Beni çağırmanıza çok memnun oldum," diye karşılık verdim. Ayrıca sırtımda annemin yaptırdığı şık binicilik giysimin olması da iyiydi. Çok ata bindiğim için (zaten şimdi de atla gelmiştim) binicilik giysisi giymem doğal oluyordu.

Etienne yanımdan avrıldı, anlaşılan baş başa kalmamız istenmişti.

Bayan LeGrand çay içeceğimizi, bunu İngilizlerin sevdiğini bildiğini söyledi.

"Biz Fransızların, İngilizlere nasıl gittikçe daha çok öykündüğümüze dikkat ettiniz mi? Bu da bir çeşit pohpohlama oluyor. Ama siz burada fark etmemiş olabilirsiniz. Asıl Paris'te belli oluyor. Dükkânlarda, "Burada İngilizce konuşulur" diye yazılar var, limonatacılarda Punch satılıyor. Bilirsiniz, o da İngiliz içkisidir. Gençler İngiliz pardösüleri giiyorlar. Kadınlar İngiliz şapkalarına bayılıyorlar, Vincennes'deki çarşı sizin NewMarket'iniz gibi olma yolunda."

"Bilmiyordum."

"Eminim, Fransa'da daha öğreneceğiniz çok şey var sizin. Sonra şu 'Whisky' denilen şey.. Size her geçen gün biraz daha İngilizleştığimizi söyleyebilirim."

"Çok ilginç."

"Paris'e gidince göreceksiniz bunları. Marguerite'le birlikte gidiyorsunuz, değil mi? "

"Evet, onunla gideceğiz."

"Doğrusu çok iyi bir evlilik. Kont bana çok sevinçli olduğunu söylüyor. Fontaine Delibes ailesiyle Grassaville ailesinin birleşmesi. Bundan iyisi can sağlığı."

Çayı getiren uşağın üniforması şatodaki uşaklarınkinin hemen hemen aynıydı. Yalnız renkler biraz daha açıktı, düğmeleri de altın değil de gümüşlendi. Bu güzel ayırıma şaşmaktan kendimi alamadım.

"Çay hoşunuza gitti mi küçük hanım? "

*Harika, Hanımefendi. "Gerçekten de çay nefisti, tabii küçük Sevres fincanları bizim evdekilere benzemiyordu.

Çayla birlikte küçük pastalar da verildi. Pastaların kremaları çok lezzetliydi.

"Daha çok birlikte olmalıyız," dedi Gabrielle LeGrand. "Sizi baloda gördüm, ama tabii insan öyle yerlerde pek konuşmıyor. Ne tatsızdı değil mi... pencereden atılan taş söylüyorum. O suçlunun yerinde olmak istemezdim. Kontun böylelerine hiç acması yoktur, gereğinde çok sert davranan bir adamdır."

"Suçluyu bulacaklarını sanıyor musunuz? "

Birden Leon'un yüzü gözümün önüne geldi ve kendimi tutum. Aptallık etme, o bir hayaldi. Elbette Leon değildi. Nasıl Leon olabilirdi ki? Öyle olsaydı Leon nasıl birkaç dakika sonra balo salonunda pırıl pırıl boy gösterebilirdi? Galiba insanları birbirine benzetme hayal görme gibi bir eğilim geliştirmeye başlamıştım.

"Bu konuda kuşkuluyum. Ancak suçlunun düşmanlarından biri onu ele verirse durum başka. Böyle şeyler ülkenin her yerinde oluyor. Ama bu gidişin sonu ne olacak bilmiyorum. Siz Fransa'da kalacak mısınız, küçük hanım? "

"Bir süre Marguerite'le birlikte kalacağım, o evlenince de İngiltere'ye döneceğim."

Kadın ferahladığını saklayamadı. Çabuk çabuk konuşuyordu: "Kontun ailesiyle olan bağınızı keşfetmeniz ne kadar ilginç... her ne kadar uzaktan da olsa..."

Karşılık vermedim, kadın konuşmasını sürdürdü: "Kimin

aileden biriyle evlendiğini söylesinize bana. Bunca zamandır Fontaine Delibes'i tanırım, İngiltere'yle akrabalık bağları olduğunu hiç duymadım."

"Konta sorun," dedim.

"Bu günlerde onu pek görmüyorum." İçini çekti. "Bir zamanlar... kont çok yanlış bir evlilik yaptı. Kontesi gördünüz tabii."

"Evet," karşılığını verdim soğuk bir tavırla. Bayan LeGrand'ın kontun evliliğine bu biçimde değinmesi ağır bir taktik hatasıydı.

"Şunun için sordum," dedi Gabriele," Kontesin bir emekli hayatı sürdüğünü biliyorum. Çok da az insan görüyor. Zavalı Ursula! Herkes böyle bir hayatın ne kadar acı olduğunu bilir. Kont bana her şeyi anlatırdı... her şeyi. Herkes bildiğine göre kontla aramızdaki ilişkiyi saklamak anlamsız. Bir oğlumuz var... Etienne'imiz Kontesten de yalnızca Marguerite var. Size itiraf edeyim: Kont hep benimle evlenmediğine pişman olmuştur."

"Niçin evlenmedi sizinle?" diye sordum gene soğuk bir havayla.

"Benim ailem de iyiydi, ama tabii onunkiyle karşılaştırılmazdı. Sonra ben duldum." Kadın omuz silkti. "Kont o zamanlar gençti... çok genç. İkimiz de gençtik. O günleri hiçbir zaman unutamam. Nasıl da birbirimize aşık olduk!" Gabriele güldü. "Biraz şaşırdığınızı görüyorum. İngilizler bu konularda bizim kadar özgürce konuşmazlar. Ah, o trajik bir hataydı ve kont bunu çok iyi anladı."

"Pastalar çok nefis hanımefendi, aşçınız pek marifetliymiş."

"Beğendiğinize sevindim. Bunlara kont da bayılır. Ama insan onun bir şeyden ne kadar zaman hoşlanacağını bilemez. Çok maymun iştahlıdır."

"Pek hafif şeyler," dedim. "İnsan yedikçe yiyesi geliyor."

"Öyleyse biraz daha alın. Etienne de sever bunları. Onunla da ilgili bir düşün tasarımız var, ama Etienne acele

etmiyor."

"Önemli şeyler planlanırken acele etmek akıllıcı değildir."

"Günün birinde... kimbilir... Etienne şatoda yetişti, biliyorsunuz."

"Evet, biliyorum."

"Kont onunla öğünüyor. Etienne çok yakışıklı bir genç,siz de öyle bulmuyor musunuz? "

"Tabii. Gerçekten Etienne çok yakışıklı."

"Etienne'in geleceğinin nasıl olacağını kim bilebilir, değil mi? "

"Bunu kimse bilemez.. gelecek..."

Kadının konuşmayı kişisel plana dökme çabasında olduğunu sezdiğim halde ben genel çizgiden ayrılmamaya dikkat ediyor, bundan da garip bir zevk duyuyordum. Gabrielle'in itici gücünün ne olduğunu çok iyi anlamıştım. O da kontes gibi beni uyarıyordu. Ama onun itici gücü biraz daha değişikti. Kontes benimle bir parça ilgileniyor, Gabrielle'nin gözü yalnız kendisini görüyordu.

"Ama tahmin edebiliriz," dedi Gabrielle. " Eğer insan birini uzun zamandır tanıyorsa onun beli koşullarda nasıl davranacağını bilir. Siz de aynı fikirde değil misiniz? "

İnsanın bir tahminde bulunabileceğini, ama çoğu kimsenin ne yapacağı kestirilemediğinden, hiçbir zaman bütünüyle emin olunamayacağını söyledim.

Kadın başını salladı. "Hayat çok garip. Kontla tanıştığım zaman genç bir duldum. Mahkum edilen babam için ricaya gitmiştim kendisine. Babam babası tarafından hapse atılmıştı. Kont benim isteğimi yerine getiremedi. Babam cezaevinde öldü.. neden suçlandığını bilmiyordum, kont da bilmiyordu."

"Evet," dedim. "O korkunç ihbar mektuplarını ben de duydum."

"Kontun benimle evlenmediğine pişman olmasının nedenlerinden biri de şu sanıyorum: evlenseydi babasının babama yaptığı haksızlığı düzeltmiş olacaktı. Bir keresinde,

eline fırsat geçseydi benimle evleneceğini söyledi."

Başımı saladım. "Babanıza yapılan korkunç bir haksızlık."

"O garip bir adamdır... Charles Auguste . Ara sıra vicdanlı davranacağı tutar. Leon'a bakın. Ailesinin gördüğü zarar ona yaradı. Sanırım biz gene eskisi gibi devam edeceğiz. Etienne'i nüfusuna geçireceğini biliyorum. Buna az çok söz verildi... tabii Charles Auguste evlenip bu evlilikten bir erkek çocuk sahibi olmazsa... Ama karısı varken böyle şey yapamaz, değil mi? "

"Çok karışık bir iş," dedim. "Kim bilir bu işin sonu nasıl gelecek? "

"Siz de yakında gidecek ve bizim sorunlarımızı unutacaksınız," dedi kadın. Gözleri sanki kafamın içindekileri görüyormuş gibi parlıyordu. Gabrielle gitmemi buyuruyor gibiydi.

Sonra bana mücevherlerini göstermekte ısrar etti, en güzel parça da altın ve fildişiinden yapılmış bir şato modeliydi. Çok nefis bir parçaydı gerçekten.

"Kontun armağanı, Etienne doğduğu zaman vermişti," diye açıkladı. Sonra öteki mücevherlerini de gösterdi, hepsi kontun armağanlarıydı.

"Çok cömert adamdır," dedi. Gabrielle, "sevdiklerine neler vermez. Tabii bazı kısa süreli gönül eğlenceleri de vardır, onlara göre değil bu dediğim... onlar da çabucak kovulur ve unutulurlar."

Kuru bir sesle, "Yazık zavallılara, " dedim, "ama onlar da ayrıldıklarına memnunsalar o başka."

Bana, ne dediğimi anlamamış gibilerden baktı. Beni anlayamadığı açıktı.

Neyse, Etienne beni şatoya götürmek üzere geldi de kurtuldum.

Etienne, "Seni şimdiye kadar görmediğinden emin olduğum bir yoldan götüreceğim," dedi. "Bu, şatodan eve giden kestirme bir yoldur. On sekiz yıl önce kont yaptırmış."

Kestirme bahçeden doğru koruya çıkıyordu, birde şatoyu

karşımda görünce şaşırdım.

"Niçin bu kadar az kullanılıyor? " diye sordum.

"İlk yapıldığında kont bu yoldan yalnız kendisinin ve annemin yararlanacağını söylemiş. Zamanla da buradan geçmemek bir kural haline gelmiş."

Şatonun duvarının dibindeydik. Duvarda bir kapı vardı, açınca avluya girdik. Şatoya daha önce hiç bu yola gelmemiştim.

Nou-Nou akşama doğru odama geldi. Kapıya sertçe vurdu, girme iznini beklemeden içeri daldı.

"Kontes seni görmek istiyor," dedi, rahatsız olacağımı hesapladığı aşağılayıcı bir bakışla beni süzerek,. Gerçekten de bakışları karşısında tedirginleşmiştim.

Ayağa kalktım.

"Şimdi değil. Akşam sekizde söylemek istediği bir şey var."

Nou-Nou'ya istenilen saatte orada olacağımı söyledim.

"Geç kalma. Dokuzdan önce onun geceye hazırlanmasını istiyorum."

"Geç kalmam," diye söz verdim."

Nou-Nou başını salladı ve odadan çıktı.

Garip ihtiyarcık, diye söylendim. Baskı altındaki bütün insanlar gibi biraz da kaçık. Onun açısından bu bencil bir baskı da değildi. Kocasını ve çocuğunu kaybettikten sonra Ursula'nın rahatı için buraya dönmüştü zavallı Nou-Nou Ursula'ya çok bağlı olduğu kuşkusuzdu.

Ursula'nın hastalığından önceki halini, çocukluğunu düşündüm, şimdi böyle dünyadan el etek çekmiş olarak nasıl yaşayabiliyordu? Ursula bu hayata isteyerek sarılmış gibiydi, böyle yaşamakla kocasından kaçmış oluyordu çünkü. Kimbilir kocasından nasıl nefret etmekteydi. Belki de duyduğu nefreten çok korkuydu. Böyle bir dehşet havası yaratmak için acaba kont ne yapmıştı? Nou-Nou bir şeyler biliyor gibiydi. Ursula'nın ona içini döktüğünden kuşku yoktu. Ayrıca Ursula bir erkek çocuk doğuramayacağı için de kont kendini aldatılmış hissedebilirdi, bunu da anlıyordum. Bu

yüzden açıkça metresler tutuyor, dahası onlardan birini şatodan bir taş atımı uzaklıktaki yerde oturtuyordu. Ama bunlar Ursula'nın konttan korkmasına yol açabilir miydi?

Ursula hakkında bilmek istediğim çok şey vardı.

Sekize birkaç dakika kala onun odasına gitmek üzere kalktım. Biraz erken olduğundan koridorda dolaşıyordum, çünkü zamanında gitmek gerekirdi ve Nou-Nou'nun bu işte ne kadar titiz olduğunu biliyordum.

Saat tam sekizdi.

Ursula'nın odasının kapısına gittim, kapı aralıktı. Kapıyı ittim ve içeri baktım. Kapı açılınca cereyan yaptı ve teras kapısı açıldı. O zaman şöyle bir kontu arkadan görüverdim, görmemle de koybuldu.

Erken gelmediğime sevinmiştim, çünkü bir de onunla karısının odasında karşılaşacaktık. Sıkıntılı bir şey olurdu herhalde bu karşılaşma.

Ayaklarımın ucuna basarak yatağa yaklaştım.

"Hanımefendi," diye başladım. Sonra durdum. Kontes yatıyordu, gözleri kapalıydı. Derin bir uykuda olduğu belliydi.

"Beni görmek istemişsiniz."

Kontesin gözleri sımsıkı kapalıydı.

İçimde bir tedirginlik duydum, madem bu kadar yorgundu niçin buluşmamızı ertelemedi diye düşündüm. Yatağın yanındaki komodinde gene bir yığın şişe vardı. Bir de bardak duruyordu. Bardağı aldım ve kokladım, çünkü bardağın dibinde bir tortu vardı. Kontesin yatmadan önce gene uyku ilacı aldığı belliydi. Ama ilacın ne kadar zamanda etki göstereceğini de bilmesi gerekliydi hele görüşeceğimiz bir sıra ağır etkili bir ilacı alması garipti.

Orada dururken arkamda bir kıpırtı oldu. Nou-Nou içeri girdi ve elimdeki bardağa baktı.

Bardağı yerine koyarak, "Saat sekizde geldim," dedi.

Nou-Nou uyuyan kadına baktı ve yüzünün anlatımı fark edilecek kadar değişti. "Zavalı kuzucuğum," dedi. "Çok yorgundu. Kont buradaydı. O yordu sanırım kuzumu... her

zamanki gibi. Uyuyuverdi herhalde. birdenbire."

"Uyanınca geldiğimi söylersiniz, olur mu? "

Nou-Nou başını salladı.

"Belki de yarın benimle konuşmak ister."

"Bakalım yarın nasıl olacak," dedi Nou-Nou.

"İyi geceler," dedim ve dışarı çıktım.

Ertesi gün belleğime çok canlı olarak kazınmıştır.

Her zamanki gibi, hizmetçi kızlardan biri sıcak suyumı getirip bırakınca uyandım.

Margot da sık sık yaptığı gibi tepsisiyle geldi, birlikte kahvaltı ettik.

Paris yolculuğumuzdan söz ettik, ben Margot'un gene Charlot konusunu açmadığına sevindim. Ters etki yapmasından korktuğum yaklaşan evliliğin , Margot'u rahatlattığını . görmek çok iyiydi.

Biz böyle çene çalarken kapı açıldı ve kont içeri girdi. Daha önce onu hiç böyle allak bullak görmemiştim.

Önce Margot'a, sonra da bana baktı ve sonra konuştu: "Margot, annen öldü."

Her yanım buz kesti. Titremeye başladım, halimi fark edecekler diye de ödüm kopuyordu.

"Gece ölmüş herhalde," dedi kont. "Nou-Nou şimdi anlamış durumu."

Kont bana bakmadı, çok korkuyordum.

Bütün şatoda bir gerilim vardı. Hizmetçiler kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Ne söylediklerini merak ediyordum. Kontla karısı arasındaki ilişki herhalde onlarca da çok iyi biliniyordu, yani kontun karısından kurtulmak istediğinin farkındaydılar.

Margot içeri girdi.

"Seninle konuşmalıyım, Minelle," dedi. "Korkunç bir şey. Annem öldü. Birdenbire sarstı beni bu olay. Benim annemdi... ama onu çok az tanıyordum. Hiç beni ister görünmezdi. Küçükken hep kendimi hastalığının nedeni sayardım. Nou-Nou da öyle düşünüyor gibiydi. Zavallı

Nou-Nou ! Onun yanında durmuş bir öne bir arkaya sallanıyor. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, sonra da önlüğünü yüzüne vuruyor. Bütün duyabildiğim, 'minik Ursula' sözleri."

"Margot," dedim, "nasıl oldu bu? "

"Uzun zamandır hastaydı annem, değil mi? " Margot kendini savunur gibi konuşuyordu.

"Belki," diye konuşmasını sürdürdü, "düşündüğümüzden daha çok hastaydı. Biz hep aslında onun hastalık hastası olduğuna inandık."

Gün boyu doktorlar gelip gittiler. Ölünün odasında uzun süre kontla kaldılar.

Kont beni kitaplıkta bekliyordu, asık bir yüzle içeri girdim.

"Lütfen otur, Minelle," dedi. "Bu beklenmedik bir şok."

Sözleri her nedense beni rahatlatmıştı.

"Hep kontesin hastalığının uydurma olduğunu düşünmüştüm," diye konuşmasını sürdürdü, "ona haksızlık etmişim anlaşılan. Gerçekten hastaydı."

"Kontesin hastalığı neydi? "

Kont başını salladı. "Doktorlar da şaşırdılar. Ölüm nedenini kestiremediler, Nou-Nou da konuşmamakta direniyor. Çocukluğundan beri yanındaydı, ona çok sadıktır. Sanırım bu şoku kaldıramayacak."

Kontun konuşmasını sürdürmesini bekliyordum, ama sanki sözcükleri arıyormuş gibi duraklamıştı.

Sonra yavaşça konuştu: "Otopsi yapacaklar."

Hayretle yüzüne baktım.

"Gelenektir," dedi kont, "ölüm nedeni kuşkulu olursa böyle yapılır. Doktorlar , kontesin aldığı bir ilaç yüzünden öldüğü görüşündeler."

"Olamaz!" diye bağırdım.

"Kontes huzur içinde görünüyor," dedi. Bir şeyden emin olabiliriz. Acı çekerek ölmedi. Uyanamadığı huzurlu bir uyku sırasında ölmüş gibi."

"Sizce onu uyutan neydi, bir ilaç mı? "

"Olabilir. Nou-Nou çok üzgün, konuşacak halde değil. Yarın biraz iyileşirse bize yardımcı olabilir bu konuda. Ursula'nın yatmadan önce uyku ilacı almaya alışık olduğundan eminim. "Kont gözlerini benden ayırmıyordu. Gözleri öyle parlıyordu ki doğrudan doğruya bakamıyordum. İçimdeki korku çok büyüktü.

"Zor zamanlar geçireceğiz," dedi kont. "Böyle şeyler çok tatsız olabilir. Her kafadan bir ses çıkacak, kimbilir ne yorumlar yapılacak. Biri birden öldü mü böyle olur. Ve koşullar da..."

Başımı salladım. "Nou-Nou kontesin uyku ilacı alıp almadığını bilir."

"Nou-Nou hazırlardı ilaçlarını zaten. O iyileşince bu işin nasıl olduğunu öğreneceğimizden eminim."

"Sakin kontes..."

"Bilerek almış olmasın ilacı mı diyorsun? Hayır, bunu hiç sanmam. Bence korkunç bir yanlışlık oldu. Ama tahminlerle hiçbir sonuca varamayız. Bu iş tatsız olabilir dediğim gibi, keşke Margot'la sen burada olmasaydınız. Paris'e gitmek üzere hazırlanın. Sanırım, otopside hemen sonra gidebilirsiniz. "Kont durakladı, sonra çabuk çabuk konuşmasını sürdürdü: "Şimdi benimle burada uzun süre kalmamanı uygun görüyorum." Bana bakarak şöyle bir gülümsedi, aklından geçenleri biliyordum. Karısı birdenbire ölmüştü, bana olan ilgisi de ortadaydı. İkimizden kuşullanılabilirdi. "Marguerite'i bana gönder," diye ekledi. "Hemen Paris'e gitmek üzere hazırlanmasını söyleyeceğim ona da."

Karabasan gibi bir hafta geçti. Kuşku egemendi herkese ve ben de bu kuşkunun tam ortasında yer alıyordum. Kont cinayetle suçlansa ne olacağını merak ediyordum... ya da ben. Kontla ilişkimi soran suçlayıcı sesleri duyar gibiydim. Kontun kuzini olduğum söylüyordu, gerçekten öyle miydim? Lütfen bu konuyu açıklar mıydım?

Kont benden daha huzurluydu. Durumun açıklığı kavuşacağından emindi. Bir gece yatağını yaparken Nou-Nou odama geldi ve aramızda sert bir tartışma oldu.

Nou-Nou çok bitkin görünüyordu. Kontesin ölümünden bu yana uyumadığına emindim. Gözleri çökmüştü, saçlarını ne taramış ne de fırçalamıştı, gri saçaklar halinde sarkıyordu. Geceliğiyle bir hayalete benzemekteydi.

"Suçlu bir haliniz var küçük hanım," dedi bana.

"Ne suçlu görünüyordum, ne de kendimi suçlu hissediyorum. Bunu bilmelisin Nou-Nou."

"Ursula'nın uyku ilacıydı, yatarken o kadar alırdı," dedi Nou-Nou "Uyuyamadığı zaman verirdim o ilacı. Ne kadının onu uyutacağını da bilirdim. O gece üç katını aldı. Bir saatta etkisini gösterirdi ilaç... ama içeri girdiğimde baktım uyuyordu.. Sen o gece oradaydın. Kont da oradaydı. İkiniz.."

"Ben içeri girdiğim zaman kontes uyuyordu. Biliyorsun bunu. Saat tam sekizdi."

"Ne olduğunu bilmiyorum. İlaç baş ucundaydı. Birileri bardağa gene ilaç kattı, öyle değil mi? İçeri süzülen biri..."

"Sana ben geldiğim zaman uyuyordu diyorum."

"Ben içeri girdim ve seni elinde bardakla buldum."

"Saçma. Daha yeni girmiştin odaya."

Kanın yüzüme hücum ettiğini hissettim.

"Ne... yani sen ne demek istiyorsun? "

"İlaç bardağa konulmassa kendi kendine giremez, öyle değil mi? Biri yaptı bunu.. bu evden biri."

Bir an ağzımı açamadım, taş kesilmiştim sanki. Kontu camlı kapıdan terasa çıkarken gördüğüm anı hatırladım. Kansının yanında ne kadar kalmıştı? Ona ilacı verecek kadar mı... içmesini bekleyecek kadar mı? Hayır, dedim kendi kendime, hayır, buna inanmam.

Kem küm ediyordum,, "Ölüm nedenini bilmiyorsun. Henüz ortaya çıkmadı."

Nou-Nou'nun gözleri parladı ve dik dik bana bakmaya başladı. "Biliyorum," dedi. Bana yaklaştı, elini koluma

koydu, yüzüne baktı. "Kontes evlenmeseydi bugün hayatta olacaktı. Düğünden önceki gibi sağlıklı olacaktı. Düğünden önceki geceyi hatırlıyorum. Onu rahatlatamamıştım. Ah, bu evlenmeler. Hayatı anlayıncaya kadar niçin çocukların çocukluklarını yaşamalarına izin vermezler? "

Yakamı bırakmayan büyük korkuya, bu işlere ne kadar karıştığımı anlamanın yarattığı şoka rağmen gene de Nou-Nou'nun durumuna üzüldüm. Sevgili hanımının ölümü onun iyice aklını karıştırmışa benziyordu. Nou-Nou'dan bir şeyler kopmuştu. Hazinesini koruyan korkunç ejderha, artık yalnızca bir köşeye büzülüp ölmek isteyen acılı bir yaratıktı. Nou-Nou çevresinde suçlayacak birini arıyordu. Konttan nefret ediyordu, bütün kını ona yönelmişti, ama kontun beni tuttuğu da bilindiği için şimdi de zehrini bana akıttıyordu.

"Ah, Nou-Nou," dedim. Ona karşı duyduğum yakınlık sesimden belli oluyordu. "Böyle olduğuna çok üzüldüm."

Nou-Nou kurnazca yüzüne baktı. "Belki de bunun işini kolaylaştırdığını düşündün, değil mi? Belki de artık onun yolunun üzerinde olmadığını.."

"Nou-Nou!" diye bağırdım. "Bırak bu kötü konuşmaları."

"Sen de şok geçireceksin." Nou-Nou gülmeye başlamıştı, zaman zaman tavuk gıdıklamasını andıran korkunç bir gülüştü bu. Sonra birdenbire durdu. Sen ve o, birlikte tezgahladınız..."

"Böyle şeyler söylememelisin. Bütününle yanlış bunlar. Seni odana götürüyüm. Dinlenmen gerekli. Bu senin için korkunç bir şoktu."

Nou-Nou birdenbire ağlamaya başladı, sessizce gözyaşları çenesine süzülüyordu.

"O benim her şeyimdi," dedi. "Benim küçük kuzucuğum, sevgili bebeğimdi. Her şeyimdi o. Onu hiçbir şeyde değişmezdim. O hep benim küçüğümdü."

"Biliyorum," dedim.

"Ama onu kaybettim. Artık burada yok."

"Gel, Nou-Nou. Koluna girdim ve odasına götürdüm.

Odasına gidince Nou-Nou benden ayrıldı.

"Ona gideceğim," dedi ve kontesin yattığı odaya daldı.

Yaşanması güç günlerdi. Kontu çok az görüyordum. Benden kaçırıyordu, yaptığı da akıllıca bir şeydi, çünkü hakkında söylentiler vardı ve benim adım da onunkıyla birlikte bu söylentilere karışabiliirdi.

Bir gün Margot, Leon ve Etienne'le birlikte at gezintisine çıkmıştık, bir köyün yakınından geçerken bize taş atılar. Taş Etienne'in koluna geldi, ama aslında bana atmak istediklerini sanıyorum.

Biri, "Katil kadın!" diye bağırdı.

Bir grup genç gördük ve saldırının onlardan geldiğini anladık. Etienne taş atanlara bir ders vermek istediye de Leon onu engelledi.

"Dikkatli olsan iyi edersin," diye öğüt verdi Leon. "Bir ayaklanmaya yol açabilir. Bilmezden gel."

"Onlara ders vermek gerek."

Gözümüzü dört açmalıyız ki," dedi Leon, "onlar bize bir ders vermesinler."

Olaydan sonra buradan bir an önce ayrılmak isteğim iyice pekişti.

Otopsi yapıłana kadar şatodan ayrılamazdık, çünkü zaten kontun durumu da çok dikkati çekiyordu. Çok korkuyordum, kontun karısını öldürdüğüne inananlar vardı.

Kimsenin ortada görünmemi beklemediğini öğrendiğim zaman çok sevindim. Zaten korktuğum şeyler vardı. Bir kere Fransa'ya niçin gelmiştim, ikincisi Marguerite'in yediği halt ortaya çıkarsa ne olacaktı? Robert de Grasseville buna nasıl bir tepki gösterecekti? Gene Margot'la evlenmek isteyecek miydi? Bazan, en iyisinin Margot'un oturup ona her şeyi anlatması olduğunu düşünüyordum. Öte yandan, bu davranışın akıllıca olup olmadığı bilecek kadar kendimi hayat insanı görmüyordum. Kimbilir, belki söylemezse daha iyi ederdi.

Kont döndü. Otopsi bitmiş ve ölümün fazla dozda alınan afyonlu uyku ilacından olduğu kabul edilmiş, yani artık bu iş kapanmıştı . Kontesin bir ciğer rahatsızlığı çekmekte olduğu anlaşılmıştı, annesi de bu hastalıktan ölmüştü zaten. Onu en son gören doktorlar kontesin bu hastalığı çoktandır çekmekte olduğunu belirtmişlerdi, ama hastalık daha son dönemlerine ulaşmamıştı. Kontes bunu bilseydi herhalde hastalık ilerledikçe daha büyük acılar çekeceğini öğrenecekti. En akla yakın olasılık şuydu: Kontes bu acıların artacağını öğrenince, her zaman kendisine rahat bir uyku sağlayan ilaçtan çok fazla almış, böylece acıları çekmekten kurtulmak istemişti.

Kontun döndüğü gün, Nou-Nou da her zamanki gibi gene benim odama gelmişti. Tedirginliğimden zevk alıyor gibi bir hali vardı.

"Demek," dedi, "bu işten artık kurtulduğunu sanıyorsun küçük hanım? "

"Hak yerini buldu," dedim. "Yasanın gereği yapıldı."

"Yasa! Yasa kim? Yasa her zaman için kimden yana olmuştur? Ondan, o ve onun gibilerden. Bir yasa zenginler için.. bir yasa da yoksullar için. İşte dert burada. Onun arkadaşları var.. her yerde. "Nou-Nou bana yaklaştı." Kont bana geldi ve beni korkuttu! Bu pis dedikodularına son ver Nou-Nou,' dedi. 'Çenenin tutmazsan gidebilirsin. Ve nereye gideceksin, söyle bana. Kovulmak mı istiyorsun... onun yaşadığı yerlerden kovulmak mı amacın.. onun mezarından, her gün ağladığın mezarından uzaklaşmak mı istiyorsun? 'Evet, böyle dedi bana. Ben de dedim ki: 'Sen oradaydın. Odaya girdin. Onunlaydın. Sonra o kadın geldi, öyle değil mi? Yoksa birlikte planladığınız işi bitirip bitirmediğini görmeye mi geldi? '

"Yeter artık, Nou-Nou, " dedim. "Beni görmek istediğini söylediği için geldiğimi sen de biliyorsun. Haberi kendin getirdin. Kont gittiği zaman o uyuyordu."

"Kontu gördün, görmedin mi? Sen içeri girdin... tam o giderken. Bu garip bir şey, onu bilir onu söylerim."

"Hiç de garip değil, Nou-Nou," dedim sertçe. "Sen de bunu biliyorsun."

Nou-Nou şaşırmış gibiydi. "Nedir senin emin olduğun? "

"Gerçeği biliyorum," dedim. "Karar verildi. Buna inanıyorum, çünkü tek olabilecek şey bu."

Nou-Nou, odana dön. Dinlenmeye çalış. Bu korkunç bir trajedi, ama artık bitti ve ağlamak da hiçbir şeyi geri getirmez."

"Bazıları için o bitti," dedi yaslı bir sesle. "Hayat bazıları için bitti... küçüğüm ve onun ihtiyar Nou-Nou'su için bitti hayat. Başkaları belki de hayatın kendileri için henüz başladığını düşünüyorlar."

Öfkeyle başımı salladım, Nou-Nou birdenbire oturdu ve yüzünü elleriyle kapattı.

Bir süre sonra kendisini odasına götürmeme ses çıkarmadı.

Üzerine bir kâğıt iliştirilmiş taşı bulan bendim. Taş odamın önündeki koridorda duruyordu. Önce kırk cam gözüme çarptı, sonra yerde duran bu nesneyi gördüm.

Taşı yerden aldım. Ağırdı, üzerine bir kâğıt parçası yapıştırılmıştı. Kağıtta bozuk bir yazıyla şunlar yazılıydı: "Aristokrat. Soylu. Karını öldürdün ama zenginler için bir yasa, yoksullar için de ayrı bir yasa vardır. Kendini sakın. Senin de sıran gelecek."

Elimde kâğıtla olduğum yerde dehşet içinde kalakaldım.

Belki yanlış bir şey ama hep çabuk karar veririm, tabii bu kararlar da her zaman doğru olmaz. Şatodaki hiç kimsenin bu kâğıdı görmemesi gerektiğine karar verdim.

Taşı gene yere koydum, kâğıdı da odama götürdüm. Kâğıdı yaydım ve incelemeye koyuldum. Yazı bozuktu, ama bana bilerek cahil biri tarafından yazıldığı süsü verilmiş istenmiş gibi geldi. Kâğıdı yokladım. Kalın ve sağlamdı. Yoksulların mektuplarını yazdıkları türden bir kâğıt değildi yani (tabii mektup yazabilirlerse). Rengi de beyaza yakın

maviydi.

Odamda bir yazı masası ve dolabı vardı, dolapta üzerinde şatonun arması olan bir sürü kâğıt ve şık zarf duruyordu. Kâğıt, şatonun kâğıtlarının türündendi. Hatta bu kâğıtlardan birinin üstü yartılıp yazılmış da olabilirdi.

Bunda bir anlam vardı. Kontun başdüşmanı şatodakilerden biri olmasındı?

Böyle zamanlarda hep yaptığım gibi, annemi düşündüm. Neredeyse bana şunları söylediğini duyuyordum: 'Uzaklaş buradan. Çevrende tehlike var. Zaten bu evin işlerine karıştın, gecikmeden bu duruma bir son ver. İngiltere'ye dön. Sekreter arkadaşlık, mürebiyelik gibi bir iş bul.. ya da daha iyisi, gene bir okul aç.'

Annem haklı, diye düşündüm. Kontun havasına çok kapıldım Her nasılsa kont beni etkilemeyi becerdi. Kontesin bardağına yüksek dozda ilacı onun koymadığına inanmaya çalışıyordum ama doğrusu ondan hiç kuşkulandığımı da söyleyemem.

Margot kapıdaydı.

"Pencereden bir taş daha atılmış," dedi. "Dışarda duruyor."

Hemen yerimden fırlayıp taşa bakmaya gittim.

Margot omuz silkti. "Aptallar. Bununla ne kazancıklarını sanıyorlar sanki."

Margot olaydan pek etkilenmemişti. Böyle şeyler, sıradan sayılmaya başlanıyordu.

Kont, Margot'la beni çağırdı. Karısının ölümünden önce olduğundan daha yaşlı ve sert görünüyordu.

"Yarın Paris'e gitmek üzere buradan ayrılmanızı istiyorum," dedi, "En iyisi bu bence. Grasseville'lerden bir not aldım. Onlara gelmeni istiyorlar, ama ben Paris'teki evimde oturmanı daha uygun buluyorum. Yas dönemindesin. Grasseville'ler seni evde görmeye gelirler. Gereksinimlerini karşılayabilirsin. "Kont birdenbire bana döndü. "Marguerite'e iyi bak, bu konuda sana güveniyorum."

Konta . pencereden atılan taşa iliştirilmiş kâğıttan söz etsem mi diye düşündüm, ama bu onun kaygılarına yenisini katmaktan başka işe yaramayacaktı. Bu yüzden Margot'un yanında bu konuya değinmekten vazgeçtim. Gitmeden önce kontu yalnız göreceğimi umuyordum ama onun ne kadar yakından izlendiğimizi bildiğini fark ettim. Herhalde kont da yüksek yerlerde dostları olduğu için adaletten kaçtığıнын söylendiğini biliyordu.

Hazırlanmak için odama gittim. Çekmecedem kâğıt parçasını çıkardım, bir yandan ona bakarken bir yandan da ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Burada bırakamazdım, ama yanıma alır da kaybedersem ne olurdu? Gene ani kararlarımdan birini verdim. Kâğıdı ufak parçalara ayırdım, salona indim ve oradaki şömineye parçaları attım. Alevleri ve yanan kâğıtların kararmış uçlarını seyrettim. Sanki alevlerden kötü anlatımlı bir yüz oluşmaktaydı, bu da bana balo gecesi pencerede gördüğüm yüzü anımsatıverdi.

Leon! Ve kâğıt şatodaki biri tarafından gönderilmiş olabilirdi!

Bu olanaksızdı! Leon hiçbir zaman kendisine bunca yakınlık göstermiş bir adama kötülük etmezdi. Son olaylar beni o kadar sarsmıştı ki, hayal gücüm alıp başını gitmeye başlamıştı anlaşılan.

Şatodan çok erken ayrıldık. Tan yeri ağarır ağarmaz.

Kont bizi görmek için avluya inmişti. Elimi sıkı sıkı avcunda tuttu ve, "Kızıma iyi bak," dedi.. "Kendine de." Sonra ekledi, "Sabırlı ol."

Kontun ne demek istediğini biliyordum, bu yüzden de sözleri içimi heyecan, sevinç ve merakla doldurdu.

BEKLEYEN ŞEHİR

1

Paris! Ne büyüleyici bir şehir. Burada başka koşullarla bulunsaydım, bu şehri ne kadar severdim. Annemle dünyada görmek istediğimiz çeşitli yerlerden konuşurduk, listemizin en başında Paris vardı.

Paris şehirlerin kraliçesiydi, orada güzellikle çirkinlik yan yana yaşıyordu. Haritaları incelerken, şehrin üzerinde bulunduğu adanın beşik biçiminde olduğuna dikkat ettim, bunu Margot'a söylediğim zaman o kayıtsızca konuştu; pek ilgilenmemişti.

"Beşik," dedim, "anlamlıdır." Bu beşikte güzellik büyütülmüştür. Birinci François güzel yapılara, edebiyata, müziğe ve sanatçılara olan sevgisiyle burada Avrupa'nın en entellektüel yerinin temellerini atmıştır."

"Aşkolsun, bunu da tarih dersine çevirdin," diye cevap verdi Margot." Şimdi devrim büyütülüyor o senin beşiğinde."

İrkildim. Margot'tan ciddi konuşmalar pek beklenmezdi ama...

"Şatoya atılan şu taşlar," diye Margot konuşmasını sürdürdü, "onları epeydir düşünüyorum. On yıl önce böyle bir şeye kimse kalkışamazdı, cesaret edemezlerdi... ve şimdi de biz bu konuda bir şey yapmaya cesaret edemiyoruz.

Değişiklik geliyor, Minelle. Bunu çevrendeki her şeyde hissedebilirsin."

Gerçekten ben de bunu hissedebiliyordum. Kalabalıkların kaynaştığı sokaklarda, satıcıların bağırarak yerlerde aynı şeyi sezmek mümkündü.

Kontun evi Faubourg Saint-Honore'deydi, burası bir soylular semtiydi. Evler iki ya da üç yüzyıllık, uzak, şık bir görünüşleri vardı. Bu evlerin pek yakını da bir küçük sokaklar karmaşasıydı, buralarda insan yanında güçlü kuvvetli birkaç adam olmadan dolaşmaya cesaret edemezdi. Pis kokulu, dar, bir yabancıya kurban gözüyle bakılan, korkulu yerlerdi buraları.

Biz bu sokaklardan Bessell ve başka bir uşakla birlikte geçtik. Margot tuturmuştu dolaşahm diye. Bir sokağı hatırlıyorum, yüzleri aşırı boyanmış kadınlar kapılarda oturuyorlardı, giysileri çok kısaydı. Başka sokaklar da vardı. Rue aux Fevs, Rue de la Jouveria, Rue de la Colandre, Rue des Marmousets. Bu sokaklar kadınların ve boyacıların meskeniydi, evlerin önündeki kocaman fiçilerde boyaları karıştırırlar, kırmızı, yeşil, mavi boyalar kaldırım kenarlarında küçük nehirler gibi akarlardı.

Kontun evindeki odam, şatosundaki odamdan çok daha şıktı. Birkaç bahçıvanın uğraştığı güzel bahçelere bakıyordu. Egzotik çiçeklerin yetiştiği serler vardı, bu bitkilerle odaları süslüyorlardı.

Margot'un odası benim odamın yanındaydı. "Bu işi ben ayarladım," dedi bana. "Mimi'ninki de şurada. Bessell de uşaklarla birlikte kalıyor."

Margot bunları söyleyene kadar, ikimize de yer veren ünlü planını hatırlamamıştım. Aslında ben bu planı hiçbir zaman ciddiye almamış, o da zaten Paris'e geldiğimizün üçüncü günü bundan söz etmişti.

Kont ve Kontes Grassaville, geldiğimizün ilk günü bize uğradılar. Margot bir ev sahibi olarak görevini çok iyi yaptı. Onlarla bahçede yürüdü, hepsi de çok ağırbaşlıydılar. Kontun bize hatırlattığı gibi henüz yastaydık çünkü.

Acaba bu geliş düğünü ertelemeyle mi ilgili, diye düşündüm, sonra da bunun böyle olması gerektiğine karar verdim.

Kontla kontesë tanıştırıldım. Davranışları biraz soğuk ve uzaktı, acaba kontun evindeki yerimle ilgili söylentileri duyular mı diye merak ettim.

Sonra Margot'la bu konuyu konuştum.

Margot bana hiçbir şeye dikkat etmediğini, onların benim hakkımda çok nazik konuştuklarını söyledi. "Düğünden söz ettik," dedi, "herhalde bir yıl bekleyeceğiz. Ama gene de kesinlikle böyle olup olmayacağını bilmiyorum. Ama ben hiç ertelenme olmamış gibi hazırlıklarımı sürdüreceğim."

Yapılacak epey alışveriş vardı. Mimi'yle Bessell hep bizimle geliyorlardı, bazan biz Margot'la arabaya biniyorduk, o zaman da onlar bizi izliyorlardı. Ara sıra yayan gezdiğimiz de oluyordu, ben en çok bundan hoşlanıyordum. Bu gezilere çok sade giyinerek çıkıyor ama hiçbirimiz bu duruma değinmiyorduk.

Paris'in kokusunu hiçbir zaman unutmayacağım. Çamuru boldu Paris'in, başka şehirlerde bu kadar yoktur herhalde. Siyah bir çamurdu bu, içinde maden parçacıkları vardı. Bu madenler insanın giysisinin değdikleri yerini parçalıyorlardı. Eski Romalıların Paris'e Lutetia yani Çamurlu Yer dediklerini hatırladım, hiç şaşılacak bir şey yoktu doğrusu bu adda. Sokaklarda süpürgeli çocuklar duruyor, bunlar para verenlerin geçmeleri için yolu temizleyip, süpürüyorlardı.

Ben sabahları şehrin canlanışını seyretmeyi pek severdim, yedide tertemiz giyinmiş memurlar işlerine giderlerdi, bazan da ürünlerini pazara götüren bir iki bahçevana rastlanırdı. Yavaş yavaş şehir heyecanlı canlılığına bürünürdü. Margot'a bu canlanışın bana tanyeri ağarırken kuşların cıvıldaşmalarını hatırlattığını söyledim. Önce hafif cıkçıklar, sonra biraz daha yüksek, derken bütün kuşlar cıvıdamaya başlıyor ve şehir böyle uyanıyordu.

Margot benim bu heyecanıma pek bir anlam veremiyordu. Sonra o Paris'i yıllardır tanırdı, insan içli dışlı olduğu şeylerin

pek farkına varmaz.

Ama çeşitli iş güç sahiplerinin güne başlayışlarını izlemek pek heyecanlıydı. Perukaları pudralayan una bulanmış berberler, dükkânlarını açan limonatacılar, bir gece önce ısmarlanmış çörek ve sıcak kahveleri evlere dağıtmak üzere tepsileriyle dışarı çıkan garsonlar... Sonra kara cüppelerini savura savura hukukçular geçerler, ya Chatelet ya da başka mahkemelere giderlerdi..

Modayı izleyen çevrelerde yemek saat üçteydi, o saatlarda züppelerle hanımları seyretmek beni pek eğlendirirdi. Bazıları arabaya biner, bazıları yürürlerdi. Giysilerine çamur bulaşmasın diye dikkatle ilerleyerek gidecekleri evin yolunu tutarlardı.. sonra saat beşte caddeler gene gürültü patırtıyla dolardı, yemekten kalkmış, tembel kalabalık bu kez de oyun salonlarına ya da eğlence yerlerine yollanırlardı.

Margot'un çocukça bulduğu her şeyi görmek istiyordum. Tabii o, şatoda ne olup bittiği konusundaki kaygılarımı dağıtmak için bu harika şehrin her şeyini öğrenme kararında olduğumdan habersizdi.

Geriye bakınca hâlâ Paris'i o zaman görmüş olduğuma sevinirim. Bir daha Paris öyle olmamıştır çünkü.

Çarşıya çıktık. Dükkânlarda neler neler yoktu! Vitrinleri insanı sersemletiyordu. Giysiler, tuvaletler, kumaşlar, mantolar, pelüşler, mufllonlar, kurdeleler, danteller. Başlıbaşına bir cümbüştü bu dükkânlar. En göze çarpanlar da galiba şapkalar. Kraliçe'nin çıkardığı modaya uygundu hepsi, çok pahalı, gösterişli şeylerdi. Kraliçe'nin terzisi Rose Bertin ancak birkaç hatırlı müşteriye çalışırdı. Kont Fontaine Delibes'nin kızına da bir şeyler dikecekti.

"Ben olsam bana daha canla başla hizmet edecek birine giderdim," dedim Margot'a.

"Anlamıyorsun, Minelle. Rose Martin'de giyinmenin bir anlamı vardır."

Böylece Rose Martin'e gittik. Bizi bir saat bekletti, sonra da ertesi gün gelmemiz haberini gönderdi.

Dışarı çıkınca köşe başında küçük bir grubun durduğunu gördüm. Biz arabaya binerken bir şeyler mırıldandılar ve çatık kaşlarla bizi izlediler.

Evet, Paris'in zor bir şehir olduğu kesindi. Ama ben şehrin güzelliğine o kadar vurulmuş ve şatoda olup bitenlerden ötürü de öyle sersemlemiştim ki, pek eskisi gibi her şeye dikkat edemiyordum. Margot'un da zaten aklı başka yerdeydi.

İngiliz adının her yerde büyük bir saygıyla söylendiğini görmekten de memnundum. Bunu bana ilkin Gabrielle LeGrand söylemişti. Dükkânlar İngiliz olduğu belirtilen kumaşlarla doluydu. Buralarda İngilizce konuşulduğu belirtiliyordu. Vitrinlerde İngiliz Punch'u yazılıydı ve bütün kahvelerde çay içilebilirdi. Whisky de vardı.

Bunlar beni çok eğlendirdi, gururumu da okşamadı değil tabii. Dükkânlarda, sattıkları malların çoğu gibi benim de Manş'ın öbür yakasından geldiğimi belli edecek bir şey yapmadım.

Bir gün Margot'un giysisinin içine konmak üzere güzel bir saten alıyorduk, tezgahtar eğildi ve bana bakarak konuştu: "Küçük hanım İngiliz mi? "

"Evet," dedim.

"Küçük hanım ülkesine dönmeli," dedi tezgahtar. "Vakit kaybetmeden."

Adama şaşkın şaşkın bakınca o sözlerini sürdürdü: "Her gün fırtına patlak verebilir. Bugün, yarın, gelecek hafta, gelecek yıl. Ve o geldi mi de kimse kurtulamaz. Vakit varken ülkenize dönmelisiniz."

Bir ürperti ve korku bedenimi sardı. Bu konuda çok kişi işaret veriyordu, ama çevremdekiler bu işaretleri görmemeye çalışıyorlardı. Ne var ki bu fırtınayı önleyemedikleri zaman çok zor anlar yaşayacaklardı.

Paris gerçekten bekleyen bir şehirdi.

Güneşli havada yürüdük ve adımlarımız bizi Cour du Mai'ye götürdü. Tezgahtarın uyarısını unutamıyordum, yürürken geleceğin korkunç bir tahminini duymuşum gibi

geldi bana.

Sonraları bu Cour du Mai'deki günü anımsayacaktım.

Margot odama geldi. Gözleri parlıyordu, yüzü de kıpkırmızıydı.

"Her şey tamam," dedi. "Yvette'i görmeye gidiyoruz."

"Yvette kim?"

"Bilerek inatçılık etme, Minelle. Sana Yvette'i anlattımdı. Nou-Nou'yla birlikte çalışırdı. Şimdi köyde oturuyor, Charlot'yu kaybettiğim yerin yakınında."

"Sevgili Margot, tabii hâlâ Charlot'yu bulmayı düşünüyorsun."

"Elbette düşünüyorum. Hiç onu bırakır, ne olduğunu bilmeden durur muyum? Charlot'nun iyi ve mutlu olduğuna kendimi inandırmalıyım.. ve beni özlemediğine..."

"Ondan ayrıldığın zaman iki üç haftalık olduğuna göre, seni tanıması pek beklenmez herhalde."

"Elbette beni tanıyacak. Ben onun annesiyim."

"Margot, aptalık etme. Bu talihsiz serüveni arkada bırakmalısın. Talihin var. Çok hoşlandığın biriyle sözlüsün. Sana çok nazik ve iyi davranacak."

"Gene akıl hocası pozlarını takınma. Artık öğretmen değilsin, bunu sen de biliyorsun. Charlot'yu bulmaya gideceğimize söz verdin. Şimdi de sözünde durmamaya mı kalkıyorsun."

Sesimi çıkarmadım. Margot'un isterinin eşiğinde olduğunu gördüğüm zaman söz vermiştim, bu doğrudu; ne var ki hiçbir zaman bu planı ciddiye almamıştım.

Margot, "Her şeyi yoluna koydum," diye açıkladı. "Eski dadım Yvette'i görmeye gideceğim. Ona Robert'le nişanlandığımı söylemek istiyorum. Mimi ve Bessell de bizimle gelecekler, arabayla gideceğiz. Hanlarda kalacak ve her gün bir parça yol alacağız, oraya giderken ben gene Bayan Le Brun olacağım. Bu bir çeşit paravana. Mimi'ye kontun kızı olarak yolculuk etmemin, annemin ölümünden kopan rezaleten ötürü iyi karşılanmayacağını söyledim,

sonra halkın gergin ruh halinin de sakıncalı olduğunu ekledim. Kontun kızı denirse ters bir tepki gösterebilirler. Mimi memnun oldu. O da böylesinin daha güvenli olacağını belirtti, yani bu değişikliği yalnızca güvenlik açısından yaptığımı inanıyor. Niçin bir şey söylemiyorsun? Öylece, yaptıklarımı onaylamaz gibilerden oturuyorsun. Bence bu çok iyi bir plan."

"Umarım aptalca bir şey yapmıyoursundur."

"Niçin hep aptalca şeyler yapacağımı sanıyorsun? "

"Çünkü sık sık tekrarlıyorsun böyle işleri."

Ne var ki, Margot'un planını gerçekten uygulayacağı ve onu hiçbir şeyin yolundan döndüremeyeceği açıktı.

Belki de fena bir fikir değil, diye düşündüm, çünkü Margot çocuğunun iyi bakıldığını görürse artık onun için kaygılanmaktan vazgeçebilirdi. Ama çocuğu nasıl bulacaktık, işte bunu kestiremiyordum.

Margot, Petit Montlys'den yola çıkmamıza karar verdi, ama tabi Bayan Gremond'a uğramayacaktık. Bunun nasıl bir çılgınlık olacağını Margot bile farkındaydı.

"Yapmamız gereken," dedi, "Charlot'yu bizden çaldıkları anda kalmak ve o bölgede araştırmalar yapmak."

"Yaban ördeği avı bu," dedim.

"Yaban ördekleri bazen yakalanır," dedi Margot. "Ben de Charlot'yu bulacağım."

Yolculuğumuza başladık, üç günde epey yol aldık. Geceleri hanlarda kalıyorduk, bunları bulduğu için Bessell yüklü bahşişler almaktaydı.

Bayan le Brun, kuzini ve hizmetçileriyle yolculuk ediyordu, tabii istediğini almak için yeterince parası vardı ve para olunca her yerde iyi karşılanıyorduk.

Atlarımızdan birinin nalı düştü, en yakın nalbanta gitmek zorunda kaldık, o da Petit Montlys civarındaydı.

Arabayı nalbantta bıraktık ve benim Petit Montlys'deki günlerden hatırladığım köye gittik. Beklerken oralarda bir han bulduk ve grip bir şeyler yemeğe karar verdik.

Hancı oldukça meraklıydı. Böyle yerlerde haberler

abuk yayılır, o da bizim arabayla geldiğimizi ve gecikmemizin nedenini duymuştu.

"Size hizmet etmek benim için zevktir, bakın karımın henüz fırından çıkardığı sıcak ekmekler, iyi peynir ve kendi yaptığımız tereyağından var. Kahve de ister miydiniz? Size Punch da verebilirim... Paris'te satılanlar kadar iyi yaparız bu İngiliz içkisini."

Margot, Mimi ve ben örekle kahve içtik. Bessel de hayatından memnundu.

"Paris'te hayat nasıl? " diye sordu hancı.

"Vur patlasın al oynasın,"dedi Bessell.

"Ah, ah, epey oldu Paris'e gitmeyeli. Küçük hanım, sizi daha önce bir yerden gözüm ısırtıyor." Hancı bana bakıyordu. "İngilizsiniz değil mi? "

Margot'a baktım, o da konuşmaya başlamıştı. "Evet, öyle. Benim de acım var. Zavalı kocamı kaybettim."

"Hanımefendi umarım şimdi daha mutlusunuzdur."

"İnsan acıyla olgunlaşıyor," dedi Margot.

Bessell ve Mimi'nin biraz şaşırdıklarını anladım ve sözü ben aldım: "Çok kalamayacağız. Artık gitmeliyiz, nalbant da işini bitirmiştir herhalde."

Biz nalbantın dükkânına doğru yürürken genç bir kadın koşarak önümüze çıktı.

"Evet, tamam!" diye bağırdı kadın. "Bayan le Brun ve Bayan Maddox."

Ona karşı çıkıp tersleyemezdik, çünkü karşıımızdaki kadın Jeanne'dı.

"Sizi gördüğüme çok sevindim Bayan," dedi Jeanne. "Sık sık sizden söz ederiz. Küçük nasıl? "

"İyidir," dedi Margot sakın bir tavırla.

"Ne sağlıklı bebektir! Bayan Legere onun kadar sağlıklıısını görmediğini söylüyordu."

Buraya gelmekle ne büyük aptallık etmiştik! Tehlikeye düşeceğimizi tahmin etmeliydim. Ama bunu Margot'a söylemenin ne yararı olurdu? O gene burnunun doğrultusuna gidecekti.

"Tabii bebek dadısıyladır," diye Jeanne sözlerini sürdürdü. "Nalbantta güzel bir araba olduğunu duydum. Paris'ten hanımlar gelmiş dediler. Hiç ummazdım doğrusu sizin geldiğinizi." "

Margot'un koluna dokundum. "Yolumuza gitmeliyiz," dedim.

"Bayan Gremond'u görmeye gelmiyor musunuz? "

"Korkarım gelemeyeceğiz," dedim çabucak. "Ona selam söyle ve bu sefer çok acelemiz olduğunu bildir. Yolumuzu kaybettik, zaten burada oluşumuzun nedeni de bu. Sonra talihsizlik işte, atın nalı düştü."

"Nereye gidiyorsunuz böyle? " diye sordu Jeanne.

"Parefours'a," diye bir ad attım kafadan.

"Hiç böyle bir yer duymadım. Nereye bağlı? "

"Biz de onu arıyoruz ya," dedim. "Arabayı almalıyız İyi günler."

"Sizi görmek bir zevkti," dedi Jeanne. Küçük maymun gözleri her şeyi didik didik ediyordu, Bessell'in üniformasına, Mimi'nin hanımın hizmetçisi olarak giydiği süslü giysiye uzun uzun baktı. İyi ki zamanın kötü oluşu yüzünden basit giyiniyorduk, yoksa Margot'un giysileri sınıfını belli edebilirdi.

Sonunda arabaya binince rahatladık. Mimi'nin gözlerindeki sorular dikkatimi çekmedi değil, ama hanımının terbiyeli hizmetçisi pozunda olduğundan ne olup bittiğini sormadı. Yine de Bessell'le birlikte sonradan bu konuda yorumlar yaptıklarını sanıyorum.

Margot hiç de olanlara üzülmek istemiyordu. Sonra nasılsa Mimi'ye bir hikâye uydururdu, yalnız Mimi'nin bu hikâyeye inanmayacağı da su götürmezdi. Olanlar her şeyi açığa çıkaracak şeylerdi bence. Hep bunu düşünüyor, düşündükçe de daha çok rahatsız oluyordum.

Charlot ile birlikte kaldığımız hanım yolunu bulduk. Hancı bizi hatırladı. Suçlu, garip bir durumumuz vardı herhalde, bu biraz benim yabancı oluşumdan, biraz da Margot'un bebekle gelip bebedsiz gitmesinden ileri

geliyordu; bir yerde bunlar durumumuzu açıklıyor gibiydi.

Margot bir iki akıllıca soru soracağını söyledi, ama onunla akıllılık bir arada olacak şeyler değildi ki. Az sonra bebeği alan çiftin izini bulduğu ortaya çıktı, oysa bu araştırmanın gizlilik içinde yürütülmesi gerekirdi ve ancak böyle yapılırsa kuşkuyla karşılanmaktan kurtulabilirdik. Ama Margot, bebeği alan çiftin güneye, Bordereaux yakınlarındaki bir kasabaya doğru gittiklerini öğrendi.

Bordereaux'da üç han vardı, biz üçünü de aradık ve bir sonuç elde edemedik. Yol işaretlerine baktık ve çiftin gidebileceği üç yol olduğunu gördük.

"Hepsini denememiz gerek," dedi Margot kararlı bir tavırla.

Ne kadar yorgunduk! Bu ne umutsuz bir avdı! Nasıl bekleyebilirdik bebeği bulmayı? Ama Margot bulmakta kararlıydı.

"Daha fazla kalamayız," dedim. "Zaten yeterince garip davrandık. Mimi'yle Bessell kimbilir neler düşünüyorlardır? "

"Onlar hizmetçi uşak," diye horlayarak karşılık verdi Margot. "Düşünsünler diye para verilmiyor ikisine."

"Sen nasıl işine gelirse öyle konuşuyorsun! Nedir bu olup bitenler diye merak eder onlar da elbet. Buna meydan vermen akıllıca mı Margot? "

"Akıllıca mı değil mi umurumda bile değil. Ben bebeğimi bulacağım."

Sonunda Margot'a şöyle dedim: "Sen bu yolculuğun dadın Yvette'i görmek için yapıldığını söylemiştin. Yolculuğun nedeni Yvette olduğuna göre, ona bir uğramak akıllıca olmaz mı? "

Margot vakit kaybetmek istemediğini söylediye de Yvette'e gitmemenin akıllıca olmayacağına onu inandırdım. Gene kontun uyarısı aklıma geldi. Ne demişti kont: 'İnsan bir yalan ağı örmek isterse, bunun içinde birkaç gerçek çizgisi de mutlaka bulunmalıdır. O zaman yalan gürültüye gider, tümünü gerçek sanırlar.'

Yvette, çevresine duvar çekilmiş bir bahçenin

ortasındaki güzel bir evde oturuyordū. Kapı arabanın gececeği kadar genişti, Yvette de kapının önündeydi.

Görür görmez hoşlandığım iyi yüzlü bir kadındı Yvette, ama konuklarının kimler olduğunu görünce yüzünde beliren açık hoşnutsuzluğu da hemen fark ettim.

Margot koşup kendini onun kollarına attı.

"Küçüğüm," diyordu Yvette sevgiyle. "Bu ne sürpriz."

"Yakınlardan geçiyorduk, sana uğramadan edemedim," dedi Margot.

"Kime gidiyordunuz? " diye sordu Yvette.

"Ah... doğrusunu istersen sana geliyorduk. Seni görmeyeli çok oldu. Bayan Maddox, arkadaşım ... ve kuzinim."

"Kuzin mi? " dedi Yvette. "Bu kuzinini hiç görmemiştim. Hoş geldiniz, küçük hanım. Şöyle buyrun, lütfen. Aaa, Mimi de mi burada? Hoş geldin, Mimi."

Bu sözlere rağmen Yvette'in tedirginliğinin gittikçe artmakta olduğu belliydi.

"Jose, Mimi ve arabacınızla ilgilenir," dedi Yvette.

Jose, Yvette'in hizmetçisiydi, kendisi kadar yaşlı bir kadındı bu. Mimi'yle Bessell, Jose'yle çıktılar, Margot ve ben de Yvette'i izledik. Ev çok temiz ve düzenli, mobilyalar da çok rahattı.

"Mutlu musun, Yvette? " diye sordu Margot.

"Kont hazretleri kendisine iyi hizmet edenlere hep iyi davranır," dedi Yvette. "Artık bana gerek kalmayıp da ben şatodan ayrılınca, kont bu evi verdi ve bir hizmetçi tutmamı sağlayacak kadar da maaş bağladı. Burada mutlu yaşıyıp gidiyoruz işte."

Yvette bizi güzel bir odaya aldı. "Bayan Maddox İngiltere'den mi geldi? "

Bunu nereden bildiğine şaşıtm, çünkü söylememiştim. Ayrıca o kadar az konuşmuştum ki şivemden de anlayamazdı. Adımdan mı çıkarmıştı acaba? Ama hayır; Margot adımı da Fransız adı gibi söylüyordu. Peki nereden sezmişti Yvette İngiliz olduğumu?

"Otur çocuğum, siz de oturun küçük hanım. Bir şeyler için, yemeğe de kalırsınız artık. Güzel bir tavuğumuz var, Jose'nin aşçılığına diyecek yoktur."

Yvette sandalyenin üzerindeki elişini aldı.

"Hâlâ nakış işliyor musun, Yvette?" dedi Margot. Sonra bana döndü. "Giysilerimin çoğunu işlemiştir, öyle değil mi Yvette?"

"Dikiş nakış oldum olası severim. Nişanlanmışsın, öyle mi?"

"Aa, duydun demek? Kimden duydun?"

Yvette durakladı. Sonra konuştu: "Kont ne yaptığımı bilmek ister, o yüzden ara sıra uğrar bana."

Kontun bir özelliği daha ortaya çıkmıştı, zaten ben de böyle özelliklerinin bulunduğundan kuşkulandıyordum. Şimdi bunu kesinlikle öğrenmek içimi sevinçle doldurmuştu.

Margot, "Tavuktan biz de yeriz, değil mi Minelle?" diye sordu.

Hâlâ kontun sorumluluğunu yüklediği insanlarla nasıl ilgilendiğini düşünmektaydım, sevinçle başımı salladım.

"Sana Yvette'in güzel işlerini göstereyim," dedi Margot. Koltuğundan kalktı ve Yvette'in işini eline alarak bana getirdi. "Bak! Tüy gibi. Nedir bu Yvette?" Margot elindeki şöyle bir inceledi. Bu bir bebek hırkasıydı.

Yvette kızarak, "Bir arkadaşşıma yaptım," dedi.

Margot'un yüzü gene ekşimişti, ne zaman bebeklerden söz edilse böyle olurdu zaten. Bir çocuğu daha olmazsa bundan kurtulamaz, diye düşündüm.

Margot küçük hırkayı katladı ve bir sandalyenin üzerine koydu. "Pek güzelmiş," dedi.

"Şatodan ne haber?" diye sordu Yvette.

"Her zamanki gibi. Ama hayır... Artık pencereler taşlanıyor, değil mi Minelle?"

Yvette üzüntüyle başını salladı. "Bazen insanlar çıldırdılar galiba diyorum. Biz burada pek bir şey duymuyoruz, ama Paris'te neler oluyormuş.." Sonra eski

günlerden söz etti ve Margot'un çocukluğunda geçen bazı küçük, eğlenceli olayları anlattı. Onun çocukluğunu anlatmaktan hoşlanıyordu. Yvette'in Margot'u çok sevdiği belliydi.

"Annenin ölümünü duydum," dedi Yvette. "Çok acı bir olay. Zavalı hanımım! Nou-Nou kimbilir ne haldedir. Çünkü onun için dünyada kontesten başka kimse yoktu. Kontese bebeği gibi bakardı. Onu da anlıyorum. Bizim bebeklerimiz olmadığı için baktığımız bebekler üzerinde kendi çocuğumuz gibi titriyor, bütün sevgimizi onlara veriyoruz. Bu güçlü bir bağdır. Ben yaşlı, aptal bir kadını ama bebekleri çok severim. Kaderin garip oyunları bebekleri çoğu kez istemeyenlere verir, isteyenlerden de esirger. Zavallı Nou-Nou. Onun üzüntüsünü anlıyorum."

"Çok kötü durumda," dedi Margot. "Bu ses ne? " Dinledik.

"Bana çocuk ağlaması gibi geldi."

"Hayır, hayır," dedi Yvette. "İzin vererseniz mutfağa gidip Jose'ye bir bakayım. Biz onunla yemekleri birlikte pişiririz."

Yvette kapıyı açınca gene bir çocuk ağlaması duyduk, bu kez artık yanılma olanağı yoktu.

Margot, Yvette'in yanındaydı.

"Burada bir bebek var," dedi.

Yvette kıpkırmızı oldu ve kekelemeye başladı. "Evet... öyle.. bir süre için bakacağım da..."

Margot merdivenlere koştu. Az sonra kucağında bir bebekle merdiven başındaydı. Yüzünde zafer dolu gülümseme vardı. Tanrı'nın işine akıl sır ermez," diye düşündüm, çünkü Yvette gerçeği kabul etmeden de ben Charlot'yu bulduğumuzu biliyordum.

Margot bebeği odaya getirdi, yüzü ışıltı ışıltı oldu, oturdu, bebeği de kucağına aldı. Bebek kıkırdıyor, tekmeler atıyor, beş dakika önceki ağlamalarına göre pek sevinçli, pek hayatından memnun görünüyor.

"Ah, çok güzel... çok güzel," diyordu Margot bebek de

sahiden çok güzeldi. Tombul, iyi beslenmiş bir bebeğin nasıl olması gerekiyorsa öyle işte...

Yvette Margot'a baktı ve başını salladı. "Keşke buraya gelmeseydin şekerim," dedi.

"O zaman güzel Charlot'cuğumu göremezdim ki!" diye bağırdı Margot. "Ah, nasıl özlemişim bir tanemi. Nasıl da buldum onu! Yvette, seni yalancı seni, ama iyi bakmışsın gülüme."

"Elbette iyi bakarım. Hiç bebek olur da ben iyi bakmaz mıyım? Hele seninkine canım feda. Zaten kont da, 'Ona canın gibi bakacağını biliyorum, çünkü Marguerite'in çocuğu' dedi. Ama güzelim, buraya gelmemeliydin, bir de nişanlanmışsın. Görüyorsun, Charlot çok iyi. Bilmiyorum kont bu işe ne der? "

"Orası beni ilgilendirir," dedi Margot.

"Margot," dedim, "Charlot için en iyisinin burada kalmak olduğunu anlaman gerek."

Margot konuşmuyordu. Hiçbir şey düşünmüyordu, yalnız Charlot kollarındaydı, bu da ona yetmez miydi? Bir türlü bebeğini bırakamıyordu, sonunda bebek uyuyunca Yvette beşiğine koymak gerektiğini söyledi, ama Margot çocuğu gene de ona vermedi. Kendisi yukarı çıkardı. Onun bebeğiyle yalnız kalmak istediğini tahmin ettim ve Yvette'in yanında oturdum.

Yvette bana, "Küçük hanım, Marguerite'e baktığınızı biliyorum," dedi. "Kont bana her şeyi anlattı. Sizden çok candan söz etti. Buraya geldiğinizi duyunca ne der, bilmiyorum."

"Margot'un duyguları çok doğal. Kont bunu anlamalı."

Yvette başını salladı. "Beni kaygılandıran bir şey daha var," dedi. "Araştırmalar yapılıyor... hep yapılıyor."

"Araştırmalar mı? O da nesi? Neyi araştırıyorlar? "

"Çocuğu. Çocuğun hakkında araştırmalar yapılıyor. Jose benim duymadığım birçok şeyi duyar. Pazar oldu mu kasabaya iner o. Eskiden Jose'ye dedikoducu diye kızardım, ama şimdi yararlı oluyor söyledikleri. Tabii bizim evde bir

çocuk olduğu böyle küçük bir yerde uzun süre gizli kalmaz, bu doğal bir şey, sonra önemli birinin çocuğuna baktığımı da anladılar nasılsa. Kontun buyruğuna göre çocuğa her şeyin en iyisi alınacaktı, daha önce de yoksul değildim ama çocuk geleli gözle görülür biçimde harcamalarım arttı. Böyle şeyler dikkati çeker. Jose, kendini gezgin bir satıcı gibi göstermeye çalışan, ama her halinden soylu olduğu anlaşılan bir bayın bazı sorular sorduğunu söyledi. Adamın çocukla ilgilendiği ortada, çocuğun kim olduğunu öğrenmeye çalışıyor."

"Merak ediyorum," diye başladım ama durakladım. Yvette insanın içgüdüsel bir biçimde hemen güvenebileceği bir kadındı. Dahası, yıllardır kontun hizmetindeydi ve çocuğa bakmak için o seçilmişti. Konuşmamı sürdürdüm: "Gelen adam Robert de Grasseville olabilir mi? Margot'un nişanlısı yani? "

"Bana da öyle geldi. Kafasına koymuşsa, bir insanın benim bir zamanlar şatoda çalıştığımı öğrenmesi zor değildir. Kont büyük özelliği, başkalığı olan bir adamdır. Çocuk buraya geldikten sonra iki kez bana uğradı. Küçük Charles'ın sağlığına, bakımına çok meraklı, onun iyi olduğunu görmek hoşuna gidiyor. Kont buraya gelirken basit giyinir ama küçük hanım, bilirsiniz, böyle yüzlerce yıllık bir aileden gelen kişilerin gizlenmesi olanaksızdır. Bazen geleceğin bizim için neler gizlediğini düşündükçe titriyorum."

"Anlıyorum. Söylediğiniz için teşekkür ederim."

"Bir şey daha var küçük hanım. Böyle şeyleri Jose duyar. Bir gün geldi ve çocuğun babasının kont olduğunu duyduğunu söyledi."

"Bu da nereden çıktı? Hayır, yok böyle şey..."

Yvette bana soran gözlerle baktı. "Çocuk doğduğu zaman siz de Margot'la birlikteydiniz, Şatoda da kaldınız. Görüyorsunuz ya..."

Yüzüm alev alev yanıyordu, müthiş kızmıştım.

"Yani siz ne demek istiyorsunuz? Düşünemezsiniz ki

ben..."

"Böyle söylentiler yayılır işte. Bunun nasıl başladığını bilmiyorum... Ama görüyorsunuz, söylüyorlar... olabilecek şeyler bunlar."

"Evet," dedim, "olabilir böyle şeyler, sanırım. Kont, kendi evlilik dışı çocuğunu doğuracak bir kadınla kızını bir yere gönderir mi hiç? Yani böyle bir şey olabilir mi sizce? "

Yvette omuz silkti. "Ne bileyim ben, saçma sapan konuşuyorlar işte. Ama bebek burada. Ben şatoda dadıydım, kont da bakılsın diye çocuğu buraya gönderdi, ara sıra da uğruyor iyi olup olmadığını görmek için. Ama herkes bire on katar, ortaya da uyduruk söylentiler çıkar."

Başım dönüyordu. Çevremde dönen dolapların sonu gelecek gibi değildi.

"Sizin uyarılmanız gerektiğini sanıyorum küçük hanım. Margot'a dikkat edin. İçinden geldiği gibi, düşünmeden davranan bir kızdır. Onu mutlu ve durmuş oturmuş görmeyi çok isterim ve şimdi böyle bir fırsat belirmiş gibi. Grasser iyi bir aile... Adları çok iyi demek istiyorum. Çalıştırdıkları insanlara çok iyi davranırlar ve cömerttirler. Margot'un bu aileden biriyle evlenmesi yerinde olacak. Yalnız şu çocuk sorunu var. Ah, ne olurdu küçük Charles, Robert de Grasseville'in oğlu olsaydı ve evliliklerinden dünyaya gelseydi."

"Dediğiniz ideal durum o zaman da biz burada olmazdık zaten."

"Küçük hanım, görüyorum ki akıllı bir genç kadınsınız. Kontun size büyük güveni var. Margot'a dikkat edin. Bu araştırmalar Grasseville'ler tarafından yaptırılıyor olabilir, çocuğun Margot'tan olduğunu bir öğrenirlerse evliliği istemezler. Sanırım buna hazır olmalısınız."

"Bence şimdi Margot'a bundan söz etmemek gerekir."

"İyi ki sizinle yalnız konuşmak fırsatını buldum."

Bu konuda ben de Yvette'le aynı fikirdeydim, konuştuğumuz iyi olmuştu. "Bekleyip görmekten başka

elimizden gelen bir şey yok," dedim. "Araştırmayı yapan Robert'se bunu hemen öğreniriz."

Yvette başını salladı. "Ama hazırlanacaksınız küçük hanım, olur da işler ters giderse bunu önceden bilmek gerek."

Yvette'e bu konuda merak etmemesini söyledim.

Margot geldiğinde kendinden geçmişti.

"Uyudu Charlot'cuğum. Melek gibi yavrum."

Onu anlıyordum, çünkü çocuğundan ayrılması gerektiğinde ne perişan olduğunu görmüştüm.

Margot biraz bebeğiyle kalması gerektiğini söylediği için geceyi Yvette'in evinde geçirdik. O Mimi'yle Bessell'i hana gönderdi, ben de bu ikisinin evden uzaklaşmalarına memnun oldum.

Margot'la yattığımız yerde uzun süre konuştuk.

"Ne yapacağım? " dedi Margot.

"Akıllıca olanı, umarım," diye karşılık verdim.

"Ne diyeceğini biliyorum. Charlot'yu burada bırakmamı öğütleyeceksin."

"Bundan iyi bakılamaz ona."

"Bir dadı tutsam herkesten önce Yvette'i alırım."

"Charlot'ya zaten Yvette bakıyor, çok iyi baktığı da belki. Çocuğun hiçbir eksigi yok."

"Annesinden başka."

"Bu koşullarda onun için en iyisi bu."

"Sen, sen kalpsizsin Minelle. Öyle zamanlar oluyor ki bu soğuk, kesin ve çok mantıklı davranışlarından ötürü içimden seni tokatlamak geliyor. Çoğu kişinin seni haklı bulacağını bildiğim için, böyle davranışlarından daha da çok nefret ediyorum."

"Elbette haklıyım. Charlot'yu buldun. Ona en iyi biçimde bakıldığını da biliyorsun, yani bu konuda artık için rahat. Gelip onu, görebilirsin de ara sıra. Daha ne istiyorsun? "

"Oğlum her zaman yanımda olabilir."

"O zaman onun saygın bir biçimde doğmasını

bekleseydin."

"James Wedder'le de evlendiremezdin ya beni? "

"Böyle bir evlilik uygun olmazdı tabii, ama madem öyle davrandın, sonuçlarına da hazır olman gerekirdi. Baban sana çok iyi davrandı. Şimdi sen de onun isteklerini yerine getirmelisin.

"Robert'e bu yapılır mı? Dürüstlük mü bu? "

"Söyle öyleyse ona."

"Birdenbire pek cesurlaştın. Ya beni bırakırsa? "

"İş bu noktaya geldikten sonra belki de bırakılmak en iyisidir."

"Başkalarının sorunlarını çözmek ne de kolay."

Bu konuda Margot'la aynı fikirde olmak zorundaydım.

Gece uzun uzun konuştuk ve sabah Margot gitmesi gerektiğini anladı. Artık buraya geldiği gibi mutsuz da değildi. çünkü Charlot'ya duyduğu özlem dayanılmaz bir hale gelince, soluğu burada alıp oğluyla bir süre kalabileceğini biliyordu.

Araştırmamız umduğumdan da iyi sonuçlanmıştı. Margot, Charlot'yu bulmuştu, ben de kontun karakterinin kimseye göstermediği bir yönünü öğrenmiştim. Yvette'e önem veriyordu, onun rahatını sağlamıştı, sonra çocuğun doğumunu onaylamadığı halde onu korumakta kararlıydı. Yani kontun insan bir yönü vardı, o da bütün yumuşak, sevecenlik dolu duygulara açıktı.

O gece çok mutluydum.

2

Paris'e döndüğümüzde, bizi kontun gönderdiği ivedi bir haber bekliyordu. Vakit kaybetmeden şatoya dönmeliydik. Haber iki gündür bizi beklediği için hemen gitme hazırlıklarına giriştik.

Şatoya iki gün geç kalmıştık, tabii kont bizi pek hoş karşılamadı. "Sizi daha önce bekliyordum," dedi soğuk hır tavrıyla. "Haberimi almadınız mı? "

Şehir dışına bir geziye çıktığımızı ve Paris'e iki gün önce döndüğümüzü söyledim, yoksa buyruğu alır almaz yerine getirmiştik.

"Aptalca bir şey bu yaptığınız," dedi kont. "Böyle zamanlarda keyif için geziye çıkılmaz."

Doğrusu kont, Yvette'e gittiğimizi bilse ne yapardı acaba?

O günün akşamı kont beni çağırdı, bütün tatsızlığı gitmişti.

"Seni özledim," dedi yalın bir biçimde ve içimde yalnız onun bende uyandırdığı o dayanılmaz heyecanı duydum. "Kaygılara gömülmüştüm. Şunu bilmelisin ki korkunç bir sona doğru hızla ilerliyoruz. Bizi yalnız bir mucize kurtarabilir."

"Bazen mucizeler olur," dedim.

"İnsan ne yaparsa yapsın, mucize ancak kutsal bir güdün yardımıyla olur. Çok düşündüm, ne yazık ki yöneticilerimizde deha bulunmasına gerek duyduğumuz şu sıra karşılaştığımız yalnızca anlayışsızlıktır."

"Henüz çok geç olmayabilir."

"Bu bizim tek şansımız. Kendi kendimize bunları uyduruyoruz sanma, çünkü ben biliyorum. Kimse durumu benden iyi bilemez. Sınıf olarak bencil ve duygusuz. Son dönemde kral ve karısı bizden sonra tufan demişlerdi. Ben şimdi tufanın çağılıtlarını duyabiliyorum. Bir mucize olmazsa tufanın bizi yutacağını düşünüyorum."

"Ama bilindiğine göre bir uyarı demektir bu. Önleneme mi? "

"Kral devlet yetkililerini çağırıyor. Ülkenin en zengin sınıflarından -rahipler ve soylular- vatani kurtarmak için özveri istiyor. Neredeyse patlayacak bir durumdayız. Paris'e gitmek zorundayım... yarın yola çıkıyorum. Orada ne kadar kalacağım belli değil, seni bundan sonra ne zaman göreceğimi de bilmiyorum. Minelle, seni çağırınca kadar burada kalmanı istiyorum. Kendine iyi bak. Söz ver bana."

"Marguerite'e de. Ona da iyi bak. Marguerite'in çocuğunu aramaya kalkmak gibi bir aptallık da yapmayın sakın."

Soluğumu tuttum. "Biliyorsunuz!"

"Sevgili kuzin, bana haber getiren adamlarım vardır. Hakkımda neler tasarlandığını, evimdekilerin neler yaptıklarını bilmeliyim. Seni çok iyi tanıyorum. İnan bana, çocuğun nerede olduğunu bilmemesi Marguerite için daha iyiydi. Öte yandan sen onun analık duygularına saygı gösteriyorsun. Yvette'i bulduğunuzu biliyorum. Şimdi Marguerite çocuğu zaman zaman görmeye gidecek, bir gün de iş meydana çıkacak ve o zaman kocasına hesap vermek zorunda kalacak. Evlendikten sonra bu artık kendi sorunudur.. kocasının ve Marguerite'in. Ama bekarken ve kızım olarak evimde otururken benim sorunumdur, ona ben karışırim."

"Sizden de bir şey saklanmıyor," dedim.

"Beni böyle görmeyen çok iyi." Kont gülümsedi, yüzünün canayakın bir anlatıma bürünmesi hoşuma gitmişti. "Seninle ciddi konuşmam gerek, çünkü uzun bir süre görüşemeyiz belki. Devlet yetkilileri toplantısı için Paris'e gidiyorum. Açıkca durumu değerlendirmeliyiz... halk ayaklanabilir...her an olabilir bu. Onları yatıştırabilir miyiz... bilmiyorum. Ama bıçağın sırtında yaşıyoruz, Minelle. Seninle bunun için konuşuyorum. Sana olan duygularımın derinliğini bilmelisin."

"Hayır," diye karşılık verdim, "benim de hiç bilmediğim şey bu işte. Size çekici geldiğimi biliyorum, bu da beni şaşırtıyor. Beni buraya bu nedenden getirttiğinizide biliyorum. Size yalnızca ben değil, sayısız kadın çekici geliyor. Kesinlikle bilmediğim bir şey varsa o da duygularınızın derinliği."

"Ve sen de buna çok önem veriyorsun."

"Elbette çok önem taşıyan bir şey bu."

"Karım hayattayken sana bunu söyleyemezdim."

Korkudan hasta gibi olmuştum. Kafamın içine sorular, kuşkular üşüşmüştü. Bu ezici büyülenmeyle savaşıma çalıştım. Gene annemin beni uyardığından emindim.

"Karınız öleli daha ne kadar zaman oldu," diye

mırıldandığımı duydum. "Belki de beklemelisiniz..."

"Beklemek mi? Neyi beklemek? Ölümü mü? beklemek? Minelle, Tanrı aşkına farkında değil misin durumun? Seni belki de bir daha hiç göremem. Halkın gerginliğini biliyorsun. Pencereleden atılan taşları gördün. Böyle bir şey elli yıl önce olsaydı suçlunun bulunacağını, tutuklanıp yıllarca yatacağı bir cezaevine gönderileceğinin farkında değil misin? Ama şimdi yakalanamıyor bile..."

"Halkın değişiklik istemesinde şaşılacak bir şey yok ki."

"Tabii bu şaşılacak bir şey değil. Adalet olmalı... sevgi...başkalarını da düşünmek... yoksullara bencilce davranmamalı. Şimdi bunları biliyoruz. Ama onlar yalnızca bunlar için ayaklanmıyorlar. Öç almak istiyorlar. Eğer bunda başarı kazanırlarsa adalet olmaz. Bu yalnızca ayakları baş, başları ayak yapmak olur. Bizi öldürecekler ve intikam isteyecekler. Ama sen bunların hepsini biliyorsun. Ülke sorunları bizi yoruyor, yıpratıyor. Ülke sorunları yorucu, ezici, umutsuz ve trajik. Minelle, kendimizden söz etmek istiyorum... senden ve benden. Ne olursa olsun, bunu bil. Duygularım gittikçe derinleşiyor. Önce bunun sıradan bir gönül serüveni olduğunu sanmıştım... hayatım boyunca tadıp durduklarımdan biri yani... Sen Paris'teyken senin için korktum. Seni kaybedersem artık bir an bile mutluluk nedir bilmeyeceğimden emindim. Senden benimle evlenmeni istiyorum."

"Bu olanaksız, bilmeniz gerekir."

"Niçin olanaksız? İkimiz de özgür değil miyiz? "

"Siz özgürleşeli daha şurada ne oldu ki? ... Üstelik karınızın ölümü de..."

"Hakkımda söylenenlere inanıyor musun? Minelle istedikleri karaya çalabilirler bize, çalışıyorlar da zaten, epey gürültü kopardılar bizim için. Beni karımı öldürmekle suçluyorlar."

Konta suçlayan bakışlarla baktım.

"Sen de mi? " diye konuşmasını sürdürdü kont. "Sen de onu öldürdüğüme inanıyorsun! Karımın yatak odasına

sızdığımı, Nou-Nou'nun karışımlarını bardağına doldurduğumu sanıyorsun. Bu mu inandığın şey? "

Konuşmıyordum. Sanki annem yanımdaydı. Annemi çok iyi tanıdığım için onun bu konuda nasıl akıl yürüteceğini de biliyordum: konun katil olabileceğine inanıyorsan onu nasıl sevebilirsin?

Ama annem bu yabanıl heyecanı da anlayamazdı.

İnsan, her zaman seveceği ideal insanı bulamıyordu. Birini sevdi mi, o ne yaparsa yapsın gene seviyordu. Gelecekte de sevilenin yapacakları önemli değildi, ne yaparsa yapsın seven ondan vazgeçemiyordu. Belki sevginin böylesi annemin babamdan öğrendiği gibi değildi. Babam dürüst bir adamdı, ailesinden başka şey düşünmeyen bir kaptandı, hayatını da dürüstçe sürdürmüştü. Bütün erkekler babam gibi olamazdı tabii.

Kont araştırmacı bakışlarla beni süzmekteydi.

"İşte sen de inanıyorsun," dedi. "Seninle evlenmek istediğimi biliyorum ve bunu da çok geç kalmadan gerçekleştirmek niyetindeyim. Artık genç sayılmam. Bastığım toprak ayağımın altından kayar gibi. Acele etmem gerektiğini hissediyorum..."

"Bana karınızı öldürdüğünüzü söylüyorsunuz," dedim.

"Hayır, öyle bir şey söylemiyorum. Ama dürüst davranacak ve onun yolumun üzerinden çekilmesini istediğimi belirteceğim. Onu küçümsüyordum. Ondan hep nefret etmişimdir ama son zamanlardaki kadar çoğalmamıştı bu nefret. Belki bir oğlum olur diye gene evlenmek istiyordum. Şimdi sen varsın ve ben evlenmeyi başka nedenlerden ötürü de istiyorum. Şatoda huzurcu bir hayat düşünüyorum... çocuklarımız çevremizde büyüyorlar... bu hoş hayat sürüp gidiyor. Seninle istediğim gibi bir evlilik yapabileceğimi biliyorum. İşte isteklerim bu kadar açık. Sonra o öldü. İlacı fazla aldı, çünkü annesini öldüren hastalığı çektiğini biliyordu. Bu sinsî sinsî ilerleyen, çok acı çektiren bir hastalıktı. Artık bana inanıyor musun? "

Kontun gözlerine bakamadım, çünkü gözlerimden

kuşkularımı okuyacak, ben de onun gözlerinde yalanlarını görecektim. Kontu köyde atını sürerken düşündüm, yolunda küçük bir çocuk vardı, oynuyordu... sonra kont geçiyordu ve arkasında ölmüş bir çocuk bırakıyordu. Çocuk kontun saçma istekleri yüzünden ölmüştü, atını deli gibi sürmeseydi o çocuk ölmeyecekti. Kontun sonradan, çocuğun kardeşini yanına aldığı ve ailesini maddi yönden desteklediği doğrudur.. ama ölen nasıl geri gelirdi?

Hafif bir sesle konuştum: "Sizi iyi anlıyorum. Hayat yolunuz, sizin sınıfınızdan olmayanların daha alt düzeyde kalmasını vurgular biçimde gelişmiş. Bunu düşününce bir değişikliğin gerekli olduğunu hissediyorum."

"Haklısın. Ama hakkımda bütün duyduklarına inanma. Başkalarının gıpta ettiği insanlar hakkında öylentiler çıkarılır. Sen de bu söylentilerden uzak değilsin."

"Bana kim gıpta eder ki? "

"Çok kimse. Sana olan duygularımı bilenler var. Bunun için sana gıpta etmeleri hiç de garip değil. Hakkımda fısıltılar dolaşıyor, seni de kapsıyor bunlar."

"İngiltere'ye dönmem gerektiğine şimdi her zamankinden çok inanıyorum."

"Ne! Kaçmak ha? Batan gemiyi terk ediyorsun demek? "

"Gemi benim değil ki."

"Dinle, bak neler diyorlar. Bir çocuğun olduğu pek çok yerde biliniyor bir kez. Çocuğun benden olduğu, annesinin de sen olduğun söylentisini duydum."

Yüzüme kan hücum etti, kont ise alaycı bir dille konuşmasını sürdürüyordu. "Görüyorsun işte! İşt ve inanma. Her duyduğuna inanmak akıllılık değildir."

"Ama böyle iğrenç bir hikâye..."

"Söylentilerin çoğu iğrenç olur zaten. Dedikoducular bir gerçek bulurlar, sonra işlerler de işlerler. Çünkü bir temel yakalamışlardır, söylenti de sağlam olur o zaman, bir temele dayanmaktadır, çevresi şişirilmiştir temelin ama bu da kimsenin umurunda değildir. Ne var ki akıllı kişiler hiçbir zaman duyduklarına inanmazlar. Ben de vakit kaybediyorum."

Ne önemi var onların söylediklerinin? Paris'e gitmem gerek. Seni burada bırakmak zorundayım. Minelle, kendine iyi bak. Acele etme. Sana ne yapman gerektiğini söyledigimde hazır ol. Bunun senin iyiliğin için olacağını bil."

"Teşekkür ederim," dedim.

Sonra kont beni kendine doğru çekti ve şimdiye kadar hiç kimsenin öpmediğı bir biçimde öptü, kollarında sonsuza kadar kalmak istedim.

"Minelle," dedi kont, "Niçin duygularını, kalbinin isteklerini bilmezden geliyorsun? " Sonra beni bıraktı. "Belki de böyle yapsaydın seninle ilgilenmezdim. Çünkü o zaman sen, sen olmazdın ki. Dahası, bu bir mücadele biliyorsun. Bir gün sen bütün akıllılığını bir yana bırakacak ve bana geleceksin, çünkü bu önüne geçilmez bir istek olacak, engellemeye hiçbir şeyin gücü yetmeyecek. Benim istediğim bu. Ben ne olursam olayım, geçmişteki günahlarım ne olursa olsun, aldırmayacaksın. Beni seveceksin... beni... olmayan erdemlerimden ötürü değil, beni yalnızca ben olduğum için seveceksin. Artık senden ayrılmalıyım. Yapacak çok işim var, çünkü yarın gidiyorum. Yarın, sabaha karşı sen kalkmadan gitmiş olacağım... ama bir gün Minelle... bir gün.."

Sonra kont beni gene öptü, hiç bırakmak istemezmiş gibi tutuyordu. Onun haklı olduğunu biliyordum. Kont ne yaparsa yapsın, ne kadar suçlu olursa olsun, kendisine duyduğum gereksinme karşısında bunların anlamsız kalacağı bir noktaya doğru hızla ilerliyordum.

Döndüm ve hızla konttan uzaklaştım, daha dün hiçbir zaman kabul edemeyeceğime inandığım bu duygulardan korkuyordum.

Uykusuz bir gece geçirdim, sabaha karşı kontun gittiğini duyunca hemen onu görmek için pencereye koştum. Kont döndü ve beni orada gördü. Elini kaldırarak selamladı.

Hizmetçi kahvaltüyı getirdiğinde ben giyinmişim. Kızın elinde bir mektup vardı.

"Kont hazretleri size verilmesini söyledi," dedi. Kızın gözlerinden sinsice merakı okunuyordu.

Mektup kontun armalı kağıdına yazılmıştı, pencereden atılan taşın üzerindeki kağıdın eşine yani.

Sevgilim,

Senden ayrılmadan önce birkaç satır yazmalıyım. Bu andan sonra kendine çok dikkat etmeni istiyorum. Sabırlı ol. Bir gün birleşeceğiz. Sana söz veriyorum, her şey düzelecek. Charles Auguste

Mektubu tekrar tekrar okudum. Charles Auguste. Bu ad bana bir garip gelmişti. Onu hep kont diye düşünürdüm ben.. Şeytan Kont... At sırtındaki Şeytan, yıllar önce onu ilk gördüğümde taktığım ad. Yakışıyordu ona bu ad. Tabii ona At Sırtındaki Şeytan adını taktığım günlere oranla şimdi kontu çok daha iyi tanıyordum. Kendini beğenmişti elbette. Kont, kendisinin ve kendisi gibilerin üstün olduğu inancıyla yetiştirilmişti. Yüzyıllardır bu böyle gelmişti. Onlar ne isterlerse elde etmişler ve yollarına çıkanı da kenara itmişlerdi. Bu kontun kişiliğine de sinmişti. Onu değiştirme olasılığı bulunabilir miydi? Gene de kontun iyi bir yanı vardı. Leon'u alıp ona bakmamış mıydı? Üstelik Leon'un ailesine verdiği zararı da ödemişti. Küçük Charlot'ya bakmış, onu emin ellere bırakmış, dahası ara sıra nasıl olduğunu görmek için yoklamıştı bile. Ya bana yaptıkları? Gördüğüm gerçek sevecenlik değil de neydi? Acaba bu duyguların derinliği ne ölçüdeydi? Beni başkalarını sevdiğinden daha mı farklı seviyordu? Peki onunla evlenir de bir oğlan çocuk doğuramazsam ne olurdu? Bana da bir gün zehir verilmesindi sakın? Yoksa günün birinde beni de ölü mü bulacaklardı?

Yani kontun Ursula'yı öldürdüğüne inanıyordum. Ne fırsattı ama Ursula tam zamanında ölmüştü. Niçin hayatı boyunca hastalıklı yaşamıştı da böyle birdenbire yüksek dozda ilaç alıp ölmeye karar vermişti acaba? Olur muydu böyle şey?

Bu durumda ben kontu adam öldürebilecek biri olarak görüyor, gene de onu istiyordum. Onunla sevişmeyi arzulamıştım. Gerçeği görmeliydim. Annem, insan gerçeği görmelidir derdi.

Ben kadınla erkek arasındaki sevgiyi hep annemle babamın arasındaki sevgi gibi düşünmüştüm. Bir kadın kocasını üstün görmeli, onun iyi yanlarına hayran olmalıydı. İnsanı herkesten çok heyecanlandıran dostluğunun tarifsiz bir tat verdiği adamın adam öldürme olasılığı da varsa ne yapılmalıydı? Ne olacaktı o zaman?

Bu sorunları annemle konuşmak isterdim, ama annem yaşıyaydı ben bu durumda olmazdım ki. Bir kez annem hiçbir zaman benim Paris'e gelmemi hoş görmezdi ve şimdi burada olsa, "Gecikmeden İngiltere'ye dönmeliyiz," derdi.

Ben bu düşüncelere dalmışken Margot elinde kahvaltı tepsisiyle içeri girdi.

Çabucak kontun mektubunu çekmeceye sokuşturdum, bereket Margot kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki ne yaptığıma dikkat etmedi.

"Seninle konuşmam gerek, Minelle," dedi. "Bütün gece düşündüm durdum. Çok az uyuyabildim."

Acaba Margot babasının gittiğini biliyor mu, dönüp bana el salladığını gördü mü diye meraklandım. Ama bu da pek olacak şey değildi. Kendi işlerine daldı mı dünyayı gözü görmezdi.

"Şok geçirdim," dedi Margot. "Onların böyle yapacaklarına dünyada inanmazdım."

"Kimlerden söz ediyorsun sen? "

"Mimi'yle Bessel'den. Elbette, hizmetçiler de çok değiştiler artık. Dikkat etmiş olmalısın. Bayağı küstahlaşabiliyorlar. Ama Bessel... ve daha çok da Mimi. Tabii bunlar Bessell'in başının altından çıkıyor. O olmasa dünyada Mimi bunları yapamazdı."

"Ne oldu? " diye sordum. Kalbim daralıyordu, çünkü ben başından beri bu sırrı onlarla paylaşmanın akıllıca olmadığını düşünmüştüm ve şimdi korktuğuma uğramıştık galiba."

"Mimi dün gece geldi ve Bessell'in benimle konuşmak istediğini söyledi. O zaman bunun ne demek olduğunu anlayamadım. Herhalde atlar hakkında konuşacak diye

düşündüm. Bessell geldi ama halinde bir değişiklik vardı... o eski Bessell'le bunun hiç ilgisi yoktu. Yüzünde ters bir anlatımla duruyor, bu hali için özür filan da dilemiyordu. Burada boş bir kulübe olduğunu, orayı istediğini, böylece Mimi'yle evlenebileceklerini söyledi."

"Ne var bunda, doğal bir istek."

"Ben baş seyisi görmesini söyleyince, onun kendisinden hoşlanmadığını ve bu yüzden bana baş vurduğunu belirtti. Ayrıca Bessell, Grasseville malikanesinde çalışan bir arkadaşından herkesin düğünü beklediğini ve hiçbir şeyin düğüne engel olmayacağını umduklarını söyledi."

Soluğumu tuttum. "Evet," dedim, "sonrası ne? "

"Bessell böylece Grasseville'deki bu adamla çok iyi arkadaş olduğunu, ötekileri de tanıdığını belirtti. Herkes annemin ölümünün düğünü geciktirdiğine üzüyor ve başka bir engel çıkmamasını diliyormuş.."

"Ah, Margot," dedim, "bu işten hoşlanmadım."

"Ben de öyle. Bessell'in konuşma tarzı garipti. Yolculuğumuzdan sonra Bessell düşündü ve kulübe hakkında benimle konuşursa sorunun çözümlenebileceğine karar verdi."

"Buna şantaj derler!" diye bağırdım. "Bessel, kulübeyi vermezsen yolculuğu Grasseville'deki arkadaşına söyleyeceğini ima etti sana... bu arkadaşı dedikodunun aileye de duyurulmasını sağlayacak."

Margot yavaş yavaş başını salıyordu.

"Yapacak yalnızca bir şey var," dedim. "Hiçbir zaman şantaja boyun eğmemelisin. Robert'in bunu başkalarından duymasına kalmadan onu görmeli, ona gerçeği söylemelisin."

"Bir çocuğum olduğunu öğrenirse Robert benimle evlenmek istemez."

"Seni seviyorsa evlenir."

Margot başını salladı. "Evlenmez. Evlenmeyeceğini biliyorum."

"İyi öyleyse, o zaman evlenmezsiniz."

"Ama ben onunla evlenmek istiyorum."

"Sen bir zamanlar James Wedder'le de evlenmek istedin."

Bunu yapmak için kaçtın bile."

"Çok genç ve aptaldım. O zamanlar ne yaptığımı bilmiyordum. Şimdi işler değişti. Yetişkin bir insanım. Bir çocuğum oldu. Gelecek için planlarım var... bu planlar Robert'i de kapsıyor. Robert'e âşık oldum."

"Robert'i sevsen onu aldatmak istemezdin."

"Bazan çok katısın Minele."

"Senin için en iyisinin ne olduğunu düşünmeye çalışıyorum."

"Robert'e söyleyemem. Zaten Bessell'e kulübenin onun olacağını bildirdim. Bana şaşkın şaşkın bakmanın yararı yok. Bessell'e bunu Mimi iyi çalıştığı için yaptığımı da söyledim. Robert'le evleneceğim, onlar burada oturacaklar, ben de ikisini bir daha hiç görmeyeceğim."

"Şantajcılar böyle çalışmazlar, Margot. İlk isteğin sonuncusu olduğu enderdir."

"Evlence Robert'e söyleyeceğim, ama şimdi olmaz. Umarım evlenmemiz gecikmez."

Margot'a üzüntüyle baktım. Olayların çevremizde çok çabuk ve kötü bir biçimde örüldüğünü hissediyordum.

Yanımızda bir uşak olmadan at gezintisine çıkmıyorduk. Bu kontun buyruğuydu. Ama artık meraklı bakışların bana da dikildiğine dikkat etmeye başlamıştım. Bir zamanlar kalabalıkların nefretinden uzaktım. Bir yabancıydım ve şatoda otursam da onların gözünde hizmetçi gibi bir şeydim. Şimdi değişmişlerdi. Konttan bir çocuğum olduğu söylentisi onlara kadar yayılmış mıydı yoksa?

Zamanımızın çoğunu şatoda geçirdiğimizden, artık Leon'la Etienne'i de eskiye oranla daha çok görüyordum. İkisnin de görevleri vardı ve onlar bile at gezintisine yalnız çıkmıyorlardı.

Onlarla konuşmak ve durum hakkındaki görüşlerini dinlemek çok ilginçti. Etienne eski rejimin sarsılmaması gerektiği görüşündeydi. Ayak takımı dediklerini korkunç küçümsemekteydi. Eğer ayaklanmaya kalkarlarsa ordu

çağrılmalı, diyordu Etienne. Ordu zaten krala bağlıydı. Leon ise karşı görüşteydi.

Yemekten sonra saatlerce masada oturur, tartışırlardı.

"Şimdilik ordu kralın yanında," diyordu Leon, "ama dönebilir ve bir dönerse her şeyin sonu geldi demektir."

"Saçma," diye karşılık veriyordu Etienne, "Bir kere ordu her zaman krala sadıktır, öyle olmasa bile güç ve para soylularda nasıl olsa."

"Sen zamana ayak uyduramıyorsun, "karşılığını verdi Leon. "Sana diyorum ki Palais Royale'de Orleans Dükü fesat yayıyor. Kışkırtıcılara cesaret veriyor. Nereye gitsen özgürlük, eşitlik ve kardeşlik diye bağırıyolar. Kraliçeye karşı söyleniyorlar, krala karşı bile. Etienne, sen kulaklarını tıkamışsın."

"Ve sen de hep köylülerle birliktesin, onlara çok fazla önem veriyorsun."

"Onlara hak ettikleri önemi verdiğime inanıyorum."

"Onlar böyle tartışıyorlar, ben de dinliyordum, artık bu alışılmış bir durum olmaya başlamıştı. Her gün durumun daha tehlikeli olduğundan kuşum yoktu, hep Paris'te konta ne olduğunu merak ediyordum.

Etienne bana bir gün, "Annem bir gün kendisine uğramanı çok istiyor," dedi. "Bana seni çağırmamı söyledi. Güzel bir porselen almış.. İngiliz olduğu söylenen porselen bir vazo. Senin görüşünü de öğrenmek onu çok sevindirecek."

"Ben porselen konusunda uzman değilim ki"

"Olsun, annem gene de vazoyu görmeni istiyor. Yarın seni ona götürebilir miyim? "

"Evet, iyi olur."

Ertesi gün kararlaştırılan saate hazırdım. Yola çıktığımız zaman saat üç buçuktu.

Etienne, "Sana gösterdiğim yoldan gitsek daha iyi olur," dedi. "Kontun bu yolu yıllarca önce yaptırdığını söylemiştim. Böylelikle eve daha kolay gelebiliyordu. Epey bozuk tabii. Şimdi çok az kullanılıyor."

Etienne haklıydı. Yol çok bozulmuştu. Üstü birbirine

girmiş dallarla örtülüydü, yerleri de otlar bürümüştü.

Gabrielle bizi bekliyordu.

"Geldiğinize çok iyi ettiniz" dedi. "Aldığım parçayı size göstermek için sabırsızlanıyorum. Ama önce çay içelim. İngilizlerin çay sevdiklerini biliyorum."

Gabrielle beni, daha önce de kendisiyle birlikte oturduğum şık odaya aldı. Çaylarımızı içerken Paris yolculuğumuzun nasıl geçtiğini sordu.

Yolculuğu çok ilginç bulduğumu söyledim.

"İngilizlere nasıl öykündüğümüze dikkat ettiniz mi? "

"Dükkânlarda birçok İngiliz malı bulunduğu dikkat ettim, birçoğunda da İngilizce konuşulduğu belirtiliyordu.

"Ah, evet, şimdi herkes çay içiyor. Bu sizin için gurur okşayıcı olmalı, küçük hanım. ülkemizin ne kadar başarılı olduğunu görmek demek istiyorum."

"Bence yalnızca bir moda."

"Sizce biz maymun iştahlı mıyız? "

"Moda gelir gider, herkes için bu böyledir, değil mi? "

"Bir erkekle metresleri gibi yani. Metresler de gelir ve giderler. Akıllı insanlar genellikle hiçbir şeyin sürekli olmadığını bilirler. Bugün sevilen yarın kapı dışarı edilebilir. Çayı beğendiniz mi? "

Çayın çok iyi olduğunu söyledim.

"Şu keklerden alsanıza. Etienne pek sever bunları. Oğlumun bana sık sık gelmesinden çok memnunum Erkek kardeşim de gelir. Biz birbirimize çok bağlı bir aileyizdir. Ben talihli bir kadınam. Kontla evlenemedim ama hiç değilse oğlumu kaybetmedim. İlişki sıkı olmayınca erkeklerden evlilik dışı çocuklarını gizlice yetiştirmeleri isteniyor. Bu zavalı anne için de rahatsız edici bir şey olmalı, sizce de öyle değil mi? "

Yüzümün kızardığını hissettim. Gabrielle'in söylentiyi duyduğu açıktı, yani bir de kontun oğlunun annesi olduğumu mu ima ediyordu?

"Bütün kadınlar ileri görüşlü olamazlar, değil mi? "

"Kuşkusuz öyle. Vazonuzu görmek için sabırsızla-

nıyorum."

Gabrielle çayını içme bahanesiyle ağırdan alıyordu, birkaç kere de şato biçimindeki saate baktı. İlk karşılaşmamızda bana bu saati kontun armağan ettiğini söylemişti. Şimdi boyuna saate bakıp durmakla kontun kendisini ne kadar sevdiğini bana anımsatmaya çalışıyordu kuşkusuz.

Gabrielle uzun uzun Paris'ten söz etti, bu şehri sevdiği belfiydi. Bu şehir beni de büyülediği, oraya doyamadığım için anlattıklarını ilgiyle dinledim.

Gabrielle bana gerçek Paris'i tanımak için Halleri görmem gerektiğini söyledi. Gerçekten kadının parlak bir anlatım gücü vardı. Altı sokağın ortasındaki yuvarlak alanı görmüş gibi oldum, sonra da malların yığıldığı bütün o dükkâncıkları. Gabrielle, pazartesi günleri elden düşme giysilerin Greve Alanında nasıl satıldığını da anlatı. Buna Kutsal Ruhun Panayırı deniyordu.

"Ah, kadınların bir giysiden ötekine nasıl gittiklerini, giysileri nasıl üzerlerinde denediklerini bir görseniz," dedi Gabrielle. "Eteklikler, tuvaletler, iç eteklikleri, şapkalar.. her yerde bunlardan yığınlarla vardır. Kadınlar giysileri herkesin içinde denerler, bu da büyük bir gürültüye ve eğlentiye yol açar."

Gabrielle, Paris hakkında epey çene çaldıktan sonra gidip vazoyu getirdi. Vazo güzeldi, mavi üzerine beyaz desenleri vardı. Gabrielle'e bunun Wedgewood olduğuna inandığımı söyledim. O bununla çok gururlanıyordu. İngiliz mallarından hoşlandığını bilen biri tarafından vazounun kendisine armağan edildiğini söyledi, sanırım armağanı verenin kont olduğunu ima etmek istiyordu böylece.

Artık gitmem gerektiğini belirttiğim halde çene çalarak beni geciktirdi, o zaman anladım ki yalnızca kıskanç değil gevzeydi de bu kadın.

Derken birden ciddileşiverdi. "Ah," dedi, "insan gençken... deneysizken, ne söyleseler inanır. İnsan aşığının vaadlerini pek önemsememeyi öğrenmelidir. Genellikle erkeğin kafasında bir tek şey bulunur. Ama benim oğlum var,

küçük hanım, tabii o bana büyük bir rahatlık sağlıyor."

"Bundan eminim," dedim.

Gabrielle bana gülümsüyordu. "Sizin anlayacağınızı biliyordum."

Neredeyse iş birliği halindeymişiz gibi bir tavrı vardı. Birdenbire Charlot'nun varlığını bildiği gibi çok tedirgin edici bir duyguya kapıldım, gerçekten Gabrielle onun benim oğlum olduğuna mı inanıyordu?

"Sizinle konuşabileceğimi hissediyorum," diyerek sözlerini sürdürdü. "'Ne kadar anlayışlı olduğunuzu biliyorum. Kontla da aramızda her zaman bir anlayış havası vardır. Bana inanıyorsunuz, değil mi? "

"Elbette siz söylediğinize göre doğallıkla inanıyorum, koşullar da bunu gösteriyor."

Gabrielle ekledi: "Oğlumuz doğunca kont çok gurur duydu. Etienne'in üzerine titrer. Benzerlikleri de müthıştır, size de öyle gelmiyor mu? Kont ilk fırsata engelin kalkmasını isterdi benimle evlenmek için. Hep bir erkek çocuk özlemi içindeydi. Unvan ve malların bir uzak akrabaya kalması ne trajedi olur, düşünün! Kont böyle bir şeye hiçbir zaman meydan vermez. Aramızda, fırsat bulur bulmaz evleneceğimize ilişkin bir anlaşma vardır."

"Yani," dedim soğuk bir tavırla, "kontes öldüğünde."

Gabrielle önüne baktı ve başını salladı. "Kontes ölmeseydi de Etienne kontun nüfusuna geçecekti. Tabii evlenirsek bu daha kolay olur. Ve şimdi kontes öldü.. artık işimiz zamana kaldı demektir..."

"Öyle mi? "

"Öyle tabii. Küçük hanım, biz hayatın ne olduğunu bilen kadınlarız. Kontu iyi tanırım. Onun çekici genç kadınlara karşı olan merakını da bilirim ve siz pek alışılmadık bir biçimde de olsa çekicisiniz."

"Teşekkür ederim," dedim buz gibi bir sesle.

"Kontun gösterdiği ilgiye önem vermek akıllıca olmaz. Belki küstahlık ettiğimi düşünüyorsunuz, ama kontla olan ilişkimin ışığı altında.. ben onu yıllardır tanırım, sizi

uyarmam gerektiğini hissediyorum. Siz yabancısınız, burada hayatın nasıl yaşandığını fark etmeye belirsiniz. Kendinizi çok tatsız bir duruma sokabileceğinize inanıyorum, onun için böyle konuşuyorum zaten. Kontesin ölümü... sizin şatoda bulunmanız... Bazan bunları kont mu tezgâhladı acaba diyorum."

"Tezgâhlamak mı... ne diyorsunuz siz? "

Gabrielle omuzlarını kaldırdı "İngiltere'ye döneceksiniz. Sonra arkanızdan sizin de birtakım umutlarınız olduğu söylenecek."

Ayağa kalktım. "Hanımefendi," dedim, "eğer bir şey belirtmek istiyorsanız lütfen daha açık olur musunuz? "

"Evet. Açık konuşalım. Bir yıl içinde-saygı da bu beklemeyi gerektirir- kontla evleneceğiz. Oğlumuz yasallaştırılacak. Kontesin ölüm nedeniyle ilgili tatsız söylenti de kalacak."

"Bu sorun bitti artık, onun hayatına kendinin son verdiği anlaşıldı."

"Ama küçük hanım, biz bu söylentiyle uğraşmak zorundayız. Siz gidiyorsunuz. Kont böyle tasarladı. İnanın hemen sizi gönderecek. Marguerite'le gideceksiniz... belki de İngiltere'ye döneceksiniz. Herkes bir ara buraya bir İngiliz kadınının geldiğini söyleyecek 'Kadın kontla evlenmeyi umuyordu ve kontes birdenbire öldü... İngiliz kadını daha evdeyken,' diyecekler."

"Yani siz şimdi benim mi... Bu... bu uydurma."

"Elbette uydurma canım. Ama ne olursa olsun, siz buraya geldiniz. Kontla arkadaşça bir havanız vardı. Umutlarınızın olduğu apaçıktı. Görüyorsunuz, işin bir temeli var."

"Hanımefendi," dedim, "Bu konuşmayı saçma ve saldırgan buluyorum. Hemen son vermek istediğim için beni bağışlamalısınız."

"Üzgünüm Gerçeği bilmeniz gerektiğini düşünmüştüm."

"İyi günler."

"Öfkenizi anlıyorum. Size dürüstçe davranılmadı. Ne yazık ki kont acımasızdır. O herkesi kendi çıkarları için kullanır."

Başımı salladım ve döndüm.

Gabrielle, "Etienne'i bekleyin," dedi. "Sizi o götürecekt." "Ben giderim. Hoşça kalın."

Titreyerek evden çıktım'. Bu kadından olduğunca çabuk uzaklaşmak istiyordum. Üstü kapalı anlatmak istedikleri yalnız iğrenç değil, korkunçtu da.

Kontun beni buraya bir günah keçisi olarak getirdiğini ima etmeye nasıl cesaret edebilmişti bu kadın? Yani kont karısını Gabrielle'le evlenmek için öldürmüştü ve bunu da böyle tezgâhlamıştı ki suç benim üzerime atılacaktı.

Bu inanılmaz bir şeydi. Olsa olsa kıskanç bir kadının hezeyanları denilebilirdi buna. Aramızda geçen o sahnelerden sonra kontun içtenliğinden nasıl kuşkulunabilirdim? Sonra kont günahkar olduğunu hiç saklamamıştı ki. Kontun hesabını vereceği çok şey vardı, ama kadının dediği gibi beni bu derece aldatamazdı, bu kadar duygusuzca davranamazdı.

Ve gene de... Ne kadar kuşkuluydum! Tanrıdan korkan ve doğru yanlış hakkında kesin fikirlere sahip bir annenin yetiştirdiği bir insandım, ama ne biçim bir dünyaya girdiğimi anıyamıyordum.

Kontla kadının ilişkisi ne kadar sürmüştü acaba? Hâlâ devam ediyor muydu? Hâlâ kadın kontun ilgisini çekiyor muydu? Burada ahlak benim geldiğim toplumdakinden çok daha değişikti. Belki İngiltere'deki soylularla aralarında bir benzerlik vardı. Kralın büyük oğlu Prens George'un aşkları yüzünden adı çıkmıştı, kardeşlerinin de öyle.. Soylular arasında da rezaletler oluyordu. Annem gibi yaşayan ve düşünen insanların daha mutlu bir hayatları olduğundan emindim. Sonra, acaba niçin basit insanlar bozulmuş, çok bilmiş insanlardan daha az akıllı kabul edilir diye düşünmeye başladım. Çünkü basit insanlar çoğu kez daha mutluydular; herkes de mutluluğu aradığına göre, akıllılar onu bulup yaşatmayı bilenler olmalıydı.

Düşüncelerimle acı duya duya yolu yarılamıştım, otların iyice büyüdüğü noktadaydım.

Düşüncelerimi nasıl böldüğünü bilmiyorum ama birdenbire

tedirginleştim ve izlendiğimi fark ettim. Belki bir dal ıttırdamıştı, belli bir şeyin sesi de olabilirdi. Ne olduğunu söyleyemezdim ama bütün duyularım harekete geçmişti. İzlendiğim hissine kapılmıştıım... hem de kötü bir amaçla.

"Yalnız dışarı ıkamamalısnız. Bu kontun buyruğuydu. Ben buyruğu dinlememiştim. Bütünüyle de dinlememiş sayılmazdım. Etienne annesinin evine kadar beni getirmişti, almaya da geleceğini ummuştum, ben annesinin imalarına dayanamayıp vaktinden önce kalkmasaydım gelecekti de. Atım Fifine, bu bozuk yolda zorlandığı için ağır gidiyordu. Eğri büğrü köklere, taşlara çarpmamak iin dikkatle yürümek zorundaydı.

"Ne var Fifine? " diye fısıldadım.

Atım, sakınarak ilerliyordu.

Fifine bana baktı. Ağaçların sıklığı yüzünden ortalık karanlığa bürünmüştü. Her yer sessizdi, sonra birdenbire bir ses duyuldu. bir taş atılmıştı... yakından... Çok yakından.

O gün talihim varmış. Fifine'le konuşmak için öne doğru eğildim, ben eğildiğim sırada kulağımın dibinden bir kurşun vınlayarak geçti.

Hiç duraklamadım. Atın zerine kapandım. "Yr Fifine," dedim. başka uyarı beklemedi. O da benim kadar tehlikenin farkındaydı.

Artık ikimiz de yolun bozukluğunun farkında değildik. Beni öldürmek isteyen, her kimse, ondan kaçmak zorundaydık.

ldrlmenin tasarlandığı kuşkusuzdu, çünkü bir el daha ateş edildi. Bu kez mermi biraz uzaktan atılmıştı, ama hedefin ben olduğum kuşkusuzdu.

Ahırlara vardığım zaman derin bir soluk aldım.

Seyislerden biri bana doğru geldi ve Fifine'i aldı. Ona bir şey söylemedim. Bunun daha akıllıca olduğunu düşünmüştüm. Bacaklarım yle titriyordu ki zorlukla yürüyordum.

Odama girdim ve kendimi yatağa attım.

Tavana bakarak uzun süre yattım. Biri beni öldürmeye kalkmıştı. Niçin?

Biri yolda gizlenmiş ve benim geçmemi beklemişti. Gabrielle'e gitiğimi kimler biliyordu? Etienne. Sonra hatırladım, Etienne annesine gitmemi önerdiğinde Leon da oradaydı. Margot'a da söylemiştim. Hizmetçilerden de bilen çıkabilirdi.

Beni beklemek için bir gizlenen olmuş muydu? Fifine'le konuşmak için eğilmemiş olsaydım şimdi orada ölü olarak yatıyordum.

Margot kapıdan başını uzattı. "Minelle, neredesin? Geldiğini duydum." Sonra bana baktı. "Ne oldu? Hayalet görmüş gibisin."

Hâlâ dişlerim birbirine vurarak konuştum:

"Biri beni öldürmeye çalıştı."

Margot yatağa oturdu ve yüzüme baktı.

"Ne diyorsun? Ne zaman? Nerede? "

"Gabrielle LeGrand'ın evinden şatoya giden yolda. Yolun yarısında izlendiğimi anladım. İyi ki de fark etmişim. Fifine'in boynuna eğilmiştim ki kulağımın dibinden bir kurşun geçti."

"Kuş vurmak isteyen biridir mutlaka."

"Ne kuşu beni vurmak isteyen biri. İkinci bir el daha ateş edildi, bana nişan alınmıştı."

Margot'un rengi sarardı.

"Demek," dedi, "pencerelerimizi taşlamaktan bıktılar. Şimdi de bizi öldürmeye karar verdiler."

"Onun, beni yolunun üzerinden uzaklaştırmak isteyen biri olduğuna inanıyorum."

"Saçma. Kim olabilir ki? "

"İşte," dedim titrek bir sesle, "ben de onu bulmaya çalışıyorum."

Bir insanın öldürülme girişimiyle karşılaşması sinir bozucu bir deneydir, aradan zaman geçince olayın etkisi ve yarattığı şok daha da artar.

Margot haberi yaymıştı. Abartılmış bir merak ve dehşet içindeydi. Olayı masada tartıştık.

Etienne de, Margot gibi, "Taşlara bir de silahları

eklediler," diyordu.

Leon'un buna akli yatmıyordu. "Silahları yok. Ayaklansalar tırpanlarını ve tırmıklarını kullanırlar... silah değil. Nereden silah bulacaklar? Ekmek alacak paraları yok... silah şöyle dursun."

"Öyle bile olsa," dedi Etienne "içlerinden birinde silah bulunabilir "

"Ama niçin, küçük hanım? "

"Onu da bizden biri sayıyorlar," diye karşılık verdi Etienne.

Çeşitli düşünceler, tahminleri sürerek konuştular. Ben yalnızca Etienne'in haklı olduğuna inanıyordum. Bir tanesinin silahı vardı. Niçin bu silahı hizmetçilerden biri silah odasından çalmış olmasındı? Bessell ve Mimi'nin davranışından sonra en güvendiklerimizden bile dostumuz olmadıklarını biliyordum. Evi anlaşılması güç bir değişik hava kaplamıştı. Beni öldürmek isteyenler olduğunu biliyorlar ve bunu çok anlamlı kabul ediyorlardı. Sanki bu değişen havanın bir belirtisiydi. Artık taş atıkları dönem geçiyordu, daha güçlü hareketlere girmeye hazırdılar. Evde daha önce fark etmediğim sessiz bir gerilim vardı. Böyle bir gerilim dışarda da duyuluyordu, bunun çok iyi farkındaydım ama şimdi gerilim içimize girmeye başlamıştı.

Mimi'yi gördüğümde utanıyormuş gibi gözlerini yere indiriyordu, gerçekten utanması da gerekirdi. Bessell'le durum daha değişikti. Davranışları neredeyse pervasızlaşmıştı. Şunu demek istiyordu: Bana buyruk verirken iki kez düşünmeniz gerekir. Çok şey biliyorum.

Sanırım herkesten çok rahatsız olan Nou-Nou'ydu. Çünkü zamanın çoğunu kontesle oturduğu odalarda kapanarak geçiriyordu. Bu odalarda hiçbir şeye dokunulmasına izin vermiyordu Nou-Nou, kont da onun hatırının sayılmasını söylemişti. Hizmetçiler, Nou-Nou'yu sanki oradaymış gibi kontesle konuşurken duyduklarını anlatıyorlardı. Böyle zamanlarda ben de Nou-Nou'yu görmüştüm, hiçbir şey fark etmemiş gibi boş gözlerle bakardı bana. Kontesin ölümünün

Nou-Nou'yu dengesiz bir kişi haline getirdiği söyleniyordu.

Leon ve Etienne başıma gelenlerle çok ilgileniyorlardı.

Etienne kendini suçluyordu. "şatoya seni geri getirmek için orada olmalıydım," diyordu. "Gelmeyi tasarlamıştım, yarım saat sonra orada olacaktım. Senin daha çok oturacağını sandım, ne bileyim."

Etienne'e annesinin imalarını çok saldırgan bulduğum için kalkmak zorunda kaldığını açıklamak istemedim. "

Yalnızca, "Sen de orada olsaydın alışlıklardan ateş etmek zorunda kalacaklardı," dedim.

"Ben de öyle sanıyorum," dedi Etienne. "Elbette özellikle sana yöneltilmiş bir davranış değildi... Köylü olmayan herhangi birine karşıydı. Ama ben de orada olsaydım alışların arasına girerek suçluyu yakalardım. Dikkatli olmalısın. Bir daha yalnız dışarı ıkma."

Leon da olayla aynı derecede ilgilenmişti. Bahçede yalnızken yanıma geldi ve yavaşça "Seninle konuşmak istiyorum Minelle," dedi.

Birlikte şatodan uzaklaşırken Leon, "Tehlikede olabilirsin, sanıyorum," dedi.

"Etienne bunun benim kişiliğim bilinerek yapılmış bir saldırı olmadığını düşünüyor. Sanırım hepimiz tehlikedeyiz."

"Benim kafamı karıştıran silah" dedi Leon. "Bir taş olabilir... Hatta sana bir bıçak bile atılsaydı anlayabilirdim. Bu yalnızca zamanımızda olagelen şeylerden biri değil, hiç sanmıyorum."

"Ne sanıyorsun peki? "

"İngiltere'ye dönmekte vakit kaybetmemen gerektiğini sanıyorum. Keşke seni ben götürebilseydim. "Leon araştıran bakışlarla beni süzdü. "Sevgili Minelle, sen bu işe karışmamalıydın." Kollarını lanetler gibi salladı. "Bu çok ...pis bir işe..."

"Ama beni kim öldürmek ister? Beni burada doğru düşüst tanıyan bile yok."

Leon omuz silkti. "şatoda bir ölüm oldu ve ortada bir sürü tatsız söylenti dolaşıyor."

"Kontesin kendini öldürdüğüne inanmıyor musun? "

Gene o silkilen omuz. "Onun ölümü bir fırsattı. Kont şimdi özgür. Bu uzun süredir istediği şey. Ne olduğunu bilmiyoruz. Belki hiçbir zaman da bilemeyeceğiz. ama herkes konuşur. Sana şimdiden söyleyebilirim ki kontesin ölümünü yıllarca konuşacaklar ve bu konuda tahmin yürüteceklerdir. Efsaneler böyle oluşur. Sen kendini bu işten uzak tut. Git buradan. Her şeyi arkada bırak. Bu çürümüş topluluğun insanı değilsin."

"Margot'la kalacağıma söz verdim."

"Margot kendi hayatını yaşayacak. Sen de kendininkini. Aslında anlamadığın sorunların içine daldın. Herkesi kendi kendine yarglıyorsun, ama bir şey söyleyeyim mi, herkes bu kadar dürüst değildir. "Leon bana içtenlikle gülümsedi. "Senin arkadaşınım... Hem çok iyi arkadaşınım. Sana karşı büyük bir hayranlığım var. Seninle İngiltere'ye de gelirdim ama buraya bağlıyım, burada kalmalıyım. Yalnız sen lütfen git. Burada tehlikesin. Bu bilmezlikten gelinmeyecek bir uyarı. Talihin bir kez yolunda gitmiş. Bir daha böyle olmayabilir."

"Bildiklerini söyle. Beni kim öldürmek istiyor? "

"Bütün bildiğim herkesten kuşkulananman gerektiği... Suçsuzluğunu kanıtlayana kadar herkesten kuşkulanalısın."

"Sen bir şey biliyorsun".

"Ben şunu biliyorum: Sen hayran olduğum ve güvenlik içinde görmek istediğim iyi genç çekici bir kızsın. Burada olduğun sürece de tehlikesin. Lütfen İngiltere'ye dön. Hâlâ zaman var. Kim bilir, belki yakında çok geç olabilir."

Leon'a döndüm ve yüzüne baktım. Bu mavi, hayat dolu gözlerde gerçek bir ilgi vardı ve gülümsemesi her zamanki nazik gülümseme değildi. Ondan çok hoşlandım. Balo salonunun penceresine taş atıldığı gece gördüğüm yüzün Leon'un yüzü olduğunu sanmıştım, şimdi buna üzülmediğimi kendisine söylemek istedim.

Sonra üzerime titremeyle karışık bir güvensizlik duygusu geldi. Leon'un dediklerini düşündüm: Hiç kimseye güvenme. Hiç kimseye. Leon'a, Etienne'e, konta bile..

Leon bana dalgın dalgın baktı ve yumuşak bir sesle konuştu:

"Belki... ortalık durulunca... seni İngiltere'de görmeye gelirim. O zaman konuşabiliriz.. birçok şeyi."

Margot olayla çok ilgiliydi.

"Ya kurşun seni öldürseydi? Ne yapardım? "

Gülmekten kendimi alamadım. Bu tipik bir Margot konuşmasıydı.

Ama Margot benim adıma da kendisi kadar telaşlanıyordu. Onu sık sık beni dikkatle izlerken görüyordum.

"Bu seni korkuttu, Minelle," dedi bir gün Margot. "Değiştin."

"Düzeleceğim."

"Dün gece iyi uyumadığına yemin ederim."

"Uyukladım, yarı uyanık, yarı düşte, gene kendimi orada gördüm. Bir ara çalıların arasında yüzü seçtiğimi sandım."

"Kimin yüzü? " diye merakla sordu Margot.

"Bir yüz işte."

Söylediğim pek doğru değildi. Bu benim daha önce de gördüğüm bir yüzdü. Balo gecesi gördüğüm yüz. Leon'un yüzü.. ama gene de Leon değildi. Sanki hınzır bir ressam Leon'un yüzüne birkaç çizgi eklemiş, öfke, haset ve zarar verme isteğiyle onu bozmuştu. Benim bildiğim Leon'a hiç benzemiyordu ve ben de zaten bu ikisini birleştiremiyordum. Leon her zaman iyiydi, nazikti ve konuşmamız süresince de benimle çok ilgilenmişti. Onun anlayışlı olduğunu da bilirdim, Etienne'den daha anlayışlıydı. Leon halkın sorunları olduğunu görüyor ve onlara büyük ayrıcalıklar verilmesi gerektiğine inanıyordu ama bir toplumun yıkılmasına inanmıyordu. Bence Leon neye gerek duyulduğunu herkesten iyi biliyordu, bu doğaldı da, çünkü olayın iki yanını da görme fırsatını bulmuştu.

Margot, Charlot'tan ve onu bulduğu için ne kadar sevindiğinden uzun uzun söz etti. Kendisinde ender görülen canlı, rahat bir havadaydı. Bessell'in ne olduğunu öğrendiğine

sevindiğini söyledi. Mimi'nin suçlanması gerektiğine inanmıyordu. Margot'u Bessell daha çok kızdırmıştı ama şimdi ikisinden de kurtulduğuna memnundu.

"Yas tutma süresi ne kadardır?" diye sordu"

"Sanırım İngiltere'de bir yıldır," dedim. "Herhalde Fransa'da da öyle."

"Bir yıl.. ne uzun zaman!"

"Yas tutma süresini saptamak insana gereksiz geliyor," diye yorumladım. "İnsan sevdiği birini kaybederse onun yası ömrünce sürer. Tabii ilk günkü keskinliği kalmaz acının, ama ben insanın unutabileceğine de inanmıyorum."

"Gene anneni düşünüyorsun. Böyle bir annen olduğu için talihlisin Minelle."

"Ama böyle olmasaydı, daha az iyi ve anlayışlı olsaydı şimdi onun için bu kadar üzülmezdim, onu bu kadar çok özlemezdim. Bazen annemin hâlâ bana öğüt verdiğini düşünüyorum."

"Belki de veriyordur. Belki de başını eğdiğin zaman bunu yapmanı sana o söylemiş ve hayatını kurtarmıştır."

"Kim bilir?"

Margot, "Minelle," dedi, "çok bitkin görünüyorsun. Sen böyle değildin. Sen hep bizden on kat güçlüydün, canlıydın. Şimdi yatıp uyuman gerek ve öyle çalılar arasındaki yüzleri filan da görmemeye çalış."

Uyuyabileceğimden kuşkuluydum ama kendimi yorgun da hissediyordum. Yalnız kalmayı dilediğimden birbirimize iyi geceler diledik, Margot da odasına gitti.

Yatağıma uzandım, çok yorgundum ama gene de hiç uykum yoktu. O öğleden sonranın her anı aklımdaydı. Gabrielle'e veda edişimle atla şatonun ahırlarına vardığım ana kadar olanları hiç aklımdan çıkaramıyordum. İzlendiğimi hissettiğim zamanki tedirginliğimi ve birinin beni öldürmeye çalıştığını anladığım zaman duyduğum dehşeti, korkuyu sanki gene yaşıyordum.

Kapımda ses duyunca hemen bir tehlike sezerek kulak kabarttım. Kalbim gene hızla çarpmaya başladı, korkulu bir

bekleyişle kapıya baktım.

Margot içeri girdi. Elinde bir bardak vardı.

"Senin için, Minelle," dedi bardağı yatağımın baş ucuna koyarak. "Nou-Nou özel olarak hazırladı, uyuman için bire bir. Nou Nou dan aldım."

Gözlerimi yere indirdim. Kontun Ursula'nın odasına girdiğini şişeyi Nou-Nou'nun dolabından aldığını düşündüm. Kont'un yaptığı bu değil miydi? Ben kontu camlı kapıdan çıkarken görmeden önce ilacı Ursula'ya vermemiş miydi? Eğer böyle olsaydı Ursula o kadar çabuk uykuya dalamazdı, öyle ya, ben odaya girdiğim zaman uyuyordu. Ve Nou-Nou da çok uzakta olamazdı. O son konuşmada birbirlerine ne söylemişlerdi? Ursula kendini öldürmüş müydü, bunu ben nasıl bilebilirdim? Yoksa kont mu...? Bunu kafamdan atmaya çalıştım. Ama kont hakkında gerçekten ne biliyordum? Etkileyici konuşmaları sağduyumu uyuşturmuş ve yalnızca yaptığını doğal gösterecek özürler bulmaya başlamıştım.

Margothâlâ benisoran bakışlarla süzüyordu. "Sen düş görüyor-sun Hâlâ yüzler mi yoksa? İç şunu, yanına bir şeyin kalmayacak."

"Sonra alırım," dedim, "Otur da konuşalım biraz."

Margot sertçe, "Uyumalısın," dedi ve bardağı başucumdaki komodine koydu. Sonra, üzerinde ikisi yanık iç kollu şamdanın bulunduğu tuvalet masamın yanındaki sandalyeye oturdu.

"Yalnızca ikisi yanıyor," dedi. "Karanlık burası."

"Biri sen kapıyı açınca söndü."

"Üçü birden sönmesin de. Bu ölüm helirtisidir. Hizmetçilerden biri annemin öldüğü gece odasındaki şamdanların üçünün de söndüğünü söyledi.. birbiri arkasına."

"Böyle şeylere inanma, Margot!"

"Gerçekleşene kadar bunlara hiçbirimiz inanmayız değil mi?"

"Bazı insanların pek çok kör inanı vardır."

"Onlar genellikle korkulacak şeyleri olan kişilerdir.. denizciler, madenciler gibi. Tehlikelerle karşılaşan insanlar."

"Hepimiz tehlikelerle karşılaşırız."

"Ama bu dediklerim kadar açıkça değil, onlar her an

ölümle burun burunalar. Bak, bir mum daha söndü."

"Sen üfledin."

"Üflemedim."

"Tekrar yaksana."

"Yo, hayır, uğursuzluk olur.Bekleyip, üçüncünün de söniip sönmeyeceğini görmemiz gerek."

"Bir yerden hava geliyor."

"Sen zaten her şeye mantıklı bir açıklama bulmasan olmaz, değil mi!"

"Fena fikir sayılmaz."

"Yani şimdi bu mum efsanesine inanmıyor musun? "

"İnanmıyorum tabii."

Bir an sessizlik oldu, sonra Margot konuştu:

"Çok yakında bir şey olacakmış gibi duygu var içimde. Gidip Charlot'yu görebilir miyiz dersin? "

"Nereden gideceğiz, olanaksız. Bir kere gittik, başımıza neler geldi, gördün."

"Başımıza neler geldi? Ben bebeğimi buldum ya, sen ona bak! Biliyorum, hep o ahlaksız Bessell'i düşünüyorsun. Ben o işi hallettim. Mimi de zaten onun davranışından utandı. Ne yapacağını bilmiyor beni memnun etmek için."

"Bu işlerden hiç hoşlanmıyorum Margot."

"Aman, şu bekleme de olmasaydı ne olurdu sanki. Aptalca bir şey. Artık annem için yas filan tutmuyorum, baksana evliliğim erteleniyor. Zaten bunlar normal zamanlar değil, bir de oturmuş bekliyoruz. İşte bunun için tehlikelerle yaşıyoruz diyorum.. çünkü açıkçası, ne kadar yaşayacağımızı bile bilmiyoruz. Zavallı Minelle. Çok yorgun bir halin var. Hadi canım, iyi geceler. İlacını iç ve uyu."

Margot giderken kapıyı büyük bir gürültüyle çarptı ve üçüncü mum da söndü. Kör inana gılmıştiim ama ürpermekten kendimi alamadım. Bir an yoğun karanlık içinde kaldım, ama yavaş yavaş gözlerim karanlığa alışınca bildik eşyaları seçmeye başladım. Başucumdaki bardağa baktım. Bardağı elime alıp kaldırdım, ama ağzıma götürmedim.

Kontes de böyle bir ilaç içip ölmüştü. Biri beni öldürmeye

kalkmıştı. Ama bardağı getiren Margot'tu, onun bana bir zarar vermeyeceğini biliyordum.

Yataktan kalktım ve elimde bardakla pencerenin önüne geldim. İlacı bahçeye döktüm. Margot'a getirdiği ilaçtan kuřkulanđıđımı söylemek istememiştim.

Artık iyice uykum kaşmıştı. Yorgun olduğum gerçektir. Bedenim dinlenmek istiyordu ama kafamın bunu kabul edecek durumu yoktu.

Uzandım, düşünceler karmakarışık kafamın içinde dönüp duruyorlardı. Kuledeki saatin on ikiyi, sonra da biri vurduğunu duydum. Hâlâ uyuyamamıştım.

Belki de uyku ilacını almalıydım ama artık çok geçti.

Uykuyla uyanıklık arasındaysam da bir türlü doğru dñrñst dalamıyordum. Duyularım her an tetikte olduğu için kendimi uykuya veremiyordum. Sonra birdenbire iyice uyandım. Koridorda ayak sesleri duymuştum, oda kapımın önünde duran ayak sesleri. Sonra yavaşça kapım açıldı.

Önce gördüğümü hayalet sandım, çok garipti odama giren şey. Kır saçları omuzlarındaydı. Bir kadındı bu.

Kadın geldi ve başımda durarak bana bakmaya başladı. Bardağı eline aldı ve kokladı. Sonra üzerime eğildi ve kendisini izlediğimi gördü.

"Nou-Nou!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsun burada? "

Nou-Nou irkildi, bocaladı ve, "Sen ne yapıyorsun burada? " dedi.

Yataktan fırladım, sabahlığıma sarındım.

"Nou-Nou," dedim yumuşak bir sesle "Ne var? Ne istiyorsun benden? "

Üçlü şamdanı yakarken ellerim titriyordu.

"O gitti," dedi Nou-Nou. "Bir daha hiç dönmeyecek. Bazan sesini duyar gibi oluyorum. O sesi izliyorum. O ses beni bir yerlere götürüyor... ama o oralarda da görünmüyor."

Zavallı Nou-Nou. Sevgili hanımının ölümlü gerçekten dengesini bozmuştu.

"Yatağına yatsan iyi olur," dedim. "Uyku ilaçlarından birini de alman gerek."

"Ursula o ilaçlardan birini aldıktan sonra öldü," dedi Nou Nou.

"O çok aldı da ondan öldü. Artık düşünmemelisin. Hastaydı, zaten öyle değil mi? Biliyorsun ne kadar hasta olduğunu."

"Bilmiyordu," diye bağırdı Nou-Nou, "Hastalığının ilerde nasıl artacağını bilmiyordu."

"Belki de biliyordu.. ve bu yüzden de.."

"Kont öldürdü onu. Küçük kız doğduğu andan beri onu her gün öldürüyordu zaten. Kont onu yolunun üzerinden atmak istedi, Ursula da bunu biliyordu. O konttan nefret etti... Kont da ondan... Bu evde çok nefret vardı, nefret dolu bir evdi burası.. ve zamanı gelince de kont onu öldürdü."

"Nou-Nou, bunu düşünmekle iyi etmiyorsun. Belki de böylesi onun için en iyisiydi..."

"Onun için en iyisiymiş!" Nou-Nou'nun gülmesi bir kıkırdama gibiydi. "Bu kont için en iyisidir." Sonra delici bakışlarını bana dikti. "Ve senin için en iyisi... sen de böyle düşünüyorsun tabii. Ama çok emin olma. Kont şeytandır, şeytanın ta kendisidir. Sana konttan hayır gelmez."

"Anlamadan konuşuyorsun Nou-Nou," dedim. "Lütfen odana dön."

Nou-Nou birdenbire, "Ben geldiğimde sen uyanıktın," dedi, yüzündeki yabanılığın yerini isteri krizlerinden de dehşet verici kurnazca bir anlatım almıştı.

Başımı salladım.

"Uyuman gerekirdi."

"O zaman seninle konuşamazdım."

"Ben buraya seninle konuşmaya gelmedim."

"Niçin geldin buraya öyleyse? "

Nou-Nou cevap vermedi. Sonra konuştu: "Ursula'yı arıyorum. Nerede? Onu mezara gömdüler, ama ben mezarda olduğunu sanmıyorum."

"O şimdi huzur içinde, Nou-Nou."

Nou-Nou sesini çıkarmadı, sonra yanaklarından aşağı yaşların indiğini gördüm.

"Benim miniğim, küçük kuşum."

"Üzülme artık. Kendini toplamaya, çalış. O hastaydı. Zamanı gelince çok acı çekecekti."

"Kim söyledi sana bunu? " dedi ve gene titremeye başladı.

"Benim duyduğum bu."

"Kontun masalları... Kontun uydurmaları."

"Nou-Nou, lütfen yat artık yatağına."

"Üç mum," dedi Nou-Nou ve dönüp birbiri arkasına hepsini söndürdü. Sonuncu mumu söndirmeden önce döndü, bana baktı ve o anda yüzündeki düşmanlıktan ürktüm.

Sonra bir uyurgezer gibi elini öne doğru uzatarak kapıya yürüdü.

Kapı kapandı. Ben de kapıya yöneldim ve her nasılsa, o bitkinliğime, korkuma rağmen kilitleyebildim. Bunu yaptıktan sonra hemen kendimi güven içinde hissetmeye başladım.

Sonra yatağıma uzandım, Nou-Nou'nun niçin bana geldiğini merak ediyordum. İlacını alsaydım uyumuş olacaktım. O zaman ne olacaktı peki? "

Nasıl da uyumak istiyordum! Hiçbir sonuca varmadan kafamın içinde dönüp duran, bana işkence eden düşüncelerden kaçmalıydım artık.

Tek bildiğim tehlikenin yakında, özellikle benim yakınımda olduğuydu. Tehlike kimden gelebilirdi?

Uzandığım yerde günün ağarmasını bekliyordum, belki gün ışığı beni rahatlatır da dinlenebilirdim.

3

Üç gün sonra Kont bizi çağırttı. Margot'la gecikmeden Paris'e gidecektik.

Gideceğimiz için üzgün değildim. Şatoda gittikçe artan gerilim artık dayanılmaz hale gelmişti. Hep izlendiğimi hissediyor, yalnızken arkamdan bir gelen var mı diye gizlice omuzumun üzerinden bakıyordum. Sonra hizmetçilerin de bana karşı tavırlarında bir gariplik dikkatimi çekti. Kendimi çok güvensiz hissediyordum.

Bu yüzden kontun çağrısı bana büyük ferahlık vermişti.

Sıcak bir haziran günü yola çıktık. Havada garip, hatta uğursuz diyebileceğimiz bir sessizlik vardı. Ayrıca sıkıntılıydı, bir fırtına her an kopabilirdi.

Kırların tazeliğinden, temizliğinden, serinliğinden sonra sıcak dayanılmazdı ama gene de şehrin kendine özgü büyüsi yerli yerindeydi.

Hemen sokakta sayısız asker bulunduğu dikkatimi çekti. Kralın muhafız alayını oluşturan İsviçre ve Fransız alaylarının askerleriydi bunlar. Köşebaşlarına halk toplanmıştı. Ama onlar sayıca çok değildi. Birlikte heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı. Kavrulmuş kahvenin nefis kokusunu yayan kahveler de kalabalıktı. Halk, kaldırımlarına çiçekli güneşlikler ve masaların yerleştirildiği sokaklardan akıp gidiyordu. Heyecanlı, bitmez tükenmez konuşmalar duyulmaktaydı. Kont bizi sabırsızlıkla bekliyordu.

Ellerimi sıkı sıkı tuttu.

"Olup biteni duydum," dedi. "Korkunçtu. Hemen sizi çağırttım. Artık bensiz şatoya dönmek yok."

Kont bunları söyledikten sonra Margot'u da fark etmiş gibi davranarak:

"Sana haberlerim var," dedi. "Önümüzdeki hafta evleniyorsun."

İkimiz de şaşkınlıktan konuşamadık.

"Ülkenin son zamanlardaki durumunu göz önüne alarak..."

Kont anlatmak ister gibi ellerini saladı "...Grasseville'lar ve hen bu evliliğin gecikmesi gerektiği sonucune vardık. Sessiz bir düğün yapmak zorundayız. Papaz buraya gelecek. Sonra sen Grasseville'e gideceksin, Minelle de seninle olacak... bir süre için.. İşimizi düzenleyene kadar."

Margot sevinçle kartışık bir şaşkınlık içindeydi, yolculuğun tozundan, toprağından anılamak üzere odalarımıza çekilince hemen söze başladı:

"Sonunda oldu!" diye bağırdı. "Beklemenin ne anlamı vardı zaten, değil mi? Baştan aşağı aptallıktı! Artık buradan ayrılıyoruz. Bundan sonra babam bana onu yap bunu yapma diyemeyecek, buyruklardan kurtuldum."

"Belki bu kez de kocan yapar aynı şeyi."

Margot kurnazca güldü. "Robert ha! Hiçbir zaman o öyle

şey yapmaz. Robert'le çok iyi anlaşacağımızı sanıyorum. Planlarım var."

Biraz tedirginleştim, çünkü Margot'un planları hep çılgınca ve tehlikeli olurdu.

Kont kitaplığa gelip kendisiyle konuşmamı rica etti.

"Olanları duyduğum zaman çok üzüldüm," dedi. "Seni buraya getirmek için bir yol bulmam gerekiyordu."

"Ve kızınızın evliliğini çıkardınız değil mi? "

"Bundan iyi cevap olmaz."

"Yolunuzun üzerinde hiçbir engel tanımıyorsunuz, amacınıza varmak için her aracı kullanıyorsunuz."

"Bırak bunları şimdi. Zaten Margot'un evlenmesinin zamanıydı. Bir kocaya gerek duyan kadınlar türünden o. Grassaville'ler halk tarafından tutulan bir aile.. her ne kadar bunun uzun sürüp sürmeyeceği belli değilse de. Öyle ya, kimbilir ilerde neler olacağını. Ama Henry de Grassaville adamlarına babalık etmiştir, bu yüzden ona karşı çıkmaları beklenmez, en azından böyle bir olasılığı düşünmek zor gibidir. Ayrıca adamları ona karşı çıkacak olsalardı şu gergin durumda bunu yaparlardı herhalde. Artık bağlılık halkın itibar ettiği bir nitelik değil. Şükretmekten çok hasete eğilimleri var. Ama sen geldin ya, kendimi daha mutlu hissetmeliyim."

"İlgilendiğiniz için çok iyisiniz."

"Yok canım," dedi kont ağırbaşlı bir tavırla, "her zamanki gibi kendi iyiliğimi düşünüyorum böylece. Söyle bakalım şimdi, o dar ve bozuk yolda ne oldu."

Olanı anlattım. Kont, "Şatodan birini vurmak isteyen bir köylüydü, sana rastladı," dedi. "Bu onlar için yeni bir yöne doğru atılmış bir adımdır. Sonra silahı nereden aldılar? Bunda bir esrarlı yan var. Onların ellerine ateşli silahların geçmemesini sağlamalıyız. Öldürücü olabilirdi adamın girişimi."

"Durum kötüleşiyor mu? " diye sordum.

"Durum durmadan kötüleşiyor. Her gün felakete biraz daha yaklaşıyoruz. "Kont bana istekle baktı. "Hep seni düşünüyorum," dedi. "Birlikte olacağımız günü düşünüyorum.

"Bunun önüne geçecek çok şey var," dedim.

"Neymiş, söyle bakalım."

"Bir kez sizi gerçekten tanımıyorum," diye karşılık verdim.

"Bazan bana bir yabancı gibi geliyorsunuz. Bazan beni şaşırtıyorsunuz, bazan da nasıl davranacağınızı kesinlikle biliyorum."

"İyi ya, bu hayatına heyecan katar işte. Keşfedilecek yeni yeni şeylerle dolu bir yolculuk gibi. Şimdi sen benim planlarımı dinle. Marguerite evlenecek, sen de onunla gideceksin. Grasseville'de seni görmeye geleceğim, bir süre onra da karım olacaksın."

Cevap vermedim. Hep, yatağımın başında duran Nou-Nou'yu ve Gabrielle LeGrand'ın imalarını düşünmekteydim. Kont Ursula'yı öldürmüştü, çünkü Gabrielle'in ima ettiğine göre yıllardır kendisiyle evlenmeyi beklemekten bıkmıştı. Evlilik dışı olmayan bir erkek çocuk istiyordu. Gabrielle zaten ona bu çocuğu vermişti, gerek duyulan çocuğun babasının nüfusuna geçmesiydi ve bu da evlenmeyle çözümlenecekti. Gabrielle'e göre kontun fikri beni oyalamak, böylece günah keçisi rolüne gönüllü sokmaktı. Şimdi Gabrielle büyük bir olasılıkla, kontun beni devre dışı bırakma işini de ayarladığını söyleyecekti. Yani o silahı bana kont doğrultturmuş olamaz mıydı.. ya da şimdilik yalnızca ateş edilmesini sağlayamaz mıydı?

Nasıl inanabilirdim böyle bir şeye? Bu saçmaydı. Gene de içimden bir ses beni uyarıyordu.

Kont beni kollarına aldı ve büyük bir sevecenlikle adımı söyledi. Karşı durmadım. Onun kollarında kalmak ve mantığa yüz çevirmek istiyordum.

Margot'un bir sırrı var gibiydi ve bu öyle bir sırdı ki bana bile söylemiyor, ketum davranıyordu.

Dertlerinden nasıl kolayca sıyrılıp bütün o dertler hiç yokmuş gibi davranmasına hep şaşırmışımdır. Mimi'yi yanında getirmemek konusunda aklını kullanması beni sevindirmişti. Yakında evleneceği için Mimi onunla gelmeyi kabul

etmeyebilirdi, sonra kabul edip gelse bile Bessell yanında olunca onu yönetmek zorlaşabilirdi. Yeni hizmetçi Louise orta yaşlıydı ve Mimi'nin yerine geçtiğine pek memnundu. Margot, Mimi'yle Bessell'i davranışının hiçbir kötü sonucu olmayacakmış gibi hizmetinden çıkarmıştı. Keşke ben de böyle düşünebilseydim de rahat etseydim.

Yoğun bir hafta geçirdik, daha çok alışverişle uğraşıyorduk, ben bir kez daha kendimi şehrin heyecanına kaptırmıştım. Her gün saat ikide pencereden, arabalarıyla, yemeğe giden zenginleri görüyordum. Gerçekten bu görülecek şeydi, kadınların saç tuvaletleri o kadar abartılmıştı ki insana gülünç geliyordu. Kadınların bazıları başlarındaki öteberiği dengelemek için dimdik durmaktaydılar. Bunlar soylulara öykünen kişilerdi, üstelik o günlerde yaptıkları da tehlikeliydi. Kont ve onun gibilerin evlerinde yemekler altıda yenirdi, bunun nedeni dokuzda başlayan tiyatro ya da operaya yetişebilme kaygısıydı. O saatlerde zaten şehir de bambaşka bir havaya bürünürdü.

Bir tiyatroda, özel gösteri olarak Figaro'nun Düğünü'nü gördük, Kont böyle bir oyunun bu zamanda gösterilmemesi gerektiğini söyledi, çünkü oyun çürümüş toplumun kötü yanlarının eleştirisiyle doluydu ve toplumu yıkmak isteyenlerin hoşuna gidebilirdi.

Eve dönerken kontun düşünceli ve sinirli olduğu dikkatimi çekti.

Kontun kafası çok meşguldu ve sarayla ilgili sorunlar yüzünden de çoğu kez dışardaydı. Bütün bunlara rağmen gene de güvenliğimi sağlamayı düşünecek zaman bılması bana dokunmuştu.

Robert de Grasseville, annesi, babası ve birkaç hizmetkârla birlikte Paris'e geldi.

Heyecan Margot'u o kadar güzelleştirmişti ki neredeyse ben de gerçekten âşık olduğuna inanacaktım. Her ne kadar duyguları çok yüzeyselse de, bu duyguları yaşadığı an kendisi için çok önemliydi.

Nikâh evin üst katındaki kilisede kıyıldı. İnsan evin kükürü

geride bırakarak, bir döner merdivenle bu çok değişik havaya ayak basıyordu.

Küçük kilise soğuktu da. Zemin büyük taşlarla kaplıydı, üzerinde işlemeli, güzel bir örtü olan mihrabın önünde altı sıra vardı, kürsünün yukarısında da pırıltılı taşlardan yapılmış bir Margan Ana heykeli duruyordu.

Tören çabucak bitti, Margot'la Robert de kiliseden ıslıl ıslıl yüzlerle çıktılar.

Hemen masaya geçtik. Kont baştaydı, damadı sağında, Margot solunda oturuyorlardı. Ben, Robert'in babası Henri de Grasseville'in yanına geçtim.

İki ailenin de bu birleşmeden memnun olduğu belliydi. Henri de Grasseville bana genç çiftin birbirine âşık olduğunu ve bunun kendisini çok sevindirdiğini fısıldadı. "Sık sık bizim gibi ailelerin çocukları evlenirler" dedi. "Ama genellikle çiftler birbirlerine uygun olmazlar. Tabii çoğu kez bunlar birlikte büyümüş kişilerdir. Evlendiklerinde çok gençtirler, öğrenmeleri gereken birçok şey vardır ve bunları da birbirlerinden öğrenirler. Ama bu evlilik daha başından mutlu."

Ben de genç çiftin mutlu olduğu konusunda Henri de Grasseville'le düşüncedeydim, ama doğrusu Margot'un geçirdiği tecürebeyi bilse nasıl düşünürdü diye merak etmekten kendimi alamıyordum; içtenlikle işlerin iyi gitmesini diledim, yalnız Mimi'yle Bessell'in isteklerini hatırlayınca biraz tedirginlik duydum.

"Paris'ten yakında ayrılmak iyi olacak," diye konuşmasını sürdürdü. Henri de Grasseville. "Biz Grasseville'de huzurluyuz. Dertten eser yok orada."

Ona ısındım. Kontla uzak yakın benzerliği olmayan bir adamdı bu. Saf bir yanı vardı. Herkesin iyi olduğuna inanıyor gibiydi. Kontun enikonu asık yüzüne baktım. Hayatı boyunca bir sürü serüvene girmiş, böylece de idealleri bütünüyle tükenmemişse de örselenmiş bir adama benziyordu. Dudaklarımın gülümser gibi kıvrıldığını hissettim, tam o anda kont bana baktı ve kendisini izlememi yakaladı. Şimdi

gözlerine merakla araştıran bir bakış gelmişti.

Yemekten sonra hepimiz salonda toplandık. Kont Grasseville'e gideceğimize göre fazla gecikmemenin akıllıca olacağını söyledi.

"İnsan bir andan ötekine ne olacak bilemiyor," dedi, "her saniye tehlike belirebilir. Küçük bir işarete bakıyor zaten başlaması."

"Aman Charles Auguste," diye güldü Henri de Grasseville, "Siz de abartıyorsunuz artık."

Kont omuzlarını kaldırdı. O kendi bildiğini yapmaya kararlıydı.

Bir ara yanıma yaklaştı ve fısıldadı: "Gitmeden önce seni yalnız görmem gerek. Kitaplığa geç. Ben de geleceğim."

Henri de Grasseville duvardaki saati inceliyordu. "Eğer bugün gideceksek," dedi, bir saata kadar hazırlanmamız gerekiyor. Herkes için uygun mu? "

"Uygun," dedi kont hepimizin adına konuşarak.

Hemen kitaplığa gittim. Az sonra kont da geldi.

"Sevgili Minelle," dedi, "niçin seni hemen gönderdiğimi merak ediyorsun tabii."

"Gitmemiz gerektiğini anlıyorum."

"Zavallı Henri! Durum hakkında çok az bilgisi var. Köyde oturuyor, kuzular hâlâ meliyor ve inekler de hâlâ böğürüyor diye hiçbir şeyin değişmediğini sanıyor. Dilerim bu düşüncesini devam ettirebilsin."

"Onun hayat felsefesi de bu."

"Tam tartışma havasında olduğunu görüyorum, bana onun mutlu bir aram olduğunu söyleyeceksin. Henri her şeyin iyi olduğuna, Tanrı'nın bizi koruduğuna ve insanların da çok saf, çok iyi olduklarına inanmaya devam ediyor. Bir gün hoyratça uyandırılacak ama. Şimdi sen dersin ki, hiç değilse o güne kadar mutlu olacak ya. Sana katılmak isterdim, ama önümüzde çok az zamanımız var. Minella, beni sevdiğini hiç söylemedin."

"Böyle duygulardan, birçok kadınla sevişmiş olan sizin kadar açıkça söz edemem. Rahatça birçok kadına ilanı aşk

ettiğinizi söyleyebilirim, oysa duyduğunuz yalnızca gelip geçici bir hevesti mutlaka."

"Demek beni sevdiğini söylediğin zaman, bundan kesinlikle emin olabilirim."

Başımı salladım.

Kont beni kendine çekti, "Ah, Minelle," dedi, "o günü nasıl bekliyorum. Ne zaman.. Minelle? "

"Anlaman gereken çok şey var."

"Öyleyse beni, benim seni sevdiğim kadar sevmiyorsun."

"Sizi sevebilmek için önce nasıl biri olduğunuzu bilmeliyim."

"Söyle bana. Arkadaşlığımdan hoşlanıyorsun değil mi? Bunu biliyorum. Beni itici bulmuyorsun. Sana yaklaşmam hoşuna gidiyor. Bana baktığın zaman gözlerin parlıyor, Minelle. Hep parlardı zaten. İşte bu yüzden beni sevdiğini biliyorum."

"Ben sizinkinden çok değişik bir hayat yaşadım. Kendimi yeni ölçülere uydurmak zorundayım, bunu da yapabilir miyim bilmem."

"Minelle, uyarı çanlarını duymuyor musun? Tehlike zileri çalıyor. Hayatım boyunca, Aziz Barthelemg gününün akşamı Paris'te olanları dinledim ben (*) :İki yüzyıl önce olmuştu bu.. tam tamına iki yüz on yedi yıl önce. O günün geleceğini hissedenler vardı. Olay, patlak vermeden önce havada seziliyordu. Şimdi de böyle.. ama o gelip çatacak olanın yanında Aziz Barthelemy gecesi hafif kalacak. Bu çanlar ne diyor biliyor musun? Hayatı şimdi dolu dolu yaşa... çünkü yarın hayata olmayabilirsin. Niçin sen de beni itiyorsun... her gece belki de son gecem olabilir? "

Korkuyordum. Ona sarıldım. Sonra düşündüm: Bu beni teslim almak için bir oyun olabilirdi. Bu değerlendirmem de ona yönelik duygularımın ne olduğunu açıkça ortaya koydu.

(*) Sarayın desteğiyle Katoliklerin Protestanları yığınlar halinde öldürdüğü gece.

Eğer sevmek biriyle birlikte olmayı, onunla konuşmayı, onun kollarını gövdesinde hissetmeyi, onu sevmeyi öğrenmeyi, onun her şeyi olmayı istemek ise sanırım kontu seviyordum. Ne var ki ona güvenemiyordum. Aklım başımda olduğu anlar bir ses bana Ursula'nın kuşkulu biçimde öldüğünü söylüyordu. Kont âşık oyunlarına alıştı, bense bir acemi çaylaştım. Öğreneceğim çok şey vardı, bunları öğrenmeliydim. Oysa kont engin deneyleri aracılığıyla her şeyi öğrenmişti... tabii en başta da aldatmayı.

Aptallık etmemeliydim. Sezdim, onun kollarından kurtulmamı söyleyip ben de bunu gerçekleştirdiğim için sonradan kendi kendimi kutladım. Katı bir eğitim görmüş olmam ve sevgili annemin anısı, hep çılgınlıkla aramda bir duvar gibi duruyor, beni saçmalıklardan, hafifliklerden koruyordu.

"Söyle," diyordu kont sevecenlikle, "benimle ilgileniyor musun? "

Kendimi ondan iyice çektim. Sağduyumu yitirmek korkusuyla yüzüne bakamıyordum.

"Ailenizle iyi anlaşıyorum," dedim. "Bir süredir sizinleyim, Margot'la da her zaman iyi arkadaş olmuştuk. Gene de değişik hayatlar yaşadığımızın ve değişik ahlak görüşlerine sahip olduğumuzun farkındayım. Göz önüne almam gereken çok şey var."

Kont, yarı kapalı gözlerinin arasından bana baktı.

"Evet, değişik bir toplumda yetiştiğin doğru ama sen bir serüvencisin Minelle. Kendini küçük dünyana kapatıp başka dünyalardan habersiz yaşamak istemiyorsun. Derringham Malikanesinde odaları gözetlediğin gün senin yaradılışını anlamıştım. Öyle bir davranış hiç de iyi yetiştirilmiş bir küçük kızın yapacağı iş değildi."

"O günden bugüne köprülerin altından çok su aktı, ben de artık olgunlaştım, değiştim."

"Evet, değiştin. Şimdi dünyayı başka gözle görüyorsun. Artık insanların kesin olarak iyi ve kötü diye ayrıldıklarını biliyorsun. Öyle mi, Minelle? "

"Elbette öyle. Hiç kimse bütünüyle iyi ya da bütünüyle kötü değildir."

"Ben bile mi? "

"Siz bile." Kont'un Yvette'e nasıl baktığını, Charlot'nun durumunu nasıl sağlama aldığı düşünüyordum.

"Öyleyse ne kalıyor geriye? "

"Emin değilim," dedim.

"Hâlâ mı emin değilsin? "

"Zamana gerek var."

"Zamanımız yok ki. Ne istersen vereyim sana ama zaman deme, yok çünkü."

"Benim de aksi gibi bütün istediğim zaman. Anlamam gereken çok şey var çünkü."

"Ursula'yı düşünüyorsun."

"İnsan daha önce de evlenmiş bir erkekle beraber olmayı göze alırsa, onun önceki kansını düşünmemesi biraz zordur."

"Onu kıskanmana hiç gerek yok."

"Ben onu kıskançlıktan düşünmüyorum ki."

"Talihsiz. sonunu mu düşünüyorsun? Tanrım, sen onu benim öldürdüğümü düşünüyorsun galiba! Yani sence ben böyle bir şey yapabilecek insan mıyım? "

Ona dik dik baktım ve cevap verdim: "Evet."

Kont da bana sesini çıkarmadan şöyle bir baktı, sonra bir kahkaha attı. "Yani bu durumda bile... benimle evlenmeyi göze alabiliyorsun demek? "

Ben durakladım, o konuşmasını sürdürdü: "Ama tabii, göze aldığın belli, Öyle olmasaydı benden zaman istemezdin, değil mi? Ah, Minelle, çok akıllı ve çok ahmaksın. Ama ciddi, ölçülü, akli başında yanını bir katille evlenmenin yerinde olacağına inandırman gerekecek! Ah, Minelle, sevgilim, bu tutucu yanınla ne eğleneceğiz ama!"

Sonra kont beni kendine çekti, ben de onunla birlikte gülüyordum. Bundan kendimi alamamıştım, ciddi yanım işe karışmamış olacaktı! Onu öpücüklerine hoşuna gideceğini bildiğim deneysiz bir biçimde karşılık verdim.

Saat, zamanın akışının önemine dikkatimizi çekmek ister

gibi çaldı. Kont da vaktin geçtiğinin farkındaydı. Ellerimi tuttu. "Hiç değilse," dedi, "biliyorum. Bu bana umut veriyor. Bir süre Paris'te kalmak zorundayım. Sen anlarsın. Krala karşı ayaklanan tehlikeli adamlar var, halkı krallığı yıkmaya itiyorlar. En tehlikelileri de Orleans Dükü, her gece Plais Royale'da kargaşalığı, başkaldırıyı öğretiyor. Ben burada kalmalıyım, sizin orada güvenliğe kavuştuğunuzu öğrenene kadar da huzur bulamam tabii.. Güvenlik dediysem Paris'e oranla tabii, yoksa hiçbir yerde kesinlikle güvenlik diye bir şey yok. Sen Margot'a göz kulak ol. O dik kafalı bir çocuktur.. hem de tam bir çocuk. Bir türlü de büyümeyeceğe benziyor. Üstelik sırnı da var.." Kont omuz silkti. "Bu sır onun hayatını drama çevirebilir. Kim bilir? Senin ilgin gerekli ona. Analizci zekan gerekli. Ona ve kendine iyi bak. Margot'u çılgınlıklarından koru... bir gün de ben seni çılgınlık yapmaktan koruyacağım. Hayatı olduğu gibi kabul etme erdemini öğrendiğini göreceğim.. hayatın verdiğini almayı.. yaşamayı ve hiçbir zaman en iyisinden ayrılmamayı öğreneceksin."

Kont beni yavaşca, sevecenlikle öptü ve ondan ayrıldım.

GRASSEVILLE ŞATOSUNDA

1

Grasseville, Paris'in kuzeyindeki sessiz bir kasabaya egemen güzel bir şatoydu. Şehrin gürültüsünden uzaktı, gerçekten huzurlu bir havası vardı. Sanki haset, kötülük ve nefret gibi olumsuz duygular buraya uğramadan alıp başlarını gitmişlerdi.

Bizi atla gezerken görünce erkekler kasketlerini çıkarıyor, kadınlar saygıyla eğiliyorlardı. Henri de Grasseville'in de onları selamladığına ve ailelerinin hatırlarını sorduğuna dikkat ettim. Beklenen fırtınanın niçin burada hissedilmediğini anlayabiliyordum.

Gelenek gelinin çok daha uzun süre yas tutmasını gerektiriyordu. ama Henri de Grasseville'in iki gencin bir an önce evlenmeleri gerektiği konusunda kontla aynı düşüncede olduğu da gerçektir. Ama bu konuda asıl diretenin kont olduğunu sanmaktaydım, zaten Henri de başkalarının dileklerini gerçekleştirmelerine hazır bir adam olduğundan evlilik kolayca kontun dediği zaman yapılmıştı.

Margot evliliğinden pek memnundu. Robert'e çılgınca âşık olduğunu söylüyordu, zaten birbirlerinden hiç ayrılmamalarından da seviştikleri belliydi. Bununla birlikte gene de benim odama gelecek vakti bulmaktaydı. Konuşmalarımız yaşamımızla ilgiliydi. ve konuşmasak

Margot'un onları özleyeceğine emindim.

Bir gün gene odama geldi, kendini aynanın karşısındaki koltuğa attı, bir yandan da hoşnutlukla aynadaki yansımasını izliyordu. Gerçekten çok güzelleşmişti.

"Çok iyi," dedi bana. "Robert benim gibisini bulamazdı. Sanırım ben tam evliliğe göreyim, Minelle."

"Öyle olduğundan eminim."

"Sen de öğretmenliğe göresin. Senin için de bu hayatta."

"Teşekkür ederim. Benim için çok heyecan verici doğrusu!"

Margot güldü. "Robert bana şaşıyor. Beni içine kapanık, kendi halinde, essiz sedasız, çok ciddi bir kız sanırmış meğer."

"Tabii senin bu niteliklerle ilgin yok."

"Yok tabii."

"Margot Robert tahmin etmedi mi acaba."

Margot başını saladı. "Dünyanın en tatlı ve saf insanı. Ona bu yapılmazdı değil mi? Yaşadığımız serüvene kimse inanmaz doğrusu." Margot'un yüzü birdenbire değişti. "Tabii, hâlâ Charlot'yu düşünüyorum."

"Yapacağın en iyi şey, Charlot'nun Yvette'in yanında ve rahatının her bakımdan yerinde olduğunu düşünüp huzur bulmandır."

"Biliyorum. Ama o benim çocuğum."

Margot içini çekti, neşesi biraz gölgelenmişti. Ama evliliğinden o kadar memnundu ki, Charlot'ya olan özleminin biraz hafıflediğinden emindim.

Burada insanın yalnız başına at gezintisine çıkmasında hiç sakınca yoktu. Kimse tehlike diye bir şey düşünmüyordu. Margot'la birlikte küçük kasaba çarşısına alışverişe çıktık mı, her dükkânda büyük bir saygıyla selamlanıyorduk. Tabii hepsi de şatodan geldiğimizi ve Margot'un geleceğin kontesi olduğunu biliyordu.

Burası çöl ortasında bir vaha gibiydi. Yorulunca bir pastanenin renkli şemsiyelerinin altına oturup, tadına doyumaz kremalı pastalarla kahve içerdik. Çay henüz Grasseville'e gelmemişti ve İngilizce konuşulmuyordu. Bu da

değişikliğin buralara ulaşmadığının bir başka belirtisiydi sanırım.

Benim kuzinliğimin hikâyesi burada da duyulmuş, kasabada İngiliz Kuzin diye anılmaya başlamıştı. Fransızcam mükemmel hale gelmişti, oturup çene çalmaya Margot'tan daha hevesliydim. Zaten o da kendi işlerine öyle dalmıştı ki başkalarının sorunlarına pek ilgi duyduğu yoktu.

Sabah sokakları dolduran taze ekmek ve sıcak kahvenin kokusunu nasıl severdim! Fırıncının uzun küreğiyle fırından ekmekleri çıkarmasını izlemeye bayılırdım. Ürünlerin el arabalarıyla ya da yaşlı eşeklerin çektiği arabalarla getirildiği pazarları da severdim. Bu ürünler, sebze, meyve, yumurta ve piliç gibi şeylerdi. Dükkânlardan alışveriş etmek de hoşuma giderdi, kurdele ve bazen de çok güzel sarılmış şekerlemeler alırdım. Ben alışveriş etmekten kendimi alamazken onlar da satmayı severlerdi tabii. Margot'la, benimle ve hizmetçilerle iyi iş yapılırdı, bizi satıcıların bu yüzden hoş karşıladıklarına emindim.

Dükkânlar büyük yerlerdeki dükkânlar gibi değildi. Alışveriş uzun işti, alıcının en küçük şeyi bile almadan önce düşünüp taşınması beklenirdi. Acele yapılan bir alışveriş hoş karşılanmazdı, çünkü o zaman satıcı da alıcı da zevkli bir süreci yaşamamış olurlardı.

En sevdiğim dükkânlardan biri içinde pek çok kokulu baharatın satıldığı aktar dükkânıydı. Burada tarçın, yağlar, boyalar, konyak, her çeşit ot (tavandan kurutulmuş otlar salkımlar halinde sarkardı) biber ve sarımsak, arsenik gibi zehirlerle kezap da bulunurdu. Dükkân sahibi dükkânındaki uzun taburelerden birine oturur, neyin hangi hastalığa iyi geleceğini bir doktor edasıyla müşterilerine anlatırdı.

Bu güneşli, ılık günlerde çarşıya çıkıp rastladığım kişilerle konuşmak ne tatlı bir serüvendi. Mavi gökyüzünde bir tek bulut yoktu, ufkun ötesinde ne olduğuna ilişkin en küçük bir iz görülmezdi. Ne yazık ki ufuk çok uzakta değildi ve kaçınılmaz olan da gitgide yaklaşıyordu.

Kasabadan bir arabanın geçtiği enderdi. Onun için böyle

günler unutulmazdı. İşte böyle bir araba geldiği gün henüz alanda oturuyordum. Yolcular arabadan çıktılar ve bir şeyler içmek için hana girdiler. Onları izliyordum, giyinişlerinden ve davranışlarından soylu oldukları beliydi, yalnız biraz kaygılı, güvensiz bir halleri de vardı. İki erkek ve bir kadındılar, arkalarından da iki uşak geliyordu. Bir tehlike baş gösterirse korumak için olacak, çok yakından yürümektedirler. Hanın adı Güneş Kral'dı. Ve hanın önünde de bütün görkemliliğiyle XIV Louis'nin resmi vardı.

Onlar çıkıncaya kadar oturup bekledim. Sonunda çıktılar tabii şarap içmişler ve benim bayıldığım kremalı pastalardan yemişlerdi, keyifli görünüyordular.

Kendi aralarında konuşurlarken bazı sözleri kulağıma çalındı.

"Ne güzel bir köşe! Eski günlerdeki gibi..."

Arabaları uzaklaştı. Arkalarından bir toz bulutu yükseldi. Evet, vahamızı keşfetmişlerdi.

Düşünceli bir halde şatoya gittim, odama girdim, çok geçmeden Margot geldi. Heyecanlı olduğunu görünce gene bir planı var diye düşündüm.

"Fevkalade bir şey olacak," dedi Margot.

Herhalde gebe kalmıştır diye düşündüm. Sonra bunun için çok erken olduğu aklıma geldi. Ama Margot'un sonraki sözleri beni hem şaşırttı, hem de korkuttu. "Charlot buraya geliyor."

"Ne? "

"Öyle şaşkın şaşkın bakıp durma. Bu dünyanın en doğal şeyi değil mi? Ne yani, bebeğim yanımda yaşamayacak mı? "

"Robert'e söyledin ve o da kabul etti."

"Robert'e söylemek mi? Sen beni deli mi sanıyorsun? Ne diye Robert'e söyleyecektim? İncil okuyordum, bu aklıma geldi. Tanrı bana yol gösterdi."

"Aklına geleni ben de öğrenebilir miyim? "

"Sazların arasındaki Musa'yı bilirsin. Sevgili, küçük bebek Annesi onu bir beşiğe koydu ve oraya sakladı. benim Charlot'cuğum da..."

"Sazların arasındaki Musa diye bir şey yok."

"Neyse, işte bana bu olay esin kaynağı oldu. Yvette'in yardım edeceğini biliyorum. Senin de yardımın gerekir. Onu sen bulacaksın."

"Ne hakkında konuştuğunu anlamıyorum, Margot."

"Tabii anlamazsın, çünkü boyuna sözümü kesip duruyorsun. Plan şu... hem de çok iyi bir plan.. başarısızlığa uğrayamaz... Yvette çocuğu... sazların arasına değil, çünkü burada saz yok... şatonun önüne bırakacak. Çocuk güzel, bir sepetin içinde olacak. Biri çocuğu bulacak, bu birisinin de sen olmana karar verdim. Onu şatoya getirecek, 'Ben bir bebek buldum,' diyeceksin"

"Ne yapacağız onu? "

"Ben hemen bebeği kucağıma alacağım ve onu görür görmez seveceğim. Robert'e yalvaracak ve bebeği almama izin vermesini rica edeceğim.. o da şimdi öyle bir durumda ki benim istediğim hiçbir şeye hayır demez. Böylece Charlot'yu yanıma alacağım."

"Bunu yapamazsın, Margot."

"Niçin yapamazmışım? Söyle bakalım, niçin? "

"Zaten durum yeterince tatsızdı, şimdi iki katlı bir aldatma oluyor."

"İsterse yüz katlı olsun, Charlot yanıma gelsin de."

Düşünceliydim. Plan gerçekleştirilebilirdi aslında. Dürüst, soylu bir davranış değildi bu tabii ama basitti. Yalnız Margot, çocuğundan, Mimi ve Bessell'in haberli olduklarını unutuyordu.

"Daha büyük bir tehlikeye atılacaksın.

"Minelle," dedi Margot dramatik bir tavrıyla," ben bir anneyim."

Gözlerimi kapattım ve durumu gözümün önüne getirdim. Çocuğu bulacak kişi bendim. Plana göre birinin de bunu yapması gerekiyordu çünkü. Ancak çocuğun bulununcaya kadar yalnız bırakılması çok tehlikeliydi.

"Yvette.." diye başladım.

"Zaten ben bu işi Yvette'le ayarladım, ne istediğimi ona anlatarak..."

"O da seninle aynı fikirde, öyle mi? "

"Charlot'nun benim çocuğum olduğunu unutuyorsun."

"Evet, ama o çocuğu senden uzak tutmaya razı olmuştu. Babanın buyruğu buydu."

"İlk olarak babamın buyruğunu dinlemiyorum. Charlot benim bebeğim, onsuz yaşayamıyorum. Ayrıca, plan burada bitmiyor. Sazların arasındaki bebeğin annesini hatırla."

"Miriam'dı sanırım."

"Evet, Miriam prensese geldi ve bebeğin dadısı oldu. İşte, Yvette'nin olacağı da bu. Bebeğe bir dadı tutmam gerekecek ve kendi dadım Yvette'i düşüneceğim. O da garip bir rastlantıyla buralarda olacak. Beni görmeye gelmiş gibi. Sanki Tanrı'nın bir lütfu..."

"Biraz fazla değil mi rastlantılar, inanılmayacak kadar."

"Hayat rastlantılarla doludur, bunun lafı mı olur. Yvette gelir, bebeği görür görmez sever. Ben de, 'Yvette, gelip bu cici bebeğin dadısı ol, evlat ediniyorum ve babamın adını vereceğim, Charlot diyeceğim ona,' derim."

"Belki kocan kendi adının verilmesini ister."

"Ben kabul etmem ki! Hayır, Robert," derim, 'senin adımı ilk doğacak oğlumuza veririz.'"

"Margot, aldatmayı şaşılacak bir ustalıkla uyguluyorsun bakıyorum."

"Bu yararlı bir yetenektir ve hayat boyu insana birçok kolaylık sağlar."

"Dürüstlük daha övülmeye değer olmalı."

"Yani sence şimdi Robert'e gidip, 'Seni tanımadan önce bir âşığım vardı. Onunla evleneceğimi sanmıştım, işte bunun sonucu da Charlot'mu diyeyim? Robert'e bu kadar kaba davranmamı istemezsin herhalde.'"

"Margot sen yola gelmez bir insansın. Ne diyeyim, bir kez kafana koymuşsun, dilerim planın başarılı olur."

"Tabii başarılı olacak. Garantiye alacağız her şeyi. Senin rolün kolay. Yalnızca Charlot'yu bulacaksın."

"Ne zaman? "

"Yarın sabah."

"Yarın ha!"

"Gecikmekte yarar yok. Yarın sabah erkenden aşağı in. Yvette seni görmeden çocuğu bırakmayacak. O çalıılıkta saklanacak. Sen huzursuzdun, uyuyamadın ve biraz temiz hava almaya karar verdin. Sonra bahçede yürürken bir çocuk ağlaması duydun. Sepeti buldun. Tatlı Charlot gözlerini sana doğru kaldırdı ve gülümsedi. Sen hemen kalbini ona kaptırdın ve beni bebeği alakoymaya ikna ettin."

"Sen ikna edilmeye gerek duyacak mısın yani? "

"Ben kocama danışmak zorunda kalacağım. Belki biraz da ağlayabilirim ama onun dileklerimi kabule hazır olduğunu sanıyorum.. Charlot'yu yanına almaya razı olacaktır. Robert, bebeğimi sevecek. Çocuğumuz olsun diye, çıldırıyor zaten."

"Bir erkeğe başkasının çocukları her zaman pek hoş gelmez sanırım. Tabii, Robert de onun senden olduğunu bilmeyecek.."

"Yok bir de bilmesi eksikti, canım bunu söylemeye bile gerek yok artık. Ayrıca lütfen Charlot'ya 'o' deme, adını söyle."

"Yvette'e de şaşıyorum, baban belirli bir iş için tuttuğu halde seninle de anlaşıyor."

"Yvette, Charlot'suz benim hiçbir zaman mutlu olamayacağımı biliyor. Sonra Yvette, bebeğimin dadısı olarak burada bulunursa.. ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Çok iyi anlıyorum hem."

"Öyleyse planı anlatmaya devam edeyim. Yvette senin yaklaştığını görene kadar bekleyecek. Sen de onun sepeti çalıılığa yerleştirdiğini göreceksin. Yvette ortadan kaybolacak, sana da gidip sevgili Charlot'yu bulmak kalacak."

Plana her açıdan baktım ve işler düşündüğümüz gibi giderse gerçekleşeceğini kabul etmek zorunda kaldım.

Bu konuda bazı önemsenmeye değer kuşku larım vardı, ama gene de heyecanla olayı beklemekten geri kalmıyordum. Ne var ki Charlot'nun varlığını öğrendikten onra-doğumundan önce önemsenmeye değer zorlukların yenilebildiğinin de farkına varmış tım.

Güzel bir sabahtı, altıya doğru yatağımdan kalktım, ayakkabılarımı giydim, sırtıma bir atkı aldım ve çalıılığa indim.

Yvette oradaydı. Elinde bir sepet vardı, benim yaklaştığımı görünce sepeti dikkatle çalıların arasına yerleştirdi.

Yvette sepeti oraya koyar koymaz ben hemen sepetin yanına gittim. Her şey aşağı yukarı Margot'un anlattığı gibi oluyordu, Charlot gözlerini açtı, tanır gibi bana baktı ve işbirliğimizi biliyormuşçasına da güldü.

Sepeti şatoya götürdüm. Holde bulunan uşaklardan biri bana hayretle baktı.

"Çalığa bir çocuk bırakılmış," dedim.

Uşağın ağzından tek söz çıkmıyordu, öylece kala kalmıştı. Gözlerine inanamayarak Charlot'ya bakıyordu. Bebeğin sarındığı şala dokundu, kol ağzlarındaki sırmalar Charlot'nun dikkatini çekmişti. Tombul parmağını uzatarak dokunmak istediye de, bunu gören uşak, sepete bebek değil de yılan varmış gibi geriye doğru sıçradı.

"Oğlan ısırmaz," dedim ve bunu der demez de çocuğun cinsiyetini belirttiğimi fark ettim.

Charlot ikimizle de alay eder gibi kıkırdadı.

"Küçük hanım, onu ne yapacaksınız?"

"Sanırım, hanımefendiye sormam gerekiyor," dedim.

"Karar vermek ona düşer."

Tam o anda Margot merdivende göründü, durakladı, oyundaki rolünü oynamaya hazırды.

"Nedir bu?" dedi biraz yüksekte bulduğum bir sesle. "Kuzin, sabahın bu saatinde ne yapıyorsun, hepimizi rahatsız ettin."

Bilmiyormuş ve güldürüye dönen bu dramdaki rolüne hazır değilmiş gibi bir de soruyordu!

"Margot!" dedim, "Bir bebek buldum."

"Ne buldun, ne buldun! Bir bebek ha! Ne saçma! Oyun mu oynuyorsun? Nerede bulacaksın.. Aaa, evet! Ne demek oluyor bu?"

Margot'un gözleri fıldır fıldırды, yanakları kızarmıştı. Şimdi de oyunun keyifini çıkanyordu. Durum tehlikeliydi, ama bu tehlike Margot'un duyduğu zevki daha da arttırıyordu.

"Bir bebek!" diye bağırdı. "Sahi, Kuzin nerede buldun bu

bebeği? Ne de güzel şey değil mi? "

Margot rolünü benden iyi oynuyordu ve Charlot'ya 'şey' demenin de ona ne zor geldiğini biliyordum.

Margot uşağa döndü. "Ne güzel çocuk, değil mi Jean? " Uşak boş boş bakıyordu, Margot sabırsızlanarak konuşmasını sürdürdü. " Ömrümde bu kadar güzel çocuk görmedim. "Sepete eğildi Charlot suratını asmıştı. "Bu olsa olsa Charlot olur. Sence de öyle mi kuzin? "

"Bu ad ona uygun," dedim.

"İyi öyleyse, bu andan sonra adı Charlot. Şimdi kocama götürmem gerek. Bir bebeğimiz olduğunu öğrenince kimbilir ne kadar heyecanlanacak."

Robert de Margot'a ne-olduğunu anlamak için aşağı inmişti. Merdivenlerde durdu, ne kadar da genç görünüyordu, evlendiği kızın gerçek kişiliği hakkındaki bilgisinin çok az olduğunu düşündüm.

Margot da ona koştu ve koluna girdi. Robert karısına gülümsedi. Margot'u çok sevdiği kuşkusuzdu.

"Ne oldu, sevgilim? " diye sordu.

"Ah, Robert, harika bir şey oldu. Minelle bir bebek buldu." Zavallı genç adam şaşırıp kalmıştı.

Margot durmadan anlatıyordu. "Evet, bebek çalılıkların arasındaymış. Herhalde oraya bırakmış olmalı. Ne tatlı şey değil mi? "

"Annesiyle babasını bulmamız gerekir," dedi Robert.

"Ah, evet," diye sabırsızca kocasının sözünü kesti Margot. Sonra ... belki. Şekerim, baksana ne küçücük şey. Görüyor musun, nasıl da bana geliyor, gel bakayım, tonton seni..."

Robert Margot'a sevgiyle bakarak kuşkusuz kendi çocuklarını düşünürken, Margot da Charlot'yu kucağına aldı.

Haber şatoya hemen yayılmıştı. Kontla kontes çocuğu görmeye geldiler. Margot'un çocuğu sevmesinden memnundular. Düşünceleri apaçıktı. Margot daha doğurmadan bebekleri bu kadar severse ilerde iyi bir anne olacağını düşünüyorlardı, tabii bu sevgiyi onun eski anneliğine bağlamak şeytanın bile aklına gelmezdi.

Bütün şato halkı çocuğun çevresinde dönüyordu. Kont hemen anne ve babanın bulunması gerektiğini söyledi. Kimin çocuğu olduğunu bilen biri mutlaka vardı. Kontesin, çocuğun çok iyi bakılmış olduğunu belirtmesi de çok ilginçti. Bir yaşında olmalıydı bebek. Giysilerinden yoksul birinin çocuğu olmadığı da anlaşılıyordu.

Kontes, bebeğin anne ve babasının bulunacağından kont kadar emin değildi.

Birkaç gün araştırma yapıldı ve bu arada bütün kasaba şatodaki bebeği öğrendi. Kontun görüşüne göre bebeğin anne ya da babası ülkeden gitmek zorunda kalan biriydi -bu günlerde böyle şeylere çok rastlanıyordu-ve Grasseville'lerin hiçbir zaman onu yüzüstü bırakmayacaklarına inandığından getirip çocuğu şatonun yakınına koymuştu. Grasseville'lerden ilk kez zamanın değiştiğini, bu günlerde birtakım beklenmedik şeylerin olduğunu duyuyordum Kontes bu düşüncede değildi. O hiçbir anne ve babanın çocuğunu bırakamayacağını ileri sürüyordu. Kontese göre, yoksul bir anne patronundan giysi çalıp çocuğuna giydirmiş ve iyi bir hayatı olur umuduyla onu şatonun yakınına bırakmıştı

Kim ne düşündürse düşünsün, sonuçta Charlot şatoda kaldı ve Margot yeni ailesinin şaşkın bakışları altında onun bakımını üstlendi. Bebeğin gelişi Margot'u çok heyecanlandırmıştı, ona bakmaktan zevk alıyordu, aile de bu duruma öyle şaşıyordu ve hepsi o kadar iyi insanlardı ki sonunda bebek onlara egemen oldu. Herhalde bebekte şeytan tüyü vardı, kısa zamanda evin sözünden çıkılmayan sevgilisi oldu. Annesinin egemen tavırlarıyla babasının serüvenci yapısı karışmıştı Charlot'da. Her neyse, Margot ne yaptı etti, Robert'i Charlot'suz mutlu olamayacağına inandırdı. Charlot kuracaklarına ant içtikleri büyük ailenin ilk erkek çocuğu olmalıydı.

Dadılık yeniden başlamıştı. Yiyecek almak için çarşıya çıkıyorduk. Sokaklarda bizi durdurup bebeğin nasıl olduğunu soruyorlardı.

"Küçük de iyidir ya? Ne de talihliymiş yaramaz, şatoya hanımefendiye düştü."

Charlot kuyuyu ters başlamıştı. ama gene de son hızla çok önemli bir yere kapağı atmıştı. Kont bile, çocuğa kimsenin sahip çıkmasını istemiyordu.

Margot hayatında hiç böyle mutlu olmadığını söylüyordu ki bu doğrudu. Çünkü mutluluğu halinden belliydi. Gözleri ışıltıydı. mutluluk ona bambaşka bir güzellik vermişti. Kahkahalarla gülmüyordu. Ben bu kahkahaların zafer kahkahaları olduğunu Margot'un aklından ötürü kendi kendini kutladığını anlıyordum tabii.

"Zamanı geldi," dedi bana, "planımızın ikinci bölümünü de yürürlüğe koymamızın sırasıdır. Robert'e bir dadiya gerek duyduğumuzu çıtlattım, bu zamanda da kime güvenir insan kendi dadısından başka!"

Artık Yvette'in şatoya gelmesi yalnızca bir zaman sorunuydu.

2

Yvette'den görür görmez hoşlanmıştım, ama gelişinin benim açımdan da bu kadar önemli olacağını doğrusu tahmin etmemiştim

Şatoya geldiğinde Margot onu sevgiyle kucakladı.

"Gelebilmen harika bir şey," dedi hizmetçilerin önünde. Sana olup biteni anlattım. Küçük Charlot'yu seveceksin."

Margot'un yatak odasında üçümüz birlikteydik.

"Oldu!" diye bağırdı Margot. "Planımız başarıya ulaştı." Sonra da gene yüksekte bakan bir tavırla ekledi: "İkiniz de rollerinizi çok iyi oynadınız."

"Senin kadar değil," dedim kuru bir sesle. "Doğallıkla oyunun belkemiği sendin."

"Küçük oyunumuzun yazarı da bendim. Nefis bir fikirdi. Bunu kabul etmelisiniz."

"Sonunda konuşuruz," dedim.

"Muzıkçı sen de." Margot okulda yaptığı gibi bana dilini çıkardı. Sonra Yvette'e döndü. "Charlot her gün biraz daha büyüyor Merak ediyorum, acaba seni hatırlayacak mı? "

"Görünüz," dedi Yvette.

Charlot, Yvette'i görünce tekmeler atmaya, kıkırdamaya başladı.

Margot onu kucağına aldı, sarıldı. "O kadar sevinme bakayım meleğim, yoksa beni kiskandıracaksın."

Yvette çocuğu Margot'tan aldı ve beşiğine yatırdı.

"Çok heyecanlandırıyorsun çocuğu," dedi.

"Heyecanlanmayı seviyor. Unutma, o benim kendi etimden ve kanımdan."

Yvette nazik bir tavırla, "Bu unutmak zorunda olduğumuz bir şey" dedi. "İşte oğlun artık yanında. Ama senin evlatlığın. Böylesi çok daha iyi."

"Sen, Charlot'nun çocuğum olduğunu hiç unutmuyor muyum sanıyorsun?"

Yvette başını salladı.

Yvette ve ben birbirimizle çok ilgiliydik, bizi yakınlaştıran bir şey vardı. Sanırım bunun nedeni şatodaki hayatın dışarda olup bitenlerle etkilenmesi ve insanların eskisi gibi birbirlerine gidip gelmemeleriydi. Ölkedeki yoksulluk üzerine birçok konuşma yapıldığı halde, Kont ve Kontes Grasseville pahalı partiler vermekten kaçınmıyorlardı. Aslında daha basit bir hayattan hoşlandıklarını sanmıştım.

Bu durumda biz de Yvette'le birlikte oturuyor ya da bahçede gezerek konuşuyorduk. Böylece konuştuklarımızın duyulmamasını da sağlıyorduk, sanırım ikimiz de Charlot'nun şatoya gelişinin gerçek hikayesi konusunda ağızımızdan bir şey kaçırmaktan korkmaktaydık.

Sonra Yvette geçmişten söz etmeye başladı.

Yvette'in hayatının en heyecanlı yılları Silvaine Şatosunda geçmişti. "Oraya on beş yaşındayken gitmiştim," dedi bana. "Bu benim ilk dadılığımdı, Bayan Rocher'in yanında çalışıyordum. Bayan Rocher ya da öteki adıyla Nou-Nou, Kontes Ursula doğduğundan beri onun yanındaydı. Nou-Nou bütün hayatını kontese adanmıştı. Bu konuda bir hikaye de vardır. Nou-Nou, Bay Rocher diye birisiyle kısa bir evlilik

geçirmişti. Adamın ne yaptığını bilmiyorum, ama Nou-Nou'nun çocuğu doğmadan önce bir kaza geçirdiğini duydum. Kocası ölmüş, Nou-Nou'da çocuğunu kaybetmiş. İşte Ursula'ya yaklaşması bu yüzden, çocuğuna olan sevgisini Ursula'ya yöneltmiş. Acı bir şey tabii."

"Zavallı Nou-Nou!"

"Ursula'nın dadısıydı ve hep, 'Bu çocuk benden bir parça,' derdi. Onu görmemek Nou-Nou için dayanamaz şeydi. Ursula'nın bir sorunu olsa, anlayıp dinlemeden onu savunurdu. Çocuk açısından hiç iyi değildi bu. Küçüklüğünde ne zaman birimiz onu eleştirecek olsak hemen bizi Nou-Nou'ya söylemekle korkuturdu. Nou-Nou onu yüreklendiriyor, Ursula'da gitgide başına buyruk, kaprisli bir kız oluyordu. Altı yedi yaşlarındayken Nou-Nou'dan kaçtı... ama bütünüyle değil. Birbirlerine gene çok yakındılar, ama Ursula aşırı ilgiden boğulduğunu ve bunaldığını hissetmişti anlaşılan."

Ben de böyle düşünüyordum. "Nasıl bir kadındı Ursula? "

"Evlenmeden önce normal bir kızdı, balolara, giysilere ilgi duyardı. Evlendikten sonra değişti."

"Onunla birlikte ne kadar kaldınız? "

"Altı yıl kadar. Artık Margot büyüyordu, yani dadiya gerek yoktu, bu yüzden daha fazla şatoda kalmadım. Bildiğin gibi Margot'un bir İngiliz mürebbiyesi vardı, sonra da İngiltere'ye gitti. İşte o sıralarda kont bana bir ev ve hizmetçi tutmama yetecek kadar para verdi. Ben de Jose'yi yanıma aldım, hayatımın geri kalanını da böyle geçirecektim."

"Bir gün gene oraya döneceksin."

"Evet, Charlot büyüyünce sanırım."

"Şatoyu özlüyor musun? Jose'yle birlikte yaşadığın hayat çok değişik de."

Yvette sesini çıkarmadı, sonra gözlerine buğulu bir bakış geldi. "Evet," dedi. "Şatoyu özledim. Hayatıma bir büyük dost girmişti. Dönmek isteyeceğimi sanmıyorum."

Sormamın terbiyelice bir davranış olmayacağını hissetmeme rağmen onun bu büyük dostunu merak etmiştim, öğrenmek istiyordum. Bekledim, çok geçmeden de Yvette konuştu.

"Garip karşılanacağını biliyorum ama bizim dostluğumuz yavaş gelişti. O iyi yürekliydi ama emretmeyi fazlaca seviyordu. Bu da yetiştirilme tarzı yüzündendi tabii."

"Ursula'dan mı söz ediyorsun? "

"Evet. Bir şey yapmıştım bir gün... Şimdi ne olduğunu hatırlamıyorum ama Ursula buna kızdı. Her zamanki gibi, 'Nou-Nou'ya söyleyeceğim,' dedi. Benim de ters bir zamanıma rastlamış olacak, 'Hadi bakalım küçük yalancı, söyle' dedim. Ursula bana baktı. Şimdi bile küçük yüzünün öfkeyle nasıl kızardığı gözümün önünde. O sıralar sekiz yaşında olmalıydı... evet, o kadardı. İyice hatırlıyorum. Nou-Nou'ya koştu, öteki hemen biricik yavrusunu savunmaya kalktı. 'Bu şımarık çocuğa hep yüz vermekten bıktım,' dedim. 'Öyleyse,' dedi Nou-Nou, 'toplar bohçanı gidersin.' 'Peki,' dedim, 'ne varmış, giderim.' Oysa gidecek yerim yoktu. Nou-Nou beni iyi tanımişti. 'Nereye gideceksin?' diye sordu. 'Aptal, şımarık bir küçük çocuk ve boyuna onun üstüne düşen dadısıyla uğraşmaktansa giderim, her yer buradan iyidir,' dedim. 'Defol,' diye bağırды Nou-Nou. Nou-Nou, Brosseau ailesinde büyük bir güçtü. Bay ve Bayan Brosseau, kızlarını Nou-Nou'ya emanet etmişlerdi, bu evde onun dediği dedikti. Yani Nou-Nou bana git demişse daha yüksek yerden buna karşı çıkacak kimse yoktu.

Pılımı pırtımı topladım, nereye gideceğimi merak ediyordum. Durumun çaresizliğini görünce umutsuzluğa kapıldım. Pılıpırtımın arasında korku ve acıyla ağlıyordum. Birden birinin beni izlediğini fark ettim, başımı kaldırıncı Ursula'nın orada durduğunu gördüm. Hâlâ o hali gözümün önünden gitmez. Mavi kurdeleli kahverengi buklelerini, beyaz işlemeli giysisini görür gibiyim. İri kahverengi gözlü, gür saçlı, güzel bir çocuktı Ursula. Nou-Nou onun düz olan saçlarını kıvrırmak için her gece kağıtlara sarardı.

Ursula'nın nasıl Nou-Nou'nun dizlerinin dibine oturduğunu hatırlıyorum, Nou-Nou onun saçlarını kağıtlarla sarar, bir yandan da memleketi Brötanya'nın havalarını tekdüze bir sesle söylerdi. Bazan gene o tekdüze sesiyle hepimizi uyutan masallar, efsaneler, anlattığı da olurdu. O an Ursula bana baktı

ve aramızda bir şey geçti. Biraz da şaşırarak anladım ki çocuk koparttığı fırtınaya üzülmüştü. Önceleri onu kendinden başkasını düşünmeyen küçük bir bencil olarak görürdüm. Ama şimdi onun da duygularının olduğunu anlıyordum.

İşin garibi sonradan Ursula, o kızgınlık anında bana karşı bir şeyler duymaya başladığını söyledi. Ama bunun ne olduğunu bilmiyordu. Bütün bildiği benim gitmemi istemediği idi. Her zamanki buyurgan tavrıyla, 'Artık çantana bir şey koyma,' dedi. Sonra da şaşılacak bir incelikle öteberimi çantadan çıkarıp çekmecelere yerleştirdi. O sırada Nou-Nou içeri girdi, beni hâlâ yerde diz çökmüş görünce şaşırdı, 'Hadi kızım. Zamanın geldi,' dedi. Bunun üzerine küçük kız başını kaldırdı ve, 'Gitmiyor, Nou-Nou. Ben kalmasını istiyorum,' dedi. 'O kötü ve dik başlı bir kız.' 'Biliyorum,' karşılığını verdi Ursula, ama ben kalmasını istiyorum.' 'Niçin istiyorsun şekerim, sana yalancı dedi ' 'Evet, Nou-Nou, yalancıyım. Onun kalmasını istiyorum.' Zavallı Nou-Nou şaşırmış kalmıştı, ama ne olursa olsun, neredeyse taptığı bu kızın sözü yasaydı kadın için."

"Demek Ursula o günden sonra değişti? "

"Değişmesi çabuk olmadı tabii. Epey çekiştik. Ama ben hiçbir zaman onu Nou-Nou gibi yüz vermedim ve sanırım o da bundan hoşlandı. Nou-Nou'dan epey gençtim. O zamanlar on beş yaşındaydım, Ursula da sekizindeydi daha. Gene de o gün olanlar büyük bir aşama sayılırdı. Biz büyüdükçe değişiklik daha da arttı. O günden sonra Ursula benimle ilgilenmeye koyuldu. Bir yerde ben onun eseri idim, çünkü o engellemese gitmiş olacaktım. Ursula hâlâ Nou-Nou'nun biricigi idi ve hep onun yanındaydı, ama arada yanıma kaçıyor ve şaşırtıcı bir biçimde bana içini döküyordu. Nou-Nou ilkin biraz kıskandı, ama ilişkimizin kendisiyle Ursula arasındaki ilişkiden çok değişik olduğunu görünce aldırmadı. Zaten Ursula'nın hoşlandığı her şeyi kabule hazırdı.

Giysiler konusunda özel bir yeteneğim vardı, dikişte değil...bu iş için terziler vardı.. ama giysilere küçük ekler yapmak, hava vermek konusunda yetenekliydim. Öyle şeyler önerirdim ki giysi sıradan olmaktan çıkıverirdi. Terzisi prova

yaparken Ursula hep yanında bulunmamı isterdi. Birlikte şehre alışverişe inerdik, Ursula mutlaka kendisine eşlik etmemde diretirdi.

Hepsi bu kadar değil. Ursula benden öğüt de alırdı, tuttuğu enderdi ya. Öyle iyi dost olduk ki böyle bir arkadaşlık evin hanımıyla hizmetçisi arasında alışılmış şey değildi.

Brousseau'lar dediğim gibi hoşgörülü insanlardı. 'Yvette iyi kızdır.' derlerdi. 'Ursula ya, Nou-Nou dan iyi bakıyor.' Böylece onunla iki kız kardeş gibi büyüdük."

Demek buydu hayatının büyük dostluğu. Niçin ayrıldın oradan? "

"Konta gücendim. Ursula'ya kocasına karşı çıkmasını ve onu yüziine karşı eleştirmesini söylemişim. Bunun üzerine kont artık Marguerite'in dadiya gereksinimi yok dedi. O sıralar ben Margot'a bakıyordum. Ve kont beni evden uzaklaştırdı."

"Acaba Ursula buna razı oldu mu? "

Yvette'in dudakları büküldü. "Ondan sonra çok şey değişti. Ursula'nın evlenmesinden sonra demek istiyorum. Kont, Ursula'yı daha ilk karşılaşmalarında korkutmuştu."

Sana ev verdiği, iyi bir gelir sağladığı halde, konttan gene de hoşlanmıyorsun."

"Ondan hoşlanmak mı? " Yvette güldü. "Hoşlanmak sözcüğü kontla bağıntılı olunca insana bir garip geliyor. Bilmem konttan da hoşlanan var mıdır? İnsanlar ondan korkarlar. Bu kuşkusuz. Birçokları onun parasına ve toplumsal durumuna saygı gösterirler. Onunla geçici aşklar yaşayanlar da kontu sevdiklerini söyleyebilirler sanırım. Ama ondan hoşlanmaya gelince, sanmam böyle bir duygu besleyen olduğunu!"

"Yani sen de ondan nefret edenlerden biri misin? "

"Onun Ursula'ya yaptığını yapandan kim olursa olsun nefret ederim "

"Çok mu zalimdi karısına karşı? "

"Ursula onunla evlenmeseydi bugün hayatta olurdu."

"Tabii kont onu... öldürdü demek istemiyorsun? "

"Küçük hanımcıığım, ben de bunu söylüyorum işte."

Başımı salladım, Yvette elini elimin üzerine koydu

Bundan sonra da bir şey söylemedi, o günkü baş başa konuşmamız bitmişti.

Yvette in söyledikleri üzerinde epey düşündüm. Onda bazı gizli bilgiler var gibiydi. Eğer bu ger ekse mutlaka işin aslını  ğrenmeliydim. Ama Yvette bunu öğrenmemin konta zararı dokunabileceğini ima etmişti. Kontun karısını öldürdüğünden söz ederken yüzüne nasıl bir anlatım geldiğini hatırlayınca ürperdim.

Kont yanımda bulunsaydı bunun gerçek olamayacağını kabule hazır olurdum, ama o yanımda olmayınca olayları daha soğukkanlı değerlendiriyordum. Yvette'le yine konuşmalıyım. Ursula nın kişiliği hakkında daha çok bilgi sahibi olsam konu benim için gün ışığına çıkabilirdi.

Margot, Charlot'nun giysisine kurdele almak için kasabaya inmemi rica etti. "Gitmen gerek, Minelle," dedi, "ne renk alacağımıza ancak sen karar verebilirsin."

Kasabaya yalnız gittim. Grasseville'de gündüzleri korumamız diye bir sorun yoktu nasıl olsa, ayrıca ilk kez kasabaya yalnız gidiyorda değildim

Grasseville şatosu Silvaine'la karşılaştırılmazdı, çok daha küçüktü, pek şato adına l yık değildi. Buraya daha çok büyük bir ev denilebilirdi. Ailenin altmış kilometre kadar kuzeyde başka bir şatosu daha vardı, çok daha da büyüktü duyduğuma göre ama burayı daha çok seviyorlardı. Gene de bina, dört kulesi, gri taş duvarlarıyla yeterince gösterişliydi, hafifçe yüksek bir yerde kurulduğu için bütün kasabadan görülüyordu ve ayrıca da kasabaya egemendi.

Saat on bire geliyordu. Güneş yükselmeye başlamıştı. Birkaç saat sonra çok sıcak basardı.

Kasabaya girerken beni birkaç kişi selamladı. Bir kadın k  ğ n nasıl olduğunu sordu. Ona Charlot'nun çok iyi olduğunu söyledim.

"Zavallı yavrucak! Bırakıp gitmişler. Küçük hanım, öyle minicik bir çocuğunu bırakanı bana verseler boynunu kırarım. Evet, Bay Berray piliçlerin boynunu nasıl kırıyorsa işte ben de öyle kolayca kırveririm."

"Neyse ki küçük Charlot ya şimdi çok iyi bakılıyor."

"Biliyorum bunu. Genç bayan da... anne olmak için yaratılmış. Çok da çabuk oldu, değil mi? İki üç haftalık evli daha ." Kadın kendi şakasından etkilenerek oturduğu yerde kıpırdandı.

"O bebekleri çok sever," dedim.

"Tanrı onu korusun."

Geçtim. Bebeği sormayan pek yoktu.

Kurdele seçmek için biraz oyalandım, işim bitince geri dönmeden bir fincan kahveyle o pek sevdiğim kremalı keklerden yemeye karar verdim.

Mavi bir şemsiyenin altındaki masaya oturdum. Kahveyi Bayan Durand getirdi, tabii o da şatonun kapısına bırakılmakla talihi değişen bebekten söz etmeyi savsaklamadı.

Bayan Durand yanımdan ayrılınca Yvette'in söylediklerini ve niçin onun konta bu kadar derin bir kin beslediğini düşünmeye başladım. Nou da konta karşı aynı duygular içindeydi. Herhalde bunun nedeni kontun Ursula'ya kaba davranıştıydı. İki de Ursula'yı sevdikleri için buna dayanamıyorlardı Ursula hakkında bilmediğim çok şey vardı. Onu huysuz, kuruntulu bir kadın olarak düşünmüştüm ama kendisine bunca düşkünlük gösterilen bir kadını da böyle bir değerlendirmeye uzlaştırmak kolay değildi. Çocuğunu kaybetmiş olan Nou-Nou'nun düşkünlüğünde anlaşılmayacak bir yan yoktu. Ama Yvette değişik bir olaydı. Bir kere akli başında, bağımsız bir kadındı. Böyle bir kadın Ursula'yla büyük bir dostluk kurabildiğine göre, Ursula'da alışılmadık şeyler olması gerekirdi.

Ne zaman kontu ve onun hayatını düşünsem üzerime bir sersemlik geliyordu.

Orada, mavi şemsiyenin altında güneşten korunarak kahvem yudumlar ve pastamı yerken her nasılsa izleniyormuşum gibi garip bir duyguya kapıldım.

Böyle pırıl pırıl, güneşli bir sabah, kasabanın ortasında otururken bu duyguya kapılmam daha da bir garipti. Elimden geldiği kadar belli etmemeye çalışarak şöyle bir dönünce,

birkaç masa ötemde oturan bir adam dikkatimi çekti. Çünkü ben döner dönmez adam başını çevirmiş ve uzaklara bakmaya başlamıştı. Adamın beni gözetlediğinden emindim. Sonra birdenbire adamı daha önce de görmüş olduğum duygusuna kapıldım. Evet bu adamı Paris'ten Grasseville'e gelirken yolda görmüştüm. Gece kaldığımız handaydı. Başının omuzlarının arasında kendine özgü bir duruşu vardı, işte bu özellik onu kolay tanınır kılıyordu. Boynu normalden ince, omuzları da yuvarlakçaydı. Koyu renk bir peruka takmıştı, şapkası da yüzünün bir bölümünü saklayan türdendi. Ama şapkanın bir özelliği yoktu. her yerde rastlanır türden, uzun bir şapkaydı işte. Ceket ve pantolonu da şapkası gibi kahverengiydi. Yani bu adam köy ve kasabalarda sık rastlanan, giyimiyle hiçbir zaman dikkati çekmeyen biriydi. Onu tanımamın nedeni yalnızca başının omuzları arasındaki garip duruşuydu.

Adamın benimle ilgilendiğini uyduruyor olmalıydım. Niçin izlesindi beni? Şatodan geldiğimi, kapıda bulunan bebeği evlat edinen genç gelinin kuzini olduğumu bilmedikten sonra benimle ilgilenmezdi ki.

Gene de bir an için adam beni tedirgin etmişti. Gabrielle'in evine giden dar yolda, neredeyse ölümümle sonuçlanacak o tatsız olay başıma geldikten sonra zaten hep diken üstündeydim.

Kalkıp yürümeye koyulduktan sonra bile koyu renk perukalı adamı düşünmekteydim. Adamın, bizim kaldığımız handa olması garip geliyordu bana. Ama belki de burada oturuyordu. Onun hakkında araştırma yapmalıydım.

Kurdeleciye döndüm, gördüğüm bir danteli almaya karar vermiştim. Dükkândan çıktıktan sonra gene postanenin önünden geçtim. Adam artık masasında oturmuyordu.

Kasabadan çıktım ve şatoya doğru yürümeye koyuldum. Yokuşa gelince dönüp arkama baktım. Adam beni izliyordu, çok uzaktan da olsa bu böyleydi.

Şatoya girdiğimde hâlâ adamı düşünüyordum.

Yvette'i Ursula hakkında konuşturmak zor değildi. Onu

bahçede otururken buldum, elinde dikişi vardı, yanına gittim.

"Bundan yararlanmalıyız," dedi Yvette. "Çok sürmeyecek."

"Bu huzurdan mı demek istiyorsun?"

Yvette başını salladı. "Paris'te ne olduğunu merak ediyorum. Orası çok sıcağıdır. Sıcakta insanın heyecanları artar, şiddetlenir, garip ama gerçek. Geceleri halk sokaklara çıkar. Palais Royale'da toplanırlar. Artık orada konuşmalar, bağır-malar, korkutmalar gırla gider."

"Hükümet bir çözüm bulabilir. Kontun oradaki yöneticilerin toplantılarına devam ettiğinden eminim."

Yvette başını salladı. "Nefret çok güçlü... hasetle daha da pekişmiş. Şimdi yapılabilecek çok az şey var. Ayaklanma olursa, ellerine düşecek bir soylunun yerinde olmak istemezdim."

Kendi şatosunda kibirli, güçlü, her şeyi yapabilir görünen kontu düşünerek ürperdim. Paris sokaklarında durum değişik olabiliirdi.

"Bu hesaplaşmadır," dedi Yvette. "Kont Fontaine Delibes despot bir yöneticidir. Sözü yasadır. Ama artık sözünün yerine getirilmediği zaman geliyor."

"Niçin Ursula onunla evlendi?" diye sordum.

"Zavallı çocuk seçim hakkı yoktu ki."

"Brousseau'ların, Ursula'ya düşkün olduklarını sanı-yordum."

"Öyleydiler ama onun en iyi evliliği yapmasını istiyorlardı. Konttan büyüğü de yoktu...kral ailesi dışında. Kızları için önce ün, ad şeref istediler. Mutluluk da ardından gelir diye düşündüler. Evi güzel bir şatoydu, büyük bir adı, Paris'te ve Paris dışında da oynadığı rol yüzünden tanınan, güçlü bir kocası olacaktı. Ama kontun şeytani yönü onlara hiç de önemli görünmedi."

"Çok mu kötüydü kont?" diye sordum. Neredeyse yalvararak kont hakkında onun iyi şeyler söylemesini isteyerek sormuştum bunu.

"Evlendikleri zaman kont çok yaşlı değildi... yalnızca Ursula'dan bir iki yaş büyüktü... ama günahlarına diycek

yoktu. Onun gibi bir adam on dört yaşında olgun sayılır. İnanmayarak bakabilirsin ama, inan bana, daha o yaşta bile kontun serüvenleri vardı. Evlendiği zaman on sekiz yaşındaydı. Ve ayrı ev açtığı bir de metrese bakıyordu. Sen tanıyorsun metresini."

"Gabrielle LeGrand evet."

"İşte bu kadın ona bir oğlan doğurdu. Bunu da biliyorsun, Etienne in nasıl şatoda yetiştirildiğini... Artık çocuk doğuramıyor diye, başka bir kadından olan oğlunu karısının yaşadığı eve getirmekten daha acımasız bir davranış düşünebilir misin? "

"Kalpsizlik, ben de seninle aynı görüşteyim."

Gerçekten kalpsizlik. Kont taş yüreklidir. İsteklerinin yerine getirilmesinden daha önemli şey yoktur onun için."

"Annesini, babasını, Nou-Nou'yu ve senin düşününce, Ursula'nın bu evliliği kabul etmemesi gerekirdi gibime geliyor."

"Kontu tanıyorsun." Yvette bana biraz anlamlı baktı, benimle kont hakkında ne gibi söylentiler duydu acaba, diye düşündüm. Bir şeyler duyduğu belliydi, ilgisinin altında yatan neden de buydu. Yvette beni uyarıyordu. "Kont kendine özgü bir büyüye sahiptir. Şeytanca bir çekicilik de diyebiliriz buna. Adamda şeytan tüyü var sanki. Kadınlar ona hiç dayanamazlar. Onunla ilişki kurmak insanı içine çeken kumlara ayak basmaktan farksızdır. O kumlar da çok güzeldir, insanı çağırır ama adımını atar atmaz da batmaya başlarsın. Çabucak çekilecek gücün yoksa hesabın tamamdır."

"Bir insanın bütünüyle kötü olabileceğine gerçekten inanıyor musun? "

"Bazı kişiler başkaları üzerindeki güçlerinin tadına doyamazlar. Böyleleri kendilerini herkesten üstün görürler. Onların gereksinimleri, istekleri çok önemlidir. Kim ne kadar acı çekerse çeksin, onlar mutlaka doyuma ulaşmalıdırlar."

"Buradan ayrıldığımda kont sana baktı," diye hatırlattım ona. "Sana ev verdi ve senin Jose'yi tutmanı, rahat yaşamanı sağladı "

"O zamanlar böyle yaptığı için kontun iyi olduğunu

sanmıştım. Sonra bu işi yaparken başka bir amaç güttüğünü düşünmeye başladım."

"Ne gibi bir amaç güdebilirdi seni rahat ettirmekten başka? "

"Beni yolundan uzaklaştırmak isteyebilirdi."

"Niçin böyle bir şey istesin."

"Ursula için bazı planları olabilirdi."

"Nasıl düşünebilirsin böyle..."

"Küçük hanımcığım senin kadar akıllı bir genç kadının nasıl böyle aldatılmaya göz yumduğuna şaşıyorum. Ama aynı şey başkalarının da başına geldi. Zavallı küçük Ursula! Onu gönderdikleri geceyi çok iyi hatırlıyorum. Ursula salona indi ve kontla tanıştırıldı. Nikâh işlemleri zaten tamamlanmıştı. Gerçekten iyi bir evlilikti bu. Brousseau ailesi eski bir aileydi ama yüzyıllar boyu zenginliklerinin bir bölümünü yitirmişti. Kontun ailesi ise elindekileri tutmasını bilmişti. Böylece Ursula'nın ailesi soyluluk açısından eşitti, üstelik zenginlik ve önem bakımından kat kat kendinden üstün bir damada sahip oluyordu. Brousseau'lar para sıkıntısı çekiyorlardı ve bu evlilik tam zamanında imdada yetişmişti. Kızlarına verecekleri çeyizden çok önemliydi bu evlilik. Yani iki tarafın da yüzünü güldüren bir anlaşmaydı."

"Ya Ursula? "

"Kont onu büyüledi... daha nicelerini büyülediği gibi. Sonra Ursula bana geldi...hep bana gelirdi zaten. Çocuk gibi incindiği ve sevilip öpülmeyi istediği zaman Nou-Nou'ya giderdi. Ama bana gerçek sorunlarını anlatırdı. Ursula şaşkındı. 'Yvette,' dedi 'hiç onun gibi birini görmedim. Evet, kesinlikle rastlamadım böyle bir insana. Kimse onun gibi olamaz.' Ursula bir düşteydi sanki. Çok saftı. Dünyada hiçbir şey bilmezdi. Hayat onun için romantik bir düştü."

"Peki sen kontu ne zaman gördün? "

O zamanlar ben kontu tanı mıyordum. Ursula ya çekici gelen bir adamın kendine özgü bir büyü su var herhalde diye düşünüyordum. Onun ne türden bir hayat sürdüğünü sonraları öğrendim. Nou-Nou da, ben de onun Ursula'ya layık olduğunu

sanmıştık, ne bilelim. Ama ne de çabuk düş kırıklığına uğradık.

"Ne kadar çabuk oldu bu, söyle bakalım," dedim.

"Balayı için kontun şehir dışındaki evlerinden birine gitmişlerdi. Villers Brabante'da güzel bir evdi, şato ölçülerine göre küçüktü tabii ama çok hoş bir yerdi... sessiz, sakin... balayı için ideal. Tabii kont da ideal bir koca olsaydı demek istiyorum. Oysa o ideal olmaktan çok uzaktı."

"Nereden biliyorsun böyle olduğunu?"

"Ursula ya bir bakan anlardı bunu. Biz... Nou-Nou ve ben... geri döndüklerinde her şeyi hazır bulsunlar diye Silvaine'a gitmiştik. Nou-Nou civcivini kaybetmiş bir tavuğa benziyordu. Söylenip duruyordu. Bekçiyle birlikte bekleme kulesine oturuyor onların dönüşünü bekliyordu. Sonra geldiler... Ursula'nın yüzüne bir bakışta her şeyi anladık. Zavallı çocuğa hayat hakkında hiçbir şey öğretilmemişti... özellikle kont gibi bir adamla yaşanacak hayat hakkında. Ursula korkmuştu, şaşkındı. Konttan korkuyordu... her şeyden korkuyordu. İki haftada tanınmayacak kadar değişmişti."

"Kont da çok gençti daha," dedim onu savunarak."

"O yaşça gençti, yoksa deney yönünden yaşlıydı. Ursula'yı tanıdığı orta malı kadınlardan çok değişik bulmuş olmalıydı. Sanırım döndüklerinde Ursula hamileydi, çünkü az sonra böyle olduğu açıkca anlaşıldı. Hamilelik de Ursula için önemli bir sorundu. Çocuk doğurmaktan çok korkuyordu. Ona her zamankinden yakındık. Ursula bana, 'Nou-Nou'yla konuşamayacağım şeyler var,' derdi. Sonra kontun kendisini nasıl düş kırıklığına uğrattığını, nasıl yalnız kalmak istediğini, evliliğin düşündüğünden ne kadar değişik bir şey olduğunu anlattı bana. Bebeğini beklediği o aylar boyunca birlikte oturur, Ursula da hep 'Tanrı'nın beni sınamak için karşıma çıkardığı şey' dediği evliliğini anlatırdı. Ve şimdi onu heyecanlandıran başka bir şey daha vardı: çocuğunun doğumu. Mutlaka oğlan olması gerek Yvette, demişti. 'Eğer bu çocuk oğlan olursa bir daha dünyada doğurmam. Ama bir de kız olursa...' O zaman Ursula titreyerek bana sarılırdı. Ben de konttan böyle nefret etmeye başladım."

"Hepsi bir yana," dedim, "insanın evlilikten beklediği de budur, çocuk yani. Ne var bunda böyle sorun haline getirecek, anlamıyorum. Belki asıl sorun Ursula'nın buna hazır olmamasıydı."

"Sen konta özürler buluyorsun. Zavallı Ursula! Marguerite'in doğumundan önce ne kadar hastaydı yavrucak. İyileşemeyecek diye dehşete düşmüştü. Ama en iyi doktorlar geliyordu, ebemizin üstüne yoktu, sonunda çocuğun doğacağı gün geldi çattı. Çocuğun kız olduğu kendisine söylendiği zaman Ursula'nın yüzünün ne hale geldiğini hiç unutamam. Çok çok hastaydı ve doktorlar bir çocuk daha doğuracak olursa hayatının tehlikeye gireceğini söylediler. Bir daha çocuk doğurmaya kalkmamalıydı. Ursula, sanki tacını kaybetmiş bir kraliçeydi. Nou-Nou'yla ben birlikte ağlaşıp duruyor, ama bir yerde kurtuluşumuza da seviniyorduk. Sanki sevgili yavrumuz bize geri verilmişti."

"Kont da çok büyük düş kırıklığına uğramış bir adam anlaşılan."

"Kont öfkeden çılgına dönmüştü. Hep atına binip giderdi, görenler o zamanlar deli gibi olduğunu söylerler. Bir ikilem içine düşmüştü o da. Evlendiği güne lanet ettiği de söylenir. Hasta bir karısı vardı... bir kızı olmuştu, oğlu yoktu ve olması da bu durumda olanaksızdı. Kontun bir çocuğu öldürdüğünü duymuşsundur sanırım."

"Evet, Leon'un ikiz kardeşi."

"Bunun öldürmeyle hiçbir ilgisi yoktu."

"Maksatlı yapılmamıştı ki. Kazaydı. Sonra kont aileyi destekledi. Onlara çok iyi davrandığını duydum. Leon'a yaptıklarını ise hep biliyoruz."

"Bu konta hiçbir şeye mal olmadı. O zaten öyle bir adamdır ki... evet, acımasızdır. Sonra Etienne'i şatoya getirdi... piç oğlu... amacı Ursula'ya, sen bana oğlan çocuk veremezsen başkaları verir, demektir. Bu da zalimce bir şeydi."

"Ursula kırıldı mı onun bu davranışına? "

"Bir keresinde bana şöyle demişti: 'Aldırmıyorum Yvette, bu konuyu bildiğimi onaylamak zorunda kalmadıkça aldır-

mıyorum. Kont ne yaparsa yapsın. Ben ona bir oğlan çocuk doğurmak zorunda kalmayayım da isterse yirmi tane piç oğlu olsun.' Görüyorsun kontun ne yüreksiz, acımasız bir adam olduğunu işte. Karısının duygularına o kadar önem vermiyor ki tutup Etienne'i eve getiriyor, görülmüş şey mi bu? Tabii bu durumda Etienne umutlandı, annesi de öyle. Etienne'in nüfusa geçirileceğini ve kontun varisi olacağını umuyorlar, ama kont da onları bekletiyor. Bu iş ayrıca kendisini eğlendiriyor ya."

"İnsan bu olaylara karışmış herkes için üzülmekten kendini alamıyor," dedim.

Yvette sert sert bana baktı, sonra umutsuzlukla başını salladı.

Konuşmamı sürdürdüm: "Hiç değilse Ursula'nın bir kızı vardı."

"Ursula hiçbir zaman Marguerite'e büyük bir sevgi, ilgi göstermemiştir. Sanırım çocuk ona doğum olayını, nasıl acı çektiğini hatırlatıyordu."

"Bu Marguerite'in suçu değildi ki," dedim sertçe. "Sanırım bir anne için çocuğuna bakmak doğal bir şeydir."

"Marguerite az zamanda kendini kurtaracak yetenekte olduğunu gösterdi. Nou-Nou da çocukla pek ilgili değildi zaten. Marguerite'in bakımı daha çok bana düşüyordu. Ben de ona çok bağlıydım. Neşeli, canlı, dik kafalı, içinden geleni yapan bir küçüktü... ama şimdi de pek değişmiş sayılmaz."

"Ursula'nın ona karşı kayıtsız davranmasına şaşıtm."

"Ursula o sıralar huzursuzdu. Marguerite'in doğumundan kısa süre sonra bir şok daha geçirdi. Annesi öldü. Annesini çok severdi, ölümü onu sarstı."

"Öyleyse beklenmedik bir ölümdü bu."

Yvette bir süre sessiz kaldı, sonra konuştu: "Annesi kendini öldürdü."

İrkilmiştım.

"Evet," diye konuşmasını sürdürdü Yvette. "Bu hepimiz için büyük bir şok oldu. Onun hasta olduğunu bilmiyorduk. Hanımefendi bazı iç ağrıları çekerti ama bir süre bundan hiç söz etmemişti. Ne var ki acılar artınca artık bunu sır olarak

saklayamadı. Hastalığının çaresi olmadığını öğrenince yüksek dozda uyku ilacı alarak hayatına son verdi."

"Ursula... gibi," diye mırıldandım.

"Hayır," dedi Yvette hisimla. "Ursula gibi değil. Ursula hiçbir zaman hayatına kendi eliyle son vermezdi. Onun bunu yapamayacağını biliyorum. Bir kere çok dindardı. Ölümden sonra hayata inanırdı. Hep bana, 'Burada çektiğimiz acıların hiç önemi yok Yvette, hepsi geçici,' derdi. 'Ben hep kendi kendime bunu tekrarlıyorum. Acıya dayanmalıyız, çektiğimiz acı ne kadar çok olursa öbür tarafta o kadar mutlu olacağız. Annem çok acı çekti, daha da çekecekti ama artık dayanamadı. Ah, dayanabilseydi...' Sonra bana dönerek ellerimi yakalardı ve, 'Ah, bir bilsem,' derdi. Ah annemle bir konuşabilsem..."

"Ursula'nın başına da bunun benzeri geldiği halde..."

"Ursula çok acı çekmiyordu, biliyorum."

"Sen şatoda değildin," dedim.

"Ben şatodan ayrıldıktan sonra da Ursula'yla mektuplaştık. Her hafta birbirimize yazardık. O benim hayatımın her türlü ayrıntısını bilmek ister, bana da kendi hayatının bütün ayrıntılarını yazardı. Bana yüreğini açardı. Hiçbir şeyini saklamazdı. Ben şatodan ayrıldığım zaman aramızda bir anlaşmayı yaptık. Sonraları Ursula bana mektuplarımızın günlük konuşmalarımızdan daha ferahlatıcı olduğunu yazmıştı. Mektuplarla birbirimize eskisinden de çok yaklaştığımızı belirtiyordu, çünkü insanın ne demek istediğini kağıt üzerinde açıklaması konuşmaya oranla daha kolaydı. İşte bu yüzden Ursula hakkında çok şey öğrendim... ondan uzakken yakınında olduğum günlere oranla çok daha fazla şey biliyorum hakkında. İşte bu yüzden Ursula'nın hiçbir zaman kendini öldürmeyeceğinden eminim."

"Öyleyse nasıl öldü?"

"Birisi öldürdü," dedi Yvette.

Odama gittim ve bir süre orada kaldım. Ursula'nın ölümü üzerinde konuşmak istemiyordum. Yvette'in söylediğine de inanamazdım. Çünkü Yvette'e göre kontun karısını öldürdüğü

kesindi, bu konunun artık tartışılacak yanı bile kalmamıştı.

Bu konuşmaların altında yatanın beni uyarmak olduğunu da biliyordum. Yvette'e göre ben konta kapılmış kadınlardan biriydim, onlar gibi beni de elde etmişti, bir süre oyalanacaktı, sonra öbürleri gibi kapı dışarı edilecektim... bu uzun bir nehir gibiydi, hep akıp giderdi. Akıp giden nehirde bazı kadınların biraz daha fazla önemi olabilirdi. Conta Etienne'i doğuran kadın gibi örneğin.

Her şeye rağmen kontun beni böyle değerlendirdiğine inanamıyordum. Serüvenleri olduğunu biliyordum, zaten bunu kont ne zaman gizlemişti ki? Ama bizim ilişkimiz değişti, bundan emindim.

Bazen gelip geçmiş her şeyi unutmaya hazır olurdum. Her şeyi mi? Cinayeti de mi? Ama ben onun karısını öldürdüğüne inanmıyordum ki. Kont Leon'un kardeşini öldürmüştü ama bu da değişti, düşüncesizce bir davranıştı ve bir trajediyle sonuçlanmıştı ama tasarlanmış bir cinayetten çok farklıydı.

Ben böyle düşünürken kapı aralandı ve Margot göründü. Pek neşeli bir hali yoktu.

"Bir şey mi oldu? " dedim kollarımın üzerinde doğrularak, çünkü o geldiğinde yatağımın üzerinde yatıyordum.

Margot aynanın yanındaki koltuğa oturdu ve kaşlarını çatarak bana baktı.

Yavaş yavaş da başını sallamaktaydı.

"Ne oldu? Yoksa Charlot...? "

"O her zamanki kadar güzel ve sağlıklı."

"Ne var öyleyse? "

"Bir not aldım. Armand notu kendisine bir kadının verdiğini, mutlaka ya sana ya da bana ulaştırılmasını belirttiğini söyledi."

"Not mu? Armand mı? "

"Lütfen söylediğim her şeyi tekrarlama Minelle. Bu beni deli ediyor."

"Niçin bir kadın Armand'a not versin? "

"Çünkü kadın onun şatodan geldiğinden emin."

Armand, bizim Silvaine şatosundan getirdiğimiz bir uşaktı.

Etienne ,onun iyi bir adam olduğunu söylemiş ve yanımıza almamızı öğütlemişti.

"Not nerede? " diye sordum.

Margot bana bir kağıt uzattı. Kağıdı aldım ve okudum.

"İkinizden birinin salı sabahı saat onda Cafe des Fleurs'e gelmesi iyi olur. Gelmezseniz pişman olacaksınız. Bebeği biliyorum."

Margot'a baktım. "Kim olabilir bu...? "

Margot sabırsızca başını salladı. "Ah, Minelle, ne yapacağız? Bu Bessell'le Mimi'den de kötü."

"Bana öyle geliyor ki," dedim, "bu iş Bessell'le Mimi'nin marifeti."

"Ama burada... Grasseville'de. Korkuyorum Minelle."

"Biri sana şantaj yapmaya çalışıyor," dedim.

"Bundan nasıl emin olabilirsin? "

"Yazının havasından. 'Pişman olacaksın, üzüleceksin...' Bu işi bilen ve bundan bir çıkar sağlamaya çalışan birinin ağzı."

"Ne yapacağım peki? "

"Robert'e gerçeği söyleyemez misin? "

"Çılgın mısın sen? Hiçbir zaman böyle bir şey yapamam... en azından şimdilik. Robert benim çok yetkin bir insan olduğumu sanıyor, Minelle."

"Robert er geç bu konuda yanıldığını anlamak zorunda kalacak. Niçin daha önce olmasın bu? "

"Çok katı olabiliyorsun? "

"Öyleyse niçin başka birini denemiyorsun, başka biriyle konuş, onunla çözümle sorununu."

"Başka biri ha! Sen bu işin içindesin. Baksana, 'birinizden biri' diyor. Yani sen de benim kadar söz konususun."

"Sanırım gitmesi gerekli olan sensin."

"Ben gidemem. Robert beni at gezintisine çıkaracak."

"Olsun, ertele geziyi."

"Ne bahane bulacağım peki? Gitmem gerek Robert'le. Çok garip görünebilir gitmemem. Sonra Robert nedenini de bilmek ister..."

Durakladım. Bu işin Margot'tan çok daha iyi çözümle-

yebileceğim bir şey olduğunu söyleyerek kendi kendimi pohpohladım. Ayrıca işin içine karışmıştım da. O tatsız dönemde hep Margot'un yanındaydım. Aklım bu notu yazanın kim olduğuna takılmıştı. Bayan Gremond... evden biri... belki de Bessell'le Mimi'nin konuştukları biri, onların bu işten çöplendiklerini görüp kendine çıkar sağlamak isteyen biri.

Sonunda düşünüp taşınıp gideceğimi söyleyince Margot kollarını boynuma doladı. Zaten bana her istediğini kabul ettirebileceğini biliyordu.

"Dinle," dedim. "Bu iş bitmedi. Yalnızca başladı. Sanırım Robert'e söylemeye razı olmalısın. Şantajların önüne ancak böyle geçilir. Bessell'le Mimi'nin yeni isteklerle gelip gelmeyeceklerinden hiçbir zaman emin olamazsın."

"Ah, Minelle. Çok korktum. Ama sen gideceksin, zaten sen onlarla nasıl başa çıkacağını da bilirsin."

"Şantajcılarla başa çıkmanın bir tek yolu vardır, o da onlara ellerinden gelenin en kötüsünü yapmalarını söylemektir."

Margot gözlerinde gerçek bir korkuyla başını salladı. Onu seviyordum ve Robert'le ne kadar mutlu olduklarını görmek de çok sevindiriciydi. Hele çocuğunu eve ne kadar ustaca getirdiğini düşündükçe gülmekten kendimi alamıyordum. Ama Margot bunu sır olarak sakladığı sürece durum tedirginlik yaratıcıydı, çünkü bu sırrın başkalarıyla paylaşılması kaçınılmazdı ve bu da tehlikeler doğuruyordu tabii.

Margot'un her şeyi omuzlarına yükleyebilmesi de bana dokunmuştu. Şimdi Robert'le çok mutlu olduğundan emindim. Zaten hep günü gününe yaşayabilirdi, belki bir yerde bu iyi şeydi. Ama çoğu kez geleceği düşünmemek, geleceğe tehlikeleri yığmak demek oluyordu.

Ona beş kala Cafe des Fleurs'e vardım. Kahvemi ve iştahım olmamasına rağmen her zamanki pastamı söyledim. Pasta söylemesem kadın bu sabahın olağanüstü bir sabah olduğundan kuşkulayabilirdi. Koyu renk perukalı, kalkık omuzlu adamın ortalarda dolaştığını görünce biraz şaşırdım. Bu adam şantajcı diye düşündüm. Beni izleyip durdu! Ama adam uzak bir masaya oturdu, bana şöyle bir baktıysa da pek beni gördüğünden emin

değildim.

Bir kadın bana doğru geliyordu. Emilie! Bayan Gremond'un hizmetçisi, geveze Jeanne'in sessiz kız kardeşi. Anlamalıydım. Bu ince dudaklara, hiçbir zaman doğrudan yüzüme bakmayan bu rengi belirsiz gözlere zaten hiç güvenmemiştim.

Emilie tatsız bir sırıtışla, "Küçük hanım şaşırdılar mı? " diye sordu.

"Pek şaşırmadım," karşılığını verdim. "Nedir söylemen gereken? Lütfen çabuk söyle ve git."

"İstedğim zaman giderim, küçük hanım. Şimdi ipler sizin elinizde değil, unutmayın bunu. Söylemek uzun sürmez. Artık çocuğun annesinin Bayan Le Brun değil de şimdiki Bayan de Grasseville olduğunu biliyorum. O zamanlar da Bayan Fontaine Delibes'ti, büyük kontun kızı yani."

"İyi çalışmışsın," dedim iğneli bir ses tonuyla. "Yazık ki hiçbir değeri yok."

"Zor değildi," dedi Emilie açık konuşur gibi. "Hepimiz bir zamanlar Bayan Gremond'un, Kont Fontaine Delibes'in büyük bir dostu olduğunu biliyorduk. Bununla pek gururlanırdı. Kont onu görmeye geldi. Sonra bütün bunlar oldu. Önce Bayan Le Brun'ün de kontun metreslerinden biri ve çocuğun konttan olduğunu düşündük. Sonra Gaston, Bayan LeGrand'a mektuplar götürdü... çünkü onların Bayan Gremond'la ilişkileri vardı. Talihsiz kadınlar... hep birlikte bırakılmıyorlar tabii." Emilie soluk aldı ve onun o renksiz, ruhsuz yüzünden nefret ettim! "Gaston sizi ve Bayan de Grasseville'i gördü. Onun nasıl evleneceğini de duyunca ok yaydan fırladı. Gaston'la Jeanne ev açmak için biraz para istiyorlar, tabii bana da bu yaşında rahat geçinecek bir para gerekli. Şimdilik her birimiz biner frank istiyoruz, alamazsak şatoya gidecek ve Bayan de Grasseville'in kocasına her şeyi anlatacağım."

"Sen vicdansız, kötü bir kadınsın."

"Benim durumumda kim üç bin frank için vicdansız olmazdı? "

"Birçok kişi sanırım. Hep böyle şeyler yapar mısın sen? "

"Böyle yağlı iş her zaman çıkmaz küçük hanım. Bayan de

Grasseville çok konuştu. Çok açık verdi. Kız kardeşim de dinledi, sonra bunları Gaston'la konuştuk. Eğer kontun metresi olsaydı cesaret edemezdik. Ama görüyorsunuz ki bu iş değişik. Kontla başa çıkmak zorunda değiliz, zaten yapabilir miydik? ...ama Monsieur de Grasseville başka .. o olur."

"Görüyorum ki Bayan Gremond çalıştıracığı adamları iyi seçiyor!"

"Paramız olunca neye aldırırız? Bayan Gremond kendine dikkat etmek zorunda. Zaman onun gibilere göre değil... sizin gibilere göre de. Bize nasıl davrandığınıza dikkat etmek zorundasınız artık. Haydi. Paraları yarın getirin, işler düzelir."

"Bundan sonraki isteğinize kadar mı? "

"Beiki başka hiçbir istek olmaz."

"Şantajcının sözüne inanılmaz, tutulmayacağı kuşkusuzdur."

E milie omuz silkti. "Karar vermek zorunda olan Bayan de Grasseville. Kocasıyla yüz yüze gelmesi gereken de o. Karısının piçine baktığını öğrenince neler hissedeceğini merak ediyorum adamın."

E milie'nin yüzüne bir tokat atabilirdim, bir kahve masasında oturuyor olmasaydık bunu yapardım da. Koyu perukalı adamın, bizi izleyip onun söylediklerini duymaya çalıştığını sanıyordum.

Ayağa kalktım. "Söylediklerini ona bildireceğim," dedim. "Lütfen şantajın suç oluşturan bir davranış olduğunu unutma."

E milie bana bakarak sırtıttı. "Hepimiz dikkatli olmak zorundayız, değil mi? Ve hepimiz de birbirimize yardım etmeye çalışmalıyız."

Yürüdüm. E milie'nin gözlerinin beni izlediğini hissediyordum, o koyu renk perukalı adamın da...

Hızla şatoya doğru yürüdüm. Yokuşa varınca dönüp arkama baktım. Adam biraz arkamdan geliyordu, o da şato yönünde yürümektedir. Ama kafam E milie'yle o kadar doluydu ki, adama ayıracak yer yoktu bu kafada.

Üçümüz E milie'nin tehdidini tartıştık.

Yvette ve ben aynı görüştük. Bu sorunun üstesinden gelmenin tek yolu vardı. Margot kocasına durumu açıklamalıydı. Böyle yapmaz da E milie'nin isteğini yerine getirirse bu yalnızca sonsuz isteklerin birincisi olacaktı.

"Hiç huzurun olmayacak," dedim Margot'a. "Onun ne zaman yeni isteklerle karşına çıkacağını bilemeyeceksin."

"Robert'e söyleyemem," diye inledi Margot. "Bu her şeyi berbat eder."

"Başka ne yapabilirsin? "

"Kendi haline bırakırım onu. Aldırmam bile."

"O zaman söyleyebilir. Robert'in durumu bilmesi gerekiyorsa senden öğrenmesi daha iyidir."

"E milie'ye para da veririm."

"İşte bu tam çılgınlık olur," dedi Yvette.

Margot ağladı, kıyametler kopardı ve hiçbir zaman durumu Robert'e söylemeyeceğini bildirdi. Sonra da niçin insanların kendisini rahat bırakmadıklarını anlamaya çalıştı. Yeterince acı çekmemiş miydi?

"Bak Margot," dedim, "kocana bu işi söylersen belki de anlayacak ve bu da sorunun sonu olacak. Düşün bir kere, üzerinden bu sırrın yükü kalkınca ne kadar mutlu olacaksın. Sana şantaj yapmaya karar verebilecek bütün insanları düşün. Bessell'le Mimi'nin durumunu daha öğrenmedin, kimbilir daha onlar da neler yapacaklar."

"Ben de tutup ikisine güvendim," dedi Margot.

"Bu sana hiç kimseye güvenmemen gerektiğini gösterir," dedi Yvette. "Minelle haklı. Robert iyi bir insan ve seni seviyor."

"Belki de beni bağışlayacak kadar değil," dedi Margot.

"Hayır, ben bağışlayacak kadar sevdiğine inanıyorum," dedim.

"Nasıl bilebilirsin bunu? "

"Sizin birlikte çok mutlu olduğunuzu biliyorum, Robert bunun değişmesini istemeyecektir."

"Ama değişecek işte. Robert benim eşsiz bir insan olduğumu sanıyor... öbür kızlara hiç benzemediğimi..."

Margot patladı, öfkелendi, odasına kapandı ve sonra da bana gelip kendisiyle konuşmamı istedi. Tekrar bu konuyu tartıştık, hep aynı noktalardan geçiyorduk. Ben görüşüme sınımsıkı yapışmışım, Margot o görüşten bu görüşe gidip geliyordu.

Margot'a, Emilie'nin ertesi gün pastanede olabileceğini hatırlattım.

"Ne halt ederse etsin!" diye bağırdı.

Yemekte, Robert'le ikisi çok neşeliydiler, sanki Margot'un kafasını kurcalayan hiçbir şey yoktu. Gene de gereğinden biraz fazla neşeli gibime geldi.

Ertesi gün neler olacağının merakıyla uykusuz bir gece geçirdim. Sabah erkenden Margot beni görmeye geldi. Işıl ışıldı.

Bu işi de becermişti. Öğüdümüzü tutmuştu. Robert'e, Charlot'nun oğlu olduğunu söylemişti.

Margot kendini kollarıma attı.

"Ve o beni hâlâ seviyor," dedi.

O kadar ferahlamış ve sevinmişim ki konuşamıyordum.

"Önce Robert biraz afalladı," diye açıkladı Margot. "Ama alışınca Charlot'yu buraya getirdiğime memnun olduğunu söyledi. Sonra çocuklarımıza da iyi bir anne olacağımı belirtti. Görüyorsun ya Minelle, sorunumuzu çözümlerdim."

"Sorunumuzu mu?" dedim.

"Sen de benim kadar bu işin içindesin."

"Benim durumum seninkiyle çok zor karşılaştırılabilir. Ama bırak şimdi bunu. Çok memnun ve mutluyum. Robert gibi kocan, olduğu için ne kadar talihlisin. Umarım bunun değerini biliyorsun"

Emilie'yle buluşmamı savsaklamadım. Pastanede bekliyordu, beni görünce yüzü umutla aydınlandı.

"Parayı getirdiniz mi?" dedi. "Hemen verin bana."

"Çok hızlısın," diye onu tersledim. "Parayı getirmedi. Doğru şatoya gidip Robert de Grasseville'le görüşmek istediğini söyleyebilirsin. Ona zaten karısı hakkında bildiği bir şeyi söyleyeceksin. Zaten bildiği şeyi ona söylemen için sana zaman tanır herhalde."

"Buna inanmıyorum."

"Ne yazık ki gerçek."

"Ben böyle duymadım ama."

"Yani sen bir karı koca arasındaki konuşmaları duyabilecek durumda olduğunu mu sanıyorsun?"

Emilie bozulmuştu? "Yalan söylüyorsunuz."

"Hiç adetim değildir."

"Olmayabilir ama ara sıra bir şeyler kıvırdığın da gerçek. Bizimleyken bu işi çok iyi becerdin.... Bayan Le Brun... ölmüş bir koca... boğulmuştu değil mi? Güzel bir hikâye. O zaman yalan söyleyebildin, şimdi de yalan söyleyebilirsin."

"Bunu doğrulamanın bir tek yolu var. Şatoya git ve Robert de Grasseville'e sor. Eminim sana konuşma fırsatı verecektir. Ama ummadığın birinin seni beklediğini de görebilirsin. Şimdi buradan defol bakayım."

"Bu işin böylece geçirilmesine izin vereceğimi sanmayın küçük hanım. Gerçeği bulacağım ve bunu başardım mı artık nasıl davranacağımı ben bilirim."

"Sen dikkatli olmazsan biz oluruz. Bir şantajcıdan daha aşağılık yaratık yoktur. Hoşça kal. Uyarımı dinle ve bir daha buralarda görünme."

Kanı çekilen Emilie kaktı ve bana düşmanca bakarak konuştu: "Bir gün durum değişecek. Bir gün biz de sizden öc alacağız. Bu sefer işi çok kolay becerdiniz. Ama eski günler geçti. Değişik günler geliyor. Çok geçmeden sizin gibilerin asıldığını göreceğim."

Emilie, başı yukarda yürüdü gitti. Sözleri bende bir hoşnutsuzluk uyandırmıştı. Zafer duygusu uçup gitmişti. Kendi düşüncelerime öyle dalmıştım ki koyu renk perukalı adamın beni izleyip izlemediğine bakmayı unutmuşum.

3

Margot'un huzura kavuşmasından sonra evin havası değişmişti. O gene eskisi kadar neşeli olmaya çalışıyordu ama şimdi biraz daha düşünceliydi. "Robert'in de üzerine bir sessizlik gelmişti. Olayın kendisinde çok etkisi yarattığı belliydi.

Margot kocasına karşı olağanüstü bir sevecenlik gösteriyordu, o da bundan memnundu ama birkaç kere Robert'i Charlot'ya merakla bakarken yakaladım. Çocuğun doğumu hikâyesine inanmıyor gibiydi.

"Robert buna da alışacak," dedi Yvette. "Bir sürü kötü ruhlu insan durumu biliyordu, Robert'i de zamanı gelince öğrenmesi gerekecekti. Margot'tan duyduğu iyi oldu. Robert iyi bir genç, Margot da böyle bir kocası olduğu için çok talihli. Annesi gibi değil..."

Bu söz gene bizi Ursula'ya getirdi, ben de onunla ilgili konulara dayanamadığım için biraz daha konuşması için Yvette'i yöreklendirdim.

"Ursula uzun süre odasından çıkmadı, bunu biliyorum," dedim. "Herkes ne düşündü? Sanırım o zamanlar şatoda bir sürü davet veriliyordu."

"Tabii, önceleri Ursula da ortaya çıkardı. Herkesin içinde birbirini seven çift rolü oynarlardı, ama bir süre sonra Ursula hastalıklardan yakınmaya başladı. Marguerite'in doğumundan sonra kendisini çok zayıf hissediyordu, bir daha da eski gücüne ve sağlığına kavuşamadı."

"Hastalık alışılmış bir şey haline geldi, değil mi?"

"Öyle oldu. Gitmek istemediği bir toplantı olunca Ursula hemen, 'Başım çok ağrıyor,' derdi. Nou-Nou'da cevap hazırды tabii: 'Ben sana biraz balsam ruhu ya da mercanköşk otu şerbeti hazırlarım.' Ursula da başını salları ve, 'Hayır, Nou-Nou, senin şerbetlerinden istemiyorum. Seninle olmak istiyorum, o zaman başımın ağrısı geçer,' derdi. Elbette Nou-Nou da bu sözlerden hoşlanırdı. Nou-Nou, küçük kızı yanında oldu mu hastalığı geçer biçiminde düşünmeyi, buna bayağı da inanmayı pek severdi. Sonra Ursula'nın hastalıklarının daha çok kafasının ürünü olduğunu fark etmeye başladım. Hastalıkları bahaneydi. İkimiz de konttan o kadar çok nefret ediyorduk ki, hemen Ursula'nın yanına koşuyor ve konta da kendisini iyi hissetmediğini, onunla birlikte olamayacağını söylüyorduk."

"Hastalığa sığınmak tehlikeli bir uygulamadır," dedim. "Çok yanlış. Bir şeyden kaçmak için hastalığa sığınırınız, ama

fark etmeden hastalığa sahiden yakalanırsınız."

"Öyle herhalde. Yıllar geçtikte, Ursula, belli başlı rahatsızlığı bulunmadığı halde hastalıklı biri olup çıktı. Kont onun bu yanını küçümsüyordu. Ursula'yı kuruntulu bir kadın olarak görüyordu, biraz da öyleydi gerçekten. Gene de bana onun hastalıkları gerçektir gibi geliyor, yalnız söylediği gibi değildi bu hastalıklar. Böylece Ursula hastalık hastası bir kadın haline geldi. Odasından bir yere çıkmak istemiyordu. Kocasından kaçıp öksürüğüne ve divanına sığıyordu."

"Bu durumda kontu gözü dışarda diye kınayabilir misin?"

"Tabii kınarım," dedi Yvette sertçe. "Ben sana, çok daha fazlasını bilirim diyorum."

Bir süre sessiz kaldık, sonra Yvette konuştu: "Bu günlerde..."

Ne diyecek diye bekledim ama Yvette sözünün sonunu getirmedir. Yalnızca, "Boş ver," dedi.

"Ama ne söyleyecektin? Bu günlerde ne olacak?"

"Bende onun mektupları var," dedi Yvette. "Hepsini sakladım. Ursula düzenli olarak haftada bir bana mektup yazardı... altı yıllık mektuplar. Bütün duygularını ortaya koyduğu... Düşüncelerini kağıda dökerdi. Bu onunla konuşmak gibi bir şeydi. Bazen birkaç mektup birden aldığımda olurdu. Ursula mektupları numaralardı, böylece sırayla okuyabilirdim. Onun ne düşündüğünü bütünüyle bilirdim... ne yaptığını da. Yanında olmak gibi bir şeydi bu... yalnız çok daha yakın, çünkü Ursula mektuplarında birlikte olduğumuz anlardakinden çok daha içtendi." Yvette'i bundan sonraki sözleri beni irkiltti. "Seni de Ursula'nın mektuplarından tanıyorum. Bana şatoya geldiğini yazdı... üzerinde yarattığın etkiyi... ve kontla seni..."

"Ursula'nın beni fark ettiğini bile sanmıyordum."

"Odasından çıkmazdı ama şatoda ne olup bittiğini ayrıntılarına varana kadar bilirdi."

"Peki ne diyordu benim hakkımda?"

Yvette'in sesi çıkmadı.

Grasseville'e kontun gönderdiği bir haberci geldi. Haberci Grasseville kontuna, Margot'a ve bana mektup getirmişti.

Rahat rahat okumak için mektubumu alıp odama çıktım.

Sevgilim,

Senin Grasseville'de olduğunu bilmek beni çok rahatlatıyor. Seni çağırta ya da oraya gelene kadar Grasseville'de kalmanı istiyorum. Bunun zamanını bilmiyorum ama emin olmalısın ki vakit kaybetmeyeceğim ve elden gelen en kısa zamanda gerçekleştireceğim. Paris'te durum hızla kötüye gidiyor. Ayaklanmalar oldu, dükkan sahipleri dükkânlarının önüne barikatlar kuruyorlar. Halk bayrağa sarınarak sokaklarda yürüyor. Günün kahramanları Necker ve Orleans Dükü... ama bu yarın değişebilir. Her şeyin her an değişebileceği gibi bir duygu var içimde. Bazen keşke kral ve soylular bir tarafta, Danton, Desmoulins ve öbürleri bir tarafta olmak üzere bir görüşme yapılsa diyorum. Orleans Dükünün onlarla ne yaptığını hiç bilmiyorum. Şanırım kendisini kral ilan edeceklerini bile düşünebilir. Görüşüme göre eğer krallığı kaldırırlarsa artık taç olmaz. Ama taçlı bir kral ölünceye kadar kraldır.

Sevgili Minelle, bilsen burada olmanı ne kadar istiyorum. Seninle bütün bu sorunları konuşurduk. Beni bu tatsız dünyada ayakta tutan tek umut var: Bir gün seninle birlikte olmak.

Charles Auguste

Mektubu tekrar tekrar okudum. Çok mutluydum. Elimde ondan gelmiş bir mektup varken hakkında duyduğum hiçbir şey, ona karşı duygularımı değiştiremezdi.

O gece odama erkenden çekildim. Yemekte nedense sessizlik vardı. Kont ve kontes de Grasseville açıkça Paris'ten gelen haberleri tartışıyorlardı. Tatsız gerçeklerin Grasseville'lerin bile huzurunu kaçırdığı ortadaydı. Robert tabii daha neşesizdi. Herhalde karısının kendisiyle evlenmeden önce çocuk doğurduğunu öğrenmiş bir erkek olarak insan ondan çok şen olmasını da bekleyemezdi. Ama yıkıcı değişiklik

haberleriyle de çok ilgili değildi. Margot'a gelince, o kolayca babasının etkisi altında kalabilirdi. Kontun ona ne yazdığını merak ettim.

Tuvalet masamda oturmuş saçımı fırçalarken kapım vuruldu, "Girin," deyince de Yvette içeri daldı. Elinde bir sürü kağıt vardı.

"Umarım seni rahatsız etmiyorum," dedi.

"Hayır, hiç bile."

"Sana bir şey göstermek istedim. Bir süredir kendimle mücadele ediyordum, sonunda bunu yapmam gerektiğini anladım."

Yvette bana söylemeden de elinde ne olduğunu biliyordum.

"Onun mektupları," dedim.

"Aldığım son mektuplar," karşılığını verdi Yvette. "Ursula bu mektupları ölmeden birkaç gün önce yazmış olmalı. Aslında mektuplar öldüğü gün elime geçti. Haberci bu mektuplarla geldi, ama o zaman hiçbirimiz ne olduğunu bilmiyorduk."

"Niçin mektupları bana göstermek istiyorsun?"

"Çünkü bu mektuplarda senin bilmen gereken bir şey olduğunu sanıyorum."

Önüme baktım. Yvette ,bugün konttan mektup geldiğini öğrenmiş olmalıydı ve bunların arasında benim için anlamlı bir mektup vardı.

"Eğer mektupları okumamı istediğinden eminsen.." diye başladım.

"Bunları okumanın çok önemli olduğunu sanıyorum." Yvette paketi tuvalet masasının üzerine koydu. "İyi geceler," dedi ve dışarı çıktı.

Başucumdaki şamdanın üç mumunu birden yaktım ve yatağıma girdim. Yastıklarına dayanarak mektupları açtım. Bir, iki, üç, diye numaralıydılar.

El yazısı ince ve sert çizgiliydi. Mektupları açarken kendimi rahatsız hissettim, çünkü bana yazılmayan mektupları okumakla kendimi başkalarının özel hayatına burnunu sokan biri gibi görüyordum. Ama Ursula'yı öğrenmeye de çok meraklı olduğumdan mektupları bir an önce okumak için

sabırsızlanmaktaydım. Ancak dürüstçe konuşmak gerekirse, tedirginliğim doğru davranmış olma duygusundan çok korkudan ileri geliyordu. Kont hakkında okuyacaklarımdan korkuyordum.

Birinci mektubu açtım.

Sevgili Yvette,

Sana yazmak ne kadar iyi. Bildiğin gibi bu mektuplar benim için bir huzur kaynağı. Mektup yazmak seninle konuşmak gibi ve bilirsin sana her şeyi anlatmayı nasıl severim.

Hayat eskisi gibi sürüp gidiyor. Nou-Nou kahvaltımı getiriyor, güneşten rahatsız olmayayım diye perdeleri kapatıyor, cereyandan rahatsız olmayayım diye üzerimi örtüyor. Odama kimseyi bırakmıyor. Marguerite yolculuktan döndü. Yanında kuzin dedikleri biri var... uyurma tabii bu kuzinlik. Kontun yeni bir numarası. Eskiden onlara hiç kuzin filan demezdi. Bu seferki İngiliz. Marguerite onu İngiltere'de tanımış. Bana da tanıttılar. Uzun boylu, güzel bir kız, saçları da pek güzel ve çok da gür. Sonra görülmemiş derinlikte mavi gözleri var. Kendine güveni olan bir kıza benziyor, bağımsız havalı ve kesinlikle hafif değil. Gene de şaşırdım, çünkü kontun tipi olamaz. Kızı bahçede Marguerite'le gezerken izledim. İnsan birini fark ettirmeden incelerse onun davranışlarından çok şey öğrenebilir. Kotta bir değişiklik var. Birdenbire bu kez ciddi olabileceğini düşündüm.

Dün öğleden sonra çok ağrım vardı. Nou-Nou tabii kıyameti kopardı ve gene ökseotu kürüne başlamamda directti. Yapmaya meraklı olduğu çeşitli ilaçlardan söz etti. Bu bitkilerin her çeşit hastalığa iyi geldiğini, hata ölümsüzlüğü bile sağladığı yolundaki sözlerini en aşağı beş yüz kez dinlemişimdir. Bununla birlikte Nou-Nou'nun ilacı bana iyi geldi ve öğleden sonra bol bol uyudum.

Kotu bir haftadır görmüyorum. Sanırım görev saydığı bu uğramalardan hiç hoşlanmıyor. Ama buna katlanmak zorunda kalması, bu yüzden rahatsız olması da beni eğlendiriyor. Sanırım ziyaretlerinden yoksun kalmam onun için hiç önemli

değil.

Ama sana söylemek istediğim şu: bu kez kont değişti. Genellikle bir koltuğa oturur ve gözü de saatte olurdu. Kendi kendine daha ne kadar oturması gerektiğini sorduğunu bilirim. Kont nefretini hiçbir zaman saklayamaz. Bu nefret onun gözlerinde, sesinde ve koltukta oturma biçimindedir. Kont sabırsızdır.

Nou-Nou ona ağrımı söyledi. Konta karşı nasıl olduğunu bilirsin.. onu her şey için kınar. Ben parmağımı kessem Nou-Nou'ya göre suç kontundur, ve kontun gözlerinde bir şey gördüm gibime geldi..düşünceliydi sanki.

Bence düşünceli oluşunun o kızla bir ilgisi var. Hiç akla gelmeyecek bir kız bu. Eskiden öğretmenmiş. İngiltere'deyken hakkında bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum. İngiltere'deki günler de ne korkunçtu! Ama kont gelmemde diretmişti, çünkü Marguerite' görmemiz gerekiyordu. Bildiğin gibi orada hep hastalanmıştım, sonra Nou-Nou'dan ayrılmak da istemiyordum. O da ben dönünceye kadar meraktan deli olmuştu, yabancı ülkelerin bunalımından kurtulmam için dönüşümde bir sürü sinir yatıştırıcı hazırladı

Ama ille de o kız.. kont onu daha önce de görmüş olmalı, çünkü Marguerite kızın annesinin yönettiği bir okula gidiyordu. Kız Fransızca'yı da gerçekten çok iyi konuşuyor.

Bir keresinde kontu bahçede kızla gezerken gördüm. Tabii pek iyi seçemedim ama kontun tavırlarında, davranışlarında bir şey vardı.. kızın onun metresi olduğunu sanmıyorum...yani henüz değil. Onları bahçede görünce öyle çbk güldüm ki Nou-Nou isteri nöbetine yakalanacağını sandı. Oysa ben Garielle LeGrand'ı düşünüyordum.

Bizim ev gibisi bulunmaz. Başında böyle bir adam olduktan sonra o evden ne beklenir zaten!

Sana yazmak çok iyi Yvette. Mektuplarımız da olmasa iyice umutsuzluğa kapılırım. Bazen kendimi çok yorgun hissediyorum. Sanki hayatın dışından hayata bakan biriyim. Biraz da hoşlanıyorum bu halimden.

Haberlerini merakla bekliyorum, sakın bütün ayrıntılardan

hoşlanmadığımı düşünme, bana her şeyi en ince ayrıntısına kadar yaz. Jose'nin tencerenin dibini yaktığı, kuşların ekinleri mahvettiği haberleri bile beni ilgilendiriyor. Hayatın başka bir yanı da olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Burada hep yüksek gerilimli bir dram yaşadığımızı hissediyorum. Bu da sessiz bir hayatı çok tatlı gösteriyor insana. Belki de benim sığınmak istediğim böyle bir hayat.

Bana yaz, sevgili Yvette.

İyi geceler
Ursula

Birinci mektubu bitirdim ve tekrar katladım. Kalbim rahatsız edecek kadar hızlı çarpıyordu. Bu mektupların ilgi çekici olacağını anlamıştım. Kendimi başka birinin gözleriyle görüyor ve farkında olmadan izlendiğimi de biliyordum.

Yvette bana gitmem gerektiğini söylüyordu. Kontla birlikte olursam karışacağım kuşkusuz olan bu dramdan bir an önce kaçmalıyım.

İkinci mektubu da açtım.

Sevgili Yvette,

Ökseotu kürü yapıldı. Nou-Nou çevremde hem kızgın, hem de hoşnut dolaşıyor. Kızgınlığı acı çekmemden ileri geliyor, hoşnutluğu da küre devam etmemden.

Kontla konuştu ve doktor istediğini söyledi. Tabii her zamanki gibi telaşlı. Kafasındakini biliyorum. Annemi düşünüyor. Bu işi hiçbir zaman iyice öğrenemedim. Hep sus sus derler ve benden saklarlar. Annem hayatına kendi eliyle son verdi, bunu biliyorum, çünkü gelecekten korkuyordu. O acılı hastalık her gün kötüye gidiyor ve annemi yavaş yavaş öldürüyordu. Ne kadar gizlemeye çalışırlarsa çalışsınlar, dedikodu diye bir şey vardır. Çoğu kez uyur gibi yapmış ve bu arada hizmetçilerin konuşmalarını dinlemişimdir. Bilirsin, bir özelliğim var, hiçbir şeyi anlamaz görünürken aslında her şeyi hem de çok iyi anlarım. Sanırım benim öğrenmemden -hasta olduğum için- aynı şeyi yaparım diye korkuyorlardı. Nou-Nou

beni tanıyorsa hiçbir zaman kendimi öldürmeyeceğimi de bilir. Bunu çok güçlü bir biçimde hissediyorum. Hep de hissetmişimdir. Hatırlıyor musun bu konuda neler konuşurduk? Hâlâ, insanın hayattaki rolü neyse -çok güç de olsa- onu oynaması gerektiğine inanıyorum. Bu bir bütünü parçasıdır. Nou-Nou bana ne olacağını çok merak ediyor. Hep, "Ben gidince sana ne olacak?" diyor. Ben de, "Nereye gidince?" diye ona takılıyorum. "Cennete," diyor. Güllüyorum, o zaman da Nou-Nou çok üzülüyor, bu kez onu yumuşatmak için kendisinin benim için ne kadar değerli olduğunu söylüyorum. Ben de doktorların gelmesini istiyorum, şimdi Nou-Nou bu konuda kontla konuşuyor. Eminim kont, "Daha da kuruntulu oldu," diyordur. Ama ben artık onun ne dediğine aldırmiyorum.

Kontun bu öğretmen kıza beslediği duyguların değişik olduğundan eminim. Bu sıradan bir kadın değil, tam 'kadın' onun gözünde. Ne kadar sürer, ayrı mesele, ama şimdilik kıza tutulduğu kuşkusuz. Nou-Nou çok öfkeli. Kızdan nefret ediyor. Marguerite'se kıza bayılıyor. Uzun süre birlikte olmuşlar. Bir de kuzin masalı çıkardılar. Fazla yoruma meydan vermemek için iyi bir yöntem doğrusu, kızın şatoda kalışı konusunda diyorum. Tabii kızın kalışı bazı köşelerde kınk kalplerin ortaya çıkmasına yol açıyor, tabii bunları tahmin edersin.

Gabrielle LeGrand'ı evinde, büyük bir örümcek gibi, ağını kurmuş av beklerken düşününce gülmekten katılıyorum. Nou-Nou'da bir isteri krizi geldi diye önüne geçmeye çalışıyor. Ben artık bu konularda çok şey öğrendim. İnsan Nou-Nou'yla yaşarsa nasıl öğrenmez böyle şeyleri? Gabrielle'in bizim küçük hanım hakkında ne düşündüğünü pek merak ediyorum. Ben buradayken bunun ne önemi var sanki? Gabrielle hasta olduğumu ve yavaş yavaş ortadan kaybolacağımı düşünerek kendini avutuyor. Bir de sağlıklı Etienne'i var. Bir oğlan. Evin umudu. Ah Yvette, cinsimiz için ne büyük bir hakaret! Biz istenmeyen kimseleriz. Eğer Marguerite bir erkek çocuk olsaydı, kimbilir hayatımız nasıl olacaktı şimdi? Mutlaka

değişik olurdu. Yeryüzünde kaç kadın oğlan çocuk doğuramadığı için saf dışı edilmiştir .kim bilir? Ne biçim değerlendirmesi var toplumumuzun.. Ama ben talihliydim. Kimi yıllarca bu çocuk doğurma işine katlanır... kız, kız, hep kız doğurur.. ve sık sık da düşük yapar. Ben bundan kaçtım. Bu deneyin gene başıma gelmesini hiçbir zaman istemem. Bu işe göre değilim. Bunu daha ilkinde anladım, o da anladı... benden nefret etmesinin de nedeni bu ya. Onun ne biçim bir adam olduğunu bilirsin. Kadınlar ona hava gibi, su gibi gereklidir. Kadınsız yaşayamaz bizimki. Erkekliğinin başından bu beri böyleydi. Sonuna kadar da böyle olacak. İşte öğretmen kız olayı bunun için garip. Tabii sonuncusu da olamaz... onun ilgisi sürmez ki... Yine de kontun ona kısa süreli de olsa ilgi duyması bile garip.

Nou-Nou kabul etmez ama kız bayağı hoş. Doğal bir ağırlığı var, kendine birtakım havalar da vermiyor. Ayrıca kendini birtakım kişilerin havalarına da kaptırmıyor. Çok sıkı yetişmiş ve kontu engelleyen de bu bence. Çünkü kızın yetiştirme tarzı kontla böyle bir aşk serüvenine atılmasına fırsat vermiyor. Neyse, görürüz.

Doktorlar bugün geldiler. Beni muayene ettiler ve sayısız soru sordular. Sonra Nou-Nou'yla uzun uzun söylediler. Kont, yoktu, doktorlar da bunu garip bulmuşlardır herhalde. Kont bütün bunların kuruntu olduğunu düşünüyor. Öyleydi de. Doktorların gelişi filan Nou-Nou'yu yumuşatmak içindi. Ama o gene de çok üzgün, beni yatırdı ve acım olup olmadığını sorup duruyor... Biraz acım varmış gibi yaptım, çünkü bu onu sevindiriyordu.. bu yüzden bana ökseotu kürü yapmak fırsatını buluyordu.

İyi geceler. Artık uyuyacağım.

Ursula

Bir mektup daha vardı. Ursula'yı düşündüğümünden değişik bir insan olarak görmeye başlamıştım. Artık o huysuz, kuruntulu bir yaratık değildi. Ursula'nın ,nefret ettiği şey evliliği idi. Kiminle evlenirse evlensin, onun evlilikten nefret edeceğine

inanmıştım. Tutkusuz, doğal annelik içgüdülerinden yoksun bir kadındı. Ama sevgi, sevecenlik duyabilirdi. Bu duyguları da Nou-Nou ve Yvette'e karşı beslediği belliydi. Hayatta rol almak istememişti. Hayatını odasında geçirmeyi dilemişti, çevresindekileri gözleyerek. Hayata seyirci rolü oynamak için gelmiş bir insandı o. Her şeyden uzak olmasına rağmen olup bitenle de çok ilgiliydi. Seyirciydi işte, kendisi rol almadan herkesin nasıl oynadığını görmek istiyordu.

Son mektubu da elime aldım.

Sevgili Yvette,

Çevremde oynanan dramın birdenbire farkına vardım. Artık her şey ortaya çıktı. Bir büyük değişimin eşiğindeyiz, buna inanıyorum. Gazeteleri okuyorum. Sorunların bizim inanmak istediğimizden çok daha büyük olduğunu görüyorum. Bize ne olacağını merak ediyorum. Temizliğe gelen kızlardan biriyle konuştum. Nou-Nou kestiriyordu, bu yüzden kız bana özgürce cevap verebildi. Nou-Nou yanımızda olsaydı buna dünyada cesaret edemezdi. Bildiğin gibi tatsız haberler benden gizleniyor. Kızdan ülkenin çeşitli yerlerinde ayaklanmalar olduğunu öğrendim, herkes başkaldırıyor ve hakkını istiyormuş. Konuşmada kesin bir doygunluk vardı. Kız konuşurken benim sabahlığıma öyle bir bakıyordu ki, sırası gelince bu benim payıma düşecek der gibiydi. Bu çok rahatsız edici ve eğer bir dönüşüm olursa başıma ne geleceğini merak etmeye başladım. Hiç kimsenin kontun şatosunu elinden almaya cesaret edebileceğini düşünemiyorum, sen böyle bir şey düşünebilir misin? Bir bakışla onları susturur.

Bütün bunlar oluyor ve biz hiçbirinin farkında değiliz, anladım ki burnumun dibinde olup bitenlerle hiç ilgilenmemişim.

Kont hâlâ öğretmenin peşinde, kız da uzak durmakta diretiyor. Belki de onun ilgisini arttırmanın yolunun bu olduğunu biliyor. Ama emin değilim. Kızın epey akıllı olduğunu sanıyorum. Marguerite'ten öğrendiğime göre bilgisine diyecek yokmuş. Minelle şöyle dedi, Minelle böyle dedi.

Minelle bu kız işte. Sanırım Marguerite ona Minelle diyor, İngilizcesi daha değişik olmalı. Kızın adı Fransız adına benziyor ama kendisi tipik bir İngiliz. Dilimizi çok iyi konuşuyor ama ne de olsa hafif dili çalıyor.

Kontun istediği beni yolundan uzaklaştırmak. Tabii bunu yıllardır arzuluyordu ama şu sıralar pek şiddetlendi isteği. Yolundan uzaklaştırmak derken yalnızca gözden uzaklaştırmak söz konusu değil, adam benim bu dünyadan da çekip gitmemi istiyor. Bunu birden fark ettim, çünkü o öyle bir adamdır ki bir şeyi kafasına taktı mı eline geçirene kadar dur otur bilmez.

Bunca yıl bu işlerin içinde yaşayan ben -buna da yaşamak denirse- birdenbire kendimi tam entrikanın ortasında buldum. Görüyorsun Yvette, beni yollarından uzaklaştırmak isteyen kaç kişi var... hem de şiddetle.. Önce benim sevgili kocam geliyor. Kimbilir nasıl da ister benden kurtulmayı artık o zaman öğretmenine gidip onurlu bir evlilik teklif eder. Kocamın istediği bu, eminim.

Peki ya Gabrielle... yıllarca sabırla ölümümü bekledi bu kadın... aynı zamanda yaşamamı da ister. Çünkü ben ölürsem kocam tekrar evlenebilir, ama bakalım evleneceği Gabrielle mi olacak? Gabrielle oğlan doğurabileceğini ortaya koydu. Etienne işte! Kim kuşkulabilir kontun onun babası olduğundan? Zavallı Gabrielle, ne talihsizmiş! Kont özgür olsaydı onunla evlenirdi diyorum ama evlenir miydi acaba? Onun yıllardır kontun sadık metresi olduğunu biliyorum, ama bir gelenek vardır: bir erkek evlenmeye karar verdi mi seçeceği yılanmış metresi olmaz. Adam gider genç bir kız bulur. Bizim sabırlı Gabrielle'imiz de oturur oturduğu yerde. Acaba bu genç öğretmen âşığını ,eline geçirince Gabrielle ne yapar? Sonra Etienne neler hisseder?

Sonra bir de Leon var. Leon hakkında bir şey keşfettim. Balo gecesi idi. Ben herkesin sandığından çok daha fazlasını biliyorum. Hep Leon'un ailesine yiyecek, giyecek, hatta para bile gönderdim. Bir sorumluluk duyuyordum, çünkü oğlan çocuk doğuramadığım için hırslanan kocam atını deli gibi sürmüş ve sonunda da o müthiş kaza olmuştu. Uşaklarımdan

birini, Edouard'ı ayda bir kez Leon'un ailesine gönderirim. O bana haberlerini getirir. Edouard onlarla konuşur ve bana onlar hakkında küçük şeyler anlatır. Sonra balo gecesi... o olay oldu. Ve Leon bunun farkında. Şimdi sana bunu anlatacak halim yok, çok yorgunum. Uzun hikaye... bir dahaki mektuba. Ama Leon benim bir şey yapabileceğimden korkuyor.

Bu evde büyük bir dram var, Yvette. Çoğu kez bu dramın nerede noktalanacağını merak ediyorum. Ama bu benim için kolayca sıkıcı olabilen hayata heyecan katıyor. Şimdiden sonra ne olacağını öğrenmek için bekleyemem.

İnsanlarla hep ilgilendim. Yalnızca bir seyirci olmak istemem garip. Ama gerçek. Ben arenaya inmek istemiyorum. Evlilik ve bütün takıntıları bana özellikle tatsız geliyor. Sanırım böyle insanlar da vardır, yani benim gibi...

Hayatımda zevkli anlar da yok değil.. sana mektup yazmak... insanların ne yaptıklarını keşfetmek. Ve birdenbire bütün bunların hepsi bana çok heyecanlı geliyor.

Bundan sonra ne olacağını bekleyemem. Yarın sana daha ayrıntılı yazacağım. Şimdi biraz yorgunum gene yazmak için biraz dinlenmeliyim.

İyi geceler
Ursula

Mektup elimden düştü. Tarihine baktım. Ursula ölmeden bir gece önce yazılmıştı.

Şimdi niçin Yvette'in bana mektupları göstermeye karar verdiğini biliyordum. Bana Ursula'nın hayatına kendi eliyle son vermesinin olanaksız olduğunu söylüyordu.

O gece çok az uyudum. Çoğunluk uyanık yatarak okuduklarımı düşündüm.

İlk fırsatta mektupları Yvette'e geri verdim.

"Okudun mu?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Sonuncusunun ne zaman yazıldığını fark ettin mi?"

"Evet, ölmeden bir gece önce. Tam o öldürücü dozdaki ilacı almadan yazmış olmalı."

"Bu sence intihar etmeyi tasarlayan bir kadının mektubu mu? "

"Hayır."

"Bir tek çözüm var. On kont öldürdü."

Sesimi çıkarmadım ve Yvette konuşmasını sürdürdü: "Kont, Ursula'yı yolundan uzaklaştırmak istedi. Ursula bunu biliyordu. Zaten mektupta da açıkça yazıyor."

"Buna inanmıyorum. Otopside..."

"Minelle'ciğim, sen kontun gücünü bilmiyorsun. O her zaman güçlüdür. O ne derse doktorlar onu yaparlar."

"Eminim ki doktorlar doğruyu söyler."

"Sen işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorsun. Biri diyelim ki yüksek yerdeki bir kişiye ters gelen bir davranışta bulundu. Çok geçmeden ihbar mektubunu alır. Bir daha da kimse onun ne olduğunu öğrenemez."

Sesimi çıkarmadım, Yvette yanıma geldi ve kolumu tuttu. "Aklın varsa," dedi, "gecikmeden İngiltere'ye dönersin ve onunla karşılaştığını unutursun."

"Nereye gidebilirim ki? "

"Başın derde girse nereye giderdin? "

"Sanırım Margot'la kalırdım... burada... sizlerle."

"Kont senin için gelirse o zaman ne olur? " Bir şey söylemiyordum, Yvette konuşmasını sürdürdü: "Kont sana evlenme teklif edebilir. Bir katille evlenir misin? "

"Kanıt yok ki..."

"Mektupta da kanıt bulamadın mı Ursula'nın ölmeden önce yazdığını okudun. Doktorlar gelmişti. Kont onları hayali bir hastalık bulsunlar diye göndermişti."

"Onları gönderen Nou-Nou'ydu."

"Nou-Nou hep ister doktorların gelmesini. İş onun istemesine kalsa yalnızca bir bekleme sorunu olurdu. Nou-Nou doktor isterdi, beklerdi, gene isterdi, gene beklerdi ve böyle sürer giderdi..."

"Kont karısından kurtulmak istiyorduysa niçin bunu çok daha önce yapmadı? "

"Çünkü o sıralar sen ortada yoktun."

"Ama kont hep yeniden evlenmek peşindeydi. Oğlan çocuk istiyordu çünkü ;

"O zamanlar istediği belli bir kadın yoktu ki. Durumu olurluna bırakmaya hazırdı ve gerekirse Etienne'i de nüfusuna geçirebilirdi."

"Tahminlere çok itibar ediyorsun."

"Durum sence de yeterince açık değil mi, yoksa kör müsün? "

Kör değildim. Olay mektuplarda yeterince açıktı. Ursula yaşama isteğini yalnızca ölmeden bir gece önce belirtiyordu."

Hayatımda hiç bu kadar allak bulak olmamıştım.

Düşünceyle dolu günler birbirini izliyordu. Sabah kalkar, kalkmaz önce kontu düşünüyordum. Kontun, Ursula'nın yatak odasına girmesi ve Nou-Nou'nun dolabını açması hiç gözümün önünden gitmiyordu. Bütün ilaçlar dikkatle ve Nou-Nou'nun el yazısıyla etiketlenmişti. Kont, ilacı bardağa normal dozun iki katı... üç katı.. öldürücü olacak kadar koyabilirdi.

Ne yapabilirdim? Konttan gerçeği söylemesini istesem söylemezdi ki. O yalana alışkındı. Yoksa gerçeği söyler ve ne yaparsa yapsın aramızda bir şeyin değişmeyeceğine mi beni inandırmaya çalışırdı? Kont haklı mıydı? Ben bir sınava dayanabilir miydim? Ondan kaçmak korkaklık mıydı?

Ama yapmam gereken de buydu. Konta tutulduğum ilk günlerde gerçeği unutabilirdim, ama zaman geçtikçe neler hissederdim, bir katille yaşayabilir miydim?

Düşlerimde annemi görüyordum. Bana yalvanyordu. Sonra bir düşte annem Yvette oldu ve bana, "Eve git. Artık gecikme," dedi.

Bu mektupları okuduktan bir hafta sonra garip bir şey oldu. Neredeyse bu olayı kutsal bir yardım olarak annemin düzenlediğine inanacaktım.

Gene odamda oturmuş ne yapacağım sorusunu kafamda evirip çeviriyordum ki kapı açıldı ve Margot içeri girdi.

"Bir konuk," diye bağırdı. "Hemen aşağı in. Şaşıracaksın."

Hemen aklıma kont geldi. "Kim? " dedim.

"Söylemeyeceğim. Gel ve gör. Şaşırtıcı bir şey."

Acaba kontun gelişi bu kadar şaşırtıcı mı diyordum kendi kendime. Öyle de olsa herhalde Margot'ta bu kadar heyecan uyandırmazdı.

"İyisin," dedi Margot bana. "Giysini değiştirmene de gerek yok. Olduğun gibi gel."

Böylece olduğum gibi Margot'la aşağı indim ve büyük bir hayretle gelenin Joel Derringham olduğunu gördüm.

"Beni gördüğüne şaşmışa benziyorsun," dedi Joel.

"Doğrusu hiç beklemiyordum, şaşırdım doğallıkla."

"İtalya'dan Güney Fransa'ya geçmiştim, bizimkilerden senin de Fransa'ya gittiğini öğrendim. Konta ve ailesine uğramanın iyi olacağını düşündüm. Şatoya gittim, Marguerite'in evlendiğini, senin de onunla birlikte Grasseville'de olduğunu öğrendim. Şimdi de buradayım."

Margot neşeyle, "Bir süre kalırsın mutlaka," dedi.

"Konukseverliğinize teşekkürler, bu öneriyi kabul etmekten zevk duyacağım."

"Minelle," dedi Margot gene o buyurgan havasıyla, "Sen konuğumuzu ağırla, ben de odasının hazırlanmasıyla ilgileneceğim. Bir şey içer misin Joel? Yemeği altıda yeriz."

"Bir handa yemek yemiştim, sizinle birlikte altıda yersem daha iyi olur, teşekkürler."

Oturduk, yalnız kalınca Joel ,bana ,dikkatle baktı. "Seni tekrar görmek çok hoş," dedi.

Ben biraz kırılgan bir havayla, "Son görüşmemizden bu yana çok şey oldu," dedim.

"Pek çok. Seni birdenbire bıraktığıma çok üzüldüm."

"Anlıyorum."

"Nasıl oldu da İngiltere'den ayrıldın? "

"Annem öldü bildiğin gibi, okul da onsuz yürümedi. Bu fırsat çıkınca Margot'la gelmeye benim de aklım yattı."

Joel başını salladı. "Biraz değişmişsin, Minelle. Annenin ölümü senin için büyük bir darbeydi, bunu biliyorum."

"Şimdiye kadar yediğim darbelerin en büyüğü."

Joel biraz bozuldu ve bunu söylemekle onun ayrılışının beni

pek etkilemediğini açıklamış olduğumu fark ettim.

"Annen olağanüstü bir kadındı," dedi Joel. "Babam hep ondan söz ederdi."

Ama herhalde bu işte bir yalan olmalı, diye düşündüm. Öyle ya, o olağanüstü kadının kızı kendi oğluna layık görülmemiştii çünkü. Ama ben de zaten onu istiyor değildim, diye düşünüp içimi rahatlattım. Yalnız şurası da vardı ki bu birleşme sevgili anneciğimi çok mutlu ederdi.

"Gezin nasıl geçti, eğlendin mi, iyi vakit geçirdin mi?" diye sordum.

"Henüz bitmedi ki."

"Eve döndüğünü sanmıştım artık."

"Öyle sayılmaz. İşin aslı şu: Fransa'da olduğunu duydum ve birden seni çok görmek istedim. Bu ülke kaynayan bir huzursuzluk kazanı. Cadı kazanı gibi bir yer."

"Biliyorum. İnsan bunun farkında olmadan Fransa'da yaşayamaz."

"Genç bir İngiliz kızı için dünyanın en güvenli yeri olmasa gerek."

"Bu da gerçek."

"Burada kalmamalısın. Kont niçin senin İngiltere'ye gitmeni sağlamadı, anlayamıyorum doğrusu."

Bir şey söylemedim.

Margot döndü. "Sana odanı göstereceğim. Eminim ki yıkanmak ve belki üstünü başını değiştirmek istersin. Yanında bir uşak getirdiğini görüyorum. Ona da bakılıyor. Geldiğine çok sevindim. Minelle'ninde sevindiğine eminim."

Margot bana anlamlı anlamlı baktı ve onu odasına götürdü.

Odama çıktım. Joel'le görüşmemiz gerçekten beni sarsmıştı. Gençlik anılarımı getirmişti bana. Annem gözümün önüne geldi, Joel'i bana gösterirken gözleri sevinçe parlıyordu.

Çok geçmeden Margot göründü. Gene o çok sevdiği aynaya karşı duran koltuğa oturdu. Buraya oturmasının nedeni konuşurken aynadaki güzel yansımasına bakmaktı.

"Joel her zamankinden de yakışıklı!" diye bağırdı. "Sen de öyle düşünyor musun?"

"Her zaman yakışıklı kabul edilen biridir zaten."

"Çok hoş bir genç doğrusu. Ona karşı özel bir ilgim vardır, çünkü bir ara beni onunla evlendirmeye karar vermişlerdi."

"Onunla evlenmediğine memnunsun değil mi şimdi? "

"Acaba Joel, Charlot hakkında ne düşünürdü merak ediyorum? Onun Robert kadar anlayışlı davranacağını sanmam, sana da öyle gelmiyor mu? "

"Hiçbir fikrim yok."

"Çok kendini beğenmişsin! Yanlış hatırlamıyorsam Joel'in sana ilgisi vardı. Zaten çabucak gönderilmesinin de nedeni bu değil miydi? "

"Bunların hepsi de eskiden olmuş bitmiş şeyler."

"Ama geçmiş canlandı şimdi, Minelle. Joel ortaya çıkmakla geçmiş canlandırdı. Ondan hoşlanıyorum. Bir zamanlar beni onunla evlendirmek istediklerini duyarsa Rober kıskanır. Ama ben de o zaman ona Joel'in aslında kime vurgun olduğunu söylerim. Buraya seni görmek için geldiğine inanıyorum."

"Saçma."

Hiç de inandırıcı konuşmuyorsun. Hep gerçeğe ve mantığa bağlılığıyla gururlandığını düşünürüm. Elbete Joel seni görmeye geldi." Margot birdenbire ciddileşti. "Ah, Minelle, bu gerçekten yerinde olur. Yani Joel seni İngiltere'ye götürmek isterse gitmelisin."

"Benden kurtulmak mı istiyorsun? "

"Ne acımasız konuşuyorsun. Senin gitmeni hiç istemediğimi bilirsin. Ben kendimi düşünmüyorum ki."

"Bir roman yazmayı deniyorsun galiba? "

"Bırak bu aptalca şakaları. Durum ciddi. Burada işler kötü. Her an bir patlama olabilir. Ne olabilir sence? Babam ne olacak? Babamın senin hakkındaki duygularını biliyorum... senin de ona karşı duyduklarını. Sen aptalsın Minelle. Babamı tanıımıyorsun. Sana başından beri söylüyorum, onun içinde bir şeytan vardır. Babamdan hiçbir kadına hayır gelmez."

"Margot, sus artık."

"Susmayacağım. Senin için üzülüyorum. Charlot sorununu birlikte çözümledik. Seni severim. Senin mutlu olmanı

istiyorum.. benim gibi. İyi bir adamla evlenmenin ne demek olduğunu sana anlatmak istiyorum. Joel Derringham'la evlenirsen iyi bir hayatın olacak. Böyle olacağını sen de biliyorsun."

"Joel bana evlenme teklif edene kadar bekleyemez miydik? Böyle bir şey yapmadı, biliyorsun ve bir süre önce de ailesinin düşüncesine uyararak uzaklaşmanın doğru olduğunu açıkça gösterdi."

"Canım, böyle düşünen o değildi ki."

"Ama o da gitmesi gerektiği konusunda aynı biçimde düşünüyordu ki kabul etti."

"Kabul etti ve gitti, çünkü Joel onların sözünü hep dinlemiştir. Şimdi artık büyüdü ve düşüncesini değiştirdi."

"Düş kuruyorsun, Margot. Her zaman düşler içindedir zaten. Joel yalnızca eski dostlarını görmeye geldi. Artık bırakalım bunu."

Margot yanıma geldi, elimi tuttu. Sonra hafifçe yanağımdan öptü.

"Bencil bir insan olduğumu biliyorum ama benim de sevdiklerim vardır. Charlot, Robert ve sen, Minelle. Senin mutlu olmanı istiyorum. İngiltere'ye geleceğim ve senin çocuklarınla benimkiler Derringham Malikanesi'nde oynayacaklar. Sen de Grasseville'e geleceksin, yaşlandığımız zaman bu günlerden söz ederek güleceğiz, güleceğiz ve gene o eski anılarımızı yaşayacağız. Benim istediğim bu. En iyi yol hem. Senin de kalbin böyle söylüyor. Joel'in geldiğine çok memnunum."

Sonra Margot beni çabucak öptü ve koşarak odadan çıktı.

Joel'le ata bindik. Eski günlerden söz ettik. Nasıl da her şey geri gelmişti! Bu konuşmalar içimi acı bir sıla özlemiyle doldurdu. Bir giysinin yeni kurdelesinin çok önemli olduğu o eski günlerde, anneciğimle küçük bahçemizde oturur ve gelecekten söz ederdik.

"Annemi özlediğini biliyorum," dedi Joel. "Bu ülkeye böyle bir zamanda gelmen talihsizlikse de İngiltere'den uzaklaşmakla akıllılık ettin. Okulda kalman acı anılarla baş başa olman

demekti."

"Ne zaman İngiltere'ye dönüyorsun? "

"Her zaman olabilir.. belki de düşündüğümden daha önce."

"Eminim ki ailen şimdi senin Fransa'da olmanı istemez."

"Hayır. Bildiğim kadarıyla durum tehlikeli, tanıdığım birkaç kişi ülkeden ayrılmaya hazırlanıyorlardı. Bu ülkenin uzak bir köşesinde senin dünyadan haberin yok, durumun nasıl hızla kötüye gittiğini bilmiyorsun. Sarayın her an biraz daha zayıfladığına inanıyorum. Herkes Versailles'ı terketmek için bahaneler buluyor."

"Kötü haberler."

"Gerçekten öyle. Minelle. İngiltere'ye dönmelisin."

"Nereye gidebilirim? "

"Benimle gelebilirsin? "

Kaşlarımı kaldırarak sordum: "Nereye? "

"İngiltere'den ayrıldığımdan beri bunu düşünüyorum. Gitmekle aptallık etmiştim. Niçin böyle yaptığımı bilmiyorum. Aylarca kendime bunu sordum. Sonra her şeyi bir yana atıp ilgilenecek yeni şeyler bulacağıma yemin verdim, ama yapamadım. İşin gerçeği şu ki, ayrıldığımız günden beri hep seni düşündüm. Bunu ,sürdüreceğimi de biliyorum. Benimle evlenmeni istiyorum."

"Ailen ne der? "

"Onlar da kabul edecekler. Babam hiç katı bir adam değildir. Annem de öyle. Her şeyden önce benim mutluluğum isterler."

Başımı salladım. "Bu akıllıca bir şey olmayacak. Onlar karşı çıkacaklar. Kabul edilmeyeceğim."

"Sevgili Minelle, her şeyi bir haftada yoluna koruz."

"Çaresizlikten kabul edilmek istemem ben."

"Kararsızlığının tek nedeni buysa..? "

"Değil," karşılığını verdim.

"Öyleyse nedir? "

"Uyumsuz olduğu kabul edilen bizimki gibi beraberliklerde.."

"Uyumsuz mu? Saçma!"

"Ama annenle baban senin gibi dşnyora benzemiyorlar. Bunu görelim, Joel. Biz, benim yıllarca öğretmenin kızı olarak yaşadığım küçük bir yere gideceğiz. Ben sizin arkadaş ve komşularınızın bile ğretmeniydim. Bunlara gözümüzü kapatmayalım. Küçük bir toplulukta böyle bir Şey her zaman vurgulanır. Ben senin kız kardeşlerinden daha iyi eğitim gördüm, çünkü ben bilgiyi onlardan daha iyi zmleyebiliyordum, ama bu da bir Şey sayılmaz. Onlar Sir John Derringham'ın Baron'un, Malikane sahibinin kızları. Ben ğretmenin kızıyım. Öyle bir topluma beni kabul etmezler."

"Senin kafanda bir kız böyle aptalca bir görüş yüzünden istediğini yapmasın, hiç olur mu böyle Şey? "

"Yeterince isterse yapar elbette."

"Beni sevmediğini söylemek istiyorsun."

"Dost değilmışiz gibi bir hava veriyorsun duruma. Senden çok hoşlanıyorum. Seni tekrar görmek büyük bir zevk, ama evlilik ciddi bir konu, hayat boyu yürüyecek bir Şey. Sanırım bu konuda acele ediyorsun. Beni zor durumda kalmış bir kız olarak görüyorsun. Buraya sığınmışım, patlama da yaklaşmakta. Nereye gidebilirim ki? Sen beni bir ortağ Şövalyesi gibi kurtaracaksın. Çok iyi ama bu bir evliliğın üzerine kuralabileceğiz bir temel değil."

"Benim gidişimi unutamıyorsun. Eğzer kalsaydım... aileme karşı ıksaydım.. her Şey değizecekti."

"Kim bilir? O zamandan beri çok Şey oldu."

"Gittiğim zaman zlmŐ mydn? "

"Evet, zlmŐtm. Biraz kırılmıştım ama pek öyle derin bir yara değildi bu."

"Sana burada evlenmemizi öneriyorum.. Fransa'da. Sonra İngiltere'ye gideriz.. karı koca olarak."

"ok cesursun Joel. Annenle babana ne diyeceksin? "

"Beni kırmaya çalışıyorsun. Anlıyorum. Gittiğim zaman da ben seni kırmıştım. Ama inan bana, pişman oldum. Hem de çok pişman oldum. Benim yaşamıma bir bak, Minelle. Üniversitede okuduğım yılları saymazsak hayat boyu ailemle

yaşadım. Biz birbirini seven bir aileyiz. Hep birbirimizi memnun etmeye, birbirimizin isteklerini yerine getirmeye çalışırız. Bu bizim ikinci doğamızdır. Babam bir süre gitmemi istediği zaman, ta içimden kalmam gerektiğini duydumsa da doğallıkla onun isteğine boyun eğdim. Babamı tanıdığın zaman bunu anlayacaksın. Şimdi seni karım olarak götürdüğüm zaman buna sevinecektir, seni iyi karşılayacaktır, çünkü benim böyle mutlu olduğumu bilir. Zaten seni de çok beğenir. Babam seni sevmeyi öğrenecektir, Minelle. Lütfen geçmişle etkilenme. Yaptığım şey için de beni bağışla. Sen bunun zayıflık olduğunu düşünüyorsun.. ve öyle de, ama olaylar benim için ne istediğimden emin olmamı sağladı. Artık biliyorum ki sensiz gerçekten mutlu olamam. Hayatımda öfkelenendirici bulacağın şeyler vardır. Tedbirli bir insanın.. çok dikkatli ve tedbirli. Düşünmeden hareket etmem. Benim yaradılışım böyle. Bu yüzden sevdiğim zaman-çünkü ilk oluyor bu ve de son olacak-duygularımdan emin değildim. Kendi kendimle baş başa kaldığım zaman bunu anladım. Şimdi seninle evlenmek istediğimi kesinlikle biliyorum. Seni Derringham'a götürmek istiyorum, bundan sonra da hep seninle birlikte olmak istiyorum."

Joel'le konuşurken sanki annem de gelmiş onun yanında duruyordu. Annemin gözlerindeki sevinci görür gibiydim, yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu.

"Evet, Minelle?" diye sordu Joel.

"Olamaz," dedim. "Çok geç."

"Ne demek. çok geç?"

"Demek istiyorum ki durum eskisi gibi değil."

Gitmeden önce seninle evlenmek isteseydim... durum değişik mi olurdu demek istiyorsun?"

"Hayat durağan değil, biliyorsun. Derringham'dan bu yana olgunlaştım. Birkaç gün önce seni bir daha göreceğime ilişkin düşüncem yoktu. Sonra sen geliyor ve evlenelim diyorsun. Bir iki dakikada hayatımı değiştirmeye karar vermemi istiyorsun."

"Anlıyorum," dedi Joel. "Beklemeliydim. Beni tekrar görmeye alışmanı beklemeliydim. Peki, Minelle bekleyeceğiz ;

Sana bir, iki gün zaman tanıyorum. İyice düşün. Yürüyüşlerimizi, az gezintilerimizi ve konuştuğumuz her şeyi anımsa. Anımsayacak mısın geçmiş? "

"Evet, güzel günlerdi o günler."

"Daha çok güzel günler var önümüzde, canım. Ait olduğumuz yere gideceğiz. Birlikte olacağız. Mevsimlerin gelip geçtiğini göreceğiz ve her yıl birbirimize daha çok yaklaşacağız. Daha başından nasıl anlaştığımızı anımsıyor musun? Kafalarımız uyuşmuştu değil mi? Birlikte yaptığımız yürüyüşlerdeki kadar hiç kimseyle anlaşmamıştım. Minelle, bu annenin de dünyada her şeyden çok istediği şeydi, biliyorsun."

O anda çok duygulandım. Joel haklıydı. Benim için her şeyin en iyisini isteyen annem bu evliliği de çok isterdi. Annemin çeyiz sandığını bana giysi almak için nasıl boşalttığı aklıma geldi. Neredeyse fısıltısını duyuyodum: "Ama hiç de boşuna değildi."

Annemin hatırı için bunu düşünebilirdim.

Joel duraksadığını anladı ve zafer kazanmışcasına konuştu: "Evet, Minelle, bunu düşünmek için zamana gerek var. Ama bir tanem, çok gecikme. Bir volkanın tepesindeyiz ; Buradan uzaklaşıp da İngiliz toprağına ayak basana kadar güvenlikte olmadığımızı biliyorsun."

Joel'e acele cevap vermediğime memnundum. Düşünmek için yalnız kalmak istiyordum.

Ona âşık değildim. Ondan hoşlanıyordum, saygı duyuyordum, güveniyordum, onu anlıyordum ve birlikte nasıl bir hayatımız olacağını tahmin edebiliyordum. Çok elverişliydi. Joel annemin bana uygun gördüğü adamdı.

Peki ya kont? Onu seviyor muydum? Bilmiyordum bunu ; Bütün bildiğim onunla birlikteyken hayatımda hiç kimseyle olmadığı kadar heyecanlandığımdı. Konta güveniyor ve saygı duyuyor muydum? Karısını öldürdüğünden kuşkulandığım bir adama nasıl güvenebilir ve saygı duyabilirdim? Onu anlamış mıydım? Onun şeytanca zekasının ne dolaplar çevirdiğini nasıl bilebilirdim? Ya onunla birlikte yaşayacağım hayat? Karısının sözlerini düşündüm. Kontun bana karşı bir ilgisi vardı, ama bu

ne kadar sürecekti? Avını yakalamayı bekleyen bir örümcek gibi onu beklemekte olan metresini düşündüm. Sonra hayatlarımızın arka planı, her an fırtınaya tutulması beklenen bu acılı ülke. O zaman kont ve ailesi gibilerine ne olurdu?

İngiltere'nin huzur veren yeşiliklerini, ağaçlarının altındaki küpe çiçeklerinin ilk yazda sise benzediği ormanlarını düşündüm. Sarmaşık güllerini, menekşeleri ve sonbaharda toplanan fındıkları da düşününce gene bir sıra özlemi beni sardı. Sonra o toplayıp vazolara doldurduğum ipek gibi püsküllü söğütleri düşündüm, çocukları kırdı yürüyüşlere çıkarırdım, ne çiçekler, ne otlar, ne ağaçlar görürdük, yürüyüşlerimiz sanki birer botanik dersi idi.

Joel bu anıları canlandırmıştı, annem de her zamankinden daha canlıydı belleğimde, yüreğimde.

Joel elimi sıkı. "Minella'cıgım, bu konuyu düşün. İkimiz için de ne demek olduğunu düşün."

Joel'e baktım, yüzündeki iyiliği gördüm ve ne kadar da babasına benziyor diye düşündüm. Joel beni evine karısı olarak götürürse, Sir John ve Lady Derringham'ın benim kendilerine göre bir gelin olmadığımı düşünmeyeceklerini, beni iyi karşılayacaklarını biliyordum. Onların sevgilerini kazanma gücüne sahip olduğumu, pek güçlükle karşılaşmadan annemin benim için düşlediği mutlu hayatla aramdaki bütün engelleri ortadan kaldırabileceğimi biliyordum.

Tabii bir de kont vardı.

Eğer kontu tanımamış olsaydım bu konuda hiç duraksamazdım. Ama onu tanıdıktan sonra da hiçbir şeyin eskisi gibi olması beklenemezdi.

Sonraki iki gün sürekli Joel'la birlikte oldum. Joel evlilikten söz etmiyordu, o erkeklerin en akıllısıydı. Birlikte uzun uzun yürüdük, onun bildiği bütün konulardan konuştuk: İngiltere kralının hastalığı, kralın oğlunun çılgınca davranışları, Galler Prensi, İngilizlerin kral ailesinden hoşnutsuzlukları, ülkedeki ve Fransa'daki karışıklık arasındaki farklar.

"Bizim yapımız başka," dedi Joel. "İngiltere'de bir patlama olacağını sanmam. Zenginler ve yoksullar arasında fark var,

öfke var, ara sıra ayaklanmalar oluyor... ama hava çok değişik. Ne var ki patlama burada olacak, Minella. Bunu hissedebilirsin.. tepemizde tam... gülemeye hazır."

Joel durum hakkında çok şey biliyordu, benim başka birinden değil de oel'dan bunları öğrenmemde garip bir yan vardı. O dışardan bakan kişiydi, ama demek oyunu en iyi o görüyordu. Dahası, ileriye görebilen, politik zekaya sahip, gözü açık bir insandı.

"Louis zamanının en kötü kralı," dedi Joel. "İyi bir adam da ondan deniyor. Öyle ama zayıf, güçsüz. İyi olmak istiyor. Halka yakınlığı var ama çok uyuşuk. Herkesin kendisi gibi iyi olduğuna inanıyor. Yazık Fransa'ya! Ve zavallı Kraliçe Marie Antoinette'e. Üzerine bu kadar şeyin yığılması için çok gençti. Tabii, o da çok har vurup harman savurduğu için suçlu. Ne var ki o çocuktan daha. Düşün, Marie Antoinette sert annesinin katı yönetiminden çıkıyor ve bozuk ahlaklı Fransa sarayının sevgilisi oluyor, ne etkiler yaratmaz bu insanda! Doğallıkla bu durum onun aklını başından aldı, zaten beyinsiz olduğundan ne berbat şeyler yaptığını anlayamadı. Gelen kaçınılmazdır ve Fransa'ya yarar sağlamayacak. Ayaklananlar ellerine geçen soyluların kafalarını uçuracaklar, düşmanları olup olmadıklarına bakmadan. Adaletsizlik, haksızlık vardır ve bunun ortadan kalkması gerekir, ama dünyanın en büyük tutkusu hasettir ve az zaman sonra paçavralar içindeki ayak takımı şatolardaki soylulara karşı geleceklerdir."

Bunları duymak çok tedigin ediciydi ve hep kontu düşünmekteydim.

Joel, hava karadıktan sonra da benimle yürümekten hoşlanıyordu. Çünkü o zaman bana yıldızları gösterebiliyordu. Sığırtmaç takımı yıldızını işaret etti, sonra da uğursuz pırıldayan Merih'i gördük.

Onunla birlikte olmak bir zevkti. Hiçbir zaman Joel'i sıkıcı bulmamıştım zaten. Büyük bir canlılıkla, sevgiyle tartışır, üzerinde anlaşılamadığımız düşünceleri de birbirimize iletirdik.

TERÖR GÜNLERİ

1

Öğleden sonraydı, öğle yemeğinden yeni kalkılmıştı. Bu saatlerde ev halkı hep uykuda olurdu. Çoğu öğlen uykusuna yatarı ama benim böyle bir alışkanlığım yoktu.

Ben yatak odamdaydım, kapımda bir tıkırdı oldu, açınca karşımda uşak Armand'ın durduğunu gördüm.

"Küçükhanım," dedi Armand, "size efendimden bir haber getirdim."

Efendisi mi? Kont canım, elbette. Peki ama Armand bizimle birlikte şatodan gelmemiş miydi?

"Evet, Armand? "

"Kont hazretleri izinle görüşmek istiyor, sizi ona götürmek için geldim."

"Ne zaman? "

"Şimdi, küçükhanım. Kont elden geldiğince sessiz buradan ayrılmanızı istedi. Kimsenin yakında olduğunu bilmesini istemiyor."

"Kont Grasseville'de mi? "

"Kasabanın biraz ilerisinde küçük hanım. Sizi orada bekliyor. Atınızı eyerledim, ahırda hazır duruyor."

"Biraz bekle de o zaman binci kılığımı giyeyim."

"Peki, küçük hanım, ama size yalvarırım çabuk olun ve kimseye de nereye gittiğimizi bildirmeyin. Bunlar kontun

buyrukları."

İçimde kabaran heyecanla, "Bana güvenebilirsin," dedim.

Armand gitti. Kapıyı kilitledim ve çabucak üzerimi değiştirdim. Talihim varmış ki ahırlara indiğimi gören olmadı.

Armand beni görünce rahatladı. "Eminim ki küçük hanım..."

"Tamam Armand, kimseyi görmedim," dedim.

"Çok iyi."

Armand ata binmeme yardım etti, biraz sonra yola çıkmıştık.

Kasabayı geçtik. Kontu görme umudu beni öyle heyecanlandırmıştı ki, geçtiğimiz yola bil pek dikkat ettiğim yoktu ;Son günlerdeki gelecekle ilgili kaygılarım, onunla birlikte olma zevki yüzünden alt üst olmuştu. Yani o kaygılardan eser bile kalmamıştı şimdi, Joel'le evlenmeyi de düşünmüyordum artık. Nasıl başka bir adamla evlenmeyi düşünebilirdim, birinin içimde kopardığı fırtınanın heyecanıyla allak bullakken.

Yolumuza devam ediyorduk. Daha önce hiç bu tarafa gelmemiştim. Çevre de değişikti burada. Tepeler görünüyordu, ormana girdik. Bir iki kez Armand atının dizginleri hızla çekti. Ben de onunla birlikte durdum ;

Armand bir şey dinliyor gibiydi. Ormanda hiç ses yoktu, yalnız bir derenin çağlıtı ve bir de arı vızıltısı duyuluyordu.

Armand başını saladı, kaygıları dağılmış gibiydi, gene atını yola vurdu.

Ormanda küçük bir eve geldik. Evin duvarları yosun tutmuş, bahçesindeki ağaçlar ve otlar da alabildiğine büyümüşü.

"Burası mı buluşacağımız yer? " diye sordum şaşırarak ;

Armand öyle olduğunu söyledi.

"Beni izleyin küçük hanım, Atlarımızı evin arkasına götüreceksiniz ve orada bırakacağız."

Arkadan dolandık. Burada kim oturuyorsa herhalde bahçeyle bir yıldır hiç uğraşmamıştı. Kontun atını aradım, buluşmayı o istediğine göre atı da burada olmalıydı ama bir şey göremedim.

Burası aydınlık bir yerdi ve içgüdüsel olarak ışıktan irkildim.

"Niçin," diye sordum, "kont böyle bir yer seçti? "

Armand, görevi kontun buyrukları hakkında soru sormak değil onlara boyun eğmekmiş gibi omuz silkti.

Atını bağladı ve bana yardım etmek üzere yanıma geldi. Birdenbire atın irkildiğini ve yerinde kıpırdandığını gördüm. Bu işte bir terslik vardı. Acaba son günlerde Derringham'daki huzuru düşündüğüm için mi böyle olmuştu?

Armand atımı kendininkinin yanına bağlıyordu.

"Armand," dedim, "sen de benimle içeri girecek misin? "

"Elbette, küçük hanım."

"Burası çok. berbat küçük bir yer."

"Ağaçlar ve birbirine girmiş çalılar yüzünden karanlık görünüyor. İçi böyle değildir."

"Kimin evi bu? "

"Kont Fontaine Delibes'in evi."

"Burada bir evinin olması ne garip. Malikanesinin sınırları içinde değil."

"Av köşkü olarak kullanıldı uzun süre. Onun ülkenin her yerinde böyle yerleri vardır."

Sağa baktım, yerde toprağın bir kabarıklık oluşturduğu göze çarpıyordu. "Yakında burası kazılmış," dedim.

"Bilmiyorum, küçük hanım."

"Ama... bir baksana."

"Evet, öyle görünüyor. İçeri girelim."

"Ama ben bunu görmek istiyorum. Bak, şurada bir delik var. Şeye.. -bir ürperti duydum, buz gibi olmuşum- mezara benziyor."

"Belki biri bir köpek gömmek istemiştir."

"Köpeğe göre oldukça büyük," dedim.

Armand kolumdan tutmuş ve beni kapıya neredeyse sürüklemişti. Cebinden bir anahtar çıkardı ve geçmem için kibarca kapıyı itti. Karanlık bir holdeydim, içime korkunç bir sıkıntı çöktü.

Kapı kapandı. "Armand," dedim. "Kont kesinlikle böyle bir yere gelmez. Hem atı nerede? Eğer şimdi buradaysa..."

"Henüz gelmemiş olabilir."

Armand'a sertçe bakmak için döndüm. Birdenbire üzerine

bir değişiklik gelmişti. Daha önce hiç Armand'a öyle uzun boylu dikkat etmemiştim. O yalnızca bizimle şatodan gelen uşaktı. Şimdi çok garipte görünüşü düşmanca bir halı var bile denebilirdi. Saçma! Çabucak düşündüm. Hayal gücümün oyunları hep! Armand yıllardır kontun hizmetindeydi. Bir kez bu Margot'un yanında söylenmiş, o da sesini çıkarmamıştı. Demek doğrudu. Armand, kontun has adamıydı. Bu evin havası işte hayal gücümü böyle olur olmaz çalıştırıyordu. Sonra dışardaki çukur da bana mezar gibi görünmüştü. Burada biri o çukuru yakın zamanda kazmış olmalıydı. Bu işi anlamam gerekiyordu.

Armand kaçmaya çalışacağımdan korkar gibi kolumu sıktı. Doğrusu, bu bir uşak için garip kaçan bir davranıştı.

Armand beni öne itti. Evde bir ses duydum gibime geldi. Başımı kaldırıp baktım. Her yer bir toz bulutuyla kaplı gibiydi. Burası içinde kimsenin oturmadığı bir eve benziyordu. Bahçedeki o çukuru da kim kazmıştı?

Armand'ın ağır soluğunu hissetmekteydim, birdenbire içime müthiş bir korku çöktü Ben buraya ölmek üzere getirilmiştim. Bahçedeki mezar benim için kazılmıştı. Tuzağa düşürülmüştüm ve zaten ayağımla, güle oynaya da girmiştim bu tuzağa. Bir an içinde insanın aklından kaç düşünce geçebiliyordu. Kont beni buraya getirmek için adamlarından birini göndermişti. Niçin? Beni öldürmek için mi? Beni bahçedeki mezara gömmek için. ; beni orada bırakmak için. ; unutulmuş. Niçin ama? Kont beni seviyordu. Öyle söylemişti. Seviyor muydu acaba? İnsan nasıl bilebilirdi? Onun içinde bir şeytan vardı, bunu kaç kez duymuştum. Ursula'yı yolundan uzaklaştırmak istemiş ve onu öldürmüştü ; Ona bir oğlan çocuk vermiş olan Gabrielle'le evlenmek istiyordu ; Peki ya ben? Ne olacak, ben de günah keçisiydim işte. Ortadan kaybolursam Ursula'nın bardağına öldürücü dozda ilacı koyanın ben olduğum söylenecekti. Nou-Nou bu görüşü destekleyecekti. Kont da bir güzel kuşkulardan kurtulup, temize çıkacaktı. Oh, ne âlâ! Yok ama, hayır saçma, saçmaydı bunların hepsi! Ama beni buraya o göndermişti ve ben de şimdi bu korkunç yerdeydim, bütün

içgüdülerim de ölümle yüz yüze olduğumu söylüyordu.

Döndüm, kaçacak yer arıyordum. O sırada birden bir kapı açıldı. Bir an hiçbir şey göremedim. Onu görmek istemiyordum. Düş dünyamın gözlerimin önünde yıkılmasına dayanamazdım. Öleceksem de ,bunu bilmeyerek, bilmezden gelerek ölmek isterdim, pek çok kişinin beni uyarmaya çalıştığı şeye inanmayı kabul etmiyordum gene de.

Armand birdenbire arkamda belirdi. Gözlerimi kaldırdım. Kapının eşiğinde biri duruyordu.. garip biçimde tanıdık biri. Kısa boynunu, koyu renk perukasını ve şapkasını tanıyacak zaman bulmuştum, sonra da adam bana yaklaştı ve tuttu .Sonra neredeyse kör edici bir aydınlık, bir an sonra yerde yatıyordum. Bir yerimde büyük bir acı vardı... neremde olduğundan emin değildim.. çünkü her şey gözümün önünde kayıyordu, o çirkin ev, beni uzun zaman izleyen o uğursuz adam, kendi korkulu düşüncelerim, bilincim..

Gözlerimi açtığım zaman, Paris'teki yatak odamda yatıyordum. Kolumda bir acı vardı, bakınca sargılı olduğunu fark ettim. Kimildanmaya çalıştımsa da gene yastıklara yığılıp kaldım.

"Kıpırdamadan yat," dedi bir ses. "Daha iyi olur."

Kimin sesi olduğunu bilmiyordum ama yatıştırıcıydı.

Boğazımda bir yanma vardı, hemen dudaklarıma bir findan dokundurular tatlı ve sakinleştirici bir şey içim.

"Daha iyi," dedi gene ses. "Şimdi sessizce yat. Kıpırdarsan acı duyabilirsin."

"Bana ne oldu," diye sordum.

"Cevap, "Uyumaya çalış,"tı. Kendimi o kadar halsiz hissediyordum ki boyun eğdim.

Uyandığım zaman başucumda bir kadın gördüm.

"Şimdi daha iyice misin? " Ses, önceki sestti.

"Evet, teşekkür ederim. Buraya nasıl geldim? "

"Kont açıklayacak. Uyandığın zaman çağrılmasını söyledi."

"Öyleyse burada," dedim. Neşelenmiştim.

Kont yatağımın başındaydı. Sargısız elimi aldı ve öptü.

"Tanrı'ya şükür ki sana göz kulak olması için Perigot'u göndermiştim. İyi iş becerdi doğrusu."

"Nedir bütün bunlar? "

"Ölümün eşiğine kadar geldin, sevgilim. O cani seni öldürecekti.. ve biz de ne olduğunu hiçbir zaman bilemeyecektik. Seni ya başından ya da kalbinden vuracaktı, planı buydu, sonra da seni o hazırladığı yere gömecekti. Niçin gittin onunla? "

"Armand'la mı demek istiyorsunuz? Niçin gitmeyecektim ki, bana sizinle buluşacağımızı söyledi."

"Ulu Tanrım, şu herif bir elime geçse. Ama göstereceğim ben ona, söz veriyorum."

"Ama Armand yıllardır sizin hizmetinizdeydi..."

Etienne'in hizmetindeymiş anlaşılan. Oğlum olduğunu düşününce.. İnsanlar toprak, ünvan, para için neler yapmıyorlar.. Hiç oğlum olmasa bile bundan sonra Etienne benden zırnık alamaz."

"Yani Armand beni oraya, Etienne'in buyruğuyla mı öldürmeye götürdü demek istiyorsunuz? "

"Bundan başka şey olamaz. Armand ortadan kayboldu. Girişimini önlemek için evde birinin olduğunu anlayınca tabana kuvvet kaçtı tabii."

"Peki, bu Perigot neyin nesi oluyor? "

"İyi bir adam. Senin izindeydi hep."

"Kısa boyunlu, koyu renk perukalı adam mı? "

"Perukasını filan bilmem ama odur herhalde dediğin gibi boynu da kısadır."

"Demek siz onu bana göz kulak olması için gönderdiniz? "

"Tabii sana göz kulak olması için gönderdim. O dar yolda üzerine ateş edilmişti ya, hiç hoşuma gitmedi bu. Perigot da işini iyi becerdi. Armand'ı eve kadar izledi, mezarı kazdığını gördü ve neler olduğunu tahmin etti."

Perigot, Armand'la birlikte Grasseville'den ayrıldığını görünce hemen eve gidip seni beklemeye başladı. Armand'ın seni oraya getireceğinden emindi. Armand seni öldürmeye hazırды ve Perigot orada olmasaydı bu işi mutlaka yapacaktı.

Böylece kurşun kalbine değil, koluna girdi. Perigot, Armand'ı ateş etmeden zararsız hale getiremediği için çok üzgün ama evde beklediğinden ancak bunu yapabiliyordu. Normale dönersek Perigot, bu yaptıklarının karşılığında toprak ve para sahibi olacak."

"Armand!" diye mırıldandım. "Niçin Armand? "

"Armand, Etienne için çalışıyor olmalı. O hep Etienne'in uşağıydı. Onları efendi ve uşaktan yakındılar birbirlerine. Senin o dar yoldaki serüvenini düzenleyen Etienne'di, eminim. Bunu annesinin kışkırtmasıyla da yapmış olabilir, neyse anlayacağız. En azından bu olay beni artık uyandırdı. Her türlü önlemi almaya kararlıyım. Güvenmem gereken biri varsa onun da Perigot olduğunu biliyorum. Şimdi onu yanına göndereyim de, hayatını kurtardığı için bir teşekkür et."

Perigot odaya girdi. Uzun şapkası ve perukası yokken daha değişik görünüyordu, çok daha gençti bir kere, sonra boynu da o kadar kısa değildi.

Perigot eğildi, "Hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim," dedim.

"Küçük hanım," dedi, "sizi bütünüyle koruyamadığıma pişmanım. Korkarım beni fark etiniz, bu da kendimi gizlemekte yeterince usta olmadığımı gösteriyor."

"Siz hep orada bulunduğunuz için, fark etmemiş olamazdım tabii. Sonra hep bulunduğum yerlerde olmasaydınız nasıl beni bu kadar iyi koruyabilir, sonunda da hayatımı kurtarabilirdiniz? "

Kont, "İkimiz de sana teşekkür ederiz Perigot," dedi. "Bize ettiğin hizmet hiçbir zaman unutulmayacak."

Perigot, "Size hizmet etmek görevim ve zevkimdir Kont Hazretleri," dedi. "Bunun yıllarca süreceğine inanıyorum."

Kont çok duygulanmıştı, ben de gözlerimden yaşlar aktığını hissettim. Niçin ondan kuşkulandığıma şaşıyordum şimdi, ama elbette onun devamlı varlığının üzerimde yaptığı etkiydi bu.

Perigot gidince kont yatağımın kenarına oturdu ve konuştuk. Olanlar açıkça gerçeği gösteriyordu. Etienne hep

kontun nüfusuna geçeceğini, varis olacağını ve ünvana kavuşacağını ummuştı. Kont bir erkek çocuk sahibi olamazsa düşündükleri gerçekleşecekti elbette. "Ama," dedi kont, "sana karşı olan duygularımı biliyorlar ve bu yüzden de korkmaya başladılar. Etienne, seninle evlenmeyi tasarladığımı doğru tahmin etti, eğer bir de senden oğlum olursa -zaten biz de öyle düşünüyoruz değil mi? - umutları bütünüyle suya düşüyordu. Bu yüzden onun için devamlı bir korku kaynağıydın. Durum yeterince açık, değil mi? "

"Etienne nerede? "

Şatodaydı, malikanedeki görevleriyle uğraşıyordu. Armand şimdi ona gitmiş, planlarının boşa çıktığını söylüyordu. Ama doğrusu, şimdi Etienne'in şatoda olduğundan kuşkuluyum, çünkü karıştırdığı işlerin neler olduğunu öğrendiğimi bilmesi gerek. Bir daha dünyada yüzüme bakamaz. Bu Etienne'in sonudur. Ve şimdi yapılacak bir tek şey var. Gecikmeden evleneceğiz."

Hemen karşı çıktım. Joel'le yaptığımı konuşmaları düşündüm. Her ne kadar ona söz vermediysem de bütünüyle hayır dememiştim. Şimdi nasıl başka bir adama gidip onunla evlenirdim? Öte yandan, evlenme düşüncesi ortaya çıkınca gene o içimdeki korku ve kuşkular baş kaldırmıştı. Kont, Etienne'in beni öldürme girişimi karşısında dehşet duymuştu ama Ursula'nın ölümü ne olacaktı? Ursula, kontun istekleriyle arasında bir engel oluşturduğu için ölmemiş miydi? Tıpkı benim Etienne'in yolunda bir engel olduğum gibi

"Niçin hayır? " dedi kont öfkeyle.

"Henüz hazır değilim," dedim.

"Nedir bu saçmalıklar? "

"Saçmalık bunun neresinde, sağduyu bu. Emin olmam gerek."

"Emin olmak mı? Yani sen emin değil misin daha? "

"Sanırım eminim ama göz önünde bulundurulması gereken pek çok şey var. Evlenmek ciddiye alınması gereken bir iştir."

"Minelle'ciğim evlenmede göz önünde bulundurulması

gereken bir tek şey vardır. Bu da iki insanın birbirlerini sevmeleridir. Seni seviyorum. Bundan kuşkun var mı? "

"Sevgiden aynı şeyi anlamadığımız mümkündür. Benimle birlikte olmak, benimle sevişmek istediğinizi biliyorum... ama bunun aşk olduğundan emniin değilim."

"Nedir aşk? "

"Bir hayatı paylaşmak, birbirine sürekli saygı duymak, anlayış göstermek. Önemli olan budur, anlık heyecan değil. İstek, doğası gereği geçicidir. Evlenmeden önce evleneceğim erkeğin doğacak çocuklarıma uygun bir baba olacağından, benim ahlak kurallarımı paylaşacağından, çocuklarımla babası olarak ona güvenebileceğimden emin olmalıyım."

Kont, "Ölçülerin de pek yüksekmiş," dedi. "Sanırım öğretmen hanım, taliplerini bir de sınava çekmekten kendini alamayacak? "

"Olabilir. Zaten belki de öğretmen hanım, gözü dışarda bir serüven tutkununa uygun eş değildir."

"Benim görüşüme göre tam ona göre bir eştir. Hadi artık, bu saçmalığa bir son verelim. Bir papaz çağıralım da bir iki gün içinde bizi evlendirsın."

"Zamana gerek var," diye direttim."

"Beni düş kırıklığına uğratiyorsun, Minelle. Ben senin de serüvenci olduğunu sanmıştım."

"Görüyorsunuz ki haklıyım. Sizi düş kırıklığına da uğratiyorum."

"Senin tarafından düş kırıklığına uğratılmayı, başka bir cadının bana zevk vermesine yeğlerim."

"Gülünç bu da."

"İnsan efendisiyle böyle mi konuşur? "

"Anlıyorum ki benim gururlu ruhum hiçbir zaman ezilmeyecek. Mutsuz bir evliliğe balıklama atlamadan önce bunları incelediğim için ne kadar akıllıyım."

"Ama bu evlilik çok da heyecanlı olacak."

"Neme gerek, başım derde gireceğine heyecandan vazgeçerim, olur biter."

"Beni büyülüyorsun... hep böyle yaptın zaten."

"Nedenini anlayamıyorum, sizinle hiç aynı fikirde olduğum yok ki..."

"Çokları benimle aynı fikirde oldular.. ya da öyle göründüler. Tekdüzelik yaratıyor bu hoşlanmıyorum."

"Aynı fikirde olmanın da bir süre sonra tekdüzelik yaratacağını, daha az hoşunuza gideceğini ben şimdiden söylüyorum."

"Dene beni. Lütfen Minelle, bir dene beni, ne çıkar canım? Dinle, aşkı. Belki şimdi bile çok geç. Ayaklanmaya hazırlanıyorlar. Yakında bize karşı gelecekler. Elimizdeyken hayattan zevk alalım."

"Size kimler karşı çıkarsa çıksın, bana zaman gerek," diye diretim.

Kont uzun süre yatağımın kenarında oturdu. Çok konuşmadık ama o sessizce yalvarıyordu, biliyordum. Titriyordum. "Evet, evlenelim. Bizim de biraz mutluluğumuz olsun," demeyi çok istiyordum ama Joel'le yaptığımız yürüyüşleri, konuşmaları, belki de daha çok annemin anısını unutamıyordum.

Birdenbire, "Grasseville'e nerede olduğumu bildiren bir haber gönderildi mi?" dedim.

Kont onlara bildirildiğini söyledi.

"Teşekkür ederim, merak ederler tabii."

Gözlerimi kapattım, uykum vardı. Düşünmek de istiyordum ama tabii düşüncelerim hep o soruya takılıyordu.

On dört temmuz günüydü, Fransa'da hiç kimsenin unutamayacağı bir tarih. Kolum hâlâ sarılıydı, ama artık iyileşmişim ve yaranın kapanması yalnızca zaman meselesiydi.

Bir gün önce şehirde olağanüstü bir telaş vardı. Hava sıcak ve sıkıntılıydı, büyük gürültünün kopacağı, canavarın sıçramaya hazır olduğu gibi bir izlenim duyuyordum.

Benim de sinirlerim gergin durumdaydı. Kısa süre içinde iki kez öldürülmek istenmişim. İnsan böyle olaylardan sarsılmadan çıkamaz.

Dışarı çıkmak ve yalnız dolaşmak istedim. Ve böyle gergin bir ruh haliyle, sırtıma hafif bir şey alarak dışarı çıktım. Dar sokaklardan geçerken üzerime düşmanca bakışların dikildiğinin farkındaydım. Kralın muhafızları tedirgin bir havayla yürüyorlardı. İlerden bir şarkı sesi geliyordu.

Biri kolumu yakaladı. "Minelle, deli misin sen? "

Konttu bu. Üzerinde sade, kahverengi bir giysi vardı, Perigot'nunki gibi geniş kenarlı bir de şapka giymişti. Şimdilerde herkes, önlem olarak göze batacak kadar iyi giyinmemeye çalışıyor ve sokaklarda sade giysilerle dolaşıyordu.

"Hiç dışarı çıkmamalıydın. Seni arıyordum. Saat Rıhtımı yönünde gittiğini anladım. Hemen dönmeliyiz."

Bir grup genç adam -öğrenci olabilirlerdi- hızla önümüzden geçerlerken kont beni duvara doğru çekti. Yürüyenlerin sözleri beni titretti:

"Soylular kahrolsun! İpe çekilsin? "

Hızlı hızlı yürüyerek geçtik. Kendim için değil de kont için titriyordum. Giysileri ne kadar sade olursa olsun, kökenini saklayamayacağını ve kim olduğunun kısa zamanda anlaşılacağını biliyordum.

"Hemen döneceğiz," dedi kont.

Daha Faubourg Saint Honore'ye varmamıştık ki cayırı koptu, sanki bütün Paris çıldırmıştı. Sokaklarda bağırma, çığlıklar duyuluyordu. İnsanlar oraya buraya koşuyor ve yürüyenlere katılarak onlarla birlikte şarkılar söylüyorlardı. "Bastille zindanına!"

"Cezaevine gidiyorlar," dedi kont. "Tanrım başladı." Sağ salım Faubourg Saint-Honore'ye vardık.

Kont, "Gecikmeden Paris'ten ayrılmalısın," dedi. "Burada kalman olmayacak. Elinden geldiğince çabuk giysilerini değiştir ve ahırlara in."

Konta boyun eğdim. Beni orada sabırsızlıkla bekliyordu. Evden ayrılabilenler olanlara buyruklar vermişti ama yavaş yavaş. Çünkü evden çıktıkları anlaşılmalıydı.

Biz kontla birlikte ata binerek şatoya yöneldik.

Vardığımızda vakit geceydi.

Holde dururken kont bana döndü ve üzüntüyle, "Çok geçe bıraktın işi, anlıyorsun değil mi?" dedi. "Patlama başladı. Hemen İngiltere'ye gitmelisin. Tanrı aşkına Fransızca konuşma, çünkü çok iyi biliyorsun, eğitimsiz biri Fransız olduğunu sanabilir. O zaman da kendini sana halk düşmanı olarak davranacakları bir duruma düşürmüş olursun."

"Size ne olacak? Siz de İngiltere'ye kaçacak mısınız?"

Kont başını saladı. "Bu daha başlangıç. Kimbilir, belki de hâlâ sallanan rejimi kurtaracak zaman vardır. Batan gemiyi terketmek bana göre iş değil Minelle. Benim burada yapacağım şeyler var. Paris'e döneceğim. Kralı ve bakanlarını görmeye gideceğim. Belki de her şey yitirilmedi daha. Ama sen hemen gitmelisin. Benim ilk plana aldığım şey bu."

"Yani... sizi terketmek mi demek istiyorsunuz?"

Bir an için kontun yüzünde öyle bir sevecenlik belirdi ki, neredeyse bunca zamandır bildiğim adamı tanıyamayacaktım. Beni kendine doğru çekti ve saçlarımı öptü. "Aptal Minelle," dedi. "İşini zamanında yapmayan Minelle. Şimdi vedalaşmalıyız. Sen gitmelisin, ben de burada kalmalıyım."

"Kalacağım," dedim.

Kont başını salladı. "Bunu yasaklıyorum."

"Demek beni kovuyorsunuz?"

Kont bir an durakladı, aramızda bir duygu alışverişi olduğunu anladım. Kalırsam birbirimizin kollarına atla-
cağımıza inanıyordu, çünkü ölümün yakınındaki umutsuz durumlarda kalan insanlar böyle olurlardı. Hayatın kendilerine verdiği sarılmak zorundaydılar. Ama kalırsam da tehlikede olacaktım tabii.

Kont sertçe konuştu: "Gitmen için derhal hazırlığa başlıyorum. Perigot kendisine güvenebileceğimizi ortaya koydu. O seni Calais'ye götürecek ve bu gece yola çıkacaksın. Gecikmeze gelmez."

İşte bu işin sonu böyle oldu. Ben kendi kendime karar verememiştim, kararı benim yerime ayaklanma vermişti.

Karanlık çökmüştü. Gitmeye hazırlanıyordum. Ahırda atım hazırıldı. Kont ayrılışımın çok sessiz olmasını istemişti.

"Sen buradayken ben huzurlu olamayacağım," demişti. "Perigot'nun önderliğinde kaçtığın için talihlisin. Unutma, gerekli olmadıkça Fransızca konuşmayacaksın. Hangi ulustan olduğunu vurgula. Bu seni koruyacak. Halkın yabancılarla bir alıp veremediği yok. Bu Fransızla Fransız arasındaki bir savaş."

Kontla tartıştım, kanıtlar ileri sürdüm. Kalmak istiyordum. İki kez ölüme yaklaşmıştım. Gene bu tehlikeyi göze almaya hazırdım. Onu terketmektense...

Konta cesaretim ve yakınlığım dokunmuştu.

"Acı," dedi, "tehlike yokken duraksıyordun. Emin olmak istiyordun, değil mi? Bana güvenmedin. Bu güveni sağlayacak bir şey de olmadı... ve şimdi benimle kalmak için hayatını tehlikeye atmaya hazırsın. Ah, huysuz Minelle!"

Ona yalvarmaktan başka şey gelmiyordu elimden: "Bırakın kalayım. Bana bir fırsat tanıyın. Ya da benimle gelin. Niçin İngiltere'ye gelmiyorsunuz sanki, ne var bunda? "

Kont başını salladı. "Ben buraya çok bağlıyım. Arkadaşlarımı bırakamam. Fransa benim ülkemdir. Şimdi ikiye bölünmek üzere. Kalmalı ve doğru olduğuna inandığım şey uğruna savaşmalıyım. Dinle, Minelle. Bu işler bitince sana geleceğim."

Ben de üzüntüyle başımı salladım.

"Buna inanmıyor musun? Seni unutacağımı mı sanıyorsun? Bak, söylüyorum: ilerde ne olursa olsun, eskiden ne olmuşsa olmuş, seni seviyorum. Benim için tek kadın sensin ve bunu henüz bilmiyorsan da... ben de senin için bir taneyim, benden başkası seni anlamaz. Hayatlarımız birbirinden ne kadar farklı! Değişik inançlarla, kurallarla yaşadık. Sen iyi bir Hristiyan kadını olarak yetiştirildin. Ben... çürümüş, bozulmuş bir toplumda yaşadım. Yaptıklarımı yapma hakkına sahip olup olmadığımı düşünmek hiç aklıma gelmedi. Ancak bir çocuk öldürünce biraz kendimi toparladım, ama çevrem bana göre çok güçlüydü. Gene eskiye

döndüm. Sen geldiğin zaman değiştim. Değişik bir hayat istedim. Her şeyi yeni bir ışık altında görmemi sen sağladın. Hayatı senin gözlerinle görmenin nasıl olduğunu bana gösterdin. Ben daha çok ders istiyorum küçük öğretmen, bu dersleri de ancak sen bana verebilirsin."

"Öyleyse kalacağım ve sizinle evleneceğim."

"Seninle evlenirsem Kontes Fontaine Delibes olacaktır. Yeni Fransa'da böyle bir ad iyi değildir. Bize ne yapacaklarını Tanrı bilir, ama öc alınacaktır... acımasızca. Bundan eminim. Şimdi yapacağın en son şeydir bizden biri olmak. Senin için bir tek yol var. Gitmelisin. Başka bir şey yapmak için çok geç. Elveda sevgilim. Hayır, hoşça kal. Gene görüşeceğiz."

Ona sarıldım. Artık emindim. Ona aittim ben. Hiçbir zaman onu terk etmek istemiyordum. Onun karısını öldürüp öldürmediğini bilmiyordum, şu anda tek bildiğim suçlu bile olsa ona beslediğim duyguların değişmeyeceğiydi.

"Perigot ahırda bekliyor. Gecikmemeliyiz."

Kont kolunu omuzuma koydu ve birlikte ,sıcak geceye çıktık.

Ahırlara doğru giderken kötü şeyler olduğunu biliyordum. İzleyen gözlerin, bir kıpırtının, ağır bir soluğun hep farkındaydım. O da bunun farkındaydı. Beni hızla ahırlara götürürken kolunu biraz daha güçlü sıktı. Derken bir bağırma duyuldu:

"Burada! Yakalayın!"

Kont beni iterek kendinden uzaklaştırmıştı ki bir fener ortalığı aydınlattı. Sonra çapulcuları gördüm.. yirmi.. otuz kadarı çevremize birikmişti, gözleri hayvansı bir heyecanla parlıyordu. Kendilerini yüzyıllardır ezen sınıfın herhangi bir üyesinden öc almak ateşiyle yanıyorlardı.

"Ahırlara gir," diye fısıldadı kont.

Kıpırdamadım. Onu yalnız bırakamazdım.

Sonra beni perişan eden bir yüz gördüm. Başlarında tanıdığım biri vardı. Leon.

Onu fenerin ışığında tanıyabildim, yüzü çok bozuktu. Leon'un bu hale gelebileceğini hiç düşünmezdim. Gözleri

nefretle parlıyordu, ağzı çarpılmıştı. Benim tanıdığım kibar, sevimli adamdan ne kadar değişikti!

"Asın onu!" diye bağırdı biri.

"Onu asmak mı? Çok güzel."

Sonra kontun üzerine yürüdüler. Kontun yere düştüğünü gördüm... ve Leon oradaydı.

Leon'un ne söylediğini duyamıyordum ama onlara buyruklar veriyordu.

Kontu yakaladılar. Mücadele etmeye çalıştığını gördüm ama öbürleri o kadar çoktular ki bir şey yapamadı. Korku ve dehşetten kendimden geçmiştim. Titriyordum.

Tanrım, diye düşündüm. Kont haklı. Artık çok geç.

2

Perigot yanımdaydı. "Küçük hanım, gitmeliyiz... çabuk."

"Hayır," dedim, "gitmeyeceğim."

"Elimizden bir şey gelmez."

"Kont ne yapacaklar? "

"Onun gibilerini ülkenin her yanında öldürüyorlar, küçük hanım. Tek isteği sizin İngiltere'ye bir an önce varmanızdı. Burası size göre bir yer değil."

Başımı salladım.

"Ona ne olduğunu öğreninceye kadar gitmeyeceğim."

Perigot üzüntüyle konuştu: "Küçük hanım, yapabileceğimiz bir şey yok. Onun isteğine uymalıyız."

"Öğreninceye kadar kalacağım," dedim kararlı bir anlatımla.

Şatoya girdim, odama çıktım. Bitkin bir halde oturdum, aklım konttaydı. Ona ne yapacaklardı? Yüzyıllar boyu sürmüş haksızlık dedikleri şey için nasıl bir ceza biçeceklerdi? Kontun suçu sömürücülerin sınıfından olmasıydı. Şimdi sıra öbürlerindeydi.

Kont beni kurtarmak için çok uğraşmıştı. Hep beni düşünmüştü. Eğer benimle şatoya dönmeseydi şimdi Paris'te olacaktı. Orada güvenlik içinde olduğundan değil, saraydaki arkadaşlarıyla birlikte olmak için Paris'e gidecekti, kesinlikle

onlar da bir şeyler yapacaklardı.

Şimdi ne yapabilirdim? Yapılacak ne vardı? Beklemekten başka hiçbir şey.

Onu nereye götürmüşlerdi? Şimdi neredeydi?

Düşünmeye cesaret edemiyordum.

Leon haindi. Leon'u ne çok severdim. Konta karşı çıkanların başına geleceğini kim tahmin edebilirdi? Leon'un hemen hemen bütün hayatı şatoda geçmişti, orada yemiş içmiş, giyinmiş ve eğitilmişti. Demek ki bu süre boyunca öyle bir kin beslemişti ki ilk fırsatta koruyucusuna karşı çıkmıştı. Ama ikiz kardeşi öldürülmüştü... Kont tarafından, bu hiç bağışlanmayan bir şeydi.

Ama kont onları desteklemeye çalışmıştı. ,Leon'u evine almıştı. Leon da ailesine bakmıştı. Ursula da onlara yardım etmişti. Gene de bağışlamamışlardı işte. Bütün bu yıllar boyunca öc almayı beklemiş olmalıydılar, Leon bizi aldatmak için gerçek duygularını hep saklamış ve açığa vurmayı ertelemişti.

Balo gecesı gördüğüm Leon'du demek. Bu beni uyarmalıydı. Ama o zaman inanamamış, kendi kendime yanıldığımı düşünmüştüm.

Şimdi bu olayları düşünmenin yararı neydi ki? Önemli olan bir tek şey vardı: Sevdığım adamın ne olacağı.

Pencerenin önüne oturdum ve dışarıyı gözlemeye başladım. İlerde bir fener ışığı görüyordum. Dikkatle baktım. Kont orada mıydı? Onu öldüreceklerdi. Adamların gözlerinde gördüğüm cinayetti.. zengin doğanlara ve kendilerinde olmayanlara, mal mülk sahibi olanlara nefretti.

O an içimde bir şeyin öldüğüne inandım. Bir daha böyle şey yaşayamazdım. Hayat bana bir fırsat vermişti, sevmek, heyecan içinde, tehlike içinde yaşamak, belki ve ben bunu bir kenara itmiştim. Katı yetiştirilme tarzım hayatın bana verdiğini almamı engellemişti. Emin olmak istemişim... ve böylece de fırsatı kaçırmıştım.

Bu olacaktı. Kaçınılmazdı. Ama hiç değilse birlikte bir süre yaşayabilirdik.

Odama biri girdi. Geri döndüm ve Nou-Nou'yu gördüm.

"İşte onu da aldılar," dedi. "Kontu aldılar..."

Başımı salladım.

"Tanrı ona yardım etsin. Kibar davranacak halde değiller."

"Onlar çılgın. Canavar gibiler. Üstelik bunlar kontun kendi adamları... bu evde yaşamış, onun iyiliğinden yararlanmış kişiler.."

"Bu tehlikeli bir konuşma olabilir," dedi Nou-Nou.

"Ama gerçek!" diye bağırdım. "Nou-Nou, konta ne olacak? "

"Asacaklar büyük bir olasılıkla," dedi.

"Hayır!"

"Yapacakları bu. Onları asmak. Benim duyduğum böyle. Bastille'i almışlar. Bu başlangıç. Terörün başlangıcı. Kont ve onun gibilerin hiç şansı yok. Ursula'mın gittiğine memnunum. Bu onun için korkunç olacaktı. Kadınları ayırmıyorlar, biliyorsun."

Nou-Nou'ya bakmaya dayanamıyordum. Çok sakın, dahası neredeyse neşeliydi.

"Evet," diye konuşmasını sürdürdü, "Ursula'nın gitmesi doğrudu, yerindeydi. Böyle şeyleri yaşamak ona göre değildi."

Nou-Nou'ya ne bakmak, ne de onu dinlemek istiyordum. Yasımla baş başa kalmak dileğindeydim.

Ama Nou-Nou geldisve yanıma oturdu, soğuk elini elimin üzerine koydu.

"Artık hiçbir zaman kontla olamayacaksın, değil mi? " dedi. "Hiçbir zaman onun yanına yatmayacak ve Ursula'nın çok korktuğu şeyden zevk almayacaksın. Ursula'nın annesi de böyleydi. Bazı kadınlar böyledir. Böyleleri hiçbir zaman evlenmemeli. Onlara iyi gelmez. Ama bilgisiz yetişmişlerdir... sanki böyle olmaları doğruymuş gibi... sonra birdenbire gerçeği öğrenirler ve dayanılmaz bulurlar. Tıpkı benim küçük Ursulam gibi. Ne mutlu bir kızdı...bebekleriyle oynardı. Bebeklerini severdi. Ona Küçük Anne derlerdi. Ve sonra... kontla evlendirdiler. Kim olsa konttan daha iyi olurdu. Ursula

annesi gibiydi.. her bakımdan... evet, her bakımdan."

Keşke gitse şu Nou-Nou, diyordum. Konttan başka şey düşünemiyordum. Ona ne yapıyorlardı? Biliyordum, bedensel acıdan çok gururunun kırılması acı verecekti ona. İlk gördüğüm zamanki gibi düşünüyordum, hani At Sırtındaki Şeytan dediğim günkü gibi. Çok gururlu, unutulmaz, olağanüstü...

Nou-Nou, "Sana şimdi gerçeği söyleyebilirim," diyordu. "Bu insanın üzerinden bir yükün kalkması gibidir. Hep gerçeği söylemek gereğini duydum. Kaç kere söylememe ramak kaldı. Konttan kuşkulandın, değil mi? Herkes ondan kuşkulandı, sen de. Evet, bazıları için içinde senin de parmağın olduğunu sandılar. Kontun bunu yapmak için bir gerekçesi vardı. Ursula'ya bağlıydı... ve o da konta bir oğlan çocuk veremiyordu. Öbür tarafta da sağlıklı bir kadın vardı.. sen, küçük hanım. Kontun senin için neler duyduğunu tahmin etmek kolay. Hepsi bekliyorlardı, değil mi? Gabrielle LeGrand'ı düşününce güldüm. Onun için ne darbe, değil mi? Kontun kendisine kalmayacağını da biliyordu tabii.. özgür olsa bile. Ama gene de öyleleri umutlarını sürdürürler. Kendi kendilerine birtakım görüşler edinirler. Gabrielle'in konta uzun süren bir alışkanlığı olduğunu anlamak kolaydı."

"Lütfen, Nou-Nou," dedim, "çok yorgunum."

"Evet, sen yorgunsun ve onu da götürdüler, değil mi? Ona hiç acımayacaklar. O zaten öyle acınacak bir adam da değildi. Şimdi bir fenere asılacak değil mi? Belki de kendi fenerlerinden birine asılır."

"Sus artık, Nou-Nou."

"Ondan hep nefret ettim," dedi Nou-Nou sertçe. "Ondan, Ursula'ma yaptıklarından ötürü nefret ettim. Ursula o gelecek diye korkardı."

"Kiminle evlense aynı şey olacağını kendin de kabul ettin."

"Başka biri belki daha iyi olurdu."

"Nou-Nou, lütfen beni yalnız bırakır mısın? "

"Sana anlatacaklarım var, bitireyim de öyle. Beni

dinlemelisin. En iyisi gerçeği bilmektir. Şimdi pek bir yararı yok. Belki de sana bunun için anlatıyorum. Ursula'nın annesini iyi tanırdım. Bana karşı çok iyiydi. Dertli dönemimde beni yanına aldı.. kocamı ve küçüğümü kaybettiğim sıralar. Ursula'yı kollarıma verdi ve dedi ki: 'İşte bebeğin, Nou-Nou.' Böylece uğrunda yaşanacak bir şey çıktı ortaya. O benim bebeğimdi. Benim küçük aşkım. Ve ben de artık kendi tatlı küçüğümü düşünmeyi bıraktım. Ursula'nın annesi hasta bir kadındı. O da Ursula gibiydi... huzursuz... ,yorgun.. sonra yemeden ve içmeden de kesildi, acıları başladı. Acıları arttı. Çok çekiyordu. Acıdan çıldırmıştı, sonra da hayatına kendi eliyle son verdi. Çünkü artık acıya dayanacak hali kalmamıştı. Ursula da böyle oluyordu. O da annesi gibiydi. Ben bilirim, değil mi? Benden iyi kim bilebilir? Ursula'nın da acıları vardı... yalnız daha hafif annesinin de önceleri hafifti ağrıları- ve Ursula'ya doktorlar getirttim. Doktorlar, annesinin hastalığına yakalandığını söylediler. sonra ne olacağını biliyordum.."

Nou-Nou şimdi dikkatimi çekmişti. Hayret dolu bir dehşetle ona bakmaktaydım.

"Evet," dedi Nou-Nou, "yaşasaydı acı çekecekti. Ve hiçbir zaman da Ursula hayatına son veremezdi. Buna karşı olmuştu her zaman. Çoğu kez bundan söz ederdi. 'Bir amacı gerçekleştirmek için buradayız, Nou-Nou,' derdi. 'Yarı yolda bırakmanın yararı yoktur. Böyle yaparsan dönüp yeniden başlamak zorunda kalırsın.' Onun acı çektiğini düşünmeye dayanamadım... küçük Ursula'ma olmazdı böyle şey..."

"Sen, Nou-Nou! Sen öldürdün onu!"

"Acıdan kurtarmak için," dedi Nou-Nou gayet sakin bir tavırla. "Evet! Benim katil olduğumu düşünüyorsun. Beni de alıp bir fenere asacaklarını ya da giyotine göndereceklerini sanıyorsun."

"Bunu sevdiğin için yaptığını biliyorum," dedim.

"Evet, bunu Ursula'yı sevdiğim için yaptım. Şimdi hayatım boş, o gitti. Ama şunu biliyorum ki, Ursula bulunduğu yerde acı çekmiyor. İşte böyle avunuyorum."

"Ama sen.."

Nou-Nou'nun gözlerine kurnaz bir pırıltı geldi. "Onu aslında kont öldürdü. Evet, ben yaptım. o öldürdü.. belki binlerce kez... düşüncelerinde öldürdü onu. Kont onu yolundan uzaklaştırmak istedi, ama eliyle öldürmedi. Hep benimle birlikte olmasını isteyen ben öldürdüm onu."

Nou-Nou yüzünü elleriyle kapattı ve ağlamaya başladı.

"Küçüğüm. Nasıl da huzur içinde yatıyordu. Öyle kayıp gidiverecekti, biliyordum. Acı yok... bir daha hiç olmayacak acı. Bütün korkuları da bitti artık. O şimdi mutlu, bebeğim. O da öteki bebekle birlikte... benim iki sevgilim de birlikteler."

"Ah, Nou-Nou," dedim ve kolumu omuzuna koymaya çalıştım.

Nou-Nou beni itti. "Artık sen hiçbir zaman konta sahip olamayacaksın," dedi nefretle. "Hepsi bitti."

Sonra kalktı ve kapıya yöneldi. Orada durdu ve bana baktı.

"Evine gitmelisin," dedi . Gene odaya doğru bir adım attı ve yabancı gözlerini bana dikti. "Sen de tehlikedesin. Seni bu gece bıraktılar ama onlardan olduğunu unutma." Dudakları donuk bir gülümsemeyle büzüldü. "Kuzin... aynı aile. Şimdi böyle bir aileden olmanın ne demek olduğunu anlayacaksın. Bu gece büyük balığın peşindeydiler. Ama bütün balıklar tatlıdır, yeter ki soylu kanı olsun. Kanın aktığını görmek istiyorlar... erkek çocuklar, kız çocuklar, yeğenler, kuzinler..."

"Nou-Nou," diye başladım ama o arkasını döndü ve giderken de, "Gelecekler diye söylendi. "Söylüyorum. Senin için gelecekler."

Sonra çıktı ve beni bıraktı.

Nou-Nou'nun sözleri beni sersemletmişti. Kontu yanlış yargılamıştım ve artık bağışlanmayı dilemem için de hiç fırsat yoktu.

Konta ne oluyordu? Boşu boşuna hayal gücümü gemlemeye çalışıyordum. Kan dökmek için çıldıran, öc almaya kararlı o çarpılmış yüzler ne kadar zorlansam gözümün önünden gitmiyorlardı.

Onu götürmüşlerdi. Nou-Nou'nun sözleri kulaklarımda

yankılanıyordu. "Senin için de gelecekler."

Sabahı bekleyerek pencerede oturdum. O zaman ne yapacağımı da bilmiyordum. Kontu nereye götürmüşlerdi? Ona ne olmuştu? Belki de zaten...

Buna inanmaya raz değildim. Kendimi Tanrı'yla pazarlıklar yaparken buldum. "Ne olur bana onu bir kere göster.. yalnız bir kerecik . Hakkında yanıldığımı, onu yanlış yargıladığımı bildiğimi söylememe izin ver. Kendisini ne kadar sevdiğimi söyleme.ne izin ver.. onu her zaman sevdim, ama o zamanlar deneysizdim, sevdiğimi anlayamayacak kadar kör, kısıtlı bir insandım. Bir kerecik... onu bana bir kerecik olsun göster."

Kont benim burada olmamam gerektiğini söylerdi mutlaka. Henüz bir fırsat varken Perigot ile gitmeliydim. Ama nasıl gidebilirdim? Ondan başka hiçbir şey düşünemiyordum ki. Kendi güvenliğim önemli görünmüyordu. Eğer onu öldüreceklerse beni de öldürebilirlerdi.

Uzaktan bir ses duydum ve hemen pencereye koşup dışarı baktım. Ağaçların arasında ışıklar vardı.. gördüğüm kadarıyla fenerler şatoya yaklaşıyordu.

"Artık seslerini iyice duyabiliyordum. Bana mı öyle geliyordu, yoksa sözcüğü doğru mu duyuyordum: "Kuzin," demekteydiler.

Bir şarkı söylüyorlardı.

Kapımın önünde ayak sesleri. Koşan ayak sesleri. Sesler fısıldaşıyorlardı. Hizmetçilerdi bunlar. "Şimdi de kuzini almaya geliyorlar.."

Pencereye döndüm. Uzaktan gelen sesleri gene duydum:

"Kahrolsun kuzin! İpe çekelim!" '

Boğazım kurumuştı. Anlaşılan götürüleceğim an gelmişti. Ben de kont gibi onlar tarafından götürülecektim. Bu da benim ödemek zorunda olduğum bedeldi. Bu işe sürüklenmeyi kendim istemiştim. Margot'nun hatırı için onun kuzini gibi görünmeye razı olmuşum, sonra da aldatmacanın sürmesine izin vermiştim. Şimdi işte bu iyi niyetim hayatıma mal olmuştu.

Ölmek istemiyordum. Yaşamayı, sevdiğimle birlikte

olmayı, onun yanında ihtiyarlamayı çok istiyordum. Onun hakkında öğreneceğim pek çok şey vardı... hayat hakkında da. Yaşamak için çok neden vardı... o da benimle olduktan sonra elbette yaşamak isterdim.

Aşağıdan gelen gürültü artık ayyuka çıkmıştı. Gözlerimi kapattım, sanki aç gözlülükle, hasetle, nefretle ve kötülükle çirkinleşmiş bu yüzler bana yaklaşıyorlardı.

Fenerlerin ışığı odamı aydınlatmıştı. Aynada gözüme deli deli bakan bir kadın ilişti, kendimi tanıyamayacaktım neredeyse.

Şimdi demek ki her an..

Kapım hızla vuruldu. Hemen kapıya koştum ve arkasına yaslandım.

"Aç... çabuk." Perigot sesleniyordu.

Anahtarı çevirdim. Kolumdan yakaladı ve koridora sürükledi. Beni de çekerek koşuyordu. Bir döner merdivene tırmandık, tırmandık...

Sonunda gözetleme kulesine vardık.

Perigot kulede bir levhaya dokundu, tahta kaydı ve bir oyuk belirdi.

"Gir içeri," dedi Perigot. "Burada bekleyebilirsin. Şatoyu arayacaklar, ama pek azı burayı bilir. Onlar gidince gene geleceğim."

Levha üzerime kapandı. Yoğun bir karanlıktaydım.

Gözetleme kulesine geldiklerini işittim. Gülmelerini ve beni bulurlarsa neler yapacakları konusundaki tehditlerini duyuyordum.

Tekrar tekrar 'Kuzin' sözcüğünü duydum ve düşüncelerim annemin hayatta olduğu huzurlu günlere aktı. Benim Fransız devriminin kurbanı olacağıma da kimse inanmazdı. Kuzin... işte böyle başlamıştı. Margot'la Fransa'ya onun kuzini olarak gelmeyi kabul edişimle başlamıştı her şey. Öyle yapmasaydım...

Hayır, dedim kendi kendime, tehlikenin ve yaklaşan korkunç ölümün gölgesi altında bile gene aynı şeyi yapardım.

Hiç pişman değildim... Kont hakkındaki kuşkuarımdan başka. 'At Sırtındaki Şeytan.' Şimdi bu sıfatı sevecenlikle kullanıyordum. Şeytancığım. Onunla birlikte olmaktan başka şey istemiyordum hayattan ve bu konuda da her şeyimi tehlikeye atabilirdim... hayatımı bile... O beni seviyordu ben de onu seviyordum ve bunun için hayatımı verebilirdim.

Her an duvarın açılmasını bekliyordum. Kayan gizli levhayı bulacaklardı. Belki de duvarı yıkarlardı. Dehşetle beklemekteydim.

Sonra gürültünün azaldığını fark ettim. Öyleyse kurtulmuş muydum?

Sanki bana o karanlıkta saatlerce beklemişim gibi geldi ve sonra... Perigot göründü.

Keçeler ve mumlar getirmişti.

"Burada bir süre kalman gerekecek," dedi. "Gelenler seni öldürebilirlerdi. Şatoyu yağma ettiler, bazı değerli şeyleri aldılar. Tanrı'ya şükür, şatoyu ateşe vermediler. Kontu götürdükleri zaman senin kaçtığını söyledim, onları inandırdım. Bazıları da ahırlardan atları alıp gitmişler. Kendilerini korumak için başkalarını da almışlar. Ben gelene kadar burada kalmalısın. Olanak bulur bulmaz seni Grasseville'e götüreceğim."

"Perigot," dedim, "ikinci kez hayatımı kurtarıyorsun."

"Sana bir şey olursa kont beni hiç bağışlamaz."

"Ondan sağmış gibi söz ediyorsun."

"Küçük hanım," dedi Perigot ciddi bir tavırla, "kont her zaman başını dertten kurtarabilen biridir. Gene başaracaktır."

"Ah, Perigot bu nasıl olabilir? "

"Yalnız Tanrı... ve kont.. bilir bunu küçük hanım. Ama bu olmalıdır. Olacaktır da."

Perigot'nun sözleri karanlık sığınağımı mumlardan daha çok aydınlattı.

Geceyi mum ışığıyla aydınlanan hücremde geçirdim. Keçelerin üzerine uzandım ve kontu düşündüm. Perigot haklıydı. O bir yolunu bulurdu nasıl olsa.

Perigot ertesi sabah erkenden geldi. Yiyecek getirmişti ama

yiyeemedim.

Ahırda iki at hazırlayacağını söyledi. Tanrı'ya şükür, gelenler hepsini almamışlardı. Hava karardıktan sonra gizlice kaçmalıydık, çünkü kimseye güvenilmiyordu. Bir şeyler yemeye çalışmalı ve vakit gelince de hazır olmalıydım.

Perigot ertesi gece tekrar kuleye geldi. Artan kuşukları yüzünden gündüz gelemiyordu.

Perigot gelince, "Hemen gidiyorsun," diye fısıldadı. "Dikkatli ol. Konuşma. Ahırlara görülmeden inmek zorundayız."

Saklandığım yerden çıkarak gözetleme kulesine girdim.

Perigot levhayı kapattı ve bana döndü. "Şimdi döner merdivenden inmeliyiz. Önce ben ineceğim. Beni dikkatle izle."

Başımı salladım, bir şey söyleyecektim ki Perigot parmaklarını dudaklarına götürünce sustum.

Perigot merdivenlerden inmeye başladı.

Şatoya inince özellikle dikkatli olmalıydık, çünkü anladığıma göre şatoda beni kimin ele verebileceğini bilemiyorduk. Ben onu izlerken Perigot da dikkatle ilerliyordu. Yol bana uzun göründü, ama sonunda şatonun önüne çıktık, o daracık, karanlık, havasız yerden sonra serin hava bana çok iyi gelmiş ve sanki içimdeki zehirler atılmıştı.

Sonra... kalbim korkuyla çarpmaya başladı. Çünkü ahırlara girerken karşıdan bize doğru birinin geldiğini görmüştüm.

Sonum geldi diye düşündüm. Sonra gelenin kim olduğunu gördüm.

"Joel!" diye bağırdım.

"Yavaş," diye fısıldadı. "Her şey tamam."

"Gel, Minella," dedi Joel ve eyere yerleşmeme yardım etti.

Perigot yaklaştı. "İngiliz arkadaşınız sizi güvenliğe kavuşturacak, küçük hanım," dedi. "Konttan haberlerim var. Onu öldürmediler."

"Ah, Perigot! Gerçek mi? Biliyorsun..."

Perigot başını alladı. "Onu Paris'e götürdüler."

"Nereye... ölümü beklemeye mi? "

"Kont henüz ölmedi, küçük hanım."

"Tanrı'ya şükür. Teşekkür ederim. Perigot, acaba ben nasıl ;"

"Çabuk gidin," dedi Perigot. "Kalbinizi ferah tutun."

Joel gene, "Hadi Minella," dedi.

Ahırlardan uzaklaştık, gene ata binmiştim, Joel'le birlikte şatodan artık uzaklaşıyorduk.

Joel atlarımızı dinlendirmemizi önerene kadar gece boyu yol aldık. Bir ormana vardığımızda sabah olmak üzereydi, atları su içmeleri için bir derenin kenarına getirdik. Sonra Joel onları bağladı, biz de bir ağaca yaslanarak konuştuk.

Joel bana, kaybolduğum zaman nasıl kaygılandığını, sonra da konttan Paris'te olduğumu öğrenince ne kadar ferahladığını anlattı. Joel Paris'teki eve gitmiş ve nerede olduğumu öğrenmişti.

Şatoya geldiği zaman amacı beni Grasseville'e geri götürmekti, çünkü Margot kocası ve Charlot İngiltere'ye gitmeye karar vermişlerdi. Bensiz gitmek istemiyorlardı, Joel de onunla birlikte elden geldiğince çabuk buradan ayrılmamızı öngörüyordu.

Şatoya varınca olan biteni öğrenmiş ve Perigot ile birlikte hemen buradan ayrılmama karar vermişlerdi.

"Paris müthiş," dedi Joel. "Belli kimselere, ellerine geçirirlerse neler yapacaklarını konuşuyorlar."

"Kontun adı da geçiyor muydu? " dedim.

"Tanınmış bir addır."

Ürperdim. "Ve kont da ellerinde," diye mırıldandım. "Gelip onu aldılar. Leon olacak hain de elebaşlarıydı."

"Tanrı'ya şükür ki seni de almadılar."

"Beni Perigot korudu... daha önce de yaptığı gibi."

"Sadık bir hizmetkâr."

"Ah, Joel," diye bağırdım. "Kont cezaevindeymiş. Ölümü bekleme yeri dedikleri cezaevi."

"Ama yaşıyor," diye hatırlattı Joel bana. "Etienne de orada. Onu da Armand'la birlikte götürmüşler diye duydum."

"Demek orada da birlikte olacaklar. Kontu öldürmelerinden korkuyordum."

"Hayır. Perigot bana kontun anlamsız bir ölüm için çok önemli olduğunu söyledi. Ayaklananlar onu Paris'e götürmeye ikna edilmişler."

Korkudan gene fena oldum. Kontu ölüm hücreğine atmışlardı. Onu idama götürürlerken büyük bir gösteri yapacaklardı. Kont, onların gücünün simgesi olacaktı. Kont aracılığıyla, ellerine düşen soylulara acımayacaklarını belirteceklerdi. Ayaklar baş, başlar ayak olmuştu. Gene de biraz iyice sayılırdım, çünkü ne de olsa kont yaşamaktaydı.

"Paris'e gitmeliyim," dedim Joel'e.

"Hayır, Minella. Grasseville'e gidiyoruz. Bu ülkeyi gecikmeden terketmeliyiz."

"Sen gitmelisin Joel, ama ben Paris'te kalacağım. O yaşarken kendisine yakın olmak isterim."

"Bu çılgınlık," dedi Joel.

"Belki, ama ben bunu yapacağım."

Joel bana karşı ne kadar sabırlıydı. Ne kadar anlayışlıydı. Ben Paris'ten ayrılmazsam o da ayrılmayacaktı. Kendine hiçbir şey ayırmıyordu. Benim için yüzlerce tehlikeye göğüs geriyordu. Joel'in Rue Saint-Jacques'ta bir arkadaşı vardı, onun evinde kaldık. Burası kitapçıların ve on yedinci yüzyıldan kalma evlerin arasına sıkışmış bir yapıydı. Binada birçok öğrenci vardı, Joel'in bulduğu sade giysilerimizle dikkati çekmiyorduk.

Bu şehirde olmak -bir zamanlar çok güzel ve gururlu olan- ve böyle bir yönetimin getirebildiği dehşeti, terörü görmek çok acıydı, ama sevdiğim adamın acımasız kişilerin elinde olduğunu bilmek o kadar üzücüydü ki pek başka şey düşünemiyordum. Çapulcular kırmızı şapkalarıyla caddelerde kükrüyorlardı. En korkuncu gecelerdi. Titreyerek yatağında büzülüyordum, çünkü sağ kalırsak yarın sokaklarda asıldıkları yerlerde sallanan cesetler göreceğimizi biliyordum...

Joel sürekli olarak, "Şimdi gitmeliyiz," diyordu. "Yapabileceğimiz başka şey yok."

Ama gidemiyordum... onun öldüğünü öğreninceye kadar gidemezdim.

Cour du Mai'ye gidip, idam arabalarını izledim. Kalabalığın arasında durup, penkasız, başları tıraş edilmiş soylulara yöneltilen alayları dinledim.

Etienne geçerken de oradaydım. Gene gururluydu, korkusunu belli etmiyordu, soylu kandan geldiğini sonuna kadar kanıtlamak istiyordu. Ama beni öldürmeye de kalkmıştı.

Düşündüm: Bugün Etienne. Yarın babası olmasın sakın?

Geceydi... uğursuz gece. Penceremden bağırtılar duyuyordum.

Birdenbire ön kapı yumruklanmaya başladı. Hemen sırtıma bir sabahlık alıp dışarı çıktım. Joel zaten merdiven başındaydı.

"Olduğun yerde kal," buyruğunu verdi bana.

Joel merdivenleri indi, bense onun sözünü dinledim. Sonra birisinin Joel'le konuştuğunu duydum ve biri onunla birlikte merdivenlerden çıkmaya başladı. Adam bir pelerin giymiş, şapkasını da gözlerinin üzerine indirmişti.

Beni görünce şapkasını çıkardı.

"Leon!" diye bağırdım ve içimi öyle bir öfke dalgası kapladı ki hiç konuşamadım. Yalnızca dik dik ona bakıyordum.

"Beni gördüğüne şaşırdın mı? " diye sordu.

Neyse, sesim çıktı. "Buraya nasıl gelmeye cesaret edebildiğine şaşıyorum! Sen onu ele verdin! Seni o şatoya getirdi, eğitti..."

Leon elini kaldırdı. "Beni yanlış yargılıyorsun," dedi. "Ben buraya kontu kurtarmaya çalıştığım için geldim."

Acı acı güldüm. "Onu götürdükleri gece seni gördüm."

"Sanırım," dedi Joel, "Konuşabileceğimiz bir yere gitmeliyiz. Benim odama gelin."

Başımı salladım. "Bu adamla konuşmak istemiyorum," dedim. "Defol. O bizi aldatmak için geldi, Joel. O, dünyada

konttan  c almaktan vazgeçmez."

Joel bizi odasına soktu.   erde bir masayla iki sandalye vardı. "Gel, otur," dedi bana sevecenlikle.

Oturdum, Joel de yanımdaydı. Leon karşımıza geçti.  stekle bana bakıyordu. "Sana yardım etmek istiyorum," dedi. "Sana her zaman büyük saygı duymuşumdur." Hafifçe güldü, "Evet bir zamanlar sana yaklaşmayı da düşündüm. Neyse, sizin için her şeyi yapmaya hazır olduğumu bilmenizi istiyorum. Bu yüzden büyük tehlikeleri göze alacağım ama bu zamanda tehlikesiz i  yok zaten. Bugün sa  kalanlar yarın ölecekler."

"Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum," dedim. "Senin ne mal olduğunu biliyorum. Balo gecesi seni pencereye ta  atarken gördüm ama gözlerime inanamadım ve yanıldığımı düşündüm. Şimdi ne kadar hata ettiğimi biliyorum... Çünkü onu g t rd kleri zaman sen de oradaydın. Onların ba ındaydın. Sen onları kontun üzerine saldın. Gözlerindeki acımasızlığı ve nefreti gördüm, artık seni yanlış anlamam olanaksız."

"Ama yanılıyorsun. Anlıyorum ki, seni konta sadık olduğuma inandırmak gerek."

"Bütün gece de konuşsan bunu yapamayacaksın." Joel'e döndüm. "Kov onu. O bir haindir."

" ok az zamanımız var," dedi Leon. "Bana açıklamam için birkaç dakika bırakır mısın lütfen. Çünkü kontu kurtaracaksan benim yardımına gerek duyacaksın, ayrıca sen hazır olmazsan yaptığım şeylerin hiçbir yararı olmayacak."

Joel bana bakıyordu. "Onu gördüm," dedim. "Hiç kuşkum y ok."

"Beni görmedin," dedi Leon. " kiz kardeşimi gördün."

Güldüm. "Olmadı," dedim. "Onun öldüğünü biliyoruz. Kontun atları tarafından öldürüldü ve kont seni bu yüzden şatoya getirdi."

"Kardeşim yaralandı... Çok fena. Hiç iyile meyece ini sandılar. Herkes öleceğini düşündü. Ama kardeşim  lmedi."

"İnanmıyorum," dedim.

"Gene de gerçek."

"Peki kardeşin bunca yıldır neredeydi? "

"Kardeşim iyileşmeye yüz tutunca ailem şatodan gelen yardımın kesileceğinden korktu. Beni şatodan atacaklardı, oysa ailemin en büyük özlemlerinden biri eğitim görmüş bir oğulları olmasıydı. Bana 'şato çocuğu' diyorlardı. Bu fırsatı kaçıрма düşüncesine dayanamıyorlardı. Çocuklarını seviyorlardı. Çok iyi bir anne ve babaydılar. Kardeşim için 'öldü' dediler.. Ona bir tabut yaptılar ve gömme zamanı gelince -amcam tabutçuydu ve bu da işleri kolaylaştırıyordu- tabut çivilendi, kardeşim elli kilometre ötedeki başka bir köye gönderildi, orada da kuzenlerimle birlikte büyüdü."

"İnanılmaz bir hikaye," dedim kuşkuyla.

"Gene de gerçek. Biz tıpatıp birbirine benzeyen ikizlerdik. Yan yana gelirsek aramızdaki farkı görebilirsiniz ama ayrı ayrıyken birbirimizden pek ayırt edilemeyiz. Kardeşim kontu bağışlamadı. Hâlâ o kazanın izlerini taşır. Topallayarak yürür. Şimdiki durum da ona hayatı boyunca beklediği fırsatı verdi. Yirmi yaşına kadar köylülerin arasında yaşadı. Eğitim görmemişse de akıllıdır. Yürekli, nefret ettiği sınıftan öc almak için her şeyi yapabilir ve onların arasında bir kişi vardır ki ömrü boyunca ondan nefret etmiştir."

Leon istekli, hikayeyi özenerek anlatıyordu, ben de neredeyse kazanılmak üzereydim. Sürekli Leon'a bakan Joel'e bir göz attım.

"Planını öğrenelim," dedi Joel.

"Kardeşim halk öncülerinden biri olarak tanınır. Kontu yakalayıp Paris'e getirmekten sorumluydu. Kont ileri gelen soylulardan biri olarak ülke çapında ünlüdür. İdam arabasının içinde onu sokaklarda dolaştırmak, göstermek büyük bir zafer olacaktır. O gün giyotinde müthiş bir kalabalık bulunacak."

"Plan nedir?" dedim çabuk çabuk.

"Onu cezaevinden çıkarmaya çalışmak."

"Olanaksız!" diye bağırdı Joel.

"Hemen hemen öyle sayılır," dedi Leon. "Belki büyük bir dikkatle, kurnazca, cesurca... yapılırsa... ama biliyorsunuz, böyle bir şeye girişmekle hepimiz hayatlarımızı tehlikeye atıyoruz."

"Biz burada hepimiz hayatlarımızı tehlikeye atıyoruz," dedim sabırsızca.

"Bu çok daha büyük bir tehlike olacak. Üstlenmek istemeyebilirsiniz. Yakalanmak ölmek demektir... ama korkunç bir ölüm. Halkın bütün öfkesi üzerinize çevrilecek."

"Onu kurtarmak için her şeyi yaparım ," dedim. Sonra Joel'e baktım. "Joel," dedim, "sen bu işte rol almamalısın."

"Korkarım," dedi Leon, Joel'e, "Senin yardımını da hesaba kattım."

"Eğer sen işin içindeysen Minella, elbette ben de seninle olacağım," dedi Joel hararetle. "Öğrenelim bakalım, bizden istenen nedir? "

"Dediğim gibi," diye konuşmasını sürdürdü Leon, "kardeşim ihtilalin liderlerinden biridir. Bütün Fransa tarafından tanınır ve sayılır. Bazıları onun acımasızlığından korkarlar, ihtilale karşı çıkmış birini bağışlamaz. Sen onu ayaklananların arasında gördüğün zaman aramızdaki farkı anlayamadın. Balo gecesi de gördüğün o olduğu halde, ben sandın. Kardeşim cezaevine gitse, bir tutukluyu görmek istese, hatta onu başka bir cezaevine götürmek istese.. bunları kolayca yapar."

Leon'un ne düşündüğünü anlamaya başlıyordum.

"Cezaevine gidip kendini kardeşin olarak mı tanıtacağımı söylemek istiyorsun? "

"Buna kalkışabilirim. Onun davranışlarını, yürüyüşünü, sesini biliyorum. Ona öykünebilirim. Başarıp başaramayacağım ayrı sorun. Yakalanırsak, sizi uyarıyorum, bizi alır ve paramparça ederler. Doğrusu serüvenimiz için güzel bir bitiş olmaz bu."

"Niçin bunu yapmaya kalkıyorsun? " diye sordum.

Leon omuz silkti. "Bugün insan tehlike içinde yaşıyor. Beni görüyorsunuz... iki dünya arasındayım. Halktan geldim ama yetiştirilme tarzım bakımından öbür taraftanım. Hiçbiri bana güvenmiyor... sizin gibi. Ya bir tarafa ya da öbür tarafa gitmek zorundayım ve her zaman da yitirilmiş davalara yakınlık duymuşumdur. Ben duygu adamıyım. Kont bana babalık etti..."

tabii çok uzak bir baba.. çok yukarılarda, bana ender olarak dikkat eden.. Ama onun koruduğu biri olmaktan gurur duyardım. Onu gözümde yüceltirdim. Kendi kendime onun gibi olacağıma söz verirdim. O benim en çok benzemek istediğim insandır. Böyle bir insanın giyotine gitmesine razı olamam. Beni harekete geçiren nedenler karışık. Hayatım boyunca, 'Onu yap, bunu yap, kontun isteği bu,' dendi bana. Şimdi konta gidip, 'Bunu yap, ben Leon, köylü evlatlığın, elimde seni kurtaracak güç var,' demek fırsatını bulacağım. Düşünün bunun sağlayacağı doygunluğu. Bir nokta daha var: ben onu seviyorum. Seni de, Minelle. Etienne'den kuşkulandım ve o gün niçin orada bulunmadım diye kendi kendimi lanetledim. Ama şimdi bana da bir fırsat çıktı."

"Bunu yapmak istediğinden emin misin? "

"Kesinlikle eminim. Dinle. Cezaevine gireceğim. Kardeşiminki gibi bir pelerin olacak sırtımda. Kırmızı kasketi de eksik etmeyeceğim. Onun sesiyle konuşacağım, onun gibi topallayacağım. Öyle iyi beceririm ki kimsecikler anlayamaz. Kontun idam edileceği günün kararlaştırıldığını, o günün büyük bir gün olacağını söyleyeceğim. O gün ihtilalin bir simgesi olacak, diyeceğim. Bu yüzden kontun cezaevinden herkes gibi çıkmaması zorunlu. Başka bir cezaevine aktarılacak, adı gizli tutuluyor ve bu da Jean Pierre Bouron'un işi olacak. Yani kardeşimin. Jean Pierre, kontu gizli bir yere götürecektir. Dışarda bekleyen de arabam olacak."

Leon, Joel'e döndü. "Sürücüm sensin. Biz arabaya biner binmez son hızla oradan uzaklaşacaksın. Sen de Minelle, bizi Megisserie rıhtımında bekleyeceksin. Biz seni de alıp şimşek gibi yola devam edeceğiz. Şehrin dışında ben başka bir araba hazırlayacağım. Bu arabayla Grasseville'e, oradan da kıyıya gidebilirsiniz."

"Aklım yatıyor," dedi Joel. "Yalnız çok dikkatli bir planlamaya gerek var."

"Bilin ki bunu en ince noktalarına kadar uzun uzun düşündüm. Bana katılmaya hazır mısınız? "

Joel'e baktım. Ona neler soruyorduk? Beni İngiltere'ye

götürmek için buraya gelmişti, bana evlenme teklif etmek için, şimdi de tutmuş ondan hayatını tehlikeye atmasını istiyorduk. Belki de korkunç bir ölümlle karşılaşmasını... Bütün bunların nedeni de benim başka bir adamla geleceğimi hazırlamamdı!

Ama o Joel'di ve bildiğim gibi hiç duraksamadı. Annemin sesini duyar gibiydim. "Ne kadar haklı olduğumu görüyorsun. Bundan sana çok iyi koca olur."

"Elbette kontu kurtarmalıyız," dedi Joel. Ve kendisine nasıl bir kader sunulursa sunulsun, sakın bir tavırla bunu kabul ettiği için sevdim onu. Joel eşsiz bir insandı, kontun hiçbir zaman böyle olamayacağını biliyordum. Ama duygularımız aklın, mantığın sesini dinlemez ki."

"Öyleyse," dedi Leon, "ayrıntıları konuşalım. Bu plan uygulanacaksa her şeyin yolunda gitmesi gerekir. İngiliz toprağına ayak basana kadar güvenliğe kavuşmuş sayılmazsınız."

Bütün gece birlikte oturduk. Her ayrıntı tekrar tekrar tartışıldı. Leon bir kez daha göze alacağımız tehlikeleri bize hatırlattı ve ancak planın başarısızlığının korkunç sonuçlarını göze alabilirsek bu işi yapabileceğimizi konusunda bizi iyice etkiledi.

Plan başarıya ulaşacak mıydı?

Arabayla uzaklaşmalarını izledim. Joel sürücü yerindeydi, Leon da kardeşininki gibi bir pelerine sarınmıştı ve kırmızı kasketi başındaydı.

Onlar uzaklaşınca la Megisserie rıhtımına doğru yürümüye başladım.

Gece sokaklar çok kalabalık oluyordu ama kurtarma girişimimizi gündüz yapmaya cesaret edememiştik. Ben yaşlı bir kadına benzemeye çalışmışım. Saçlarım kukuletemin içine sokulmuştu, sokaklarda yürürken sırtımı kamburlaştırmaya dikkat ediyordum. Bu sokaklar geceleri ürkütücüydü. İnsan ne zaman kötü bir olayla karşılaşacağını hiç bilemezdi, her an olabilirdi böyle şeyler. Dükkanların önüne barikatlar yapılmıştı. Çoğu da yakılıp yıkılmıştı. Sağda olda ateşler yanıyor, şarkı

söyleyen çocuklara rastlanıyordu.

İnsan yerlisi değilse, Paris gidilebilecek ya da oturulabilecek en son şehirdi.

Belki bu da benim Paris'teki son gecemdi. Öyle olmalıydı. Başarısızlığı düşünmek istemiyordum.

Beklemek ne kadar uzun geliyordu insana! Hazır olmalıydım. Araba yaklaşıp yaklaşmaz hemen binebilmem için bana burada durmamı söylemişlerdi. Araba bir saate kadar gelmezse kaldığımız eve gidip, orada beklemeyi sürdürecektim. Sabaha kadar hiç bir haber çıkmazsa Paris'ten ayrılıp Grasseville'e geçecektim, orada Margot ve Robert beni bekleyeceklerdi, birlikte İngiltere'ye gidecektik.

Allak bullak Paris'in göbeğinde beklemekle geçirdiğim o korkunç anları yaşadıkça unutmayacağım. Sokaklarda kan kokusu, nehirde ölümler vardı. Bir saatin dokuzu vurduğunu duydum, başarmışlarsa yolda olmaları gerektiğini biliyordum.

Hayal gücü ne kadar acımasız! Kendi düşüncelerimden ötürü işkence çekiyordum. Gözümün önüne binlerce korkunç olasılık getiriyordum ve orada dururken planımız başarı kazanamayacakmış gibi geldi. Girişimin önleneyeği kesindi. Çok çılgınca bir plandı çünkü yaptığımız. Çok tehlikeliydi.

Bekledim, bekledim. Gelmezlerse, Saint-Jacques Sokağına dönmek zorundaydım.

Bir adam bana yanaştı. Hemen kaçtım ama fazla uzaklaşmaya da korkuyordum. Öğrenciler yolun öbür tarafından gelmekteydiler, araba şimdi ortaya çıkarsa ilerlemesine engel olabilirlerdi.

"Tanrım," diye yalvardım. "Yardımcı ol da başaralım. Onun yüzünü bir kere daha görmek için her şeyi veririm."

Tekerlek sesleri duydum. Arabaydı bu hızla bana doğru geliyordu.

Leon yere atladı ve arabaya binmeme yardım etti.

Sevdiğim adama baktım. Ellerinden yaralanmıştı. Yüzü solgundu ve sol yanağından ince bir çizik halinde kan sızıyordu. Ama gülümsüyordu. Bu da yeterdi bana.

Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmadığımı anladım, zaten

bundan fazlası olamazdı. La Megisserie ritimindeki an
hayatımın en mutlu anıydı.

VE SONRASI...

Kaçtık. Leon bizi şehrin dışında bıraktı. O, arabayla Paris'e döndü.

Joel, kont ve ben Grasseville'e gittik, Margot ve Robert bizi bekliyorlardı. Birkaç gün içinde İngiltere'ye ulaştık, orada Kontes Fontaine Delibes oldum. Kocam çok hastaydı, sağlığına kavuşması için haftalar boyu baktım. Deringham'lar da en iyi dostlarımızdı.

Charles Auguste -önce ona adıyla hitap etmek bana pek garip geldi, çünkü kont demeye alışmıştım ve düşüncelerimde de hâlâ konttur- artık zengin ve güçlü bir adam değildi, ama tabii meteliksiz de sayılmazdı. Dünyanın çeşitli yerlerinde parası vardı, rahat yaşayabiliyorduk Derringham'ların yakınında küçük bir şatoda oturuyorduk. -Kocam yönetici olarak doğmuştu, çok geçmeden mülkümüz büyümeye başladı. İlk çocuğumuz doğduğu zaman -bir oğlan- topraklarımıza yeni topraklar eklemiştik.

O çok az değişti. Hâlâ kendini beğenmiş, katlanılması güç, aklına eseni yapan bir adam. Yine de hepsi bir yana, sevdiğim adam. Değişmesini istemem. Onunla yaşamak kolay değildir. Zaten ben de kolay olacağını beklememiştim. İhtilâl konusu açıldı mı hâlâ öfkeyle konuşur, cezaevi hayatının onda silinmez izler bıraktığını anlıyorum. Tersti, Fransa'ya dönüp mallarını geri almadıkça rahat edemeycektir. Fransa onun kanına girmiştir, ana yurdunu bitmeyen bir bağlılıkla sever. Açık

yüreklilikle ülkelerimiz hakkında tartıştık mı, o hep bir gün Fransa'ya dönmekte kararlı olduğunu belirtir.

Margot'un bir oğlu daha oldu, Robert'e istediğini verebildiği için ben de çok mutluydum. Charlot güçlü, sağlıklı bir çocuk olarak gelişiyor. Babasını hep merak ederdim, sonra hizmetçilerin birinden adamın kuzeye gittiğini ve çok iyi olduğunu öğrendim.

Joel hiç evlenmedi. Bu yüzden hep vicdan azabı duyarım. Çok iyi ve mert bir insan; o olmasa kocamı cezaevinden çıkaramazdık. Joel'in de evlenip mutlu olmasını isterdim. En iyisine layık bir insandır çünkü.

Fransa kralının idam edildiği gün çok üzüldük, kraliçeyi de aynı son bekliyordu. Onlarla birlikte sanki belli bir tarz da bitti.

Charles Auguste, "Hiçbir zaman katiller başarı kazanamayacaklar," diyor. "Bizim düştüğümüz gibi onlar da düşecekler. O zaman gene Fransa'ya dönecek ve her şey yeniden başlayacağız."

Ben hayli değiştiğime inanıyorum. Charles Auguste, "Öğretmen hanım sakinleşti ama gene ara sıra patlayabilir," diyor. "Hiç kuşku yok, bizi ölünceye kadar düzen içinde yaşatacak."

Rahatım, büyük heyecanı ve büyük korkuyu tattım, büyük sevinç ve büyük acıyı da. Sanırım hayat bu.

Evliliğim bir gül bahçesi değil. Çok tartışırız. Charles Auguste dediğim dedik bir insan, kendisine karşı gelinmesinden nefret ediyor. Ben de doğruluğuna inanıyorsa hiçbir görüşlerinden vazgeçmeyen bir kadını. Bu durumda hayatımızın fırtınalı geçmesi kaçınılmaz oluyor. Beklediğimiz de buydu zaten. Ama belki ikimiz de huzur arayan insanlar değiliz. Huzurun temeli olaysız, hırsız gürsüz bir yaşamdır. Bu da Derringham'da bulunabilecek ve annemin benim için istediği şeydir.

Charles Auguste, mallarına ne olduğunu anlamak üzere kısa süre için Fransa'ya gittiğinde, bunu bütün gücümle önlemeye çalıştım, her şeyi yaptım. Diritince ben de gitmeye karar verdim. O bunu yasakladı, ama ben her şeye rağmen yola

çıktım. Peşine düştüm, aynı yolu izledik ve kalacağı hana geldiği zaman beni orada buldu.

Öfkesi müthişti! Çılgınca tartıştık! Tehlikeli olabilir diye beni yanına almak istememişti. Ben de kalmayı aynı nedenle istememiştim. İki iradenin çatışması! Kaç kere aynı şey oldu. Bazan zafer ondaydı, bazan da bende.

Öfkemiz yatıştıktan sonra Calais'deki handa nasıl seviştiğimizi hâlâ hatırlarım.

Kuşkusuz birbirimiz için yaratılmıştık.

Böylece yıllar geçti.

İhtilal de geçti gitti ve kaçanlar Fransa'ya dönmeye başladılar. Leon, Napeleon'un ordusunda sıvırıldı.

Yeni rejim eskisinden daha başarılı sayılmazdı. Hep başkalarının sahip oldukları şeyleri isteyen kişiler olacaktı, nefret, haset, kötülük, yoksulların kötü hayat koşullarına ilgisizlik devam edeceği benzerdi.

Her nasılsa olduğu gibi kalan şatoya gittik. O merdivenleri çıkıp geçmişe bakmak nasıl da heyecan vericiydi.

Margot, Robert ve üç çocukları da, Charles Auguste, ben ve iki çocuğumuz birlikte gelmişlerdi. Ve hayat devam etti.. bazan zor, bazan kolay.. Ülkelerimizin arasında çatışma vardı, çünkü Fransa yıkıntıların arasından doğrulunca bu kez de Korsikalı serüvencinin yönetiminde dünyaya ele geçirmeye kalkmıştı. Biz de tartışmayı sürdürüyorduk, ender olarak fikir birliğine varmaya da çaresiz alışmıştık. Ben kendi ülkemi, o kendi ülkesini tutuyordu tabii.

Bir keresinde kocam bana, "Biliyor musun," dedi, "sen Joel Derringham'la evlenmeliydin. Her konuda anlaşırdınız. Düşün, ne kadar rahat bir hayat olurdu sizinki."

"Gerçekten öyle yapmam gerektiğine inanıyormusun?" diye sordum.

Başını salladı ve pek iyi bildiğim o alaycı bakışları üzerime dikildi. Ben bu bakışları ilk kez, yatak odasının kapısından içeriyi gözetlediğim gün görmüştüm.

"Senin yapında bir insanla ortak hayat sürmen çok sıkıcı olacaktı. Çünkü bu çok kolay, çok rahat. O zaman da

birbirinden farksız yüzlerce hanımefendiden biri...olacaktın. İçine kapanacaktın. Hoş ve güzel olacaktın ama için sıkılacaktı. Benimle evlendiğinden beri hiç sıkıldın mı? Hadi, gerçeği söyle."

"Hayır. Ama çok yoruldum. Sinirden deliye döndüm. Kendi kendime niçin seninle oturduğumu sordum."

"Peki, bu çok önemli sorunun cevabı ne? "

"Cevap şu: senden ayrılısam dünyanın en zavallı kadını olacağımdan seninle yaşamayı sürdürüyorum."

Güldü, beni kendine çekti, birdenbire yumuşayıvermişti.

"Yaşasın!" diye bağırdı. "Sonunda aynı fikirdeyiz demek."

DEV ROMANLAR

Kurban Said	35
ALİ İLE NİNG	50
Jack Lynn	70
ÖĞRETMEN	50
DÜNEK	70
Frank G. Slaughter	50
DOKTOR HANIMLARI	60
Harold Robbins	70
BETSY	75
Keith Wheeler	70
KARADENİZ OYUNU	75
Aleksandr Soljenitsın	75
AĞUSTOS 1914	75
Victoria Holt	75
BEN, MARİE ANTOINETTE	60
James Rand	60
ERKEK GÜZELİ	60
Willi Heinrich	50
KELEBEKLER AĞLAMAZ	40
ŞEBNEM GİBİ YILLAR	70
ÇAPRAZ GÖNÖLLER	35
HOŞÇA KAL	70
KIYAMET GÖNÖ	35
Jonathan Black	70
CEMİL	70
SUSAMIŞLAR	70
ALTINA HOCUM	35

Charles Durbin	
PATRON	60
Richard Reinhardt	
İZMİR'İN KOLLERİ	60
Jacqueline Susann	
BİR DEFA YETMEZ	70
DOLORES	25
Irwin Shaw	
KALP ÇIĞLIKLARI	50
Patrick White	
FIRTINANIN GÖZÜ	60
Emmett Grogan	
ÖLÜM KALIM OYUNU	60
Joseph Di Mona	
ERKEKLER ve DIŞILAR	40
SON ADAM	35
Ann Pinchot	
ALTIN KIZLAR	50
Gwen Davis	
YALAN YAŞAYANLAR	60
J. McIlvaine McClary	
TILKI PAYI	75
Leslie Waller	
AİLE	60
Robert Ludlum	
MİRAS	50
HAINLER TATİL YAPMAZ	50
NEMRUD	40
Susan Howatch	
ŞU YASAK İLİŞKİLER	60
Manning O'Brine	
TAHRİKÇİ	40
James Jones	
DÜŞKÜNLER	60

Robin Moore

ÇETE 70

John Gordon Davis

AÇ KAPLAN YILLARI 45

Jack Higgins

FIRTINADAN ÖNCE 35

Colin Forbes

PANTER 35

Patrick Alexander

İNSAN AVI 35

Hans Herlin

YILDÖNÖMÖ 35

Paul Erdman

79 KRİZİ 60

Eddie Constantine

DÜZENBAZLAR 60

Van de Wetering

KÖRDOĞÖM 50

SAVAŞ ROMANLARI

Theodor Plievier

MOSKOVA 35

AŞK DİZİSİ

Felicien Marceau

BİR TANEM 10

Dacia Maraini

SOKAK KIZI 20

Françoise Sagan

RUHUMUN ACILARI 20

Victoria Holt

BİR GECELİK GELİN 25

BİN FENERLİ EV 30

SEVDA BAHÇELERİ	25
DERTLİ DUVAK	25
Constance Heaven	
AŞK DOĞOMO	25
Shirley Jackson	
DELİ KIZ	25
Rona Randall	
EJDER ŞATOSU	30
William Woolfolk	
MUHTEŞEM ÇİFT	35
Nicholas Monsarrat	
BEYAZLI MİHRACE	35
Miljoşi Ilona	
KIZIM ve AŞKIM	25
Frederic Prokosch	
SULTAN	25
Torcuato Luca de Tena	
BAŞKASININ KARISI	25
Manuel Puig	
RÖYA GİBİ	25
Lonnie Coleman	
AŞK ÇİFTLİĞİ	40
Jacqueline Monsigny	
FLORİS I	40
FLORİS II	40
FLORİS III	40
Juan Goytisolo	
YALNIZLAR KUMSALI	25
Madeleine Brent	
DİŞİ TILKI	30
Susan Howatch	
KIYIDAKİ DALGALAR	20
Hertwig C.Mahler	
GÖLGELİ AŞK	20

Dorothy Eden	
MAZIDEKİ GÖLGELER	20
Joyce Carol Oates	
GÖNLÜNCÜ SEVENLER	40
Jean MacLeod	
ADALAR KURDU	20
Glen Petrie	
HER ŞEY YENİDEN BAŞLADI	25
Evelyn Anthony	
RANDEVU	20
Juliette Benzoni	
AKDOĞAN	50
Anne Maybury	
LANETLİLER	25

ÇAĞDAŞ YAZARLAR

David Forrest	
ŞİŞKODAN POKERDE KAZANDIĞIM	25
BENDEN SONRA TUFAN	25
CANAVAR HIRSIZLARI	25
Yukio Mişima	
DALGALARIN SESİ	20
Ernest Hemingway	
AKINTI ADALARI	25
Willi Heinrich	
İNSAN POSTU	35
TANRININ ÖVEY KULLARI	30
Andrew Jolly	
SENİ İÇİME GÜMDÜM	20
Giorgio Bassani	
KARARAN BAĞÇELER	20
Jose Donoso	
ÇİRKİN GECE KUŞU	25

Malcolm Lowry	
YANARDAĞ	25
Fazıl İskender	
KEÇİ-ÖKOZ YILDIZI	25
Vlodimiej Odoyevski	
ALACA KARANLIK	30
Charles Durbin	
KAN	25
Carlos Castaneda	
DON JUAN'IN BOYOSO	25
Axel Munthe	
YAŞADIKÇA	30
Stephen Kingtadım	
HORTLAK	30
Jose Mauro Vasconcelos	
KAYIK	20
GÖNEŞİ UYANDIRALIM	30
Osman Necmi Gürmen	
EBEMKUŞAĞI	20
KILIÇ UYKUDA VURULUR	25
Gerald Durrell	
ADADA ŞENLİK	25
Marguerite Duras	
AŞKA TATİL YOK	20
Tadeusz Novakovski	
AZİZLER KAMPI	30
James Agee	
BİR ÖLÜM	25
Necib Mahfuz	
ARA SOKAK	25
Shohei Ool'a	
OVADAKİ ATEŞLER	20
Oriana Fallaci	
DOĞMAMIŞ ÇOCUĞA MEKTUP	20

CAĞDAŞ TÜRK YAZARLARI

Talip Apaydın	
TOZ DUMAN İÇİNDE	25
Melih Cevdet Anday	
İSA'NIN GÖNCESİ	25
Selim İleri	
DESTAN GÖNÖLLER	20
Halikarnas Balıkcısı	
GENÇLİK DENİZLERİNDE	20
Lâle Oraloğlu	
KIZIM	15

EKRAN DİZİSİ

Leslie Trevor	
KADIN POLİS (Tecavüz)	25
KADIN POLİS (Suikast)	25
KADIN POLİS (Kiralık Kızlar)	25
Ken Kesey	
GUGUK KUŞU	30